Az üzlet: háború. A világ: hadszintér.

A világsikerű film alapja

MICHAEL CRICHTON

GYILKOS NAP

MICHAEL CRICHTON

GYILKOS NAP

Kossuth Kiadó

„Erről a könyvről beszél a nyugati világ. És Japán. Remélem, hogy Crichtonnak nincs igaza. Ha igaza van, benne vagyunk a pácban."

Ki tudhatja, hogy Japán mennyire ásta már alá a fejlett világ egész gazdaságát? Különösen az amerikai kulcsiparágakat, mintegy Hirosimáért, talán bosszúból is. A világhírű regényben Michael Crichton egy megtörtént gyilkossági ügy kapcsán ezt a kérdést vizsgálja hihetetlenül precíz tényregényében.

Egy japán tulajdonú Los Angeles-i toronyház 54. emeletén megerőszakolnak és megölnek egy amerikai nőt. Az esetet az épület japán kezelésű biztonsági televízióhálózata filmre veszi. Az amerikai hatóságok mégis csak nehezen jutnak előre a nyomozásban: a videofelvétel ugyanis hamisítvány. Japán pénzek működtetik a reklámokból élő országos és helyi amerikai tévét, rádiókat, lapokat, egyetemeket. Cserébe Japán elvárja, hogy üzleti törekvéseik útját ne keresztezze senki. A kötet végére ugyan lelepleződik a gyilkos, de lelepleződik Japán is, ahol az üzleti terjeszkedés csak a hódító háború legújabb, végtelenül gátlástalan formája.

„Japán tudatosan rombolta szét az USA gazdaságát. Ezzel azonban világválságot idézett elő. Crichton bűnügyi regényében az igazi áldozat: Amerika."

A mű eredeti címe
Michael Crichton: *RisingSun*

Fordította
Kozma Zsolt

Szerkesztette
Takács Éva

Borítóterv
Csorba Vera

Második, javított kiadás

ISBN 978-963-09-8473-7

Minden jog fenntartva

© Kossuth Kiadó 2016
© Michael Crichton 1992
© Michael Crichton jogutóda 2016
© Hungarian translation Kozma Zsolt 1993, 2016

Lassan olyan világba lépünk,
ahol régi törvényeink érvényüket veszítik.
PHILLIP SANDERS

Az üzlet-háború.

JAPÁN KÖZMONDÁS

A Los Angeles-i Rendőrség belső használatra készített videófelvétel szövegének írott anyaga

Titkos!

Tartalom: Kihallgatási anyag videófelvételéről készült írásos jegyzőkönyv

Kihallgatott személy: Peter J. Smith nyomozó

Kihallgatás ideje: március 13-15.

Tárgy: Nakamoto-gyilkosság (A8895-404)

Jelen jegyzőkönyv a Los Angeles-i Rendőrség tulajdonát képezi. Kizárólag belső használatra készült anyag. Sokszorosítására, a szöveg egyes részleteinek vagy egészének idézésére, bármi módon történő másolására, illetőleg tartalmának nyilvánosságra hozatalára kizárólag a vonatkozó törvények által szabályozott módon és keretek között adható engedély. Az anyag engedély nélküli felhasználását a törvény szigorúan bünteti. Minden felmerülő kérdésben a Los Angeles-i Rendőrség Belügyi Osztályának parancsnoka adhat felvilágosítást.
Postai cím:
PO Box 2029
Los Angeles, CA 92038-2029
Telefon: (213) 555-7600

Telefax: (213) 555-7812

Kihallgatás leírása: Nevezett (P. J. Smith hadnagy) kihallgatását három napon át, összesen huszonkét órás időtartamban foganatosítottuk, f. év március 1 B-a, hétfő és március 15-e, szerda között. A kihallgatást S-VHS/SD videoszalagra rögzítettük.

Helyszín leírása: Kihallgatott (Smith) a Los Angeles-i Rendőrség központi épületének 4-es számú videószobájában, íróasztal előtt ülve teszi meg vallomását. A felvételen látható: kihallgatott mögötti falon függő óra, íróasztal lapja, kávéscsésze, kihallgatott felsőteste. Kihallgatott öltözéke: zakó, nyakkendő (1. nap); ing, nyakkendő (2. nap); ingujj (3. nap); a videó időkódja a képernyő jobb alsó sarkában látható.

Kihallgatás célja: Kihallgatott Nakamoto-gyilkosságban (A8895-404) játszott szerepének tisztázása. A kihallgatást vezető tisztek: T. Conway nyomozó, valamint P. Hammond nyomozó. Kihallgatott nem kért ügyvédi képviseletet.

Az ügy besorolása: Lezáratlan ügy.

A március 13-i (1.) kihallgatási nap írásos jegyzőkönyve

KIHALLGATÁST VEZETŐ TISZT: Oké. Videó indul, kezdhetjük. Kérem, mondja meg a nevét.

KIHALLGATOTT: Peter James Smith.

VEZTISZT: Kora, rendfokozata?

KIH: Harmincnégy éves vagyok. A Los Angeles-i Rendőrség Különleges Ügyosztályán dolgozom hadnagyi rendfokozatban.

VEZTISZT: Smith hadnagy, mint tudja, e pillanatban nem vádoljuk bűncselekménnyel.

KIH: Tudom.

VEZTISZT: Mégis jogában áll ügyvédi képviseletet kérni.

KIH: Nem kívánok élni vele.

VEZTISZT: Rendben van. Kényszerítette-e önt bárki arra, hogy itt megjelenjen?

KIH (hosszú szünet): Nem. Senki és semmi nem kényszerített.

VEZTISZT: Rendben. Nos, térjünk a tárgyra. A Nakamoto-gyilkosságról szeretnék önnek néhány kérdést feltenni. Mikor került először kapcsolatba az üggyel?

KIH: Február kilencedikén, csütörtökön, este kilenc óra körül.

VEZTISZT: Pontosan mi történt ekkor?

KIH: Aznap este otthon voltam. Egyszer csak, úgy kilenc felé, megszólalt a telefon.

VEZTISZT: Mondja el részletesen, mit csinált, amikor telefonon hívták.

ELSŐ ÉJSZAKA

Aznap este otthon voltam Culver City-i lakásomban. Ültem az ágyon, és miközben a lehalkított tévén a Lakers-meccset néztem, japán szavakat tanultam, ugyanis nemrég beiratkoztam egy kezdő tanfolyamra.

Csendes, nyugodt este volt. A lányomat már nyolc körül lefektettem. A magnót magam mellé tettem az ágyra, s hallgattam, ahogy egy vidám női hang ilyesmiket mond: „Jó napot, rendőrtiszt vagyok. Segíthetek valamiben?" Vagy: „Kaphatnék egy étlapot?" Minden mondat után megállt, hogy legyen időm japánul elismételni a hallottakat. Nagyon összeszedtem magam, de nemigen ment. Aztán így folytatta: „A zöldséges zárva van. Hol van a postahivatal?" – meg ilyesmiket. Néha alig tudtam koncentrálni, de nem adtam fel. „Mr. Hayashinak két gyermeke van."

Nekiveselkedtem: *„Hayashi-san wa kodomo ga fur… futur…"* Káromkodtam, de addigra már újra megszólalt.

„Ez az ital nem a legfinomabb."

A tankönyv is ott hevert az ágyon a kislányom kirakós játéka, egy fotóalbum és a második születésnapjára rendezett zsúron készült fényképek mellett. Már jó négy hónap eltelt Michelle születésnapja óta, de még mindig nem ragasztottam be a képeket. Pedig jobb, ha az ember megpróbál lépést tartani az eseményekkel.

„Két órakor értekezlet lesz."

Az ágyamon elszórt fényképeknek már semmi közük nem volt a valósághoz. Négy hónap alatt Michelle teljesen megváltozott. Sokkal magasabb lett, és kinőtte a drága csipkegalléros, fekete bársony

ünneplőruhát, amelyet a volt feleségem vett neki a születésnapi zsúrra.

A fényképeken a volt feleségem mindig előtérben van – ő tartja a tortát, míg Michelle elfújja a gyertyákat, és ő segít neki kicsomagolni az ajándékokat. Igazi lelkes anyának látszik. Pedig valójában én nevelem a lányomat, ő alig-alig látogatja. Jó, ha minden második hétvégén eljön a gyerekhez, és nem nagyon fizeti a tartásdíjat sem.

Ez persze nem látszik a születésnapi fényképeken.

„Hol van a toalett?"

„Autóval vagyok. Mehetünk együtt."

Folytattam a tanulást. Hivatalosan persze szolgálatban voltam aznap éjjel – én voltam a Különleges Ügyosztály belvárosi részlegének ügyeletes tisztje. De február kilencedike egy csendes, csütörtöki nap volt, s az éjszaka sem ígérkezett különösebben mozgalmasnak. Este kilencig mindössze három hívást kaptam.

A Különleges Ügyosztályhoz tartozik a rendőrség diplomáciai osztálya is, mi foglalkozunk a diplomaták és a híres személyiségek ügyeivel. Tolmácsról és összekötőről is gondoskodunk, ha egy külföldi valamilyen okból kapcsolatba kerül a rendőrséggel. Elég sokféle dologgal kell foglalkoznunk, de azért annyira nem feszített munka. Amikor ügyeletes vagyok, átlag hat-hét segélyhívás fut be, de rendszerint egyik sem vészes. Nagyon ritkán fordul elő, hogy ki kell szállnom valahová. Általában sokkal nyugodtabb munka, mint a rendőrségi sajtó-összekötőség, amivel korábban foglalkoztam.

Nos hát, február kilencedikén éjjel az első hívás Fernando Consecával kapcsolatban érkezett. Ő a chilei alkonzul. Ferni részegen vezetett, a közlekedésiek elkapták, ő viszont a diplomáciai sérthetetlenségre hivatkozott. Meghagytam a járőröknek, vigyék

haza, és gyorsan felírtam, hogy reggel panaszt kell tenni a konzulátuson.

Azután, egy óra múlva Gardenából hívott fel néhány detektív. Egy étteremben, kisebb csetepaté után letartóztattak egy körözött személyt, aki csak szamoaiul volt hajlandó kommunikálni, ezért tolmácsra lett volna szükségük. Mondtam nekik, hogy ha kell, szerzek egyet, de minden szamoai beszél angolul, mivel az ország már hosszú ideje az ENSZ gyámsági területe. Erre a detektívek azt mondták, hogy akkor majd ők elintézik a dolgot. Ezután jött még egy hívás, hogy a tévés stúdiókocsik elállják a vészkijáratot az Aerosmith-koncerten, én viszont megmondtam az ügyeletesnek, aki hívott, hogy ez a tűzrendészeti osztályra tartozik. A következő óra teljes nyugalomban telt. Újra elővettem a nyelvkönyvet, és a dalos hangú hölgy a magnóról ismét rázendített a példamondatokra: „Tegnap esős idő volt."

Aztán egyszer csak felhívott Tom Graham.

– Ezek a kurva japánok! – szitkozódott. – Az eszem megáll, hogy mit össze nem szarakodnak. Jó lenne, ha idejönnél, haver. Figueroa ezeregyszáz. Az új Nakamoto-ház a Hetedik sugárút sarkán.

– Tulajdonképpen mi a probléma? – kérdeztem. Ugyanis Graham jó nyomozó, de hajlamos felfújni a dolgokat.

– A probléma? – dühöngött Graham. – A probléma az, hogy ezek a kurva japánok az összekötővel akarnak tárgyalni a Különleges Ügyosztályról. Ez pedig te lennél, haver. Azt mondják, a rendőrség addig nem nyúlhat semmihez, amíg az összekötő ide nem jön.

– Nem nyúlhat semmihez? De hát miért? Mi történt?

– Gyilkosság – mondta Graham. – Huszonöt év körüli fehér nő. A tanácskozóteremben fekszik a hátán. Mit mondjak, szép látvány. Szóval jobb, ha idejössz, amilyen hamar csak tudsz.

– Jól hallom? Valami zene szól a háttérben? – kérdeztem.

– Igen – mondta Graham. – Ma adták át a Nakamoto Tornyot, és most fogadás van. Siess, oké?

Mondtam, hogy rendben van, majd átszóltam a szomszédba Mrs. Asceniónak, és megkértem, hogy vigyázzon a gyerekre, amíg távol vagyok. Mrs. Asceniónak mindig jól jött egy kis pluszjövedelem. Amíg vártam, hogy átjöjjön, inget váltottam, és felvettem a jobbik öltönyömet. Nem sokkal később felhívott Fred Hoffmann. Aznap ő volt a városi gyilkossági csoport ügyeletes parancsnoka. Ősz hajú, zömök fickó. Igazi kemény fiú.

– Pete, lehet, hogy segítségre lesz szüksége.

– Miért gondolja? – kérdeztem.

– Úgy tűnik, emberölésről van szó, és japánok is benne vannak a dologban. Lehet, hogy rázós ügy. Mióta dolgozik mint összekötő?

– Körülbelül hat hónapja – feleltem.

– A maga helyében keresnék egy tapasztalt segítőt. Menjen el Connorért, és vigye magával.

– Kicsodát?

– John Connort. Nem hallott még róla?

– Dehogynem – mondtam. Nem volt olyan ember az osztályon, aki ne hallott volna John Connorról. Valóságos legenda volt. A leghíresebb tiszt, aki valaha is a Különleges Ügyosztályon dolgozott.

– Úgy tudom, nyugdíjba ment.

– Meghatározatlan időre szabadságoltatta magát, de most is beszáll olyan ügyekbe, amelyekben japánok is érintettek. Azt hiszem, sokat

segíthet magának. Megmondom, mit csináljon. Én felhívom, magának csak el kell mennie érte. – És megadta Connor címét.

– Rendben van. És kösz.

– Ja, még valami. Az üggyel kapcsolatban rádiócsend.

– Oké – mondtam. – Ki kérte?

– Senki, de jobb lesz így.

– Ahogy gondolja, Fred.

A rádiócsend azt jelentette, hogy az üggyel kapcsolatban semmilyen információt sem közölhettünk egymással az adóvevőinken, nehogy a rendőrségi hullámhosszakat figyelő nagy tömegkommunikációs rádióállomások elcsípjék az adásokat. Bizonyos helyzetekben ez megszokott eljárás volt. Például valahányszor Elizabeth Taylor kórházba került, mindig rádiócsendet rendeltünk el. Vagy ha egy híres személyiség tizenéves csemetéje meghalt autóbalesetben, mindig rádiócsend volt, hogy a szülők megkapják a hírt, mielőtt a tévéstábok dörömbölni kezdenek az ajtajukon. Szóval ilyen esetekben volt ez bevett gyakorlat. Azt viszont a mostani eset előtt még sohasem hallottam, hogy gyilkosságnál rádiócsend lett volna.

Mindenesetre, míg a belváros felé autóztam, nem használtam a rádiótelefont. Inkább a rádiót hallgattam. Az egyik állomáson egy hároméves kisfiúról beszéltek, aki deréktól lefelé megbénult. Az üzletben ragadt, amikor kiraboltak egy boltot, egy eltévedt golyó belefúródott a gerincébe.

Aztán átkapcsoltam egy másik rádióállomásra. Ott meg valami talk-show ment. Közben előttem már feltűntek az égig érő belvárosi felhőkarcolók fényei. San Pedrónál lehajtottam az autópályáról, itt kellett elkanyarodni Connor lakása felé.

Csak annyit tudtam Connorról, hogy valamikor Japánban élt, ott ismerte meg a nyelvet és a kultúrát. A hatvanas években egy ideig ő volt a városban az egyetlen rendőrtiszt, aki tudott japánul, annak ellenére, hogy az anyaországi városok után Los Angelesben él a legtöbb japán.

Manapság persze már több mint nyolcvan tiszt beszél japánul, és még többen – mint például én is – próbálnak megtanulni. Connor már hét éve nyugdíjba ment, de azok az összekötő tisztek, akik valaha is dolgoztak vele, azt mondták, ő a legjobb. Az a hír járta róla, hogy elképesztően gyorsan dolgozik. Gyakran pár óra leforgása alatt megoldott egy-egy esetet. Gyakorlott detektív és rendkívüli kihallgató hírében állt, aki páratlan leleménnyel szedte össze a tanúktól a szükséges információkat. De leginkább mértéktartásáról volt híres. Valaki azt mondta nekem: „Ha az ember japánokkal dolgozik, az olyan, mintha kötélen egyensúlyozna. Előbb vagy utóbb mindenképpen leesik. Van, akinek meggyőződése, hogy a japánok csodálatosak, és egyszerűen képtelenek arra, hogy rosszat tegyenek. Mások meg egyenesen elvetemült gazembereknek tartják őket. Nem így Connor. Ő sohasem téveszti el az arányokat, hanem mindkét szélsőségtől távol tartja magát. Mindig pontosan tudja, mit csinál."

John Connor a város Hetedik utcán túl kezdődő ipari negyedében lakott egy hatalmas, téglából készült raktárépületben, közvetlenül egy kamiongarázs mellett. A teherlift nem működött, így gyalog mentem fel a harmadik emeletre, s bekopogtam Connor ajtaján.

– Nyitva van! – hallatszott odabentről.

Apró lakásba léptem. A nappaliban senki sem volt. Körülnéztem. A szobát japán módra rendezték be: a padlón *tatami,* a teret *shoji* falakkal osztották részekre, az oldalfalakon lambéria. A

berendezéshez tartozott még egy kalligrafikus irattekercs, egy fekete lakkasztal, valamint egy váza egyetlen szál fehér orchideával.

Az ajtó mellett két pár cipőt pillantottam meg: egy pár férfibakancsot s egy pár magas sarkú női cipőt.

– Connor kapitány – szólaltam meg.

– Egy pillanat.

Az egyik *shoji* fal félrehúzódott, s megjelent Connor kapitány. Meglepően magas ember volt, legalább százkilencven centiméter. *Yukatát,* pamutból készült könnyű, kék japán köntöst viselt. Ötvenöt év körülinek látszott. Széles vállú, kopaszodó férfi, jól ápolt bajusszal, éles arcvonásokkal és átható tekintettel. Mély hangú és nyugodt.

– Jó estét, hadnagy.

Kezet fogtunk. Connor végignézett rajtam, és elismerően bólintott.

– Ez igen. Rendkívül szalonképes.

– Azelőtt a sajtóosztályon dolgoztam. Az ember sohasem tudhatta, mikor kell hirtelen kamerák előtt nyilatkozni – feleltem.

Bólintott.

– Ma pedig maga az ügyeletes tiszt a Különleges Ügyosztályon?

– Igen, én.

– Mióta dolgozik összekötőként?

– Hat hónapja.

– Tud japánul?

– Egy kicsit. Most tanulok.

– Várjon egy percet, mindjárt átöltözöm. – Megfordult, és eltűnt a *shoji* fal mögött.

– Gyilkosság?

– Igen.

– Ki értesítette magát?

– Tom Graham. Ő az ügyeletes helyszínelő tiszt. Azt mondta, a japánok ragaszkodnak ahhoz, hogy egy összekötő tiszt is jelen legyen.

– Értem.

Néhány pillanatig csend volt. Vízcsobogást hallottam.

– Gyakran kérnek ilyesmit?

Nem. Őszintén szólva még sohasem hallottam, hogy megtörtént volna. Általában a nyomozók szoktak összekötőt kérni a nyelvi problémák miatt. Az tudtommal még nem fordult elő, hogy maguk a japánok kérnek összekötő tisztet.

– Én sem tudok hasonló esetről – felelte Connor. – És Graham kérte, hogy vigyen magával? Csak azért kérdem, mert nem mondhatnám, hogy Tom Graham és én szívből kedvelnénk egymást.

– Nem – mondtam. – Fred Hoffmann javasolta, hogy magát is odavigyem. Úgy gondolta, én nem vagyok eléggé tapasztalt. Azt mondta, majd ő felhívja magát.

– Ezek szerint magát kétszer hívták otthon – mondta Connor.

– Igen.

– Értem. – Másodszor is megjelent, most már sötétkék öltönyben, nyakkendőjét kötve. – Úgy látszik, nagyon fontos, hogy egyetlen percet se veszítsünk. – Az órájára nézett. – Hánykor hívta Graham?

– Körülbelül kilenckor.

– Akkor már eltelt negyven perc. Induljunk, hadnagy. Hol áll a kocsija?

Lesiettünk a lépcsőn.

Végigautóztunk San Pedrón, aztán balra fordultunk a Második sugárútra, amely egyenesen a Nakamoto-házhoz vezetett. Az utcát

ritkás köd borította. Connor egy darabig csak nézett kifelé az ablakon, azután megszólalt.

– Mennyire jó a memóriája?

– Azt hiszem, kifejezetten jó.

– Akkor el tudná ismételni a ma esti telefonbeszélgetéseket? – kérdezte. – Olyan részletesen, ahogy csak tudja. Ha lehet, szó szerint.

– Megpróbálom.

Felidéztem a hívásokat, Connor pedig végighallgatott. Egyetlenegyszer sem szakított félbe, és megjegyzést sem fűzött semmihez. Nem tudtam, miért érdekli ennyire a dolog, ő pedig nem mondta el. Amikor befejeztem, így szólt:

– Hoffmann nem mondta meg magának, ki kérte a rádiócsendet?

– Nem.

– Mindenesetre jó ötlet. Én nem használom a rádiótelefont, csak ha feltétlenül szükséges. Manapság túl sokan hallgatják az adásokat.

Ráfordultam a Figueroára. Kicsit odébb már látszottak a Nakamoto Torony előtt felállított reflektorok fénycsóvái. Az épület szürke márványból készült, s fenségesen emelkedett az éjszakai égbolt felé. Áthúzódtam a jobb oldali sávba, kinyitottam a kesztyűtartót, és felmarkoltam néhány névjegykártyát.

A kártyákon ez állt: „Peter J. Smith nyomozó hadnagy, összekötő tiszt. Los Angeles-i Rendőrség – Különleges Ügyosztály." Az egyik oldalon angolul, a másikon japánul.

Connor a kártyákra pillantott.

– Hogyan akarja kezelni az ügyet, hadnagy? Tárgyalt már valaha japánokkal?

– Hát, komoly ügyben még nem. Néhány előállítás részeg vezetés miatt, semmi több.

Connor erre udvariasan azt mondta:

– Akkor talán ajánlanék egy tárgyalási stratégiát, amelyet majd követhetünk.

– Az nagyon jó lenne – feleltem. – Hálás lennék, ha segítene.

– Rendben van. Mivel maga az összekötő, legjobb lenne, ha maga biztosítaná a helyszínt, miután megérkezünk.

– Oké.

– Ne mutasson be, és semmiféleképpen ne hivatkozzon rám. Sőt egyáltalán ne is nézzen abba az irányba, ahol én vagyok.

– Oké.

– Én nem is létezem. Egyedül maga az ügyért felelős tiszt.

– Rendben.

– Jó, ha nagyon szertartásosan viselkedik. Álljon egyenesen, és egyetlen pillanatra se gombolja ki a zakóját. Ha meghajolnak maga felé, maga semmiképpen se hajoljon meg. Csak a fejével bólintson. Egy idegen nem képes megtanulni a japánok meghajlási etikettjét. Ne is próbálja.

– Oké – feleltem.

– Amikor japánokkal van dolga, sohase feledje el, hogy ők nem szeretnek tárgyalni. Nekik a tárgyalás túlságosan konfrontáló dolog. Hacsak lehet, elkerülik.

– Értem.

– Uralkodjon a mozdulatain. A karját zárja szorosan az oldalához. A japánok fenyegetőnek érzik a széles kézmozdulatokat. Mindig beszéljen lassan. A hangja legyen nyugodt és egyenletes.

– Oké.

– Persze, csak amennyiben meg tudja csinálni.

– Oké.

– Nem mindig könnyű. A japánok rettentően idegesítőek tudnak lenni. Valószínűleg maga is így találja majd ma éjjel, de próbálja, amennyire csak lehet, türelemmel viselni. Akármi történik, semmi esetre se legyen indulatos.

– Rendben van.

– Az nagyon ártalmas lenne.

– Rendben – feleltem.

Connor rám mosolygott.

– Biztos vagyok benne, hogy menni fog magának a dolog – mondta. – Valószínűleg egyáltalán nem is lesz szüksége a segítségemre. Ha mégis elakad, én a következőket mondom majd: „Talán a segítségükre lehetek." Ez lesz a jel, hogy most én következem. Attól fogva majd én beszélek velük, maga pedig, ha lehet, ne szólaljon meg, még akkor sem, ha közvetlenül magához szólnak. Oké?

– Oké.

– Lehet, hogy úgy érzi majd, mindenképpen meg kell szólalnia, de ne tegye.

– Értem.

– És még valami. Bármit teszek, ne mutassa a leghalványabb meglepetést sem. Még egyszer mondom, bármit teszek.

– Oké.

– Ha átvettem a dolgot, húzódjon kissé mögém, a jobb oldalamra. Ne üljön le, és ne nézzen körül. Nem szabad azt a látszatot keltenie, hogy valami elvonja a figyelmét. Mindig tartsa észben, hogy ők japánok. Minden, amit tesz, jelentéssel bír a számukra. A megjelenésének és a viselkedésének minden eleme elárul nekik valamit magáról, a rendőrségről és rólam mint a maga elöljárójáról és *sempaijáról.*

– Oké, kapitány.

– Van valami kérdése?

– Mi az a *sempai?*

Connor elmosolyodott.

Elautóztunk a reflektorok mellett, azután ráfordultunk a földalatti parkolóba vezető lejáróra.

– Japánban – szólalt meg Connor – *sempainak* nevezik azt az idősebb embert, aki egy fiatalabbnak, egy *kóhainak* útmutatást ad. A *sempai-kóhai* viszony nagyon gyakori náluk. Úgy tartják, hogy ez mindig fennáll, amikor egy idősebb és egy fiatalabb ember együtt dolgozik. Valószínűleg rólunk is ezt gondolják majd.

– Egyfajta tanító-tanítvány kapcsolat?

– Nem egészen – felelte Connor. – Japánban a *sempai-kóhai* más minőségű kapcsolat. A sempai inkább olyan, mint egy szerető szülő: elnézőnek kell lennie *kóhaijávú* szemben. Meg kell bocsátania a fiatalos túlkapásokat és a tévedéseket – mondta mosolyogva. – De biztos vagyok benne, hogy magánál nem lesz szükség ilyesmire.

Megérkeztünk a lejáró aljára, s teljes szélességében elénk tárult a hatalmas földalatti parkoló. Connor kinézett az ablakon, és elfintorodott.

– Hol vannak az emberek?

A Nakamoto Torony parkolója tele volt limuzinokkal. A sofőrök a kocsiknak támaszkodva beszélgettek és dohányoztak. Ám egyetlen rendőrségi autót sem láttam. Rendszerint, ha gyilkosság történik, minden karácsonyi fényben úszik, mert vagy fél tucat rendőrautó lámpája villog egyszerre, s a helyszín tele van orvosokkal, felcserekkel meg effélékkel.

Aznap éjjel azonban semmi ilyesmit nem láttunk. A hely pontosan úgy nézett ki, mint nagy estélyek idején szokás. Elegáns emberek kis csoportokban, autóikra várva.

– Érdekes – mondtam.

Megálltunk. A parkoló személyzetéből ketten azonnal ott termettek, kinyitották az ajtót, és én kiléptem a plüss-szőnyegre. Lágy zeneszót hallottam. Connorral együtt elindultam a lift felé. Elegánsan öltözött emberek jöttek szembe, a férfiak szmokingban, a nők drága estélyi ruhákban. A lift mellett pedig, ütött-kopott, pecsétes kordbársony zakóban ott állt Tom Graham, s dühödten szívta cigarettáját.

Amikor Graham középpályást játszott a Dél-kaliforniai Egyetem futballcsapatában, egyetlenegyszer sem került be a kezdősorba. Ez a motívum azután egész további életére jellemző maradt. Valahogy sohasem léptették elő, ami pedig létfontosságú lett volna ahhoz, hogy egy nyomozói pályafutás sikeres legyen. Egyik ügyosztályról a másikra vándorolt, mert sehol sem talált igazán testre szabott feladatot, vagy olyan partnert, akivel jól tudott volna együtt dolgozni. Mivel túlságosan szókimondó volt, hamar ellenségeket szerzett a főkapitányi hivatalban, így aztán harminckilenc éves korára felettébb valószínűtlenné vált, hogy bármiféle előmenetel várhat még rá. Megkeseredett volt, goromba, és kezdett elhízni. Az idők során nehézkes, kellemetlen alakká vált, aki általában irritálta a környezetében lévőket. Az ember személyes integritásáról alkotott elképzelése alapvetően téves volt, s mindenkit maró gúnnyal illetett, aki nem osztotta nézeteit.

– Milyen csinos kis öltöny – fogadott, amikor odamentem hozzá. – Kurva elegáns vagy, haver – és lepöckölt a hajtókámról egy képzeletbeli porszemet.

Nem vettem róla tudomást, inkább megkérdeztem:

– Nos, mi a helyzet, Tom?

– Fiúk, nektek meghívottaknak kellene lennetek ezen a bulin, nem kihívottaknak. – Connorhoz fordult, és kezet fogott vele.

– Helló, John! Kinek az ötlete volt, hogy magát is kiugrasszák az ágyból?

– Csak megfigyelőként vagyok itt – felelte John barátságosan, én pedig hozzátettem:

– Fred Hoffmann kérte, hogy Johnt is elhozzam.

– A francba! – szitkozódott Graham. – Persze én végül is nem bánom, ha itt van. Elkel a segítség. Mit mondjak, meleg a helyzet odafenn.

Elindultunk a lift felé, elöl Graham, utána Connor és én. Még mindig nem láttam egyetlen rendőrt sem, ezért megkérdeztem:

– Hol vannak a többiek?

– Jó kérdés – felelt Graham. – Valahogy sikerült az összes rendőrt a hátsó bejáratnál tartaniuk. Azt állítják, hogy a teherlifttel gyorsabban el lehet jutni a helyszínre. Meg hogy a megnyitó ilyen meg olyan fontos, és nem szabad félbeszakítani.

A lifteknél egy egyenruhás japán biztonsági őr kutatóan végignézett rajtunk.

– Velem vannak – mondta Graham. A biztonsági ember bólintott, de továbbra is gyanakodva méregetett bennünket.

Beszálltunk a liftbe.

– A rohadt japánok! – szitkozódott Graham. – Azért ez egyelőre még a mi országunk, és még mindig mi vagyunk ennek az országnak a rendőrsége.

A liftnek üvegfalai voltak, és ahogy egyre feljebb emelkedtünk, elénk tárultak Los Angeles belvárosának fényei. Pontosan szemben velük ott emelkedett a fényesen kivilágított Arco épület.

– Ezek a liftek persze szabályellenesek – mondta Graham. – A törvény szerint kilencven emelet fölött tilos az üveglift, ez az épület pedig kilencvenhét emeletes. A legmagasabb egész Los Angelesben. No persze ez az épület külön elbírálás alá esik. Hat hónap alatt felhúzták. És tudod, hogyan? Előre gyártott elemeket hoztak Nagaszakiból, itt meg csak összedobták őket. Nem használtak

amerikai munkaerőt. Külön engedélyt kaptak, hogy a szakszervezeteket megkerülhessék. Arra hivatkoztak, hogy van valami technikai probléma, amit csak japán munkások tudnak megoldani. Te elhiszed ezt a marhaságot?

Megvontam a vállam.

– Ha az amerikai szakszervezetekkel el tudták intézni…

– Egy frászt tudták. A városi önkormányzattal intézték el – mondta Graham. – Persze az egész csak pénz kérdése. És hogy a japánoknak van pénzük, az holtbiztos. Így tudták kijátszani az építési korlátozásokat és a földrengésbiztonsági rendszabályokat is. Mindent megkaptak, amit csak akartak.

Ismét megvontam a vállam.

– Politika.

– Egy frászt. Azt tudod, hogy még adót sem fizetnek? Ahogy mondom! Nyolc évig nem kell tulajdonadót fizetniük. Adómentességet kaptak a városi önkormányzattól. A kurva életbe! Így tékozoljuk el az egész országot.

Pár pillanatig csendben haladtunk felfelé. Graham kifelé bámult az ablakon. A liftek a legmodernebb szupergyors Hitachi-csodák közé tartoztak. A világ leggyorsabb és leglágyabban suhanó álomliftjei. Egyre feljebb emelkedtünk a ködbe.

– Elárulsz pár részletet a gyilkosságról, vagy meglepetésnek szánod a dolgot? – fordultam Grahamhez.

– Tessék, itt van. – Graham kinyitotta a noteszát. – Első hívás nyolc harminckettőkor. Egy férfihang erős ázsiai akcentussal és tört angolsággal azt mondja, van egy kis probléma, nem tudnak mit csinálni egy holttesttel. A központosnak csak a címet sikerült kiszednie belőle. Nakamoto Torony. Rendőrautó a helyszínre érkezik

nyolc harminckilenckor. Egyértelmű gyilkosság. Helyszín: negyvenhatodik emelet, az épület egyik hivatali emelete. Az áldozat fehér nő, körülbelül huszonöt éves. Eszméletlen jó csaj, majd meglátjátok. A járőr hívja a gyilkossági csoportot. Én és Merino nyolc ötvenháromkor érünk a helyszínre. Egyszerre érkeztünk a helyszínelőkkel, akik azonnal munkához láttak: átvizsgálták a terepet, ujjlenyomatokat kerestek, és fotókat készítettek. Eddig világos?

– Igen – bólintott Connor.

Graham folytatta:

– Szóval éppen elkezdünk dolgozni, amikor egy ezerdolláros kék öltönyben odapompázik egy japán fickó a Nakamoto Corporationtől, és bejelenti, hogy mielőtt bármit is csinálnánk a nyavalyás épületükben, a Los Angeles-i Rendőrség összekötő tisztjével kíván tárgyalni. Meg hogy nincs valószínűsíthető ok a vizsgálatra. Erre mondtam neki, hogy nem értem, mi a frászról beszél. Egyértelműen gyilkosság történt, és jó lenne, ha nem akadékoskodna. Csakhogy a japcsi tökéletesen beszél angolul, és rohadt jól ismeri a törvényeket is. Aztán meg hirtelen, aki csak ott van, mindenki elkezd aggodalmaskodni. Úgy értem, arra hivatkoznak, hogy nincs értelme elkezdeni a nyomozást, ha ezzel megsértjük az eljárás szabályos menetét. A japcsi meg egyre hajtogatja, hogy egy lépést sem tehetünk, amíg az összekötő meg nem érkezik. Nem értem, mi a probléma. A fickó állati jól tud angolul. Eddig azt hittem, az összekötő olyanokhoz kell, akik nem beszélik a nyelvet, erről a fickóról pedig süt, hogy a Stanford jogi karára járt. Na de mindegy – sóhajtott.

– Ezért aztán felhívtál.

– Ja.

– Hogy hívják ezt az embert a Nakamotótól? – kérdeztem.

– A francba! – Graham dühös képpel böngészte a noteszát. – Ishihara. Ishiguri. Valami ilyesmi.

– Megvan a névjegykártyája? Biztosan adott egyet.

– Adott hát. Én pedig odaadtam Merinónak.

– Van itt más japán is? – kérdeztem.

– Hülyéskedsz? Csak úgy nyüzsög tőlük az egész épület.

– A helyszínre gondoltam.

– Én is – mondta Graham. – Lehetetlen távol tartani őket. Azt mondják, ez az ő épületük, és joguk van ott lenni, meg hogy ma van a Nakamoto Torony ünnepélyes átadása, és ezért is joguk van ott lenni, és így tovább és így tovább.

– Hol van a megnyitóünnepség? – kérdeztem.

– Egy emelettel a helyszín alatt. A negyvenötödiken. Hatalmas buli van. Legalább nyolcszáz ember. Filmsztárok, szenátorok, kongresszusi képviselők, amit csak akarsz. Azt mondják, Madonna is itt van, meg Tom Cruise. Hammond szenátor, Kennedy szenátor, Elton John, Morton szenátor és Thomas polgármester. Wyland, a kerületi ügyész is itt van. Hé, lehet, hogy a volt feleséged is itt van, Pete. Még mindig Wylandnek dolgozik, ugye?

– Mikor utoljára hallottam róla, még neki dolgozott.

Graham felsóhajtott.

– Az ember inkább maga basszon meg egy ügyvédet, mint hogy az basszon ki vele. Még mindig ez a változat a kellemesebb, nem?

Nem volt kedvem a volt feleségemről társalogni.

– Nem nagyon tartjuk a kapcsolatot – mondtam.

Hirtelen megcsendült egy kis csengő, és a lift azt mondta: *yonjúsan.*

Graham az ajtó fölötti apró világító számokra meredt.

– Na, ehhez mit szólsz? – kérdezte. *

– *Yonjúshi* – szólalt meg újra a lift. – *Mósugu de gozaimasu.*

– Mit mondott?

– Mindjárt megérkezünk.

– A rohadt életbe – dühöngött Graham. – Ha egy lift beszél, beszéljen angolul. Vagy ez már nem Amerika?

– Hát, csak éppenhogy – szólalt meg Connor, miközben az elé táruló panorámát nézte. t,

– *Yonjúgo* – mondta a lift. Az ajtó kinyílt.

Graham nem túlzott: hatalmas parti volt. Az egész emeletet egyetlen óriási negyvenes évekbeli bálteremmé alakították. A férfiak szmokingban, a nők estélyi ruhában. A zenekar Glenn Miller-szvingmelódiákat játszott. A lift közelében egy ősz hajú, napbarnított férfit pillantottam meg, aki valahonnan ismerősnek tűnt. A válla akár egy atlétáé. Belépett a liftbe, és hozzám fordult:

– A földszintre legyen szíves.

Whiskyszagú volt a lehelete.

Egy pillanaton belül megjelent mellette egy fiatalabb férfi.

– Ez a lift felfelé megy, szenátor úr.

– Mit mond? – kérdezte az ősz hajú férfi, kísérőjéhez fordulva.

– Ez a lift felfelé megy, uram.

– De én lefelé akarok menni – mondta a szenátor a részegek jellegzetes túlartikulált kiejtésével.

– Igen, uram, tudom – felelte készségesen a kísérő. Határozottan megfogta a szenátor könyökét, és kivezette a liftből.

Az ajtó becsukódott, és a lift továbbhaladt felfelé.

– Lám, lám, kik kezelik az adófizetők dollárjait – mondta Graham. – Felismerted? Ez Stephen Rowe szenátor. Milyen kellemes meglepetés, hogy idevetődött erre az estélyre. Különösen ha figyelembe vesszük, hogy tagja a Szenátus Pénzügyi Bizottságának, ahol a japán importtal kapcsolatos szabályokat és rendeleteket hozzák. Akárcsak a haverja, Kennedy szenátor, Rowe is nagy nőfaló.

– Csakugyan?

– És azt mondják, iszik is rendesen.

– Azt észrevettem.

– Ezért van vele az a fickó. Nehogy bajba keveredjen.

A lift megállt a negyvenhatodik emeleten. Egy elektromos csengettyű lágy pittyenése jelezte, hogy megérkeztünk. *Yonjúroku. Dómo arigató gozaimasu.*

– Végre – sóhajtott fel Graham. – Talán most már munkához láthatunk.

A liftajtók kinyíltak, és mi kék zakós hátak áthatolhatatlannak tűnő fala mögött találtuk magunkat. Legalább húsz ember tolongott a lift melletti kis előtérben. Szinte vágni lehetett a cigarettafüstöt.

– Engedjenek, kérem! Utat! Utat! – szólt erélyesen Graham, miközben utat tört magának az emberek gyűrűjében. A nyomában én, mögöttem Connor, csendesen, szinte észrevehetetlenül.

A negyvenhatodik emeletet úgy tervezték, hogy idetelepíthessék a Nakamoto Industries iparvállalat igazgatósági irodáit. Ehhez illően elegáns volt. A lift melletti, szőnyeggel borított fogadóhelyiségben állva az egész emeletet beláttam. Egyetlen óriási nyitott térség volt, körülbelül hatvanszor negyven méteres. Egy fél futballpálya. Minden lehetséges módon fokozták a tágasság és az elegancia érzetét. A mennyezet magas volt, és faburkolat fedte. A bútorok mind feketére pácolt fából és szürke szövetből készültek, a szőnyeg vastag és puha. A hangokat letompították, a fények diszkrétek voltak, s ez mind csak még tovább növelte a hely finomságát és gazdagságát. Lenyűgöző volt a látvány. A helyszínt és tulajdonképpen az egész emeletet lezáró sárga szalag mellett álltam, és lassan kezdtem kiismerni magam. Közvetlenül előttem nyílt a tágas előtér, a titkárok és alacsonyabb rangú alkalmazottak munkahelye. Kis csoportokba rendezett íróasztalok és fák osztották több részre a teret. Az előtér közepén a Nakamoto Torony és a körülötte majdan elterülő, most viszont még épülő komplexum nagyméretű makettje. A kompozíciót egy reflektor világította meg, az előtér többi része azonban viszonylag sötét volt, csak az éjszakai lámpák égtek.

Az előtér körül helyezkedtek el az igazgatósági tagok irodái, amelyeknek mind az előtér felőli, mind pedig a külső fala üvegből készült, így onnan, ahol álltam, látni lehetett a környező Los Angeles-i felhőkarcolókat. Az embernek az volt az érzése, hogy az egész szint a levegőben lebeg.

Az emeleten volt két üvegfalú tárgyalószoba, egy a jobb, egy pedig a bal oldalon. A jobb oldali szobában, egy hosszú tárgyalóasztalon megpillantottam a lány holttestét. Fekete ruha volt rajta, s egyik lába lelógott az asztalról. Vért nem láttam körülötte. Még meglehetősen messze voltam tőle, innen még nem lehetett látni a részleteket.

Rendőrségi rádiók recsegését hallottam, majd kisvártatva Grahamet, amint ezt mondja:

– Hölgyeim és uraim, megérkezett az összekötőjük, úgyhogy most már talán megkezdhetjük a nyomozást. Peter?

Odafordultam a lift körül álló japánokhoz, ám nem tudtam, melyikükkel kellene tárgyalnom. Kínosan hosszú másodpercek elteltével az egyik ácsorgó férfi előlépett a csoportból, és felém indult. Körülbelül harmincöt éves lehetett, és drága öltönyt viselt. Szinte alig észrevehetően meghajolt, azaz tulajdonképpen csak a fejével biccentett. Én is meghajoltam egy kissé, ő pedig megszólalt:

– *Konbanwa. Hajimemashite, Sumisu-san. Ishigura desu. Dózo yoroshiku.* – Udvarias, de valójában gépiesen felmondott üdvözlés volt. Nem vesztegette az időt. Ishigurának hívták. Ő már tudta az én nevemet.

– *Hajimemashite. Watashi iva Sumisu desu. Dózo yoroshiku* – feleltem. Üdvözlöm, örvendek és a többi szokásos formaság.

– *Watashi no meishi desu. Dózo* – nyújtotta át névjegykártyáját. Mozdulatai gyorsak és kimértek voltak.

– *Dómo arigató gozaimasu* – vettem át mindkét kezemmel a felém nyújtott kártyát. Ez nem lett volna feltétlenül szükséges, de megfogadtam Connor tanácsát, s a lehető legudvariasabban akartam viselkedni. Azután én is átadtam neki a névjegyemet.

A dolog etikettje megkövetelte, hogy mindketten egy-egy kisebb megjegyzést tegyünk vagy kérdezzünk valamit, például: „Ez a munkahelyi telefonszáma?”

Ishigura fél kézzel vette át a névjegyemet, majd megkérdezte:

– Ez az otthoni telefonszáma, nyomozó úr?

Elámultam. Tökéletesen, akcentus nélkül beszélt angolul, amit csak úgy tanulhat meg valaki, ha fiatalon kerül Amerikába, és hosszú ideig él itt. Biztosan itt járt iskolába. Egyike a sok ezer japánnak, aki a hetvenes években Amerikában tanult. Akkoriban évente százötvenezer diákot küldtek Amerikába, hogy megismerjék az országunkat. Ugyanebben az időszakban mi évi kétszáz amerikai diákot küldtünk Japánba.

– Igen, az ott alul az otthoni számom – válaszoltam.

Ishigura az ingzsebébe csúsztatta a kártyámat. Éppen belefogtam egy udvarias megjegyzésbe az ő névjegyével kapcsolatban, de félbeszakított.

– Nyomozó úr, azt hiszem, eltekinthetünk az udvariaskodástól. Az egyetlen dolog, ami ma este problémát okoz, az, hogy a kollégája nem viselkedik értelmesen.

– A kollégám?

Ishigura a fejével oldalra bökött.

– Ott, az a kövér Graham. Értelmetlen dolgokat követel, és mi határozottan tiltakozunk az ellen, hogy szándéka szerint nyomozást folytasson ma este.

– Szabad tudnom, miért, Mr. Ishigura?

– Mert nincs semmi okuk rá.

– Miért mondja ezt?

– Azt hiszem, ez még a maga számára is világos! – horkant fel Ishigura.

Higgadt maradtam. Az öt év alatt, amíg detektívként dolgoztam, és az egy év alatt, ameddig a sajtóosztályon voltam, megtanultam, hogyan kell higgadtnak maradni.

– Nem, uram, attól tartok, nem világos – mondtam.

Megvetően pillantott rám.

– Az a helyzet, hadnagy úr, hogy nincs semmi alapjuk ennek a lánynak a halálát az odalent folyó estéllyel kapcsolatba hozni.

– Úgy látom, a lány estélyi ruhát visel…

Durván félbeszakított:

– Azt hiszem, hadnagy úr, ön majd megállapítja, hogy a hölgy halálának oka kábítószer-túladagolás. Ennek pedig semmi köze az estélyhez. Ön nem így gondolja?

Mély lélegzetet vettem.

– Nem, uram, nem így gondolom. Nyomozás nélkül semmi esetre sem. – Újabb lélegzetet vettem. – Ishigura úr, megértem az aggodalmát, de…

– Nem vagyok benne biztos, hogy valóban megérti – szakított félbe ismét Ishigura. – Ragaszkodom hozzá, hogy tiszteletben tartsák a Nakamoto cég álláspontját. A mai este rendkívül jelentős számunkra. Nagyon sok fontos ember gyűlt itt össze. Ezért természetesen aggodalommal tölt el bennünket annak a lehetősége, hogy a szándékainkat keresztezhetik bizonyos feltételezgetések egy nő

halálával kapcsolatban. Különösképpen egy effajta, teljességgel jelentéktelen nő halálával kapcsolatban…

– Teljességgel jelentéktelen?

Ishigura lemondóan legyintett. Úgy látszott, fárasztja a velem való társalgás.

– De hiszen egészen nyilvánvaló, csak nézzen rá. Közönséges prostituált. Nem értem, egyáltalán hogyan juthatott be az épületbe. Ezért határozottan tiltakozom Graham nyomozó abbeli szándéka ellen, hogy kihallgassa a fogadás vendégeit. Ez teljesen indokolatlan. Vendégeink közt számos szenátor, kongresszusi képviselő és magas rangú Los Angeles-i személyiség van. Bizonyára ön is egyetért azzal, hogy ilyen fontos személyek furcsának találnák, ha…

– Egy pillanat – vágtam közbe. – Graham nyomozó azt mondta önnek, hogy a fogadás összes vendégét kihallgatja?

– Igen, ezt mondta.

Most végre kezdtem megérteni, miért hívtak ki. Graham nem szerette a japánokat, és kilátásba helyezte, hogy tönkreteszi az estélyüket. Ettől persze valójában nem kellett tartani. Teljes képtelenség volt, hogy Graham szenátorokat hallgasson ki, esetleg a kerületi főügyészt vagy a polgármestert. Már amennyiben még másnap is szeretett volna munkába menni. Csakhogy a japánok bosszantották, ő pedig úgy döntött, hogy ő is felbosszantja őket.

– A földszinten felállítunk egy regisztrációs ügyeletet, és a vendégek feliratkozhatnak, amikor elmennek – mondtam Ishigurának.

– Attól tartok, ez nem lesz egyszerű – kezdte Ishigura –, mivel azt ön is bizonyára belátja, hogy…

– Mr. Ishigura, mindenképpen ezt fogjuk tenni.

– De amit kér, rendkívül komplikált…

– Mr. Ishigura…

– Tudja, ez számunkra komoly…

– Mr. Ishigura, nagyon sajnálom, én mindössze közöltem önnel, hogyan fogunk eljárni.

Ishigura megmerevedett. Néhány pillanatig szótlan maradt, majd letörölt néhány csepp verejtéket a felső ajkáról, s azt mondta:

– Nagyon elszomorít, hadnagy úr, hogy nem hajlandó komolyan együttműködni.

– Együttműködni? – Most már kezdtem elveszteni a türelmemet. – Mr. Ishigura, abban a szobában egy halott nő fekszik, a mi dolgunk pedig az, hogy megállapítsuk, mi történt…

– Azonban tekintettel kell lennie a kivételes helyzetre.

Ebben a pillanatban Graham hangját hallottam:

– Te jó ég, hát ez meg micsoda?

Hátratekintve, jó húsz méterrel a sárga szalagon túl egy alacsony, tudálékos képű japán férfit pillantottam meg, amint buzgón fotózta a helyszínt. Fényképezőgépe olyan parányi volt, hogy szinte alig látszott ki a tenyeréből, de ő nem is próbálta titkolni: azért ment a jelzőszalag mögé, hogy fotókat készítsen. Miközben rámeredtem, ő lassan hátrált felénk, egy-egy pillanatra felemelve kezét, hogy újra elsüsse fényképezőgépét. Fémkeretes szemüvege alól pislogva egyre újabb és újabb szögekből fotózta le a holttestet és környezetét. Mozdulatai határozottak és céltudatosak voltak.

Graham a szalaghoz lépett, és odaszólt neki:

– Az ég szerelmére! Azonnal jöjjön ki onnan! Ez egy bűncselekmény helyszíne. Itt nem fotózhat! – A férfi nem válaszolt,

hanem egyre csak hátrált felénk. Graham most hozzánk fordult. – Ki ez a fickó?

– Ez Mr. Tanaka, cégünk alkalmazottja. A Nakamoto biztonsági szolgálatánál dolgozik – mondta Ishigura.

Egyszerűen nem hittem a szememnek. A japánok saját embere ott téblából a sárga szalagon belül, és összekuszálja a helyszínt. Rettentő dühbe gurultam.

– Azonnal hívja ki onnan! – parancsoltam rá.

– Mindössze néhány felvételt készít.

– Itt nem fényképezhet.

– Pusztán vállalati belső használatra – válaszolta Ishigura.

– Nem érdekel, milyen célra, Mr. Ishigura. Semmilyen indokkal nem tartózkodhat a sárga szalag mögött, és nem készíthet felvételeket. Hívja ki onnan, ő pedig adja át a filmet.

– Rendben. – Ishigura gyorsan néhány szót szólt a biztonsági emberhez japánul. Megfordultam, és még láttam, amint Tanaka villámgyorsan átbújik a sárga szalag alatt, és eltűnik a lift körül ácsorgó emberek között. A következő pillanatban a lift ajtaja kinyílt, majd becsukódott.

A disznó! Most már kezdtem valóban dühös lenni.

– Mr. Ishigura, ön hátráltatja a rendőrség munkáját.

Ishigura higgadtan felelt.

– Meg kell próbálnia megérteni a mi szempontunkat is, Smith hadnagy. Természetesen tökéletesen megbízunk a Los Angeles-i Rendőrségben, de szükségesnek látjuk, hogy mi magunk is lefolytassuk a saját nyomozásunkat. Ennek érdekében viszont elengedhetetlen, hogy…

A saját nyomozásukat? A szemét disznó! – forrongtam magamban.

Hirtelenjében megszólalni is képtelen voltam. Összeszorítottam a fogamat, és teljesen elöntött a méreg. Dühöngtem. Legszívesebben azonnal letartóztattam volna Ishigurát. Meg akartam fordítani, a falhoz lökni, a csuklójára kattintani a bilincset és…

– Talán a segítségükre lehetek, hadnagy – szólalt meg mögöttem egy hang.

Megfordultam. John Connor állt ott vidáman mosolyogva. Odébb léptem.

Connor szembefordult Ishigurával, egy kissé meghajolt, és átadta a névjegykártyáját. Gyorsan ejtve a szavakat, ezt mondta:

– *Totsuzen shitsurei desuga, jikshokai shitemo yoroshii desuka. Watashi wa John Connor to móshimashu. Meishi o dózo. Dózo yoroshiku.*

– John Connor? – ámult el Ishigura. – Maga John Connor személyesen? *Omeni kakarete kóei desu. Watashi wa Ishigura desu. Dózo yoroshiku.*

Azt mondta, megtiszteltetés számára, hogy megismerheti.

– *Watashi no meishi desu. Dózo.* Igazán szívből köszönöm.

Miután az udvariassági formulákkal végeztek, a társalgás annyira felgyorsult, hogy csak egy-egy szót tudtam elkapni. Úgy kellett tennem, mintha érdeklődnék, figyeltem és bólogattam, de valójában fogalmam sem volt róla, miről beszélnek. Egyszer megértettem, amint Connor *kóhaijzkém* utal rám, amiről már tudtam, hogy pártfogókat jelent. Néhányszor szigorúan felém pillantott, s fia vétkéért sajnálkozó atya módjára a fejét csóválta. Úgy tűnt, elnézést kér miattam. Azt is hallottam, amint Grahamről mint *hesomagarnól,* ellenszenves alakról beszélt.

A bocsánatkérések azonban megtették a hatásukat. Ishigura lehiggadt, visszanyerte biztonságérzetét, és kezdett felengedni. Még mosolygott is. Végül megkérdezte:

– Szóval nem fogják a vendégeink személyazonosságát ellenőrizni?

– Semmiképpen sem – nyugtatta meg Connor. – Az önök tisztelt vendégei jöhetnek-mehetnek, ahogy kedvük tartja.

Már kezdtem volna tiltakozni, de Connor egy pillantással elhallgattatott.

– Szükségtelen a vendégek személyazonosságát ellenőrizni – folytatta Connor hivatalos hangnemben –, mivel bizonyos vagyok benne, hogy a Nakamoto Corporation egyetlen vendége sem lehet érintett egy ilyen szerencsétlen ügyben.

– Barom – sziszegte maga elé Graham.

Ishigura arca felderült a boldogságtól. Én viszont majdnem felrobbantam. Connor ellentmondott nekem. Hülyét csinált belőlem a japánok előtt. Ráadásul felrúgta a szabályos rendőrségi eljárás menetét, amiért később mindnyájan bajba kerülhetünk. Mérgesen zsebre vágtam a kezem, és másfelé néztem.

– Rendkívül hálás vagyok, hogy ennyire körültekintően kezeli a helyzetet, Connor kapitány – mondta Ishigura.

– Szóra sem érdemes – felelte Connor, és újra udvariasan meghajolt. – De egyben remélem, egyetért velem, hogy most az a leghelyesebb, ha kiürítjük az emeletet, annak érdekében, hogy a rendőrség munkához láthasson.

Ishigura pislogni kezdett.

– Kiüríteni az emeletet?

– Igen – mondta Connor, s elővett egy noteszt. – És kérem, segítsen abban, hogy miközben távoznak az emeletről, megtudhassam az ön mögött álló urak nevét.

– Tessék, kérem?

– Az ön mögött álló urak nevét kérem.

– Megtudhatnám, miért?

Connor arca elsötétedett. Egy rövid japán szót vágott oda Ishigurának. Nem értettem, mi volt, de Ishigura elvörösödött.

– Elnézést, kapitány úr, de nem látok okot arra, hogy ebben a hangnemben…

Ebben a pillanatban Connor elvesztette a türelmét. Látványosan és robbanásszerűen. Közelebb lépett Ishigurához, az ujjával apró, éles mozdulatokat tett, mintha fel akarná nyársalni a férfit, s közben ezt kiabálta:

– Iikagen ni shiró! Soko o doke! Kiiterunoka!

A rázúduló támadástól Ishigura hátrahőkölt és elfordult.

Connor fölé hajolt, a hangja kemény és gúnyos volt:

– Doke! Doke! Wakaranainoka?

Megfordult, és dühödten a lift mellett álldogáló japánok felé mutatott. Connor leplezetlen dühével szembesülve a japánok más irányba néztek, és izgatottan szívták cigarettájukat. Az emeletet azonban nem hagyták el.

– Hé, Richie! – szólt oda Connor a bűnügyi csoport fotósához, Richie Waltershez. – Csinálna nekem néhány azonosító fotót ezekről az emberekről?

– Persze, kapitány – felelte Richie.

Felemelte a fényképezőgépét, és sebesen kattogtatva elindult az ácsorgók sora mentén.

Ishigura hirtelen izgatott lett, s kezét felemelve a fényképezőgép elé lépett.

– Egy pillanat. Egy pillanat. Mit csinál, kérem?

De a japánok már indultak is, hogy eltűnjenek az emeletről. Mint madárraj rebbentek szét a fényképezőgép vakujának villanásától. Pár másodperc múlva már nyomukat sem lehetett látni. Miénk volt az emelet. Most, hogy egyedül maradt, úgy látszott, Ishigura kényelmetlenül érzi magát.

Mondott valamit japánul. Láthatóan olyasmit, amit nem kellett volna.

– Igazán? Valójában maga a hibás – mondta Connor Ishigurának. – Minden kellemetlenségnek maga az oka. És maga lesz a felelős azért, hogy a nyomozóim minden szükséges segítséget megkapjanak. Beszélni akarok azzal az emberrel, aki a holttestet megtalálta, és azzal is, aki jelentette az ügyet a rendőrségnek. Ezenkívül szerezzen egy névsort, amelyen mindenki szerepel, aki csak az emeleten megfordult, mióta a holttestet felfedezték. És szerezze meg a filmet Tanaka fényképezőgépéből. *Ore wa honkida.* Letartóztatom, ha továbbra is hátráltatja a nyomozást.

– De ezt meg kellene beszélnem a főnökeimmel…

– *Namerunayo* – hajolt az arcához Connor. – Ne próbáljon velem ujjat húzni, Ishigura-san! Most pedig menjen! Hagyjon bennünket dolgozni!

– Természetesen, kapitány, ahogy parancsolja – felelte Ishigura. Feszes és gyors meghajlással elment, az arca megnyúlt és gondterhelt volt.

Graham elégedetten kuncogott.

– Ezt jól kiosztotta.

Connor villámgyorsan felé fordult.

– És maga mit csinált? Azt mondta nekik, hogy az estély összes résztvevőjét kihallgatja?

– Á, egy frászt, csak bosszantani akartam – mondta Graham. – Lehetetlen lenne a polgármestert kihallgatni. Tehetek én arról, hogy ezeknek a hülyéknek nincs humorérzékük?

– Van humorérzékük – mondta Connor. – És éppen maga a tréfa áldozata. Ishigurának volt egy problémája, és ezt éppen a maga segítségével oldotta meg.

– Az én segítségemmel? – képedt el Graham. – Miről beszél?

– Nyilvánvaló, hogy a japánok késleltetni akarták a nyomozást – felelte Connor. – És a maga agresszív viselkedése kitűnő ürügy volt számukra, hogy kihívják a Különleges Ügyosztály összekötőjét.

– Ugyan már – ellenkezett Graham. – Nem tudhatták, hogy az összekötő nem lesz itt öt percen belül.

Connor megrázta a fejét.

– Ne áltassa magát. Pontosan tudták, ki van ma éjjel szolgálatban. Azt is pontosan tudták, milyen messze lesz Smith, és pontosan mennyi ideig tart, hogy ideérjen. Így aztán sikerült másfél órával késleltetni a nyomozást. Szép munka, Graham nyomozó.

Graham egy hosszú pillanatig Connorra meredt. Aztán elfordult.

– Egy frászt! – mondta. – Ebből az egészből egy szó sem igaz, és ezt maga is tudja. Na, fiúk, én munkához látok. Richie? Igyekezz! Harminc másodperced van, hogy mindent lefotózz, mielőtt az embereim megjelennek és a farkadra lépnek. Gyerünk, mindenki igyekezzen. Végezni akarok, mielőtt a csaj bűzleni kezd – és nehézkes léptekkel elindult a helyszín felé.

A helyszínelő csoport Graham után kígyózott. Richie Walters ment elöl, az előtér felé haladtában jobbra-balra kattogtatva. Azután az ajtón át belépett a tárgyalóterembe. A tárgyalóterem falai füstszínű üvegből voltak, így Walters vakujának villanásai most már csak halványan látszottak. Azért így is láttam, amint körüljárja a holttestet. Rengeteg felvételt készített. Tudta, hogy komoly ügyről van szó.

Én Connorral hátul maradtam, és odafordultam hozzá.

– Úgy emlékszem, azt mondta, hogy az embernek nem szabad elvesztenie a türelmét, ha japánokkal tárgyal.

– Ez így is van.

– Akkor maga miért vesztette el?

– Sajnos ez volt az egyetlen módja, hogy Ishigurának segítsek – mondta.

– Hogy Ishigurának segítsen?

– Igen. Az egészet Ishigura kedvéért tettem, ugyanis neki mindenképpen tisztának kellett maradnia a főnöke előtt. Nem Ishigura volt a legfontosabb ember a helyiségben. A lift mellett ácsorgó japánok egyike volt a *júyaku.* Az igazi főnök.

– Ezt nem vettem észre – mondtam.

– Általános gyakorlat, hogy egy alacsonyabb beosztású embert küldenek tárgyalni, míg a főnök a háttérben marad, és nyugodtan figyelheti az eseményeket. Pontosan úgy, ahogy én tettem magával, *kóhai.*

– Ishigura főnöke egész idő alatt itt volt és figyelt?

– Igen. Ishigurának pedig nyilvánvalóan meg kellett akadályoznia, hogy a nyomozás elkezdődjön. Nekem viszont el kellett kezdenem a nyomozást. Ugyanakkor ezt olyan módon kellett tennem, hogy ő ne látsszon ügyetlennek. Így aztán eljátszottam a türelmét

vesztett *gaijint.* Ezért most tartozik nekem egy szívességgel, ami nagyon jó, mert később még a segítségemre lehet.

– Tartozik magának egy szívességgel? – kérdeztem, mivel nem volt világos, mit is jelent ez. Connor néhány pillanattal azelőtt kiabált Ishigurával, mélységesen megalázta, legalábbis én így értelmeztem a történteket.

Connor sóhajtott.

– Még ha maga nem is érti, mi történt, higgye el nekem, Ishigura pontosan megértette. Ő bajban volt, én pedig segítettem rajta.

Még mindig nem értettem, és már kezdtem volna tovább érdeklődni, de Connor felemelte a kezét.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha most megnézzük a helyszínt, mielőtt Graham és az emberei még jobban felforgatnak mindent, mint amennyire eddig már megtették.

Csaknem két éve volt már, hogy eljöttem a bűnügyi osztályról, és most jólesett, hogy újra egy gyilkossági üggyel kapcsolatban dolgozhatok. Felelevenedtek a régi idők emlékei: az éjszakai munka feszültsége, az emelkedő adrenalinszint, a rossz kávé a papírpoharakban és a csoportok, amelyek az ember körül dolgoznak – az egész olyan, mint valami őrült energiaörvény, amely egyetlen középpont körül kering, s ebben a bizonyos középpontban egy ember fekszik holtan. Minden gyilkossági helyszínnek megvan ez a különös energiája a vég visszavonhatatlanságával a centrumában. Amikor az ember ránéz egy halottra, van a dologban valamiféle nyilvánvalóság, ugyanakkor egyfajta képtelen misztikum is. Még a legszimplább házi veszekedésnél is, amikor az asszony végül úgy dönt, hogy meghúzza a ravaszt, az ember ránéz a nőre, aki csupa sebhely és cigarettaparázs okozta heg, és azt kérdezi: miért éppen ma éjszaka? Mi volt ma más, mint egyébként? A látvány mindig egyértelmű, ugyanakkor mindig van benne valami felfoghatatlan. Mindkét dolog egyszerre érezhető egy ilyen helyszínen.

Ezenkívül egy gyilkosságnál az embernek az az érzése, hogy a lét legalapvetőbb kísérőjelenségeivel szembesül: a szagokkal, a széklet kiürülésével és a felpüffedéssel. Általában valaki zokog, és az ember hallgatja. És egyszer csak nincs többé semmi mellébeszélés. Valaki meghalt, és ez olyan tény, amit nem lehet megkerülni. Akár egy kő, amely az úton fekszik, és mindenkinek el kell haladnia mellette. Ebben a szomorú és valóságos szituációban kialakul egyfajta közösségérzet, hiszen az ember olyanokkal dolgozik, akiket ismer, sőt valójában nagyon is jól ismer, mivel mindig maga körül látja őket. Los

Angelesben naponta négy gyilkosság történik. Hatóránként egy. És egy gyilkosság helyszínén dolgozó nyomozónak legalább tíz másik ügye is folyamatban van, ezért aztán az új eset elviselhetetlen pluszteher a számára, és reméli, hogy talán ezt most sikerül itt helyben lezárni, és legalább ezt az egyet nem kell magával cipelnie.

Azután, ha az ember már csinálja pár éve, valahogy megkedveli ezt a légkört. Meglepetésemre, amikor beléptem a tárgyalóterembe, rádöbbentem, hogy nekem is hiányzik.

A tárgyalóterem elegánsan volt berendezve: fekete asztal, fekete, magas támlájú székek; a felhőkarcolók éjszakai fényei villództak a falakon túl. A szobában a technikusok halkan beszélgettek, miközben a lány holtteste körül dolgoztak.

Rövid, szőke haja volt. Kék szem, telt ajak. Huszonöt év körülinek látszott. Magas volt, karja-lába hosszú, a testalkata sportos. Könnyű, fekete ruhát viselt.

Graham elmerülten vizsgálta. Az asztal végénél állt, és szemét összehúzva szemlélte a lány magas sarkú lakkcipőjét. Egyik kezében töltőtoll alakú zseblámpa, a másikban notesz.

Kelly, a halottkém asszisztense éppen papírzacskókat kötözött a lány kezére, hogy meg ne sérüljön. Connor megállította:

– Várjon egy pillanatig.

Szemügyre vette a lány egyik kezét, megvizsgálta a csuklóját, és közelebbről benézett a körmei alá. Az egyiket még meg is szagolta. Azután gyorsan megpöckölte a lány ujjait, sorban egymás után.

– Ugyan, hagyja – szólt oda kurtán Graham. – Még nem állt be a hullamerevség, és nincsenek maradványok a körmei alatt. Se bőr, se ruhaszövet. Valójában nem sok nyom utal dulakodásra.

Kelly a lány kezére húzta a zacskót. Connor megkérdezte tőle:

– Megállapították már a halál időpontját?

– Éppen most próbálom kideríteni.

Kelly felemelte a lány fenekét, hogy be tudja helyezni a végbélszondát.

– Az axilláris termoelemek már a helyükön vannak, pillanatokon belül megtudjuk.

Connor megérintette a fekete ruha szövetét, azután megnézte a címkét. Helen, a helyszínelő csoport egyik tagja odaszólt neki:

– Yamamoto.

– Látom – mondta Connor. – Mi az, hogy Yamamoto?

Helen válaszolt.

– Egy méregdrága japán ruhatervező. Ez a kis fekete rongydarab legalább ötezer dollár. Mármint ha használtan vette. Újonnan tizenötezer.

– Ki lehet deríteni, honnan van? – kérdezte Connor.

– Talán. Attól függ, hogy itt vette, Európában vagy esetleg Tokióban. Pár napig eltart, míg kiderítjük.

Connort ettől a pillanattól kezdve nem érdekelte a ruha.

– Mindegy. Akkor már késő. ,

Elővett egy kis, száloptikás toll-lámpát, amellyel megvizsgálta a lány fejbőrét és a haját. Azután megnézte mindkét fülét, és a jobb fülnél meglepetten mormogott valamit. A válla fölött figyeltem, és egy csepp alvadt vért fedeztem fel a fülbevaló mellett. Közben valószínűleg túlzottan közel mehettem Connorhoz, mert felnézett rám, és azt mondta:

– Megbocsásson, *kóhai.*

Hátrább léptem.

– Elnézést.

Connor megszagolta a lány ajkát, majd toll-lámpáját szondaként használva körbematatott a szájában. Azután egyik oldalról a másikra forgatta a fejét. Ujjaival egy darabig finoman tapogatta, majdhogynem simogatta a lány nyakát.

Hirtelen ellépett a testtől, és azt mondta:

– Rendben van, végeztem.

És kiment a tárgyalóteremből.

Graham felnézett.

– Ez mindig így volt. Fabatkát sem ért a tudománya egy helyszínelésnél.

– Ezt miért mondod? – kérdeztem. – Azt mondják, nagyszerű nyomozó.

– Egy fenét – válaszolta Graham. – Most magad is láthatod. Azt sem tudja, mit kell ilyenkor csinálni. Nem ismeri a szabályos eljárást. Connor nem nyomozó, Connornak csak kapcsolatai vannak. Így oldotta meg az összes esetet, amiről olyan híres. Emlékszel az Arakawa-esetre? Az a lövöldözés a nászúton. Nem? Akkor ez biztosan még a te idődet előtt volt, Petey-san. Mikor volt az Arakawa-ügy, Kelly?

– Hetvenhatban – mondta Kelly.

– Úgy van, hetvenhatban. Az év nagy esete. Mr. és Mrs. Arakawa, egy fiatal pár, nászúton vannak Los Angelesben, álldogálnak a járdaszélen a város keleti felében, egyszer csak egy arra haladó autóból lepuffantják őket. Igazi autós gengszterlövöldözés. Ráadásul a boncolásnál kiderül, hogy Mrs. Arakawa terhes. Az újságoknak nagy napja van: „A Los Angeles-i Rendőrség nem képes úrrá lenni a szervezett erőszakon” – ilyesféle címekkel tárgyalják az esetet. Levelek és pénz özönlik az egész városból. Mindenkit izgat, vajon mi történt a fiatal párral. És persze a nyomozók, akiket az üggyel

megbíznak, szart sem találnak. Itt van egy eset, amikor japán állampolgárokat ölnek meg, és ők egyszerűen tehetetlenek. Azután egy hét múlva bevonják Connort. Ő meg egy nap alatt megoldja az ügyet. Egy teljes héttel az elkövetés után. A tárgyi bizonyítékok már régen sehol sincsenek, a nászutasok holttestét már visszavitték Oszakába, az utcasarkon, ahol a gyilkosság történt, nagy halom fonnyadt virág. De Connornak sikerül kiderítenie, hogy a fiatal Mr. Arakawa otthon Oszakában rosszfiú. Azt is bebizonyítja, hogy az utcasarki gengszterlövöldözés valójában egy *yakuza* gyilkosság, amit Japánban szerveztek, hogy azután Amerikában hajtsák végre. Sőt még azt is kideríti, hogy a gonosz férj tulajdonképpen csak véletlenül esik áldozatul. Valójában a feleségét akarták lelőni, mivel tudták, hogy terhes, és az ő apját akarták megleckéztetni. Szóval, Connor az egész ügyet felgöngyölíti. Rohadtul érdekes; nem?

– És azt hiszed, hogy csak a japán kapcsolatai miatt sikerült neki?

– Mit tudom én – mondta Graham. – Én mindössze annyit tudok, hogy nagyon röviddel az eset után Japánba ment egy évre.

– Mit csinált ott?

– Úgy hallottam, biztonsági emberként dolgozott egy hálás japán vállalatnál. A hálájuk addig terjedt, hogy ők gondoskodtak róla. Ő tett nekik egy szolgálatot, azok pedig így fizették meg. Legalábbis gondolom, hogy így volt. Senki sem tudja biztosan. De ez az ember nem detektív. Te jó ég, nézd meg, most éppen mit csinál!

Connor kint állt az előtérben, és szinte álmodozva, elmélyülten bámult felfelé a mennyezetre. Jobbra-balra forgatta a fejét, mintha próbálna eldönteni valamit. Majd hirtelen elindult a lift felé, mintha távozni akarna. Azután váratlanul sarkon fordulj, és visszament a

terem közepére. Ezt követően a szobában nagy cserepekben álló pálmafák leveleit kezdte vizsgálgatni.

Graham megrázta a fejét.

– Most vajon mit csinál? Kertészkedik? Én mondom neked, fura egy fickó. Egyébként nem csak egyszer ment el Japánba. De mindig visszajön. Sohasem sikerül neki a dolog. Japán olyan számára, mint egy nő, se vele, se nélküle nem képes élni. Én ezt rohadtul nem értem. Én szeretem Amerikát. Vagyis azt, ami még megmaradt belőle.

Odafordult a helyszínelőkhöz, akik már éppen kezdtek a szobának a testtől valamivel távolabb eső pontjain dolgozni.

– Na, fiúk, megtaláltátok már azt a bugyit?

– Még nem, Tom.

– Miféle bugyit? – kérdeztem.

Graham felemelte a lány szoknyáját.

– John barátod nem vesződött azzal, hogy végigcsinálja a vizsgálatot, de azért én nem mondanám, hogy közömbös, amit itt láthatunk. A lány hüvelyéből sperma folyik, és nem visel bugyit, csak egy vörös csík van az ágyékán ott, ahonnan letépték. A külső nemi szervek vörösek és horzsoltak. Világos, hogy erőszakosan közösültek vele, mielőtt megölték. Úgyhogy azt kértem a fiúktól, keressék meg a bugyit.

– Lehet, hogy egyáltalán nem is viselt bugyit – mondta a helyszínelő csoport egyik tagja.

– Biztos, hogy viselt – felelte Graham.

Odafordultam Kellyhez:

– Mi a helyzet a kábítószerrel?

Megvonta a vállát.

– Majd megkapjuk a laboreredményeket az összes folyadékról. De szemre tisztának látszik. Nagyon tisztának.

Észrevettem, hogy Kelly határozottan feszeng.

Graham is észrevette.

– Az ég szerelmére, Kelly, mit vágsz olyan képet, mint egy megvert kutya? Éppen randevúd lenne, vagy micsoda?

– Nem – mondta Kelly. – De az az igazság, hogy nemcsak dulakodásnak vagy kábítószernek nincs nyoma, hanem arra sem látok bizonyítékot, hogy egyáltalán megölték.

– Nem bizonyos, hogy megölték? – képedt el Graham. – Hülyéskedsz?

– A lány nyakán olyan sérülések vannak, amelyek arra utalnak, hogy szerette, ha szeretkezés közben megkötözik. A sminkje alatt olyan nyomokat találtam, amelyek arra engednek következtetni, hogy azelőtt rendszeresen megkötözték.

– És?

– És technikailag elképzelhető, hogy a halál oka nem gyilkosság. Lehet, hogy hirtelen bekövetkezett természetes halál végzett vele.

– Te jó ég. Ne marháskodj.

– Nagyon is lehetséges, hogy úgynevezett gátlásból fakadó halálról van szó. Hirtelen, pszichológiai okokból beálló halál.

– Az mit jelent?

– Hogy az illető egyszerűen meghal.

– Teljesen ok nélkül?

– Hát, nem egészen. Általában van valami kisebb trauma, ami a szívet vagy az idegeket érinti. De a trauma magában nem elég ahhoz, hogy halált okozzon. Egyszer volt egy esetem, amikor egy tízéves fiút mellbe talált egy baseball-labda – nem is túl erősen –, és a srác holtan

esett össze az iskolaudvaron. Húszméteres körzetben nem volt körülötte senki. Egy másik alkalommal egy nőnek volt egy kisebb autóbalesete, a mellkasával nekiütődött a kormánynak, szintén nem túl erősen, és miközben az ajtót nyitotta, hogy kiszálljon, összeesett és meghalt. Úgy tűnik, akkor történik ilyesmi, ha a nyak vagy a mellkas megsérül, és ez hat a szívhez vezető idegekre. Tehát, Tom, technikailag határozottan lehetséges, hogy hirtelen természetes halálról van szó. És mivel a szex nem számít bűncselekménynek, ez nem gyilkosság.

Graham összehúzta a szemét.

– Szóval azt mondod, nem gyilkosság *

Kelly megvonta a vállát.

– Ezt nem veszem bele a jegyzőkönyvbe. Azt fogom írni, hogy a halál oka „kézzel történő fojtogatásból eredő fulladás". Mert hát az a valószínűbb, hogy megfojtották. De te azért csak raktározd el valahol az agyadban, hogy talán mégsem így történt. Lehet, hogy egyszerűen csak kinyiffant.

– Jól van – mondta Graham. – Elraktározzuk. „Orvosszakértők képzelgései" címszó alatt. De azért addig is találtatok valamit, amiről azonosíthatnánk, fiúk?

A helyszínelő csoport emberei, akik még mindig a szobában kutattak, nemmel válaszoltak.

– Azt hiszem, megvan a halál beálltának az időpontja – mondta Kelly. A hőmérőit vizsgálgatta. – A belső testhőmérséklet harminchat három. A környező hőmérsékletet figyelembe véve ez azt jelenti, hogy a halál maximum három órával ezelőtt állt be.

– Maximum három órával ezelőtt? Hát ez csodálatos. Idehallgass, Kelly! Azt már tudtuk, hogy a lány valamikor ma éjjel halt meg.

– Ez a legtöbb, amit mondhatok – rázta a fejét Kelly. – Sajnos három órán belül a hűlési görbék nem adnak ennél pontosabb adatokat. Ezek szerint a halál nem több, mint három órával ezelőtt állt be. De az a benyomásom, hogy a lány jó ideje halott már.

Graham odafordult a helyszínelőkhöz.

– Megtalálta már valaki a bugyit?

– Még nem, hadnagy.

Graham körülnézett a szobában, és ezt mondta:

– Se retikül, se bugyi.

– Gondolod, hogy valaki takarított? – kérdeztem.

– Nem tudom – mondta. – De szerinted nem valószínű, hogy egy lány, aki tizenötezer dolláros ruhában megy el egy fogadásra, retikült is hord? – Aztán Graham elnézett a válla fölött, és elmosolyodott. – No de honnan is tudnád ezt te, Petey-san. Ellenben itt van egy csodálod, aki valószínűleg beszélni szeretne veled.

Ellen Farley, a polgármester sajtótitkára közeledett felém nagy léptekkel. Ellen harmincöt éves volt, haja rövidre nyírt, sötétszőke, és mint mindig, most is rendkívül elegáns. Fiatalabb korában tévés hírolvasó volt, de most már évek óta a polgármesteri hivatalban dolgozott. Ellen Farley okos volt, határozott és a teste csodálatos, de mint azt mindenki tudta, kizárólag saját használatra tartogatta.

Kedveltem őt, és tettem neki néhány szívességet, amikor a Los Angeles-i Rendőrség sajtóirodáján dolgoztam. Mivel a polgármester és a rendőrfőnök gyűlölte egymást, a kérések a polgármesteri hivatalból néha Ellenen keresztül hozzám futottak be, én pedig elintéztem őket. Általában apró kérések voltak, például hogy egy jelentést tartsunk vissza a hét végéig úgy, hogy csak szombaton adják ki. Vagy közöljük

azt, hogy egy ügyben még nem született döntés, annak ellenére, hogy valójában már megszületett. Azért teljesítettem a kéréseit, mert Ellen sohasem beszélt mellé, mindig egyenesen megmondta, amit gondolt. Úgy láttam, most is egyenesen megmondja majd.

– Pete – kezdte –, fogalmam sincs, mi folyik idefent, de a polgármester komoly panaszokat hallott Mr. Ishigurától.

– El tudom képzelni…

– A polgármester ezután megkért arra, hogy emlékeztessem magát, a város hivatalos közegei semmilyen körülmények között sem viselkedhetnek durván a külföldi állampolgárokkal szemben.

– Különösen, ha nagy összegekkel támogatják a választási kampányokat – jegyezte meg hangosan Graham.

– Külföldi állampolgárok nem támogathatnak anyagilag amerikai politikai kampányokat – felelte Ellen. – Ezt maga is tudja. – Azután lehalkította a hangját. – Ez egy kényes ügy, Pete. Legyen óvatos. Tudja, a japánok különösen érzékenyek arra, hogyan bánnak velük Amerikában.

– Rendben van.

Ellen a tárgyalóterem üvegfalán át kinézett az előtérbe.

– Az ott John Connor?

– Igen.

– Azt hittem, nyugdíjba ment. Hogy kerül ide?

– Segít nekem ebben az ügyben.

Ellen elfintorodott.

– Tudja, a japánok vegyes érzelmeket táplálnak iránta. Olyan embernek tartják, aki rajong a japánokért, azután átesik a ló másik oldalára, és vadállat lesz. Még egy külön kifejezésük is van erre a típusú emberre.

– Connor nem vadállat.

– Ishigura úgy érezte, hogy durván bánt vele.

– Ishigura utasítgatni próbált bennünket – világosítottam fel. – Közben pedig itt fekszik egy meggyilkolt lány, és úgy látszik, erről mindenki megfeledkezik…

– Ugyan, Pete – mondta Ellen. – Senki sem próbálja megmondani maguknak, hogyan végezzék a munkájukat. Én mindössze azt mondom, hogy figyelembe kell vennie a különleges…

Hirtelen elakadt a hangja.

A holttestet nézte.

– Ellen, ismeri? – kérdeztem.

– Nem – mondta, és elfordult.

– Biztosan?

Láttam, hogy meg van döbbenve.

Graham megkérdezte:

– Látta korábban odalent?

– Én nem… lehet. Azt hiszem. Fiúk, nekem most vissza kell mennem.

– Kérem.

– Nem tudom, ki ez a nő, Pete. Tudja, hogy megmondanám, ha tudnám. Legyenek szívélyesek a japánokkal. Ennyit üzent a polgármester. Most mennem kell.

Elindult vissza a liftek felé. Néztem, amint elmegy, és furcsán éreztem magam.

Graham odajött, és megállt mellettem.

– Eszméletlen jó segge van – mondta. – De nem ereszkedik le senkihez, még hozzád sem, haver.

– Hogyhogy még hozzám sem?

– Mindenki tudja, hogy közötted meg Ellen Farley között volt valami.

– Miről beszélsz?

Graham a vállamra csapott.

– Ugyan, haver. Most már elvált ember vagy. Azt hiszed, érdekel valakit a dolog?

– De hát ebből egy szó sem igaz, Tom – tiltakoztam.

– Azt teszel, amit akarsz. Egy ilyen jóképű fiú, mint te…

– Mondom, hogy nem igaz.

– Jó, jó rendben – tárta szét a kezét. – Én vagyok a hülye.

Néztem Ellent, amint az előtér túlsó végében átbújik a sárga szalag alatt. Megnyomta a hívógombot, várta, hogy a lift megérkezzen, s közben türelmetlenül topogott.

– Tényleg azt gondolod, hogy tudja, ki a lány? – kérdeztem.

– Halálbiztos – mondta Graham. – Tudod, hogy a polgármester miért szereti? Ő áll mellette, és ő sugdossa a fülébe az emberek nevét. Olyanokét, akiket évek óta nem látott. Meg a férjekét, a feleségekét, a gyerekekét, mindenkiét.

– Akkor miért nem mondta meg?

– A franc tudja – felelte Graham. – Biztosan fontos valakinek a dolog. Úgy tűzött el, mint akit kilőttek, nem? Na, most aztán hamar derítsük ki, hogy ki ez a halott lány, mert rohadtul utálom, hogy az egész városban én vagyok az utolsó, aki megtudja.

Connor a szoba túlsó végében állt, és integetett nekünk.

– Ez meg mit akar? – kérdezte Graham. – Mit integet így? És mi van a kezében?

– Retikülnek látszik – mondtam.

– Cheryl Lynn Austin – olvasta Connor. – Született Midlandben, Texas Államban. A Texasi Állami Egyetemre járt. Huszonhárom éves. Van egy lakása Westwoodban, de nincs még itt elég hosszú ideje ahhoz, hogy a jogosítványát kicserélhette volna.

A retikül tartalma ott feküdt szétterítve egy asztalon. Ceruzával tologattuk a tárgyakat.

– Hol találta ezt a retikült? – kérdeztem.

Apró táska volt, sötét színű, gyöngyökkel díszített, fül nélküli, gyöngyös kapoccsal. Negyvenes évekbeli stílus. Drága darab.

– Az egyik pálmafa alatt volt a cserépben. – Connor kinyitott egy kis belső zsebet a retikülben. Henger alakban szorosan összesodorva egy kis köteg ropogós százdolláros esett az asztalra. – Ez szép. Miss Austinról illően gondoskodtak.

– Slusszkulcs nincs?

– Nincs.

– Szóval nem egyedül jött.

– És láthatóan arra is számított, hogy nem egyedül távozik majd. A taxisok nem tudnak százdollárost váltani.

A táskában volt még ezenkívül egy aranyszínű American Express hitelkártya, egy rúzs és egy púderdoboz. Egy doboz Mild Seven Menthol cigaretta, japán gyártmány. Egy belépő a tokiói Daimashi Night Clubba, és végül négy apró, kék tabletta.

Connor ceruzájával fejjel lefelé fordította a gyöngyökkel kiraott kis táskát. Apró, zöld drazsék estek ki az asztalra.

– Tudják, mi ez?

– Nem – feleltem. Graham nagyítóval vizsgálta a kis drazsékat.

– Ez *wasahiv*al bevont földimogyoró – mondta Connor.

A *wasahi* a japán éttermekben felszolgált zöld torma. *Wasahi*val bevont földimogyoróról azonban még sohasem hallottam.

– Nem tudom, Japánon kívül árulnak-e ilyent valahol.

– Na, most már eleget láttam – mormogta Graham. – Szóval, mit gondol, John? Vajon Ishigura megszerzi a tanúkat, akiket maga kért tőle?

– Nem gondolnám, hogy nagyon hamar előkerülnek – mondta Connor.

– Rohadtul igaza van – mondta Graham. – Holnaputánig színét sem látjuk azoknak a tanúknak, azaz amíg az ügyvédeik ki nem okosították őket, hogy pontosan mit mondjanak. – Ellépett az asztaltól. – Tudja, miért hátráltatnak bennünket? Mert egy japán ölte meg a lányt. Erről van szó.

– Lehetséges – mondta Connor.

– Hé, öregem! Ez több mint lehetséges. *Itt* vagyunk, az ő épületükben. Ez a lány meg éppen az a típus, amelyért a japánok megvesznek. A gyönyörű, hosszú szárú amerikai rózsa. Maga is tudja, hogy ezek az apró fickók mind röplabdázó lányokat akarnak megdugni.

Connor megvonta a vállát.

– Lehetséges.

– Ne marháskodjon! – mondta Graham. – Maga is tudja, hogy ezek a fickók otthon egyfolytában csak nyelik a szart. Tolonganak a metrón, nagyvállalatoknál dolgoznak, és nem mondhatják el, amit gondolnak. Azután átjönnek ide, messze az otthoni korlátoktól, és hirtelen gazdagnak és szabadnak érzik magukat. Mondja, hogy nincs igazam!

Connor hosszan nézett Grahamre. Végül ezt mondta:

– Szóval maga szerint, Tom, egy japán gyilkos úgy döntött, hogy kinyírja ezt a lányt, és ezt éppen a Nakamoto igazgatósági tárgyalójának asztalán teszi.

– Úgy van.

– Egyfajta szimbólum értékű tett?

Graham megvonta a vállát.

– A jó ég tudja. Itt nem normális körülményekről van szó. De egyet megmondok magának. Elkapom a disznót, aki csinálta, akkor is, ha ez az utolsó ügyem.

A lift gyorsan ereszkedett lefelé. Connor az üvegfalnak dőlt.

– Sok ok van arra, hogy valaki ne szeresse a japánokat – mondta.

– De Graham egyet sem ismer ezek közül. – Sóhajtott. – Tudja, ők mit mondanak rólunk?

– Mit?

– Azt mondják, hogy az amerikaiak túlzottan szeretnek elméleteket gyártani. Meg azt is, hogy nem töltünk elég időt azzal, hogy megfigyeljük a világot, és így nem tudjuk, a dolgok milyenek valójában.

– Ez a zen szellem?

– Nem – nevetett. – Csak egy megfigyelés. Kérdezzen meg egy számítógépügynököt, mit gondol az amerikai üzletfeleiről, és ő elmondja magának ugyanezt. Mindenki, akinek Japánban amerikaiakkal van dolga, így gondolja. És amikor az ember Grahamet látja, rájön, hogy igazuk van. Grahamnek nincs igazi tudása és nincs személyes tapasztalata. Mindössze egy halom előítélete és újság meg tévé alapján született elképzelése van. Semmit sem tud a japánokról, és nem is akar bármit is megtudni róluk.

– Akkor azt gondolja, hogy téved? A lányt nem egy japán ölte meg? – kérdeztem.

– Ezt nem mondtam, *kóhai* – felelte Connor. – Nagyon valószínű, hogy Grahamnek igaza van. De pillanatnyilag…

Az ajtó kinyílt, s elénk tárult az estély. A zenekar a Holdfény-szerenádot játszotta. Két tipikus partira járó pár lépett a liftbe. Ingatlankereskedőnek látszottak: a férfiak ezüsthajúak és elegánsak, a nők csinosak és enyhén túlcicomázottak. Az egyik nő ezt mondta:

– Alacsonyabb, mint gondoltam.

– Igen, nagyon kicsi. És az a… az a fiú a barátja volt?

– Azt hiszem. Nem ő az, aki a videón is vele volt?

– De, azt hiszem, igen.

Most az egyik férfi is megszólalt:

– Gondolod, hogy plasztikáztatta a mellét?

– Hát nem ezt teszi mindenki?

A másik nő kuncogott.

– Kivéve persze engem.

– Úgy van, Christine.

– De éppen most fontolgatom. Láttad Emilyt?

– Igen, de ő túl nagyra csináltatta.

– Igazából Jane kezdte. Az egésznek ő az oka. Most mindenki nagy mellet akar.

A férfiak megfordultak, és kinéztek az ablakon.

– Micsoda épület! – mondta az egyik. – Elképesztő, mennyire ki van dolgozva. Egy vagyonba kerülhetett. Sokat dolgozol mostanában a japánokkal, Ron?

– Körülbelül húsz százalékban – felelte a másik. – Már tavaly óta ennyi az arány. De emiatt most állandóan gyakorolnom kell a golfozást, mert a japánok állandóan golfozni akarnak.

– Húsz százalékban?

– Igen. Most éppen felvásárolják Orange Countyt.

– Hát persze. Már Los Angeles is az övék – mondta nevetve az egyik nő.

– Hát igen, majdnem. Az Arco épület, ott szemben, már az övék – a férfi kimutatott az ablakon. – Azt hiszem, Los Angeles belvárosának úgy hetven-hetvenöt százaléka az ő kezükben van.

– És Hawaiin még több.

– Egész Hawaii az övék. Honolulu kilencven százaléka és az egész Kona-partvidék. És eszeveszett iramban építik a golfpályákat.

Az egyik nő megkérdezte:

– Vajon holnap mutatják a tévében a partit? Elég sok kamera volt itt.

– Ne felejtsük el megnézni.

A lift ekkor azt mondta: *Mósugu de gozaimasu.* Leértünk a parkolószintre, és az emberek kiszálltak. Connor nézte, amint elmennek, és megcsóválta a fejét.

– Nincs még egy ország a világon – mondta –, ahol az emberek teljes nyugalommal tárgyalnának arról, hogy a városaikat és az államaikat külföldieknek kiárusítják. Az amerikaiak nagyon buzgók az eladásban. Ez megdöbbenti a japánokat. Úgy gondolják, hogy gazdasági öngyilkosságot követünk el. És persze igazuk van. – Miközben beszélt, Connor megnyomott egy „Veszély esetén megnyomni" feliratú gombot.

Azonnal megszólalt egy lágyan csipogó riasztócsengő.

Connor belenézett a lift mennyezetén a sarokban elhelyezett videokamerába, és vidáman integetett. A beépített telefonban megszólalt egy hang:

– Jó estét, nyomozó urak. Segíthetek valamiben?

– Igen – mondta Connor. – Az épület biztonsági szolgálatával beszélek?

– Igen, uram. Valami baj van a lifttel?

– Hol van az irodájuk?

– A hall szintjén vagyunk, uram. A délkeleti sarokban, a lift mögött.

– Nagyon köszönöm – Connor megnyomta a hall szintjéhez tartozó gombot.

A Nakamoto Torony biztonsági szolgálatának irodája egy kis szoba volt, talán ötször hét méteres. Három hatalmas, lapos videopanel volt benne, amelyek mindegyike egy tucat kisebb monitorra volt osztva. Belépésünk pillanatában a monitorok többsége fekete négyzetként sötétlett. Egy sor azonban a hallból és a garázsból, egy másik pedig az éppen folyó partiról mutatott képeket. És volt egy harmadik sor, amelyik a rendőrségi csoportokat mutatta a negyvenhatodik emeleten.

Jerome Phillips volt az ügyeletes biztonsági őr. Szürke színű Nakamoto biztonsági szolgálati egyenruhájának gallérja körben nedves volt, és a hónaljánál is kerek foltok sötétlettek. Amikor beléptünk, megkért, hogy hagyjuk nyitva az ajtót. Láthatóan kényelmetlenül érezte magát attól, hogy ott voltunk. Úgy éreztem, titkol valamit, de Connor barátságosan közeledett hozzá. Megmutattuk a jelvényeinket, és kezet fogtunk vele. Connornak sikerült olyan légkört teremtenie, mintha mindössze arról lenne szó, hogy biztonsági emberek egymás között beszélgetnek.

– Mozgalmas éjszakája lehet, Mr. Phillips.

– Hát, bizony az van. A fogadás meg minden.

– És bezsúfolva ebbe a kis szobába.

Phillips letörölte a verejtéket a homlokáról.

– Hát ez az. Az összes itt tolongott. Istenem!

– Az összes kicsoda? – kérdeztem.

Connor rám nézett, és ezt mondta:

– Miután a japánok elhagyták a negyvenhatodik emeletet, lejöttek ide, és a monitorokon át figyeltek bennünket, nem így volt, Mr. Phillips?

Phillips bólintott.

– Nem mindegyik, de jó sokan. Idecsődültek, dohányoztak, bámultak, pöfékeltek, és faxokat adogattak körbe.

– Faxokat?

– Igen. Pár percenként valaki behozott egy új faxot. Persze japánul. Körbeadogatták, és megjegyzéseket fűztek hozzájuk. Azután az egyik mindig elment, hogy válaszfaxot küldjön. A többi meg itt maradt, hogy magukat figyelje odafent.

– És hogy hallgassanak – mondta Connor.

Phillips megrázta a fejét.

– Nem, nincsenek audiocsatornáink.

– Ez meglepő – mondta Connor. – A felszerelésük nagyon modernnek látszik.

– Modernnek?! Ez a világ legfejlettebb hálózata. Mondok magának valamit. Ezek az emberek nagyon értik a dolgukat. Nekik van a legjobb tűzriasztó és tűzvédelmi rendszerük. A legjobb földrengésjelző rendszerük, és persze a legjobb elektronikus biztonsági rendszerük: kamerák, detektorok meg minden.

– Azt látom – mondta Connor. – Ezért is lepődtem meg, amikor azt mondta, hogy nincs audiocsatornájuk.

– Nem, az nincs. Meg színes kamerák sincsenek. Csak nagy felbontású fekete-fehér videorendszerük van. Fogalmam sincs, miért. Valahogy a kamerák meg a felfüggesztés miatt, már amennyire én tudom.

A lapos paneleken a kamerák elhelyezésének köszönhetően öt különböző szögből lehetett látni a negyvenhatodik emeletet. Láthatóan a japánok az egész emeleten kamerákat helyeztek el. Most eszembe jutott, amint Connor az előtérben járkált, és a mennyezetet vizsgálta. Biztos, hogy észrevette a kamerákat.

Most Grahamet láttam, amint a tárgyalóteremben az embereit dorgálja. Cigarettázott, ami szigorúan tilos egy bűntény helyszínén. Helent is láttam, amint nyújtózkodik és ásít. Közben Kelly hozzálátott, hogy a lány holttestét áttegye az asztalról egy tolókocsira, még mielőtt becipzárazzák egy zsákba…

És akkor hirtelen beugrott.

Ezeknek kameráik vannak odafent.

Öt különböző helyen.

Az egész emeletet belátni.

– Te jó ég – villámgyorsan megfordultam. Nagyon izgatott lettem. Már éppen mondtam volna valamit, amikor Connor könnyedén rám mosolygott, a kezét a vállamra tette, és rettenetes erővel megszorította.

– Hadnagy úr – mondta.

Iszonyatos fájdalmat éreztem. Próbáltam nem feljajdulni.

– Igen, kapitány?

– Ugye nem lenne ellenére, ha feltennék egy-két kérdést Mr. Phillipsnek?

– Nem, kapitány úr, parancsoljon.

– Ön pedig talán jegyzetelhetne.

– Kitűnő ötlet, kapitány úr.

Elengedte a vállamat, én pedig elővettem a noteszemet.

Connor leült az asztal szélére, és megkérdezte:

– Régóta dolgozik a Nakamoto biztonsági szolgálatánál, Mr. Phillips?

– Igen, uram. Körülbelül hat éve. A La Habra-i településen kezdtem, és amikor egy autóbalesetben megsérült a lábam, áttettek a biztonsági szolgálathoz az ottani telepen, merthogy így nem kellett járkálnom. Azután megnyitották a torrance-i telepet, és áthelyeztek oda. A feleségem is ott kapott munkát. Toyotákat szerelnek össze. Azután, amikor ezt az épületet átadták, áthoztak ide éjszakai szolgálatra.

– Értem. Szóval összesen hat éve dolgozik nekik.

– Igen, uram.

– Biztosan szereti a munkáját.

– Nézze, ez biztos munka. És hát ez nem kis dolog Amerikában. Tudom, hogy nem tartják sokra a feketéket, de velem mindig normálisan bántak. És, a fenébe is, mielőtt idejöttem, a General Motorsnál dolgoztam Van Nuysban, az meg… az meg már nincs.

– Igen – mondta Connor együttérzően.

– Micsoda hely volt – folytatta Phillips –, te jóisten. Az igazgatósági barmokat leküldözgették a műhelyekbe. Az embernek megállt az esze. Sok igazgatótanácsi idióta Detroitból. A marhák nem értettek semmihez. Gőzük nem volt, hogyan működik a gyártósor. Nem tudtak megkülönböztetni egy hidegvágót egy préstől. De azért mind parancsolgatott a művezetőknek. Kétszázezret kaszálnak egy évben, és semmihez sem értenek. És sosem működött semmi rendesen. Itt viszont – mondta, és megütögette az asztalt –, ha itt valami problémám van, vagy valami nem működik, akkor szólok valakinek. Ők egyből idejönnek, ismerik az egész rendszert, tudják, mi hogyan működik, együtt megvizsgáljuk a problémát, és

megjavítják. Azonnal. A problémákat itt megoldják. Ez a különbség. Én mondom maguknak, ezek az emberek odafigyelnek.

– Szóval szeret itt dolgozni.

– Mindig jól bántak velem – mondta Phillips bólogatva.

Ez számomra nem hangzott buzgó igenlésnek. Az volt az érzésem, hogy ez a fickó nem elkötelezett híve a munkaadóinak, és egypár kérdéssel ezt felszínre lehetne hozni. Mindössze annyit kellett tennünk, hogy egy kis lökést adunk Phillipsnek a dologhoz.

– A hűség nagyon fontos – mondta Connor megértően bólogatva.

– Nekik nagyon – felelte. – Elvárják, hogy az ember lelkesedést mutasson a vállalat iránt. Ezért aztán mindig tizenöt-húsz perccel korábban jövök be, és tizenöt-húsz perccel tovább itt is maradok, miután lejárt a munkaidőm. Szeretik, ha az ember pluszidőt áldoz a vállalatra. Van Nuysban is megtettem, de sosem vette észre senki.

– És mettől meddig tart a műszakja?

– Kilenctől hétig.

– És ma? Hánykor jött szolgálatba?

– Háromnegyed kilenckor. Ahogy mondtam, negyedórával korábban.

Az első hívást nyolc harminckor vették. Tehát, ha ez az ember háromnegyed kilenckor ért ide, akkor negyedórával a gyilkosság után érkezett.

– Ki volt szolgálatban maga előtt?

– Általában Ted Cole szokott lenni. De nem tudom, ma este is dolgozott-e.

– Miért nem tudja?

Az őr a mandzsettájával megtörölte a homlokát, és másfelé nézett.

– Miért nem tudja, Mr. Phillips? – kérdeztem egy kissé nagyobb nyomatékkal.

Az őr hunyorgott, elfintorodott, és nem válaszolt.

Connor szólalt meg nyugodt hangon:

– Azért nem tudja, mert nem Ted Cole volt itt, amikor Mr. Phillips megérkezett ide ma este, ugye, Mr. Phillips?

Az őr megrázta a fejét.

– Nem ő volt itt.

Éppen belekezdtem egy másik kérdésbe, de Connor felemelte a kezét.

– Gondolom, igencsak meglepődött, Mr. Phillips, amikor háromnegyed kilenckor belépett a szobába.

– Igen, a fenébe is, nagyon – mondta Phillips.

– Mit csinált, amikor meglátta, mi a helyzet?

– Azonnal megkérdeztem a fickót: „Segíthetek valamiben?" Nagyon udvariasan, de azért határozottan. Mivelhogy ez a biztonsági őrség szobája. És hát fogalmam sem volt, hogy ki az ördög ez. Sosem láttam azelőtt. A fickó meg izgatott lett, rettentően izgatott. Azt mondja nekem: „Menjen az utamból!" Borzasztó határozottan, mintha az egész világ az övé lenne. És a kezében egy aktatáskával elszáguldott mellettem. Mondom neki:

„Elnézést, uram, legyen szíves, igazolja magát." De ő nem is válaszol, hanem megy tovább. Ki a hallba, aztán lefelé a lépcsőn.

– Nem próbálta megállítani?

– Nem, uram.

– Azért, mert japán volt?

– Azért. De felszóltam a központi biztonsági irodába, a kilencedik emeletre, hogy jelentsem, valaki járt itt az irodában. Ők meg azt

mondják: „Minden rendben van, ne aggódjon.” De hallottam, hogy ők is izgatottak. Mindenki izgatott. Aztán a monitoron meglátom… a halott lányt. Ekkor tudtam meg, miről van szó.

– Le tudja írni az embert, akit látott? – kérdezte Connor.

Az őr megvonta a vállát.

– Harminc-harmincöt éves. Középmagas. Sötétkék öltönyben, mint a többi. Azazhogy valójában elegánsabb volt, mint a többségük. Háromszögek voltak a nyakkendőjén. Ó, és egy forradás volt a kezén, mint egy égésnyom vagy valami ilyesmi.

– Melyik kezén?

– A balon. Akkor vettem észre, amikor az aktatáskát becsukta.

– Látta, mi van az aktatáskában?

– Nem.

– De éppen becsukta, amikor maga bejött a szobába.

– Igen.

– Az volt a benyomása, hogy valamit elvitt a szobából?

– Nem tudnám megmondani, uram.

Phillips köntörfalazása kezdett az idegeimre menni.

– Mit gondol, mit vitt el? – kérdeztem.

Connor egy pillantást lövellt felém.

Az őr nagyon udvarias hangon válaszolt:

– Tényleg nem tudom, uram.

– Hát persze hogy nem – mondta Connor. – Honnan tudná, mi van valaki másnak az aktatáskájában. Apropó. Készítenek itt videofelvételeket arról, amit a biztonsági kamerák közvetítenek?

– Igen, készítünk.

– Meg tudná mutatni, hogyan készítik?

– Hát persze. – Az őr felállt az asztaltól, és a szoba távolabbi végében kinyitott egy ajtót. Követtük, és beléptünk egy másik apró szobába, amely tulajdonképpen olyan volt, mint egy kis fülke. A padlótól a mennyezetig tele kis fémdobozokkal, mindegyiken felirat japán kanji írással és arab számokkal. Mindegyiken egy kis piros izzó és egy digitális számláló, amelyen számok futottak.

– Ezek a videofelvevőink – mondta Phillips. – Az összes kameráról felveszik a jeleket, amelyek az épületben vannak. Nyolc milliméteres, nagy felbontású fekete-fehér készülékek. – Felemelt egy kis kazettát. – Minden egyes darabra nyolcórányi anyag fér. Este kilenckor cserélünk kazettát, úgyhogy ez az első dolgom, amikor szolgálatba lépek. Kiveszem a régieket, és beteszem az újakat.

– Ma este kilenckor is cserélt kazettákat?

– Igen, uram, mint mindig.

– És mit csinálnak a szalagokkal, amelyeket kivesznek?

– Tárolókban tartjuk itt lent – felelte, és lehajolt, hogy megmutasson néhány hosszú, vékony fiókot. – Minden anyagot hetvenkét órán át tartunk meg. Azaz három napig. Úgyhogy összesen kilenc sorozat szalagunk van. És minden sorozatot háromnaponként újra felhasználunk. Értik?

Connor habozni látszott.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha leírnám. – Elővett egy kis jegyzettömböt és egy tollat. – Szóval minden szalag nyolcórás, és kilenc különböző sorozatuk van…

– Igen, úgy van.

Connor írt egy darabig, majd idegesen megrázta a tollát.

– Ez a rohadt toll. Kifogyott. Van itt egy szemétkosár?

Phillips a sarok felé mutatott.

– Ott van.

– Köszönöm.

Connor kidobta a tollat. Odaadtam neki az enyémet. Újra átfutotta a jegyzeteit.

– Szóval azt mondta, Mr. Phillips, hogy kilenc sorozatuk van…

– Igen. És minden sorozatot betűkkel jelölünk. A-tól I-ig. És amikor kilenckor bejövök, kiveszem a szalagokat, megnézem, milyen betű van bent, és beteszem a következőt. Ma este például kivettem a C sorozatot, hogy betegyem a D-t, ami most megy.

– Értem – mondta Connor. – És aztán betette a C sorozatot az egyik fiókba.

– Igen – kinyitott egy fiókot –, ebbe.

– Szabad? – kérdezte Connor, és megnézte a szabályosan felcímkézett kazettasort. Azután hirtelen gyorsan kihúzta a többi fiókot, és megnézte a többi kazettasort. A betűktől eltekintve az összes fiók egyformának látszott.

– Azt hiszem, most már értem – mondta Connor. – Tulajdonképpen kilenc sorozatot használnak váltogatva.

– Pontosan.

– Így mindegyik sorozat háromnaponként kerül sorra.

– Úgy van.

– És mióta használja a biztonsági iroda ezt a rendszert?

– Az épület új, de mi már körülbelül két hónapja működünk.

– Hát, ez igazán jól szervezett rendszer – ismerte el Connor. – Köszönöm, hogy elmagyarázta. Már csak néhány kérdésem van.

– Tessék.

– Először is ezek a számlálók – mutatott Connor a videokazettákon futó digitális kijelzőkre. – Úgy látom, azt az időt

mutatják, amely az adott kazettán a felvétel kezdetétől eltelt. Így van? Merthogy most majdnem tizenegy óra, maga kilenckor tette be a szalagokat, és a felső felvevő 1.55.30-at, a következő 1.55.10-et mutat, és így tovább.

– Igen, úgy van. Egymás után tettem be a szalagokat. Néhány másodperc telik el két kazetta berakása között.

– Értem. Mindegyik majdnem két órát mutatott. De úgy látom, ott lent az egyik felvevő csak harminc percet mutat. Ez azt jelenti, hogy elromlott?

– Hű! – Phillips elfintorodott. – Gondolom, igen. Merthogy egymás után cseréltem ki a kazettákat, ahogy mondtam. Időnként van egy kis zavar. Vagy áramellátási probléma. Ilyesmi lehet az oka.

– Igen, nagyon valószínű – felelte Connor. – Meg tudná mondani, melyik kamera van erre a felvevőre kötve?

– Hát persze. – Phillips leolvasta a felvevő számát, és kiment a másik szobába a monitorokhoz.

– A negyvenhat per hatos kamera – mondta. – Ez a kép itt, ni – tapogatta meg a képernyőt.

Az egyik előtéri kamera volt, olyan, amelyik teljes képet mutatott a negyvenhatodik emeletről.

– De látja – folytatta Phillips –, ez a szép ebben a rendszerben. Még ha az egyik kamera bedöglik is, vannak azon az emeleten más kamerák, és az azokhoz kapcsolt felvevők jól működnek.

– Hát igen – mondta Connor. – Apropó, meg tudná mondani, miért van olyan sok kamera a negyvenhatodik emeleten?

– Megmondom, de nem tőlem hallotta. Tudja, mennyire szeretik a hatékonyságot. Japán szóval *kaizenolm* fogják az irodákban dolgozókat.

– Azaz a kamerákat azért szerelték fel, hogy napközben megfigyeljék a dolgozókat, és segítsenek nekik, hogy hatékonyabban dolgozzanak?

– Legalábbis én így hallottam.

– Hát, akkor azt hiszem, befejeztük – mondta Connor. – Ó, még egy kérdés. Megvan magának Ted Cole címe?

Phillips megrázta a fejét.

– Nincs.

– Találkozott vele valaha munkán kívül, vagy beszélgetett vele?

– Igen, de nem sokszor. Fura egy fickó.

– Volt a lakásán?

– Nem, soha. Olyan zárkózott fajta. Azt hiszem, az anyjával lakik. Általában a Palomino bárba járunk. Amelyik ott van a repülőtérnél. Szereti azt a helyet.

Connor bólintott.

– Még egy utolsó kérdés: hol van a legközelebbi nyilvános telefon?

– Odakint a hallban és jobbra, a vécék mellett. De használhatja az itteni telefont is.

Connor melegen rázogatta az őr kezét.

– Mr. Phillips, nagyon köszönöm, hogy időt szakított a velünk való beszélgetésre.

– Nincs mit.

Adtam az őrnek egy névjegyet.

– Ha később esetleg eszébe jut bármi, ami a segítségünkre lehet, hívjon fel, kérem. – És kiléptem a szobából.

Connor a hallban elhelyezett nyilvános telefonnál állt. Új típusú telefonfülke volt, mindkét oldalán egy-egy készülékkel, ami lehetővé tette, hogy egy vonalon két ember beszéljen egyszerre. Ezeket a fülkéket Tokióban már évekkel ezelőtt felszerelték, most pedig kezdtek megjelenni Los Angelesben is. Az amerikai nyilvános telefonok fő gyártója természetesen már régen nem a Pacific Bell volt. A japán gyártók erre a piacra is betörtek. Néztem, amint Connor lejegyzi a noteszébe a készülék hívószámát.

– Mit csinál?

– Két különböző kérdést kell megválaszolnunk ma éjjel. Az egyik az, hogyan ölhették meg a lányt egy hivatali emeleten. De azt is meg kell tudnunk, ki telefonált először a gyilkossággal kapcsolatban.

– És úgy gondolja, lehetséges, hogy erről a telefonról hívott az illető?

– Lehetséges.

Becsukta a noteszét, és az órájára pillantott.

– Későre jár. Menjünk.

– Azt hiszem, nagy hibát követünk el.

– Miért gondolja? – kérdezte Connor.

– Nem tudom, helyes-e, ha a szalagokat a biztonsági szobában hagyjuk. Mi van, ha valaki kicseréli őket, amíg nem vagyunk ott?

– Már kicserélték – mondta Connor.

– Honnan tudja?

– Egy tökéletesen működő tollat áldoztam fel, hogy megtudjam. Nos, menjünk. – Elindult a parkolószintre vezető lépcső felé, én pedig követtem.

– Tudja – mondta Connor –, amikor Phillips először elmagyarázta a szalagcserélgetés tökéletesen egyszerű szisztémáját, azonnal megértettem, hogy a kazettákat már valószínűleg kicserélték. Csak az volt a kérdés, hogyan bizonyítsuk be.

Connor hangja visszhangzott a betonfalú lépcsőházban. Kettesével vette a fokokat lefelé. Igyekeznem kellett, hogy ne maradjak le.

Connor így folytatta:

– Ha kicserélték a szalagokat, vajon hogyan oldották meg a dolog kivitelezését? Biztosan nagy sietséggel dolgoztak, és komoly stressz alatt. Retteghettek, nehogy hibát kövessenek el. Nyilván egyetlen kompromittáló szalagot sem akartak otthagyni, ezért valószínűleg az egész sorozatot kicserélték. De mivel pótolták a hiányzó szalagokat? Azt nem tehették meg, hogy egyszerűen berakják a következő sorozatot. Mivel összesen csak kilenc sorozat van, könnyű lett volna észrevenni, hogy egy hiányzik közülük, és mindössze nyolc maradt. Volna tehát egy üres fiók. Így aztán az egész sorozat helyére egy teljesen új sorozatot kellett tenniük. Húsz vadonatúj kazettát. Ezért kellett ellenőriznem a szemétkosár tartalmát.

– És ezért dobta ki a tollát?

– Igen. Nem akartam azt, hogy Phillips tudja, mit csinálok. A szemétkosár pedig tele volt összegyűrt celofánnal, amibe az új videokazettákat csomagolják.

– Értem.

– Ha pedig már egyszer megtudtam, hogy a szalagokat kicserélték, csak azt kellett kiderítenem, melyik sorozatot. Ezért eljátszottam a hülyét, és benéztem az összes fiókba. Biztosan maga is észrevette, hogy a C sorozat címkéi valamivel világosabbak voltak, mint a többi.

Ez volt az a sorozat, amelyet Phillips kivett a felvevőkből, amikor szolgálatba lépett. Nem volt komoly különbség a címkék között, hiszen a biztonsági szolgálat csak két hónapja működik, de azért észre lehetett venni.

– Értem. – Valaki tehát bement a biztonsági őrség szobájába, kivett húsz új szalagot, kicsomagolta őket, új címkéket tett rájuk, és betette őket a videókba azok helyett, amelyek a gyilkosságot rögzítették. – Ha engem kérdez, szerintem Phillips többet tud, mint amennyit elmondott – jegyeztem meg.

– Lehet – felelte Connor –, de nekünk fontosabb dolgunk is van, mint hogy ezt most kiderítsük. Túl sokat nem tudhat. A gyilkosságot nyolc harminckor jelentették. Phillips háromnegyed kilenckor érkezett, tehát nem láthatta a gyilkosságot. Azt viszont feltételezhetjük, hogy Ted Cole, az előző őr látta. Csakhogy háromnegyed kilenckor Cole már nem volt ott. Ott volt ellenben egy ismeretlen japán, aki éppen összecsukott egy aktatáskát.

– Gondolja, hogy ő cserélte ki a szalagokat?

Connor bólintott. i

– Nagyon valószínű, hogy igen. Nem lennék meglepve, ha maga a gyilkos tette volna. Remélem, megtudjuk Miss Austin lakásán. – Kinyitotta az ajtót, és beléptünk a parkolóba.

A parkolóban a vendégek sorban álltak, és várták, hogy autóik előálljanak. Láttam, hogy Ishigura Thomas polgármesterrel és a feleségével társalog. Connor feléjük irányított. A polgármester mellett állva Ishigura olyan szívélyes volt, hogy az már szinte szolgai alázatnak tűnt. Széles mosollyal üdvözölt bennünket.

– Ó, uraim. Kielégítően halad a nyomozás? Segítségükre lehetek még valamiben?

Egész eddig a pillanatig nem voltam igazán dühös. Mindaddig, amíg nem láttam, hogyan nyájaskodik a polgármester előtt. Most viszont kezdtem dühbe gurulni. Connor azonban elhárította a bajt.

– Köszönöm, Ishigura-san – mondta enyhén meghajolva –, a nyomozás kitűnően halad.

– Megkap minden segítséget, amit kért? – kérdezte Ishigura.

– Ó, hogyne – válaszolta Connor. – Mindenki nagyon készségesen együttműködik velünk.

– Kitűnő. Ennek nagyon örülök. – Ishigura most a polgármesterre nézett, és rámosolygott. Mintha az egész ember egyetlen nagy mosoly volna.

– Csak egy probléma van – folytatta Connor.

– Ó, és mi lenne az? Ha bármit tehetek…

– A biztonsági szolgálat videoszalagjait elvitte valaki.

– A videoszalagokat? – fintorodott el Ishigura. A dolog láthatóan váratlanul érte.

– Igen – mondta Connor. – A biztonsági kamerák felvételeit.

– Erről semmit sem tudok – csodálkozott Ishigura de hadd biztosítsam, hogy amennyiben léteznek bármilyen szalagok, azok az ön rendelkezésére állnak, hogy megvizsgálhassa őket.

– Köszönöm – mondta Connor. – Minden jel arra utal, hogy a döntő fontosságú szalagokat elvitték a Nakamoto biztonsági szolgálatának a szobájából.

– Elvitték? Uraim, úgy gondolom, itt bizonyára valami tévedésről van szó.

A polgármester nagy figyelemmel hallgatta a párbeszédet.

Connor így folytatta:

– Lehetséges, de én nem így gondolom. Nagyon megnyugtató lenne, Mr. Ishigura, ha ön személyesen nézne utána ennek a dolognak.

– Természetes meg fogom tenni – ígérte Ishigura. – De ismétlem, nem tudom elképzelni, hogy egyetlen szalag is hiányozna, Connor kapitány.

– Előre is köszönöm a segítségét, Mr. Ishigura – mondta Connor.

– Igazán semmiség, kapitány úr – válaszolta Ishigura még mindig mosolyogva. – Nagyon örülök, ha segíthetek önnek, amiben csak tudok.

– A disznó! – dühöngtem. Nyugat felé autóztunk az autópályán. – Az a kis mitugrász a szemünkbe hazudott.

– Valóban idegesítő – mondta Connor –, de tudja, Ishjgurának mások a szempontjai. Most, hogy a polgármester mellett állt, más kontextusban látta magát, más kötelezettségekkel és más viselkedési követelményekkel. Számunkra teljesen más embernek tűnt, de ő maga

úgy érezte, hogy egyszerűen csak a helyzetnek megfelelően viselkedett.

– Az dühít a legjobban, hogy olyan magabiztos volt.

– Hát persze hogy az volt – mondta Connor. – És nagyon meglepődne, ha megtudná, hogy maga dühös rá. Maga becstelennek tartja őt, ő viszont naivnak tartja magát. Ez abból fakad, hogy egy japán számára a következetes viselkedés, mint olyan, nem létezik. Egy japán mindig más emberré válik, annak megfelelően, hogy éppen milyen rendű és rangú személyek társaságában van. Még akkor is megváltoznak, ha a saját házukon belül átmennek a másik szobába.

– Jó – mondtam –, idáig rendben van, de ettől még tény, hogy hazudik az a mocskos szemét.

Connor rám pillantott.

– Maga használná ezeket a kifejezéseket, ha az édesanyjával beszélne?

– Természetesen nem.

– Tehát maga is változik, amikor más környezetbe kerül – felelte Connor. – Az a helyzet, hogy mindnyájan ezt tesszük. Mindössze az a különbség, hogy az amerikaiak azt képzelik, van a személyiségnek egy gyökere, amely nem változik egyik pillanatról a másikra. A japánok pedig úgy gondolják, hogy az aktuális környezet diktálta szabályok a legfontosabbak.

– Ez úgy hangzik – mondtam –, mintha így lenne mentsége arra, hogy hazudott.

– Ő nem tekinti ezt hazugságnak.

– De hát akkor is hazugság.

Connor megvonta a vállát.

– Csak a maga szempontjából, *kóhai.* Az övéből nem.

– A francba a szempontjával!

– Nézze, magának kell döntenie. Vagy megérti a japánokat, és tud velük úgy bánni, hogy elfogadja őket olyanoknak, amilyenek, vagy továbbra is egyszerűen csak dühös marad rájuk. Az a probléma, hogy itt, Amerikában nem annak megfelelően viszonyulunk a japánokhoz, amilyenek valójában.

Az autó hirtelen beleszaladt egy mély gödörbe, és akkorát zökkent, hogy a rádiótelefon leesett a helyéről. Connor felemelte a padlóról, és visszatette a helyére.

Kicsit távolabb feltűnt a lejáró Bundy felé. Átmentem a megfelelő sávba.

– Egy dolgot nem értek – mondtam. – Miért gondolja, hogy az aktatáskás ember lehet a gyilkos?

– Az időpontok miatt. A gyilkosságot nyolc harminckettőkor jelentették. Nem egészen negyedóra múlva, nyolc negyvenötkor egy japán férfi már odalent volt, hogy kicserélje a szalagokat és álcázza az újakat. Ez rendkívül gyors reakció. Túlságosan is gyors egy japán vállalatnál megszokotthoz képest.

– Miért?

– A japán szervezetek nagyon lassan reagálnak krízishelyzetekben. A döntéshozatali rendszerük korábbi példákra épül, és amikor nincs korábbi példa, nem tudják, hogyan viselkedjenek. Emlékszik a faxokra? Biztos vagyok benne, hogy egész éjszaka faxok jöttek és mentek a Nakamoto tokiói főhadiszállására, és vissza. Semmi kétség afelől, hogy a vállalat még mindig nem tudja eldönteni, mitévők legyenek. A japán szervezetek egyszerűen képtelenek gyorsan lépni egy szituációban.

– De valaki, aki egyedül cselekszik, képes rá.

– Igen, pontosan.

– És ezért gondolja, hogy az aktatáskás férfi a gyilkos – mondtam.

Connor bólintott.

– Igen. Vagy ő maga a gyilkos, vagy valaki, aki közeli kapcsolatban van vele. De bizonyára többet fogunk megtudni Miss Austin lakásában. Azt hiszem, látom, melyik az a ház. Ott elöl, a jobb oldalon.

Az Imperial Arms nagy lakóház volt, és egy fákkal szegélyezett utcán állt, Westwood Village-től egy kilométerre. Tudor-stílust imitáló homlokzatára ráfért volna a festés, és általában az egész épület eléggé lerobbantnak látszott. Ez azonban nem volt szokatlan ezen a középosztálybeli környéken, ahol jobbára egyetem után továbbtanuló diákok vagy fiatal családok laktak. Igazából az Imperial Arms legfőbb jellemzője a jellegtelensége volt. Az ember akár mindennap elmehetett volna mellette, anélkül hogy felfigyelt volna rá.

– Tökéletes – mondta Connor. – Pontosan ez az, amit szeretnek.

– Ki szereti ezt?

Beléptünk a hallba, amelyet a legszokványosabb kaliforniai stílusban rendeztek be. Pasztellszínű tapéta virágmintákkal, kárpitozott ülőpamlagok, olcsó kerámialámpák és egy króm kávézóasztal. Az egyetlen dolog, ami megkülönböztette ezt a hallt a sok száz hasonlótól, az volt, hogy a sarokban egy pult mögött nagydarab japán portás ült, aki határozottan barátságtalanul tekintett fel a kezében tartott képregényből.

– Tessék?

Connor megmutatta a jelvényét, és megkérdezte, melyik Cheryl Austin lakása.

– Bejelentem önöket – mondta a portás, és a telefonért nyúlt.

– Felesleges.

– Nem, bejelenteni. Lehet, hogy lenni nála valaki.

– Biztos, hogy nincs nála senki – mondta Connor. – *Koré wa keisatsu no shigoto da.* – Hivatalos rendőrségi ügyben vagyunk itt.

A portás feszesen meghajolt.

– *Heya bangó wa kyú desu* – átadott Connornak egy kulcsot.

Átmentünk egy újabb üvegajtón, azután végig egy szőnyeggel borított folyosón. Kis, lakkozott asztalok álltak a folyosó mindkét végében, és az épület belseje a maga egyszerűségében meglepően elegáns volt.

– Tipikusan japán – jegyezte meg Connor elmosolyodva.

„Egy lepusztult Tudor-stílust imitáló ház Westwoodban? Ez lenne tipikusan japán?" – gondoltam magamban. Az egyik bal oldali szobából rapzene szűrődött ki. A legújabb M. C. Hammer- sláger.

– Az a tipikus, hogy a külseje semmit sem mond a belsejéről – magyarázta Connor. – Ez a japán gondolkodás egyik alapvető sajátossága. A külső borítás nem árul el semmit – sem az épületeken, sem az emberi arcon. Mindig is így gondolkodtak. Az ember megnézi a régi szamuráj házakat Takajamában vagy Kiotóban, és semmit sem lát rajtuk kívülről.

– És ez japán épület?

– Hát persze. Különben miért lenne egy angolul alig beszélő japán a portás? Aki mellesleg *yakuzatag.* Valószínűleg maga is észrevette a tetoválást.

Nem vettem észre. A japán maffia tagjait nevezik*yakuzáknak.* Eddig nem tudtam, hogy Amerikában is vannak *yakuzák,* és ezt meg is mondtam Connornak.

– Meg kell értenie – felelte Connor –, hogy létezik egy árnyékvilág. Itt Los Angelesben, Honoluluban és New Yorkban is. Többnyire nem vagyunk ennek tudatában. Csak élünk a magunk megszokott amerikai világában, sétálunk az amerikai utcáinkon, és nem vesszük észre, hogy a miénkkel párhuzamosan létezik egy másik világ. Nagyon titkos és nagyon zárt. New Yorkban az ember esetleg

láthat egy-egy japán üzletembert, amint bemegy egy felirat nélküli ajtón, és így véletlenül megpillanthatja, hogy az ajtó mögött egy klub van. Vagy esetleg itt, Los Angelesben hallhat kis szusibárokról, ahol ezerkétszáz dollár a tarifa. Ez a tokiói ár. De ezek a helyek nincsenek benne az útikönyvekben. Nem tartoznak a mi amerikai világunkhoz. Ezek az árnyékvilág részei, és csak japánok számára hozzáférhetők.

– És ez a hely?

– Ez egy *bettaku.* Egy szerelmi fészek, ahol a nőiket tartják. És ebben a házban van Miss Austin lakása is.

Connor a portástól kapott kulccsal kinyitotta az ajtót. Beléptünk.

Két hálószobás lakás volt, hatalmas, drága, pasztellzöld és rózsaszínű bútorokkal berendezve. A falakon lógó olajfestmények szintén kölcsönzőből származtak. Az egyik keret szélén ott volt a kölcsönző címkéje: Breuner's Rents. A konyhaasztal üres, mindössze egy tál gyümölcs volt rajta. A hűtőben csak joghurtot és pár doboz diétás kólát találtunk. A nappaliban lévő ülőpamlagok nem úgy festettek, mint amelyekre valaha is leült valaki.

A kávézóasztalon egy képeskönyv volt, hollywoodi sztárok portréival, mellette egy váza, elszáradt virágokkal. A szobában mindenütt üres hamutartók.

Az egyik hálószobát afféle barlanggá alakították, egy ággyal, egy televízióval és egy szobabiciklivel. Minden vadonatúj. A tévé egyik sarkán átlósan még ott volt egy DIGITÁLIS TUNINGOLÁS feliratú matrica. A szobabicikli kormányáról sem vették még le a műanyag csomagolást.

A nagy hálószobában végre találtam egy kis rendetlenséget, ami arra utalt, hogy emberek laknak a lakásban. Az egyik tükrös

gardróbajtó nyitva volt, és az ágyon keresztben drága estélyi ruhák hevertek. A lány láthatóan hosszan válogatott, mielőtt eldöntötte, mit fog viselni a fogadáson. Az öltözőasztalon parfümösüvegek, gyémánt nyaklánc, egy arany Rolex óra, néhány fényképtartó fotókkal és egy hamutartó, elnyomott Mild Seven Menthol cigarettákkal. Az öltözőasztal félig nyitott legelső fiókjában bugyikat és mindenféle más alsóneműt láttam. Azután a fiók sarkában megpillantottam a lány útlevelét. Kivettem és átlapoztam. Volt benne egy vízum Szaúd-Arábiába, egy Indonéziába és három belépési engedély Japánba.

A szoba sarkában álló magnó még mindig be volt kapcsolva – a kazettarész félig nyitva, még benne volt a szalag. Visszanyomtam a magnóba, és a következő pillanatban megszólalt egy Jerry Lee Lewis-dal: „Hol lebénít, hol felkavar, ez a nagy szerelem kész elmebaj." Réges-régi szám, túlságosan régi ahhoz, hogy egy ilyen fiatal lány hallgassa. Bár miért is ne szerette volna az örökzöld slágereket?

Visszaléptem az öltözőasztalhoz. Néhány bekeretezett színes fényképről Cheryl Austin mosolygott rám. Mindegyik kép Ázsiában készült, a háttérben egy szentély vörösre festett kapuja, egy japánkert, egy utcán hatalmas szürke felhőkarcolók, vasútállomás. A fotók minden bizonnyal Japánból származtak. A legtöbb képen Cheryl egyedül volt, de akadt néhány, amelyiken egy nála jóval idősebb, szemüveges, kopaszodó japán férfi is szerepelt. Az utolsó felvétel viszont valahol Amerika nyugati részén készült. Cheryl egy poros furgon előtt állt mosolyogva, mellette egy törékeny, nagymamakorú hölgy napszemüvegben. Ő nem mosolygott, úgy látszott, feszélyezi a fényképezőgép.

Az öltözőasztal és a fal közé nagy papírtekercsek voltak begyömöszölve. Az egyiket széthengergettem. Egy plakát volt, rajta

Cheryl, amint mosolyogva egy üveg Asahi sört emel a kamera felé. A plakáton egy japán felirat.

Beléptem a fürdőszobába.

A sarokban egy farmernadrág hevert, a fürdőszobaasztalon egy fehér pulóver. A zuhanyzófülke melletti fogason lógó törülköző még nedves volt, s a fülke belső falán vízcseppek gyöngyöztek. Az asztalon elektromos hajsütővas feküdt. A tükör keretébe dugdosva újabb fényképek, rajtuk Cheryl, egy másik japán férfival, Malibu kikötőjében. A férfi harmincöt körül lehetett, és határozottan jóképű volt. Az egyik képen karja a lány vállán nyugodott. Kezén tisztán látszott egy forradás.

– A mindenit! – mondtam.

Connor bejött a fürdőszobába.

– Talált valamit?

– Itt az emberünk a forradással.

– Kitűnő. – Connor figyelmesen megvizsgálta a képet. Én tovább bogarásztam a fürdőszobát borító rendetlenségben. A mosdókagyló körüli kupacot szemlélgettem.

– Tudja – szólaltam meg –, van valami, ami zavar engem ebben a lakásban.

– Micsoda?

– Tudom, hogy a lány csak nemrég költözött ide, meg hogy minden bérelt holmi… de valahogy akkor is… egyszerűen nem tudok megszabadulni attól az érzéstől, hogy ezt a lakást, mármint amit most látunk, mesterségesen elrendezték. Nem tudom pontosan megmondani, miért, de valahogy így érzem.

Connor mosolyogva nézett rám.

– Kitűnő, kapitány. A látványt valóban mesterségesen elrendezték. És ennek megvan az oka.

Egy polaroid fényképet adott a kezembe. A fotó a fürdőszobát ábrázolta ugyanabban az állapotban, amelyben most találtuk. A farmernadrág a sarokban, a törülköző a fogason, a hajsütő vas az asztalon. A képet szupernagy látószögű objektívvei felszerelt géppel készítették. Ezek az objektívek mindent eltorzítanak. A helyszínelő csoportok időnként ilyen gépekkel készítenek felvételeket, amelyeket később a bizonyítási eljárás során használnak fel.

– Hát ezt hol találta?

– A hallban, a liftajtó melletti szemétkosárban.

– Ezek szerint biztosan ma este készítették, még mielőtt ideértünk.

– Úgy van. Felfedez valami különbséget a szoba akkori állapota és a mostani között?

Figyelmesen megvizsgáltam a képet.

– Nem, pontosan ugyanúgy néz ki… hoppá, várjon csak! A fényképek a tükrön. Ezen a felvételen nincsenek rajta. Ezek szerint ezeket a képeket valaki később tette oda.

– Pontosan ez történt. – Connor visszament a hálószobába. Az öltözőasztalról felemelte az egyik bekeretezett fényképet.

– Most pedig nézze meg ezt a képet – mondta. – Miss Austin és egy japán barátja a tokiói Shinjuku vasútállomáson. Látja itt ezt a vékony világos csíkot?

– Látom. – És meg is értettem, mit jelent a csík: a fénykép fölött a keretben korábban egy másik kép volt. Ennek a képnek a széle egy kissé kilátszott a másik alól, és kifakult a naptól. – Azt a fényképet, amely e fölött volt, elvitték.

– Úgy van – mondta Connor.

– A lakást valaki átkutatta.

– Pontosan. És nagyon alapos munkát végzett vagy végeztek – állapította meg Connor. – Még előttünk itt járt valaki ma este. Először csináltak néhány polaroid felvételt, azután átkutatták a szobát, végül mindent visszatettek oda, ahol eredetileg volt. Csakhogy ezt lehetetlen tökéletesen megcsinálni. A japánok azt mondják, hogy a legnagyobb művészet a műviség látszatát elkerülni. És sohasem képesek megtagadni önmagukat. Rögeszmésen törekszenek a teljes tökélyre. Ezért aztán a fényképtartók túl szabályosan sorakoztak az asztalon, és a parfümösüvegek túlzottan összevissza állnak. Minden egy kicsit erőltetett. Az ember szeme észreveszi, még akkor is, ha az agyában nem tudatosodik pontosan.

– De vajon miért kutatták át a szobát? És milyen fényképeket vittek el? Azt, amelyiken a lány a gyilkossal együtt szerepelt?

– Ezt most még nem lehet pontosan tudni – felelte Connor. – Az láthatóan nem zavarta őket, ha kiderül, hogy a lánynak voltak kapcsolatai japánokkal és általában Japánnal. Volt ellenben valami, amit haladéktalanul el akartak tüntetni, ez pedig nem lehetett más, mint…

Ebben a pillanatban a nappaliból egy finoman érdeklődő hangot hallottunk:

– Lynn? Édesem, itt vagy?

Egy nő körvonalai látszottak a bejárati ajtóban, amint befelé nézett a lakásba. Mezítláb volt, sortot és rövid, fűzős melltartóval egybevarrt felső részt viselt. Az arcát nem tudtam kivenni, de a nő láthatóan ahhoz a típushoz tartozott, amelyet Anderson, a régebbi partnerem „kígyóbűvölőnek” hívott.

Connor megmutatta neki a jelvényét. A nő bemutatkozott, Julia Youngnak hívták. Déli akcentussal beszélt, és nem ejtette tisztán a szavakat. Connor fölgyújtotta a lámpát, így most már tökéletesen láthattuk. Nagyon szép lány volt. Tétován jött beljebb a szobába.

– Hallottam, hogy szól a zene. Cherylynn itt van? Minden rendben? Tudom, hogy arra a fogadásra ment ma este.

– Én nem tudok semmi különösebbről – felelte Connor, miközben egy gyors pillantást vetett rám. – Maga ismeri Cherylynnt?

– Hát persze. Itt lakom szemben, a nyolcasban. Mondja, mit keres mindenki Cheryl lakásában?

– Hogyhogy mindenki?

– Hát maguk meg a két japán srác.

– Ők mikor voltak itt?

– Nem tudom, talán félórája. Történt valami Cheryllel?

– Megnézte azokat a japánokat, Miss Young? – kérdeztem. Arra gondoltam, talán a lakása kémlelőnyílásán át figyelte őket.

– Naná, még köszöntünk is egymásnak.

– Hogyhogy köszöntek egymásnak?

– Az egyiket jól ismerem. Eddie-t.

– Milyen Eddie-t?

– Eddie Sakamurát. Itt mindenki ismeri Villám Eddie-t.

– Le tudná írni a külsejét? – kérdeztem.

Meglepetten nézett rám.

– Ott van a fényképeken. Az a fiatal srác a sebhellyel a kezén. Azt hittem, nincs olyan ember, aki nem ismeri Eddie Sakamurát. Állandóan benne van az újságokban. Jótékonysági akciók meg minden. Meg hát ott van minden partin.

– Van valami elképzelése arról, hogyan találhatnánk meg? – kérdeztem.

– Eddie Sakamura a Bora Bora nevű polinéz étterem egyik tulajdonosa Beverly Hillsen. Az ideje nagy részét ott tölti – felelte a lány helyett Connor.

– Igen, ő az – mondta Julia. – Én ki nem állhatom azt a helyet. Túlságosan zajos. Eddie viszont állandóan ott rohangál, és magas szőkéket kerget. Imádja, ha egy nőre fel kell néznie. .*

Az asztalnak támaszkodva állt, barna haját csábító mozdulattal hátrasimította. Rám nézett, és egy kissé lebiggyesztette az ajkát.

– Maguk ketten kollégák?

– Igen – feleltem.

– Ő már megmutatta a jelvényét, de a magáét még nem láttam.

Elővettem az irattárcámat. A lány megnézte a jelvényemet.

– Peter – olvasta ki hangosan a nevemet. – Peternek hívták az első fiút, akivel jártam. De ő nem volt olyan jóképű, mint maga – mondta mosolyogva.

Connor egy kissé megköszörülte a torkát.

– Azelőtt is járt már Cherylynn lakásában? – kérdezte.

– Naná. Itt lakom, pont szemben. De mostanában Cheryl nem volt sokat a városban. Állandóan utazgat.

– És hová utazgat?

– Hát, mindenfelé. New York, Washington, Seatde, Chicago… szóval mindenfelé. Merthogy van egy pasija, aki sokat utazik. Ő meg megy utána, hogy találkozzanak. Tulajdonképpen azt hiszem, csak akkor találkoznak, amikor a pasas felesége nincs a közelben.

– Szóval nős férfival jár?

– Hát, valami van, az biztos. Valami akadályozó tényező.

– Tudja, ki Cheryl barátja?

– Nem. Egyszer Cheryl azt mondta, a barátja sohasem fog idejönni, ebbe a lakásba. Annyit tudok, hogy valami fontos pasas. És nagyon gazdag. Csak érte küldi a repülőjét, és Cheryl már megy is. De akárki is ő, Eddie-t nagyon bosszantja. Tudják, Eddie olyan igazi féltékeny típus. Megdöglik, ha nem minden lánynál ő az *iro otoko.* A szexi szerető.

– Cheryl és a barátja titokban tartják a kapcsolatukat? – kérdezte Connor.

– Nem tudom. Erre sohasem gondoltam. Nagyon komoly a dolog. Cheryl őrülten bele van zúgva a pasiba.

– Őrülten bele van zúgva?

– El sem tudja képzelni, mennyire. Látnia kéne, ahogy mindent ledob, és rohan, ha a pasi hívja. Egyik este átjön, a kezembe nyom két jegyet a Springsteen-koncertre, ő meg halálizgatott, merthogy megy Detroitba. A kezében a kis útitáskája, ő meg ott topog a jókislányos ruhájában, elújságolja, hogy a pasi most hívta tíz perce, és azt mondta: találkozzunk. Csak úgy ragyog az arca. Úgy viselkedik, mintha ötéves lenne. Nem értem, hogy nem veszi észre.

– Mit nem vesz észre?

– Hogy az a pasas csak kihasználja.

– Ezt miből gondolja?

– Cherylynn nagyon szép lány. Finom és gyönyörű. Az egész világon mindenütt dolgozott már mint fotómodell. A legtöbbet Ázsiában. De legbelül azért mégiscsak kisvárosi lány. Midland egy kis olajváros. Az igaz, hogy rengeteg ott a pénz, de mégiscsak kisváros. Cherylynn pedig gyűrűt akar az ujjára, gyerekeket meg kutyát a hátsó udvarba. Ez a pasi viszont nem az a típus, akitől ezt a fajta életet várhatná. A gond csak az, hogy Cherylynn erre egyelőre még nem jött rá.

– Szóval azt nem tudja, hogy pontosan ki ez az ember? – kérdeztem.

– Azt nem. – Ravasz mosoly futott át az arcán, s közben új pózt vett fel. Egyik vállát leengedte, ettől a mellei jobban kidomborodtak.

– De fogadok, hogy magukat igazából nem Cherylynn pasija érdekli.

– Igaza van, valóban nem – bólintott Connor. Julia tudálékosan mosolygott. – Hanem Eddie, ugye?

– Aha – ismerte el Connor.

– Tudtam – mondta Julia. – Tudtam, hogy előbb- utóbb valami bajba keveredik. Mindig is mondogattuk egymásnak, az összes lány itt az Armsban. – Halványan legyintett egyet. – Túlságosan habzsolja az életet. Ezért hívjuk Villám Eddie-nek. Olyan, mintha nem is japán lenne. Túlságosan hivalkodó.

– Oszakai? – kérdezte Connor.

– Az apja ott gyáros a Daimashinál. Kedves öreg fickó. Néha, ha idejön látogatóba, benéz az egyik lányhoz a második emeleten. Eddie pedig… Eddie-t tanulni küldték ide egypár évre, hogy aztán hazamenjen, és a *kaisha*nak, a cégnek dolgozzon. De nem akar hazamenni. Imád itt lenni. Persze, miért is ne imádna? Itt mindene

megvan. Akárhányszor összetöri a Ferrariját, vesz egy újat. Több pénze van, mint Istennek. Elég régóta él már itt ahhoz, hogy éppen olyan legyen, mint egy amerikai. Jóképű, szexi, tele van kábítószerrel. Igazi bulizós fajta. Oszakában meg mi várna rá?

– Az előbb azt mondta, maga mindig is tudta, hogy… – vágtam közbe.

– Hogy bajba keveredik? Hát persze. Az őrültségei miatt. Az a sok szélsőséges dolog… – Megrántotta a vállát. – Majdnem mindegyik ilyen. Átjönnek ide Tokióból, és még ha van is *shokai*juk, vagyis valaki, aki bevezeti őket, akkor is vigyázni kell velük.

Lazán itt hagynak tíz-húszezret egy éjszaka. Nekik ez nem több, mint egy kis borravaló. Otthagyják az öltözőszekrényen. Na de amiket csinálni akarnak, legalábbis egyik-másik…

Elhallgatott. Kifejezéstelen szemmel meredt maga elé. Nem akartam megtörni a csendet. Vártam. Connor nézte, és együttérzően bólogatott. Hirtelen újra megszólalt, mintha észre se vette volna az iménti szünetet.

– És a kívánságaikat meg a perverz vágyaikat éppoly természetesnek veszik, mint azt, hogy borravalót adnak. Nem bánom, ha egy hapsi levizel, esetleg megbilincsel, sőt, ha tetszik az illető, még azt is hagyom, hogy elfenekeljen. De azt már nem engedem, hogy megvágjanak. Nincs az a pénz. Csak semmi késes meg kardos figura… Persze tudnak… szóval sokan közülük állati udvariasak meg rendesek, de aztán beindulnak, és akkor olyan… – Megint elhallgatott, és megrázta a fejét. – Szóval rettentő furcsa emberek.

Connor az órájára pillantott.

– Igazán sokat segített, Young kisasszony. Lehet, hogy újra szükségünk lesz magára. Smith hadnagy majd felírja a telefonszámát.

– Igen, persze.

Kinyitottam a noteszomat.

– Most pedig beszélek a portással – mondta Connor.

– Shinichi-mondta Julia.

Connor elindult, én pedig felírtam Julia telefonszámát. Miközben nézte, ahogy írom, megnyalta a száját. Aztán így szólt:

– Nekem megmondhatja. Megölte?

– Kicsoda?

– Hát Eddie. Megölte Cherylt?

Nagyon csinos lány volt, s most láttam a szemében az izgalmat. Mereven nézett rám, s a szeme csillogott. Hátborzongató volt.

– Miért kérdezi?

– Hát csak úgy. Mindig fenyegette. Például ma délután is.

– Eddie itt járt ma délután? – kérdeztem.

– Hát persze – vonta meg a vállát. – Állandóan itt van. Ma délután is itt járt nála, teljesen begerjedve. Amikor a japánok megvették ezt az épületet, külön hangszigetelőket tettek a falakra. De még így is áthallatszott, ahogy ő és Cheryl üvöltöztek egymással a lakásban. Üvöltött a magnóból Jerry Lee Lewis, amit egyébként is éjjel-nappal hallgatott, hogy az ember majd beleőrült, de még így is lehetett hallani, ahogy ordibálnak, és mindenfélét egymáshoz vagdosnak. Állandóan azt kiabálta: „Megöllek, megöllek, te ringyó!” Szóval? Megtette?

– Nem tudom.

– De Cherylynn meghalt? – A szeme még mindig csillogott.

– Igen.

– Ennek meg kellett történnie – mondta. Teljesen nyugodtnak látszott. – Mindannyian tudtuk. Csak idő kérdése volt. .Ha akar, hívjon fel. Úgy értem, ha szüksége van még valamilyen információra.

– Feltétlenül. – Odaadtam neki a névjegyemet. – És ha még valami eszébe jut, ezen a számon maga is el tud érni.

A sortja farzsebébe csúsztatta a névjegyemet.

– Jó magával beszélgetni, Peter.

– Öö, igen.

Elindultam a folyosón. Mikor a végére értem, visszanéztem. A lány a lakása ajtajában állt és integetett.

Connor a hallban lévő telefonon beszélt. A portás ezalatt egyfolytában mogorva arckifejezéssel bámulta, mintha meg akarná akadályozni, hogy tovább beszéljen, de éppen nem jutna eszébe semmilyen ürügy.

– Úgy van – mondta Connor a telefonba. – Minden egyes hívást, ami arról a telefonról este nyolc és tíz között kiment. Igen.

– Egy pillanatig hallgatott. – Nem érdekel, hogy a feljegyzéseik nem így vannak rendszerezve. Pontos listát akarok. Mennyi ideig tart, amíg elkészíti? Holnapig?! Maga tréfál velem?! Mit gondol, mire kell nekem az a lista? Két órán belül készen legyen! Vissza fogom hívni. Igen. Maga is bassza meg! – És letette a kagylót. – Menjünk, *kóhai.*

Elindultunk kifelé az autóhoz.

– Mozgósítja a kapcsolatait? – kérdeztem.

– A kapcsolataimat? – nézett rám kérdőn. – Á, úgy látom, Graham beszélt magának az úgynevezett „kapcsolataimról”. Nézze, hadnagy, egyetlen besúgó sem dolgozik nekem. Azt csak Graham hiszi, hogy mindenfelé vannak embereim.

– Igen. És ezzel kapcsolatban említette az Arakawa-ügyet.

Connor felsóhajtott.

– Azt az ősrégi esetet? – Közeledtünk az autóhoz. – Akarja hallani az egészet? Rendkívül egyszerű történet. Megölnek két japán állampolgárt. A rendőrség olyan nyomozókat állít az ügyre, akik nem tudnak japánul. Végül, egy hét múlva átadják nekem.

– És maga mit csinált?

– Az Arakawa házaspár a New Otani Hotelben szállt meg. Megszereztem a Japánba menő telefonhívásaik jegyzékét. Felhívtam a listán szereplő számokat, és beszéltem néhány oszakai emberrel. Azután felhívtam az oszakai rendőrséget, és beszéltem az illetékesekkel. Persze megint csak japánul. El voltak képedve, hogy mi ideát még nem tudjuk pontosan, miről van szó.

– Értem.

– Várjon – mondta Connor –, még nincs vége a történetnek. Az itteni rendőrség rettentően kellemetlen helyzetben volt. A sajtó az eset óta egyfolytában a japánokat gyászolta, és tele szájjal szidta a rendőrséget. Az emberek virágokat küldtek a gyilkosság színhelyére, és mindenféle látványos módon fejezték ki az együttérzésüket. Most meg kiderült, hogy gazemberekre pazarolták a jóindulatukat. A végén pedig engem hibáztattak az egészért. Azt mondták, meg nem engedhető eszközökkel oldottam meg az ügyet. Mit mondjak, nagyon dühített a dolog.

– Szóval ezért ment el Japánba?

– Nem. Az már egy másik történet.

Odaértünk az autóhoz. Megfordultam és visszanéztem az Imperial Armsra. Láttam, hogy Julia Young az ablaknál áll és bennünket néz.

– Nagyon csábító – mondtam.

– A japánok az ilyen nőket *shirigaru onndnak* hívják. „Könnyű seggű lány”, mondják. – Kinyitotta a kocsi ajtaját, és beszállt. – Mindössze az a probléma, hogy ez a lány narkós. Vigyáznunk kell mindennel, amit mondott. Ennek ellenére kezd kirajzolódni valami, ami egy cseppet sem tetszik nekem. – Az órájára pillantott, és megrázta a fejét. – A fenébe is. Nagyon lassúak vagyunk. A legjobb, ha most elmegyünk a Palominóba, és meglátogatjuk Mr. Cole-t.

Elindultam dél felé, a repülőtér irányába. Connor hátradőlt az ülésen, és a karját keresztbe összefonta a mellén. Rosszkedvűen a lábfejére meredt.

– Hogy érti azt, hogy kezd kirajzolódni valami, ami nem tetszik magának?

– A kazettaborító celofánok a szemétkosárban, a polaroid fénykép a kukában… ezeket a dolgokat semmiképpen sem kellett volna itt hagyniuk.

– De hiszen maga mondta, hogy nagyon sietősen kellett elintézniük a dolgokat.

– Lehetséges. De tudja, a japánok tehetetlen fajankóknak tartják az amerikai rendőröket, és a mostani hanyagságuk sem más, mint a megvetésük jele.

– Egyáltalán nem vagyunk tehetetlenek.

Connor megrázta a fejét.

– A japánokhoz képest igen. Japánban minden bűnözőt elfognak. A komolyabb bűntények kilencvenkilenc százalékánál történik vádemelés. Így aztán minden japán bűnöző az első pillanattól tudja, hogy el fogják kapni. Nálunk viszont mindössze tizenhét százalék körül van a vádemelési arány. Kevesebb mint egy az öthöz. Tehát az itteni bűnözők jó eséllyel számíthatnak rá, hogy nem kapják el őket.

Ha pedig mégis rendőrkézre kerülnek, akkor sem emelnek vádat, hála a mindenféle jogi biztosítékoknak. Minden tanulmányban, amely a rendőrségi munka hatékonyságával foglalkozik, leírják, hogy Amerikában egy ügyet vagy az első hat órában megoldanak a nyomozók, vagy örökre felderítetlen marad a dolog.

– És a mostani esetről mit gondol?

– Azt, hogy valakik elkövettek egy bűntényt, és azt gondolják, hogy felderítetlen marad. Én viszont meg akarom oldani ezt az ügyet, *kóhai.*

Ezután Connor jó tíz percig hallgatásba burkolózott. Karját összefonva, mozdulatlanul ült, állát a mellkasának szegezte. Mélyeket és szabályosakat lélegzett. Akár azt is hihettem volna, hogy elaludt, ám a szeme végig nyitva volt.

Csendben vezettem, és hallgattam, hogyan lélegzik.

– Ishigura – szólalt meg végül.

– Mi van vele?

– Ha tudnánk, mi késztette Ishigurát arra, hogy úgy viselkedjen, ahogyan tette, világossá válna az egész ügy.

– Nem értem, mire gondol.

– Nehéz amerikai ésszel megérteni Ishigurát – mondta Connor. – Mert az amerikaiak úgy gondolják, hogy egy bizonyos hibaszázalék hozzátartozik az élethez. Az életbe bele van kalkulálva, hogy esetleg késik a repülőgép. Bele van kalkulálva, hogy nem érkezik meg egy levél. Bele van kalkulálva, hogy elromlik a mosógép. Általában bele van kalkulálva, hogy valami mindig elromlik. Japánban ez másképp van. Ott minden működik. A tokiói metróállomáson az ember megáll a peronon egy kijelölt pontnál, és egészen biztos, hogy amikor a

szerelvény megáll, az ajtó épp előtte fog kinyílni. A vonatok nem késnek. A poggyász nem tűnik el. Az emberek nem késik le a csatlakozást. A határidőket mindenki betartja. A dolgok pontosan a tervek szerint mennek. A japánok képzettek, felkészültek és motiváltak. Egyszerűen nekilátnak, és megcsinálják a dolgokat. Nincs semmi kecmec és mellébeszélés.

– Aha…

– És a mai este nagyon fontos volt a Nakamoto Corporationnek. Biztos lehet benne, hogy a legapróbb részletekig mindent pontosan megterveztek. Azokat a vegetáriánus előételeket szolgálták fel, amilyeneket Madonna szeret, és a kedvenc fotósát hívták meg. Elhiheti nekem: alaposan felkészültek. Minden eshetőségre megvolt a megfelelő terv. Maga is tudja, milyenek. Leülnek és megvitatnak minden elképzelhető lehetőséget: Mi van, ha kigyullad az épület? Mi van, ha földrengés tör ki? Vagy bombariadó van? Esetleg áramkimaradás? És sorra végigveszik a legvalószínűtlenebb lehetőségeket is. Teljesen fanatikusak. De mire a nagy esemény ideje elérkezik, ők mindenre felkészültek, és tökéletesen urai a helyzetnek. Nem lenne ildomos, ha nem lennének tökéletesen urai a helyzetnek. Érti, miről beszélek?

– Értem.

– Aztán egyszer csak itt van a mi Ishigura barátunk, a Nakamoto hivatalos képviselője, ott áll egy lány holtteste előtt, és láthatóan korántsem ura a helyzetnek. Az adott helyzetben ő *yoshiki nó,* nyugati típusú konfliktusba keveredik, és igencsak kellemetlenül érzi magát. Biztosan észrevette a verejtéket az ajka fölött. A tenyere is izzad, nem győzi a nadrágjába törölgetni. A barátunk *rikutsuppoi,* túlságosan sokat vitatkozik. Túl sokat beszél. Egy szó, mint száz, úgy

viselkedik, mintha nem tudná pontosan, mitévő legyen, mintha nem tudná, ki ez a lány – pedig egészen biztos, hogy tudja, hiszen mindenkit ismer, akit a fogadásra meghívtak és úgy tesz, mintha nem tudná, ki ölte meg. Pedig csaknem teljesen bizonyos, hogy még ezt is tudja.

Az autó belefutott egy mélyedésbe, és nagyot zökkent.

– Várjon egy pillanatig. Szóval Ishigura tudja, ki ölte meg a lányt?

– Biztos vagyok benne. És nem csak ő. Ebben a pillanatban legalább három embernek tudnia kell, ki a gyilkos. Ugye azt mondta, azelőtt a sajtóosztályon dolgozott?

– Igen. Tavaly.

– Van még valami kapcsolata a televíziós hírműsorral?

– Akad néhány – mondtam. – De lehet, hogy már nem nagyon működnek. Miért?

– Meg akarok nézni egy szalagot, amelyet ma este vettek fel.

– Csak megnézni? Lefoglalni nem akarja?

– Nem, csak megnézni.

– Ez nem gond. – Úgy gondoltam, esetleg felhívom Jennifer Lewist a KNBC-től vagy Bob Arthurt a KCBS-től. Igen, talán inkább Bobot.

– Olyan valaki kell, akihez személyes ismerősként lehet fordulni – mondta Connor. – Máskülönben a tévétársaságok nem fognak segíteni. Észrevette, hogy ma este egyetlen tévéstáb sem volt ott a gyilkosság helyszínén? Legtöbbször az embernek úgy kell átverekednie magát a kamerákon, hogy odajusson a biztosítószalaghoz. Ma este viszont se tévéstábok, se riporterek, semmi.

Megvontam a vállam.

– Rádiócsend volt. A sajtó nem vehette a rádióadásainkat.

– Csakhogy már korábban ott voltak az épületben – felelte Connor –, hogy közvetítsék a fogadást, ahol Tom Cruise és Madonna is megjelent. Aztán egyszer csak egy emelettel feljebb megölnek egy lányt. De hogyhogy nincsenek ott a tévések?

– Ez az elmélet sántít, kapitány.

Az egyik dolog, amit sajtóösszekötőként megtanultam, az volt, hogy ezen a területen nincs konspiráció. A sajtó túlságosan szerteágazó és bizonyos értelemben túlságosan szervezetlen. Valójában amikor nagy ritkán hírzárlatra volt szükség – mondjuk egy emberrablásnál, ahol tárgyalni kellett a bűnözőkkel –, rettentő nehezen tudtuk rávenni a tévéseket az együttműködésre.

– Korán van lapzárta. A tévéseknek a tizenegy órás hírek előtt vissza kell érniük a stúdióba. Valószínűleg elmentek, hogy legyen idejük megszerkeszteni a híreiket.

– Nem értek egyet magával. Azt gondolom, hogy a japánok kifejezték aggodalmukat a *shafúv*al, a vállalatuk jó hírével kapcsolatban, a sajtó pedig beleegyezett, hogy nem tudósít az ügyről. Higgye el, *kóhai,* valaki nyomást gyakorol rájuk.

– Ezt egyszerűen nem tudom elhinni.

– Higgye el, ha mondom – bizonygatta Connor –, valaki nyomást gyakorol rájuk.

Ebben a pillanatban megszólalt a rádiótelefon.

– A rohadt életbe, Peter! – harsogta egy ismerős durva hang. – Mi a fene folyik ezzel a gyilkossági üggyel kapcsolatban? – A főnök volt az. Olyan volt a hangja, mintha ivott volna.

– Hogy érti ezt, főnök?

Connor rám nézett, azután rácsapott a hangszóró gombjára, hogy kihangosítsa a beszélgetést.

A főnök folytatta:

– Maguk itt összevissza zaklatják a japánokat? Hogy aztán nekem megint ráfogják a rendőrségre, hogy rasszista?

– Nem, uram – feleltem. – A legkisebb mértékben sem. Nem tudom, miket hallott…

– Nézze, öregem. Nekem ne halandzsázzon itt. Fred Hoffmann már megkapta a magáét, amiért Grahamet küldte ki a helyszínre. Azt akarom, hogy az a rasszista barom minél távolabb legyen ettől az ügytől. Jóban kell lenni a japánokkal. Ez manapság a világ rendje. Hall engem, Peter?

– Igen, uram.

– Aztán meg John Connor. Ott van magával, igaz?

– Igen, uram.

– Mi a fenének kellett bevonni ebbe a dologba?

„Hogy *én* miért vontam bele Connort? – gondoltam. – Úgy látszik, Fred Hoffmann úgy döntött, hogy rám fogja a dolgot, és azt mondja a főnöknek, Connor bevonása az én ötletem volt, nem az övé."

– Sajnálom – szabadkoztam –, de én…

– Értem én, persze – mondta a főnök. – Nyilván attól félt, hogy nem tud egyedül megbirkózni az üggyel. Segítségre volt szüksége. Csakhogy attól tartok, inkább bajt szerzett magának, mint segítséget. Merthogy a japánok ki nem állhatják Connort. Jobb, ha ezzel tisztában van. Régóta ismerem Johnt. Együtt kezdtük az akadémiát még ötvenkilencben. Mindig is magányos farkas volt, és bajkeverő. Tudja, hogy van ez, ha valaki külföldre megy, hogy ott éljen, az azért van,

mert itthon nem tud beilleszkedni. Nem akarom, hogy ezt a nyomozást is elszúrja.

– Főnök…

– A dologról a következőt gondolom. Adva van egy gyilkosság. Nyomozza ki az esetet, és tegyen pontot a végére! Gyorsan és elegánsan. De csak maga. Egyedül. Hall engem?

– Igen, uram.

– Nincs baj a vonallal?

– Nincs, uram.

– Nyomozza ki, Pete! – ismételte a főnök, – Nem akarok még egy telefont ezzel az üggyel kapcsolatban!

– Igen, uram.

– Legkésőbb holnapra zárja le az esetet! Végeztem. – És letette a telefont.

A helyére akasztottam a kagylót.

– Semmi kétség – mondta Connor. – Valaki nyomást gyakorol a hatóságokra.

Dél felé autóztunk a négyszázötös országúton, a repülőtér irányába. Errefelé sűrűbb volt a köd. Connor kifelé nézett az ablakon.

– Egy japán szervezetnél sohasem kapna ilyen telefonhívást. A főnöke egyszerűen közölte, hogy mihez tartsa magát, ő pedig mossa a kezeit. Semmiért sem vállalja a felelősséget, az egész kizárólag a maga ügye. Ezenkívül olyan dolgokért is magát hibáztatja, amelyek egyáltalán nem magán múlnak. Például Graham miatt és miattam. – Megrázta a fejét. – A japánok nem így csinálják. Van egy mondásuk: „A problémát kell megoldani, hogy ne a szégyent kelljen lemosni." Az amerikai szervezeteknél mindig arról van szó, *ki* szúrt el valamit. A japánoknál az a kérdés, *mit* szúrtak el, és hogyan lehetne rendbe hozni. Senkit sem hibáztatnak. Sokkal jobban csinálják, mint mi.

Elhallgatott, és kifelé bámult az ablakon. Elhaladtunk Slauson mellett, és a Marina országút ott ívelt a fejünk fölött a ködben.

– A főnök már megint biztosra vette, hogy ő a legokosabb, ennyi az egész – mondtam.

– Igen. Ugyanakkor, mint általában, fogalma sincs semmiről. Mindenesetre úgy vélem, jobban járunk, ha megoldjuk ezt az ügyet, még mielőtt reggel felébred.

– És vajon meg tudjuk oldani addig?

– Igen, ha Ishigura elhozza a videoszalagokat.

Ebben a pillanatban ismét megszólalt a telefon. Felemeltem a kagylót.

Ishigura volt.

Átadtam Connornak.

Ishigura hangja kiszűrődött a telefonból. Idegesnek tűnt, és igen gyorsan ejtette a szavakat.

– *Moshi, moshi, Connor-san. Watashi wa keibi no heya ni denwa o shimashita ga, daremo demashen-deshita.*

Connor a kezével letakarta a kagylót, és lefordította.

– Azt mondja, felhívta a biztonsági őrséget, de senki sem volt ott.

– *Shorede chuókeibishitsu ni renraku shite, hito o okkute morai, issho ni itte tépu o kakunin shimashita.*

– Aztán felhívta a biztonsági őrség főirodáját, és megkérte őket, hogy menjenek le vele a szalagokat ellenőrizni.

– *Tépu wa subete rekódá no naka ni arimasu, nakunattemo totikaeraretemo imasen. Subete daijóbu desu.*

– A kazetták a helyükön vannak a videomagnókban. Egyetlen szalag sem hiányzik, és nem is cserélték ki őket.

Connor összeráncolta a homlokát, és így válaszolt:

– *Iya tépu wa surikaerarete iru hazu nanda. Tepu o sagase!*

– *Subete daijóbu nandesu, Connor-san. Dóshiro to iu no desu ka.*

– Azt hajtogatja, hogy minden rendben van a szalagokkal – fordította Connor, majd újra japánra váltott. – *Tépu o sagase!* Azt mondtam neki, hogy a szalagokat akarom.

– *Daijóbu da to itterunoni, dóshite sonnani tépu o sagase to ossharun desu ka.*

– *Ore niwa wakkate irunda. Tépu wa nakunatte iru.* Többet tudok, mint gondolná, Mr. Ishigura. *Móichido iu tépu o sagasunda!*

Connor lecsapta a kagylót, azután hátradőlt az ülésen, és dühösen mormogott.

– A disznók. Azt állítják, hogy egyetlen szalag sem hiányzik.

– És ez mit jelent?

– Nyilván elhatározták, hogy bekeményítenek. – Connor kifelé bámult az ablakon, nézte a többi autót, s közben ujjával a fogain dobolt. – Nem csinálnák ezt, ha nem lennének biztosak benne, hogy a pozíciójuk sziklaszilárd. Megingathatatlan. Ez viszont azt jelenti…

Connor a gondolataiba mélyedt. Ahogy az utcai lámpák mellett elhaladtunk, arca időről időre visszatükröződött a szélvédő üvegén. Végül megszólalt.

– Nem, nem, nem – mondta, mintha beszélne valakihez.

– Mit nem?

– Graham semmiképpen sem lehet – rázta a fejét. – Ő túlságosan nagy kockázatot jelentene. Túl sok veszélyes pont van a múltjában. És én sem lehetek. Én régi bútor vagyok. Ezek szerint csak maga kerülhet szóba, Peter.

– Miről beszél? – kérdeztem.

– Valaminek történnie kellett – felelte Connor –, amitől Ishigura úgy érzi, nyeregben van. És azt hiszem, ez a valami magával függ össze.

– Velem?

– Úgy bizony. És szinte biztos, hogy valami személyes dolog. Van valami kellemetlen a múltjában?

– Mire gondol?

– Bármilyen priusz vagy kényes ügy, teszem azt, letartóztatás, összeütközések a belügyi szervekkel, esetleg valamilyen kifogásolható szokás vagy szenvedély, mondjuk ivás, homoszexualitás vagy túlzott nőfogyasztás. Kábítószer-elvonó kezelés, konfliktusok a kollégáival vagy a főnökeivel. Bármilyen magánéleti vagy szakmai ügy. Akármi.

– Hát, nem tudok semmi ilyesmiről – vontam meg a vállam.

Connor csendben várt, és figyelmesen nézett rám, végül így szólt:

– Ők úgy gondolják, hogy tudnak magáról valamit, Peter.

– Elváltam. Egyedül nevelem a lányomat. Michelle-nek hívják, és kétéves.

– Igen…

– Csendesen élek. Gondoskodom a gyerekről. Felelősséggel nevelem.

– És a felesége?

– A volt feleségem ügyvéd, a kerületi főügyész hivatalában dolgozik.

– Mikor váltak el?

– Két éve.

– Mikor a gyerek megszületett?

– Közvetlenül utána.

– Miért váltak el?

– Az ég szerelmére, miért válnak el az emberek?

Connor nem válaszolt.

– Összesen egy évig voltunk házasok. Még túl fiatal volt, amikor összeismerkedtünk. Huszonnégy éves. Olyan elképzelései voltak a világról, mint egy kamasz lánynak. A bíróságon ismerkedtünk meg. Azt gondolta, én valami keményfiú vagyok, egy filmbeli detektív, aki napról napra hősiesen szembeszáll a veszéllyel. Tetszett neki, hogy pisztolyt hordok meg minden. Végül összejöttünk. Aztán mikor terhes lett, nem akarta elvetetni a gyereket. Azt akarta, hogy házasodjunk össze. Persze az egész nem volt több, mint egy romantikus ötlet. Nem gondolta igazán végig. A terhesség alatt komplikációk jelentkeztek, de már túl késő volt az abortuszhoz, viszont ő közben rájött, hogy nem érzi jól magát velem, mert kicsi a

lakásom, és nem keresek elég pénzt, meg aztán Culver Cityben lakom és nem Brentwoodban. Szóval mire a gyerek megszületett, a feleségemnek oda volt minden illúziója. Azt mondta, hibázott, amikor hozzám jött. Meg hogy a karrierjét akarja építeni, és nem akar egy zsaru felesége lenni. Ezenkívül gyereket sem akart nevelni. Azt mondta, nagyon sajnálja, de az egész dolog egyszerűen tévedés volt. És elment.

Connor lehunyt szemmel hallgatott.

– Értem…

– Nem értem, miért fontos mindez. Szóval két évvel ezelőtt otthagyott. Ezek után nem akartam nyomozói időbeosztásban tovább dolgozni, mert most már ott volt a gyerek, akit nevelni kellett, így aztán letettem a szükséges vizsgákat, és átmentem a Különleges Ügyosztályra, a sajtóirodába. Ott nem volt semmi gond. Minden remekül ment. Aztán tavaly jött ez az ajánlat, mármint hogy legyek ázsiai összekötő tiszt, és itt jobb fizetést ígértek. Havi pár száz dollárral többet. Úgyhogy jelentkeztem.

– Aha.

– Az az igazság, hogy igencsak elkel egy kis pluszpénz. Egyre több a kiadásom. Például ki kell fizetnem Michelle gondozónőjét. Tudja, mibe kerül egy gondozónő egy kétéves gyerek mellé? Aztán állandó házvezetőnőt is kell tartanom, Lauren pedig legtöbbször nem fizeti ki a gyerektartást. Azt mondja, nem tud megélni a fizetéséből, de azért nemrég vett egy új BMW-t, úgyhogy nem hiszem, hogy nyomorogna. De hát mit csináljak? Bepereljem? Ott dolgozik a Kerületi Ügyészségen.

Connor hallgatott. Repülőgépek tűntek fel nem messze tőlünk, amint landolás előtt átrepültek az országút fölött. Közeledtünk a repülőtérhez.

– Mindenesetre – folytattam – örültem, amikor jött ez az összekötői állás. Az időbeosztás is jobb, meg a fizetés is. Szóval így kerültem ide, ebbe az autóba magával. Ennyi.

– *Kóhai* – mondta Connor csendesen. – Együtt vagyunk benne ebben a dologban. Megmondhatja nekem. Mi az a bizonyos kényes pont?

– Nincs semmiféle kényes pont.

– *Kóhai.*

– Nincs.

– *Kóhai.*

– Ide figyeljen, John! – mondtam. – Mondok magának valamit. Amikor az ember jelentkezik egy összekötő tiszti állásra, öt különböző bizottság vizsgálja meg a dossziéját. Ahhoz, hogy az ember megkapjon egy ilyen állást, makulátlannak kell lennie. A bizottságok alaposan átnézték az anyagomat, és nem találtak semmi komolyat.

Connor bólintott.

– De valamit azért találtak.

– Az ég szerelmére! – háborogtam. – Öt évig voltam nyomozó. Lehetetlen úgy dolgozni, hogy ennyi idő alatt ne gyűljön össze néhány panasz. Ezt maga is nagyon jól tudja.

– És milyen panaszok voltak maga ellen?

Megráztam a fejem.

– Semmi. Jelentéktelen dolgok. Az első évben letartóztattam egy fickót, ő pedig feljelentett fizikai bántalmazás miatt. A vizsgálat után a vádat elejtették. Fegyveres rablásért letartóztattam egy nőt, ő pedig

azzal vádolt, hogy kábítószert csempésztem a zsebébe. A vád elejtve. A kábítószer eredetileg is nála volt. Egy fickó, akit gyilkossággal vádoltak, azt állította, hogy kihallgatás közben megütöttem és belerúgtam. Szerencsére a kihallgatásokon mindig jelen voltak más nyomozók is. Egy részeg nő, akihez egy házi veszekedés és dulakodás miatt kihívtak, panaszt tett, hogy a gyerekét bántalmaztam. Később visszavonta a feljelentést. Egy tizenéves bandavezér, akit gyilkosságért tartóztattunk le, rám fogta, hogy fajtalankodni próbáltam vele. Ő is visszavonta a feljelentést. Ez minden.

Ha az ember zsaru, akkor tudja, hogy ezek a panaszok nem egyebek, mint háttérzaj. Mint az utcai forgalom állandó zaja. Semmit sem lehet tenni ellenük. Ellenségekkel teli környezetben dolgozunk, hiszen állandóan bűntényekkel vádolunk meg embereket. Ők pedig minket vádolnak meg. Ebben a szakmában ez a dolgok rendje. Az osztályok oda sem figyelnek, hacsak nem ismétlődnek bizonyos panaszok. Ha egy nyomozó ellen pár év alatt három-négy alkalommal panaszt tesznek fizikai bántalmazásért, akkor kivizsgálják az ügyet. Vagy ha valakit sorozatban feljelentenek rasszizmusért, akkor is kivizsgálják a dolgot. Egyébként viszont, ahogy Jim Olson, a főnök helyettese mondani szokta, csak az menjen zsarunak, akinek elég vastag a bőre.

Connor hosszú ideig szótlanul ült, a homlokát ráncolva elmélyülten gondolkozott. Végül megkérdezte:

– És mi volt ezzel a válással? Volt valami probléma?

– Semmi, ami a szokványostól eltérne.

– Beszélő viszonyban van a volt feleségével?

– Igen. Normális a viszonyunk. Nem igazán szívélyes, de azért normális.

Connor még mindig ráncolta a homlokát. Még mindig várt valamire.

– Szóval két évvel ezelőtt hagyta ott a bűnügyi osztályt?

– Igen.

– Miért?

– Már megmondtam.

– Azt mondta, az időbeosztás miatt.

– Igen. Főként azért.

– És még miért?

Megvontam a vállam.

– A válás után nem akartam többé gyilkosságokkal foglalkozni. Úgy éreztem… nem is tudom. Kiábrándult voltam. Otthon az a kis csecsemő, a feleségem elköltözött… Élte tovább a maga életét. Valami ügyésszel járt, egy igazi nagykutyával, én meg ott maradtam a gyerekkel. Nekem ítélte a bíróság. Pocsékul éreztem magam. Nem akartam többé nyomozó lenni.

– Járt valamilyen tanácsadásra? Esetleg pszichiáterhez?

– Nem.

– Kábítószer, alkohol?

– Nem.

– Nők?

– Volt néhány.

– A házasság alatt?

Nem válaszoltam azonnal.

– Farley? A polgármesteri hivatalból?

– Nem, ő később volt.

– De *volt* valakije a házasság alatt.

– Igen, de ő most Phoenixben lakik. A férjét odahelyezték.

– A maga osztályán dolgozott?

Megvontam a vállam.

Connor hátradőlt az ülésen.

– Oké, *kóhai* – mondta. – Ha ennyi az egész, akkor nincs mitől tartania. – Rám nézett.

– Ennyi.

– De arra azért figyelmeztetem – mondta –, hogy a japánok velem már végigcsinálták ezt a hercehurcát. És amikor bekeményítenek, igencsak kellemetlen perceket tudnak szerezni az embernek.

– Meg akar ijeszteni?

– Nem. Csak szeretném, ha tudná, milyenek a módszereik.

– Rohadjanak meg a japánok – fakadtam ki. – Nekem nincs mit rejtegetnem.

– Jó. Akkor most hívja fel a tévés barátait, és mondja meg nekik, hogy nemsokára odaugrunk hozzájuk, csak előbb még valahol körülnézünk.

Egy 747-es zúgott el a fejünk fölött. Leszállólámpáinak fénycsóvái belefúródtak a ködbe. Az ajtónál egy kidobófiú állt elénk.

– Tizenkét dollár és minimum két ital. – Connor megmutatta a jelvényét. – Oké, rendben – mondta a fiú.

Connor körülnézett, és így szólt:

– Nem is tudtam, hogy japánok is járnak ide. – Az egyik asztalnál három, kék öltönyt viselő üzletembert pillantottam meg.

– Csak nagyon ritkán – mondta a kidobófiú. – Inkább a Star Stripbe járnak. Nagyobb csillogás, több cici. Ha engem kérdeznek, szerintem ezek a fickók elkószáltak, és nem találtak vissza a turistacsoportjukhoz.

– Ted Cole-t keresem – mondta Connor.

– A bárpultnál. Az a szemüveges.

Ted Cole a bárpultnál ült. Nakamoto-egyenruhája fölött szélkabátot viselt. Unottan bámult ránk, amikor odamentünk és leültünk mellé.

Odajött a pincér.

– Két Budot – mondta Connor.

– Nincsen Bud. Asahi jó lesz?

– Jó.

Connor megmutatta a jelvényét. Cole megrázta a fejét, és elfordult. Nagy figyelemmel tanulmányozni kezdte a táncosnőt.

– Nem tudok semmit.

– Miről? – kérdezte Connor.

– Semmiről. Én csak a saját dolgommal foglalkozom. Egyébként sem vagyok szolgálatban. – Nem volt teljesen józan.

– Mikor tette le a szolgálatot? – kérdezte Connor.

– Ma este elég korán.

– Miért?

– A gyomrom miatt. Fekélyem van, ezért korábban jöttem el.

– Hánykor?

– Biztosan nem volt több, mint negyed kilenc.

– Van blokkolóórájuk.

– Nincs. Nálunk ez nem szokás. Nincs blokkolóóra.

– És ki váltotta fel?

– Elengedtek.

– Kicsoda?

– A főnököm.

– Ki a főnöke?

– Nem ismerem. Egy japán fickó. Sohasem láttam azelőtt.

– Még sohasem látta a főnökét?

– Új ember. Japán. Nem ismerem. Mit akarnak tőlem?

– Csak néhány kérdést szeretnénk feltenni – mondta Connor.

– Nincs semmi titkolnivalóm – válaszolta Cole.

Az egyik japán felállt az asztaltól, és odajött a bárpulthoz. Nem messze tőlünk megállt, és odaszólt a pincérnek:

– Milyen cigarettájuk van?

– Marlboro – felelte a pincér.

– És még?

– Talán Kools. Meg kell néznem. De Marlboro biztosan van. Nem akar Marlborót?

Ted Cole a japán férfit bámulta. Úgy tűnt, miközben a bárpultnál állt, a japán nem vette észre Cole-t.

– És Kent? – kérdezte. – Kent Lightjuk van?

– Nincs. Kent nincs.

– Oké, akkor Marlborót – mondta a japán, majd megfordult, és ránk mosolygott. – Végül is ez Marlboro-ország, ugye?

– Úgy van – mondta Connor.

Cole a szájához emelte a sörét, és szürcsölgetni kezdte. Egyikük sem szólt. A japán férfi a zene ritmusára ütögette a bárpultot.

– Remek hely – mondta. – Kitűnő atmoszféra.

Nem értettem, miről beszél. A hely egy csehó volt.

A japán férfi felült a mellettünk levő bárszékre. Cole olyan elmélyülten vizsgálgatta a sörösüvegét, mintha még soha életében nem látott volna ilyet. Forgatta a kezében, és közben köröket írt le vele a bárpult tetején.

A pincér meghozta a cigarettát, a japán pedig egy ötdollárost dobott a pultra.

– A visszajáró a magáé. – Kinyitotta a dobozt, és kivett egy cigarettát. Ránk mosolygott.

Connor elővette az öngyújtóját, hogy tüzet adjon. Miközben a japán a láng fölé hajolt, Connor ezt mondta:

– *Doko kaisha ittenno?*

– Hogyan? – hunyorgott meglepetten a férfi.

– *Wakanné no?*- kérdezte Connor. – *Doko kaisha ittenno?*

A férfi mosolygott és lecsusszant a bárszékről.

– *Soro soro ikanakutewa. Shitsurei shimasu* – legyintett, azután a termen át visszament a társaihoz.

– *Deiua mata* – mondta Connor, és átült arra a bárszékre, amelyiken az imént a japán férfi ült.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte Cole.

– Csak megkérdeztem, hogy melyik vállalatnál dolgozik – felelte Connor. – De nem akart beszélgetni. Gondolom, vissza akart menni a barátaihoz. – Kezével végigtapogatta a bárpult alját. – Úgy látszik, nem tett ide semmit.

Ezután Connor újból Cole-hoz fordult.

– Nos, Mr. Cole, ott tartottunk, hogy a főnöke felváltotta magát. Ez pontosan hánykor történt?

– Nyolc tizenötkor.

– És maga nem ismeri a főnökét.

– Nem.

– És nyolc tizenöt előtt, amíg szolgálatban volt, a videomagnókra vette, amit a kamerák közvetítettek?

– Persze. A biztonsági helyiségben folyamatosan videóra veszik a kamerákról érkező képet.

– A főnöke kivette a kazettákat?

– Nem hiszem, hogy kivette volna. A kazetták a helyükön vannak. Legalábbis amennyire én tudom.

Zavartan nézett ránk.

– Magukat a szalagok érdeklik?

– Igen – felelte Connor.

– Merthogy én nem nagyon figyeltem a szalagokra. Engem a kamerák érdekeltek.

– Miért?

– Az épületet alaposan előkészítették a fogadásra, és rengeteg apró simítás maradt az utolsó pillanatra. De azon nagyon csodálkoztam, miért szereltek le olyan sok biztonsági kamerát az épület más részeiről, és miért szerelték fel őket azon az emeleten.

– Hogy mit csináltak?

– Azok a kamerák tegnap reggel még nem voltak ott a negyvenhatodik emeleten – mondta Cole. – Az épületben elszórtan voltak felszerelve. Napközben valaki átcsoportosította őket. Gyerekjáték leszedni ezeket, mivel kábel nélkül működnek.

– Azokhoz a kamerákhoz nem kell kábel?

– Nem. Cellás közvetítőrendszerrel dolgoznak az épületen belül. Így van megépítve az egész. Ezért nem hangos és színes. A cellákon nem lehet a teljes sávszélességet átvinni. Úgyhogy csak képet továbbítanak. Viszont a kamerákat úgy tudják mozgatni, ahogy éppen szükségük van rá. Mindent látnak, amit csak akarnak. Nem tudták?

– Nem – mondtam.

– Csodálkozom, hogy senki sem mondta maguknak. Ez az egyik olyan megoldás az épületben, amire rettentő büszkék – kortyolt egyet a söréből. – Csak azt nem értem, miért visz valaki öt kamerát a parti szintje fölötti emeletre. Merthogy nem biztonsági okokból, az biztos. A lifteket be lehet úgy állítani, hogy ne menjenek egy bizonyos emelet fölé. Ezért aztán biztonsági szempontból az lenne a logikus, ha a parti szintje alatti emeletekre tették volna a kamerákat, nem pedig fölé.

– De a lifteket nem állították be, hogy ne menjenek tovább.

– Nem. Gondoltam is magamban, hogy ez eléggé furcsa. – Ránézett a helyiség túlsó felében ülő japánokra. – Mindjárt mennem kell – közölte.

– Nos, nagyon sokat segített, Mr. Cole. Lehet, hogy később még szeretnénk néhány kérdést feltenni önnek…

– Itt a számom – mondta Cole, és írni kezdett egy szalvétára.

– És a címe?

– Ja, igen. Habár az a helyzet, hogy néhány napig nem leszek a városban. Az anyám beteg, és megkért, hogy vigyem el pár napra Mexikóba. Valószínűleg ezen a hétvégén megyünk.

– Hosszú ideig maradnak?

– Egy hétig. Épp itt az ideje, hogy kivegyem a szabadságomat.

– Az biztos – mondta Connor. – Érthető, hogy pihenni szeretne. Még egyszer köszönöm a segítségét. – Kezet fogott Cole-lal, és barátságosan a vállára ütött. – Vigyázzon a *saját* egészségére is.

– Azon leszek.

– Ma már ne igyon többet, és vigyázzon magára hazafelé. – Kis szünetet tartott. – Vagy akárhová megy is.

– Azt hiszem, igaza van. Nem rossz ötlet – helyeselt Cole.

– Tudom, hogy igazam van.

Cole velem is kezet fogott. Connor kifelé indult az ajtón. Cole utánaszólt: – Nem tudom, mit törődnek…

– A szalagokkal?

– A japánokkal. Mit tehetnek maguk velük szemben? Mindenben előttünk vannak. És a nagykutyák is a zsebükben vannak. Most nem tudjuk legyőzni őket. Maguk ketten sohasem fogják legyőzni őket. A japánok túl jók ahhoz.

Odakint Connor már türelmetlenül topogott.

– Gyerünk már! Megy az idő.

Mikor beszálltunk az autóba, Connor a kezembe nyomta a szalvétát. Nagy, nyomtatott betűkkel ez állt rajta: ŐK LOPTÁK EL A SZALAGOKAT.

– Menjünk – mondta Connor.

A tizenegy órás híradó már lement, a híradóstúdió csaknem teljesen kihalt volt. Connor és én átmentünk a termen a technikusi emelvényig, ahol még mindig be volt kapcsolva a berendezés. A monitorokon éppen az aznap esti adást játszották vissza, hang nélkül. A műsorvezető a monitorra mutatott.

– Én nem vagyok hülye, Bobby. Az elmúlt három este Liz csinálta a bevezetőt és a hírösszefoglalókat. – Hátradőlt a székén, és karba tette a kezét. – Mit tudsz ehhez hozzáfűzni, Bobby?

A barátom, Bobby Arthur, a tizenegy órás híradó nagydarab, kimerült producere egy hatalmas pohár skót whiskyt szürcsölgetett. A pohár legalább akkora volt, mint Bobby ökle.

– Jim, véletlenül így jött össze – mondta.

– Egy nagy szart véletlenül – dühöngött a műsorvezető.

A műsorvezető gyönyörű, vörös hajú nő volt, bomba alakkal. Hosszan rendezgette a jegyzeteit, hogy egyetlen szót se mulasszon el abból, amit a kollégája és Bob mondanak egymásnak.

– Nézd, Bob – folytatta a műsorvezető. – Benne van a szerződésemben, hogy én csinálom a bevezetők és a hírösszefoglalók felét. Ez benne van a szerződésben.

– De Jim – próbálta megnyugtatni a producer. – A bevezetés ma a párizsi divat és a Nakamoto-parti volt. Ezek az érdekes hírek közé tartoznak.

– A tömeggyilkost kellett volna a bevezetőbe tenni.

Bob mélyet sóhajtott.

– A tömeggyilkost még mindig nem helyezték vád alá. És az embereknek egyébként is elegük van a tömeggyilkosokból.

– Az embereknek elegük van a tömeggyilkosokból? Ezt meg honnan veszed? – hüledezett a műsorvezető.

– Te magad is megláthatod, ha elolvasod a kimutatásokat. A nézőket inkább a gazdasági helyzet aggasztja. Nem kíváncsiak a tömeggyilkosokra.

– A közönséget a gazdasági helyzet aggasztja, ezért mi Nakamotóval és a párizsi divattal indítunk?

– Pontosan, Jim – felelte Bob Arthur. – Amikor nehéz idők járnak, akkor nagy partik kellenek sztárokkal meg mindennel. Ez kell az embereknek. Divat meg álmodozás.

Úgy tűnt, a műsorvezető vérig van sértve.

– Én újságíró vagyok, és azért ülök itt, hogy komoly hírekkel foglalkozzam, nem pedig divattal.

– Éppen erről van szó, Jim – mondta a producer. – Ezért csinálta ma Liz a bevezetőket. A te profilod a komoly hírek, és ehhez tartani kell magunkat.

– Teddy Roosevelt sem divattal meg álmodozással vezette ki az országot a nagy gazdasági hanyatlásból.

– Teddy Roosevelt.

– Mindegy. Úgyis tudod, miről beszélek. Ha az emberek nyugtalanok, akkor foglalkozunk a gazdasággal. A fizetési mérleggel vagy mi a fenével.

– Igazad van, Jim, de a mi tizenegy órás híradónk a helyi piaccal foglalkozik, és az embereket nem érdekli a…

– Éppen ez a nagy baj Amerikában! – mondta a műsorvezető, miközben az ujjával a levegőt böködte. – Az emberek nem akarják hallani az igazi híreket.

– Úgy van, Jim. Tökéletesen igazad van – mondta Bob, és átölelte a műsorvezető vállát. – Most pedig menj, és pihenj egy kicsit, oké? Holnap beszélünk.

Úgy látszik, ez valami jel volt, mivel a műsorvezetőnő felmarkolta a jegyzeteit, és kivonult.

– Én újságíró vagyok – makacskodott a műsorvezető. – És azt akarom csinálni, amihez értek.

– Oké, Jim, holnap folytatjuk. Aludj jól.

– Idióta barom – füstölgött Bob, miközben egy folyosón vezetett bennünket valahová. – Teddy Roosevelt. Ezek nem újságírók. Ezek színészek. És megszámolják, hány sor szerepük van, pontosan, mint a színészek. – Mélyet sóhajtott, és töltött magának még egy whiskyt. – No, fiúk, mondjátok el még egyszer, mit akartok látni.

– A Nakamoto-megnyitóról készült felvételt.

– A végső változatot? Azt, amit leadtunk?

– Nem, az eredetit, amit ott vettek fel.

– Aha, szóval helyszíni felvételt. Remélem, még megvannak a szalagok. De az is lehet, hogy már demagnetizálták őket.

– Demagnetizálták?

– Igen. Letörölték. Naponta negyvenkazettányi anyagot veszünk fel. A nagy részét még aznap le is töröljük. Azelőtt a helyszíni felvételeket egy hétig megtartottuk, de mostanában takarékoskodunk.

A híradóstúdió egyik oldalán nagy polcokon sorakoztak a Betamax videokazetták dobozai. Bob végigszaladt az ujjával a feliratokon.

– Nakamoto… Nakamoto… itt nem látok ilyen kazettát. – Egy nő haladt el mellette – Cindy, Rick itt van még?

– Nem, már hazament. Szükséged van valamire?

– A Nakamoto-megnyitó helyszíni felvételeit keresem. Nincsenek itt a polcon.

– Nézd meg Don szobájában. Ő vágta az anyagot.

– Oké. – Bob átvezetett bennünket a stúdió túlsó oldalán levő szerkesztőhelyiségekhez. Az egyik ajtót kinyitotta, s beléptünk egy apró, rendetlen szobába. Két monitort, néhány videomagnót és egy vágóasztalt pillantottam meg. A padlón szanaszét kazettásdobozok hevertek a hozzájuk tartozó kazettákkal. Bob egy darabig turkált köztük. – Oké, fiúk, szerencsétek van. Itt vannak az eredetik. Elég sok van belőlük. Szólok Jennynek, hogy fussa át veletek. Neki van a legjobb szeme. Mindenkit felismer. – Kidugta a fejét az ajtón. – Jenny? Jenny!

– Na nézzük – mondta néhány perc múlva Jenny Gonzales. Nagydarab, szemüveges nő volt, túl a negyvenen. Végigfutotta a szerkesztő feljegyzéseit, és összeráncolta a homlokát. – Akárhányszor szól is nekik az ember, képtelenek pontosan ráírni, mi micsoda… Na, végre. Megvan. Összesen négy kazetta. Kettő az érkező limuzinokról. És kettő, amit bent vettek fel. Melyiket akarják megnézni?

– Kezdjük a limuzinokkal – mondta Connor, és az órájára pillantott. – Lehet valahogy gyorsítani a dolgot? Sietnünk kell.

– Amilyen gyorsan csak akarják. Nézzük teljesen felgyorsítva.

Megnyomott egy gombot. A legnagyobb gyorsaságnál limuzinokat láttunk, amint megállnak, az ajtók kipattannak, az utasaik kiugranak, gyors, szaggatott mozdulatokkal elvonulnak.

– Egy bizonyos személyt keresnek? Csak mert úgy látom, valaki szerkesztés közben bejelölte a helyeket, ahol a hírességek felbukkannak.

– Nem híres embert keresünk – mondtam.

– Kár. Valószínűleg csak azokat vettük fel. – Néztük az anyagot, Jenny pedig kommentálta a képsorokat. – Ott van Kennedy szenátor. Kicsit lefogyott, nem? Hopp, elment. Morton szenátor. Remekül néz ki. Nem csoda. Az állandó kísérője az a féreg. Borsózik a hátam, ha meglátom. Rowe szenátor, a felesége nélkül, mint rendesen. Az meg ott Tom Hanks. Ezt a japán fickót nem ismerem.

– Ez Arata Masagawa, a Mitsui elnökhelyettese – világosította fel Connor.

– Itt van Chalmers szenátor, kitűnően sikerült a hajátültetése. Levine kongresszusi képviselő. Daniels kongresszusi képviselő. Kivételesen józan. Csodálkozom, hogy a Nakamotónak sikerült ilyen sok washingtoni nagykutyát idecsődítenie.

– Miért mondja ezt?

– Ha jobban belegondolunk, ez az egész nem több, mint egy épület átadása. Átlagos vállalati buli. Ráadásul a Nyugati parton van. És mostanában komoly viták vannak a Nakamoto körül. Barbra Streisand. Nem ismerem a fickót, aki vele van.

– Viták vannak a Nakamoto körül? Miért?

– A MicroCon eladása miatt.

– Mi az a MicroCon? – kérdeztem.

– Egy amerikai cég, amely számítógép-alkatrészeket gyárt. Az Akai Ceramics nevű japán vállalat pedig meg akarja venni. A Kongresszusban sokan ellenzik az eladást, mivel félnek attól, hogy Amerika a technológia területén is hátrányba kerül Japánnal szemben.

– És mi köze ehhez a Nakamotónak? – kérdeztem.

– A Nakamoto az Akai anyavállalata. – Az első kazetta véget ért.

– Nem találtak semmit?

– Nem. Nézzük a következőt.

– Rendben. – Jenny betette a következő szalagot. – Mindenesetre csodálkozom, hogy ilyen sok szenátor és kongresszusi képviselő úgy gondolta, hogy elfogadható, ha elmegy a ma esti fogadásra. Itt érkezik a többi. Roger Hillerman, a csendes-óceáni ügyekért felelős helyettes államtitkár. Mellette meg a titkára. Kenichi Haiko, Japán Los Angeles-i főkonzulja. Richard Meier építész. A Gettynél dolgozik. Ezt a nőt nem ismerem. Ez pedig valami japán.

– Haishi Konawa, a Honda amerikai leányvállalatának az elnökhelyettese – segítette ki Connor.

– Ja, persze – mondta Jenny. – Már vagy három éve itt van. Valószínűleg hamarosan hazamegy. Az meg Edna Morris. Ő az amerikai küldöttség vezetője a GATT-tárgyalásokon. Tudják, a GATT. Általános Vámtarifa és Kereskedelmi Egyezmény. Hihetetlen, hogy eljött. Nyilvánvaló az érdekütközés. De azért itt van, csupa mosoly és könnyedség. Chuck Norris. Eddie Sakamura.

Helyi playboy. Nem ismerem a lányt, aki vele van. Tom Cruise és az ausztrál felesége. És persze Madonna.

A felgyorsított szalagon úgy látszott, hogy a vakuk folyamatosan villogtak, amikor Madonna kiszállt a limuzinjából, és páváskodni kezdett.

– Akarják, hogy lelassítsam? Érdekli magukat?

– Ma este nem – mondta Connor.

– Biztos rengeteg anyag készült róla – mondta Jenny. Megnyomta az előretekercselő gombját, és a képernyőn már csak egy szürke csíkot láttunk.

Amikor újra bekapcsolta a videót, Madonna egy bajuszos, sudár dél-amerikai típusú fiúba karolva éppen a lift felé tartott. A kép remegni és rázkódni kezdett, ahogy a kamera újra az utca felé fordult. Azután ismét egyenletes lett.

Az ott Daniel Okimoto. A japán iparpolitika szakértője. Az ott Arnold és Maria. Mögöttük pedig Steve Martin és Arató Isozaki, az az építész, aki a…

– Állj! – mondta hirtelen Connor.

Jenny megnyomott egy gombot. A kép kimerevedett. Jenny meglepettnek látszott.

– Isozaki érdekli?

– Nem. Menjünk vissza egy kicsit!

A szalag most visszafelé futott, a kép széle remegett, ahogy a kamera eltávolodott Steve Martinról és újra a limuzinokkal érkezőket mutatta. De ahogy a kép távolodott, a kamera egy pillanatra átsiklott egy csoport emberen, akik már korábban kiszálltak a limuzinjaikból, és éppen a szőnyeggel borított járdán közeledtek a bejárat felé.

– Ott van – mondta Connor.

A kép ismét kimerevedett, s én is megláttam egy magas, szőke, fekete koktélruhát viselő lány kissé elmosódott körvonalait, amint egy jóképű, sötét öltönyös férfi oldalán a kamera felé haladt.

– Aha – mondta Jenny. – Ki érdekli, a nő vagy a férfi?

– A nő.

– Egy pillanat, hadd gondolkozzam – Jenny a homlokát ráncolta. – Körülbelül kilenc hónapja láttam először ezt a lányt washingtoni

figurákkal. Ő az idei Kelly Emberg. A sportos manökentípus. Ugyanakkor nagyon finom is. Olyan Tatiana-hasonmás. A neve… Austin. Cindy Austin, Carrie Austin… Cheryl Austin. Ez az.

– Tud róla még valamit? – kérdeztem.

Jenny megrázta a fejét.

– Azt hiszem, már az is teljesítmény, hogy a neve eszembe jutott. Ezek a lányok jönnek és mennek. Fél évig mindenütt ott látni őket, aztán eltűnnek. Isten tudja, melyikkel mi lesz. Ki tudná mindet megjegyezni.

– És a férfi mellette?

– Richard Levitt. Plasztikai sebész. Sok nagy sztárt ő operál.

– Mit keres a fogadáson?

Jenny megvonta a vállát.

– Egyszerűen csak ott van. Akárcsak egy csomó hasonló fickó, ő is csatlakozik a sztárokhoz, ha szükségük van rá. Ha a páciensei éppen válnak, ő jár el a partikra a feleség kísérőjeként. Ha nem a klienseit viszi magával, akkor manökeneket, mint például ezt a lányt. Kétségtelenül jól mutatnak együtt.

Cheryl és lovagja hirtelen ugrásokkal közeledett felénk a monitoron. Harminc másodpercenként egy kocka. Lassan közeledtek a kamera felé. Észrevettem, hogy egyetlenegyszer sem néztek egymásra. A lány feszültnek és várakozással telinek tűnt.

– Szóval a plasztikai sebész és a manöken – mondta Jenny Gonzales. – Megkérdezhetem, mi ez a nagy felhajtás miattuk? Merthogy egy ilyen estélyen ők maximum statiszták.

– A lányt ma éjjel meggyilkolták – közölte Connor.

– Á, szóval ő az. Érdekes.

– Hallott a gyilkosságról? – kérdeztem.

– Hát persze.

– Benne volt a híradóban?

– Nem, túl késő volt, hogy a tizenegy órásba betegyük – felelte Jenny. – És valószínűleg holnap sem lesz benne. Miért is lenne? Nem egy nagy sztori.

– Miért nem? – kérdeztem, és Connorra pillantottam.

– Nincs benne semmi különös.

– Nem értem.

– A Nakamoto azt mondaná, az egész csak azért számít hírnek, mert az ő fogadásukon történt. Meg hogy azért teszik be a híradóba, hogy őket lejárassák. És bizonyos szempontból igazuk is van. Úgy értem, ha ezt a lányt az országúton ölték volna meg, nem kerülne be a híradóba. Vagy akkor sem, ha véletlenül lőnék le, miközben egy háztartási boltot kirabolnak. Az efféle hírekből minden este van legalább kettő-három. Úgyhogy csak azért, mert egy fogadáson ölték meg… na és? Ettől még nem lesz hír. Fiatal és szép, de nem különleges. Nem akkora ügy, mintha mondjuk szerepelne egy tévésorozatban.

Connor az órájára nézett.

– A többi szalagot is megnézzük?

– Az estélyről? Hát persze. Szóval ezt a lányt keresik?

– Igen.

– Oké, már megy is a következő – tette be Jenny a videóba a harmadik kazettát.

Jeleneteket láttunk a negyvenötödik emeleten folyó partiból: a szvingzenekar játszott, s a mennyezetről lógó dekorációk alatt vendégek táncoltak. Feszülten figyeltünk, hogy a tömegben megpillantsuk a lányt.

– Ha Japánban lennénk, nem kellene kinézni a szemünket – mondta Jenny. – A japánok csináltak egy nagyon kifinomult videofelismerő szoftvert. Van egy számítógépes programjuk, amelybe az ember betáplál egy képet, teszem azt, valakinek az arcát, a számítógép pedig automatikusan végignézi a szalagot, és mindenütt megtalálja az adott arcot, ahol csak megjelenik. Tömegben is meg bárhol. Ha csak egyetlen szögből lát egy háromdimenziós tárgyat, akkor is minden szögből felismeri. Nagyon okos kis program. Csak lassú.

– Csodálom, hogy maguknak még nincs.

– Ó, azt itt nem árulják. A legfejlettebb japán videotechnikát Amerikában nem lehet megvásárolni. A japánok vigyáznak arra, hogy három-öt évvel előttünk legyenek. Ehhez joguk van. Az övék a technológia, ők diktálnak. De az biztos, hogy most például jól jönne az a program.

Az estély jelenetei elsuhantak a szemünk előtt.

Jenny hirtelen megállította a képet.

– Ott van, ni. A maguk Austinja éppen Eddie Sakamurával beszélget. Eddie persze ezt a lányt is ismeri. Minden manökent ismer. Állítsam normálsebességre?

– Legyen szíves – kérte Connor, és a képernyőre meredt.

A kamera lassan körbepásztázta a termet. Cheryl Austin szinte végig a képben maradt. Fejét hátravetve kacagott, keze a fiú karján, láthatóan örült, hogy a fiú társaságában lehet. Eddie bohóckodott neki, mindenféle képet vágott, úgy látszott, élvezi, hogy megnevetteti a lányt. Ám a lány szeme időről időre elkalandozott, és a termet kutatta. Mintha várna valamire. Vagy valakire.

Egyszer csak Sakamura észrevette, hogy a lány nem mindig figyel rá. Megragadta a karját, és durván közelebb húzta magához. Cheryl elfordította az arcát. A fiú közel hajolt hozzá, és dühösen mondott neki valamit. Ebben a pillanatban egy kopasz férfi lépett közvetlenül a kamera elé. A reflektorfény csillogott az arcán. Nem lehetett kivenni a vonásait, a feje viszont eltakarta Eddie-t és a lányt. A kamera most balra fordult, s a lány és Eddie végleg eltűntek a szemünk elől.

– A fenébe!

– Akarják még egyszer? – kérdezte Jenny, majd visszapörgette a szalagot, hogy újra megnézhessük.

– Eddie láthatóan elégedetlen a lánnyal.

– Nekem is úgy tűnik.

Connor összeráncolta a homlokát.

– Nagyon nehéz megmondani, pontosan mit látunk. Nincs meg a hang ehhez a szalaghoz?

– De megvan, csak valószínűleg nem tiszta. – Megnyomott néhány gombot, és újra elindította a videót. Folyamatos koktélpartizsivaj hallatszott. Csak elvétve lehetett kivenni egy-egy szót.

Egyszer csak Cheryl odafordult Sakamurához, és ezt mondta: „…nem tehetek róla, és ha ez neked nem számít, akkor majd szerzek…”

Eddie válaszát elnyomta a zsibongás, de kicsit később tisztán hallottuk, amint azt mondja: „Nem érted… a szombati tanácskozásokról van szó.”

És az utolsó néhány pillanatban, amikor még látszottak, akkor, amikor Eddie közel húzta magához a lányt, valami ilyesmit mondott vicsorogva: „…legyél hülye… kis csibém…”

– Azt mondta, hogy kis csibém? – kérdeztem.

– Valami olyasmit – felelte Connor.

– Lejátsszam újra? – kérdezte Jenny.

– Fölösleges – mondta Connor. – Úgysem tudunk meg többet. Menjünk tovább.

– Oké – mondta Jenny.

A kép felgyorsult, a vendégek kapkodva nevettek, és gyors mozdulatokkal emelgették poharaikat.

– Állj! – mondtam hirtelen.

A szalag visszaállt a normálsebességre. Egy szőke nő Armani selyemkosztümben rázogatta az imént látott kopasz férfi kezét.

– Mit látott? – pillantott rám Jenny.

– Ez itt a felesége – mondta Connor.

A nő most előrehajolt, hogy egy könnyed csókot leheljen a kopasz férfi szájára. Aztán hátralépett, és megdicsérte a férfi öltönyét.

– A nő ügyvéd a kerületi főügyész irodájában – mondta Jenny. – Lauren Davisnek hívják. Közreműködött már néhány komoly ügyben. Például az Alkonyati Fojtogató és a Kellerman-lövöldözés kivizsgálásánál. Nagyon ambiciózus. Okos, és jók a kapcsolatai. Azt mondják, szép jövő vár rá, ha a Főügyészi Hivatalban marad. Valószínűleg így is lesz, mert Wyland egy pillanatra sem engedi el maga mellől. Amint látják, jó megjelenésű nő, de a főügyész távol tartja a mikrofonoktól. A kopasz férfi, akivel beszélget John McKenna, a San Franciscó-i Regis McKenna tulajdonosa. Ez a vállalat reklámozza a legtöbb csúcstechnológiát előállító céget.

– Mehetünk tovább – mondtam.

Jenny megnyomta a megfelelő gombot.

– Tényleg a felesége, vagy csak hülyéskedik a kollégája?

– Tényleg a feleségem. Azaz csak volt.

– Elváltak?

– Igen.

Jenny rám nézett, és levegőt vett, hogy mondjon valamit. De aztán meggondolta magát, és visszafordult a képernyő felé. A monitoron nagy sebességgel folytatódott a parti.

Azon kaptam magam, hogy Lauren jár a fejemben. Amikor együtt voltunk, akkor is okos volt és ambiciózus, de sok mindent nem értett az életből. Kiváltságos körülmények között nőtt fel, és a kiváltságos emberekre jellemző módon meg volt győződve arról, hogy a dolgok olyanok, amilyeneknek ő hiszi őket. Ezzel a hitével aztán nyugodtan el is éldegélt. Sohasem kellett az elképzeléseit a valósággal szembesítenie.

Részben azért lehetett így, mert még fiatal volt. Akkoriban még mindig csak az intuíciója segítségével tájékozódott a világban. Így ismerkedett a dolgok folyásával. Rajongó alkat volt, és hatalmas lelkesedéssel tudta kifejteni az elképzeléseit. Természetesen ezek az elképzelések folyamatosan változtak, attól függően, kivel beszélgetett utoljára. Rendkívül befolyásolható volt. Úgy próbálgatta egymás után az ideákat, mint más nők a kalapokat. Mindig tudta, mi a legfrissebb divat. Egy darabig mindezt fiatalosnak és bájosnak találtam, de később bosszantani kezdett.

Azért, mert nem volt semmiféle gyökere, nem volt valódi lénye. Olyan volt, mint egy tévékészülék. Egyszerűen közvetítette az éppen aktuális show-t. Mindegy volt, hogy mi az. Sohasem jutott eszébe megkérdőjelezni a dolgokat.

Végül is Lauren tehetsége az alkalmazkodóképességében nyilvánult meg. Figyelte a tévét, az újságokat, a főnökét – vagy bármit,

amit az adott pillanatban tekintélyként ismert el –, és mesteri módon tudott az információk segítségével szélirányba állni. Bámulatra méltóan tudott helyezkedni. Cseppet sem lepett meg, hogy karriert fut be. Az értékrendje, akárcsak az öltözködése, mindig elegáns volt, és tökéletesen alkalmazkodott a legújabb divathoz…

– …magának, hadnagy úr, de meglehetősen későre jár… Hadnagy úr?

Egy pillanatra behunytam a szemem, azután visszazökkentem a valóságba. Jenny beszélt hozzám. A képernyőre mutatott, ahol egy kimerevített képen Cheryl Austin volt látható fekete ruhájában, két idősebb, öltönyös férfi társaságában.

Connorra pillantottam, de háttal állt, és éppen telefonon beszélt valakivel.

– Hadnagy úr? Ez itt érdekli magukat?

– Persze. Kik ezek?

Jenny normálsebességre állította a lejátszót, és újra elindította a szalagot.

– John Morton szenátor és Stephen Rowe szenátor. Mindketten tagjai a Szenátus Pénzügyi Bizottságának, ahol a MicroCon eladásával kapcsolatos meghallgatások folynak.

A képernyőn Cheryl nevetett és bólogatott. Most, hogy mozgóképen láttam, kifejezetten gyönyörűnek tűnt. Érdekesen keveredett benne az ártatlanság és a szexualitás. Bizonyos pillanatokban az arca ravasz, majdhogynem kemény volt. Úgy látszott, mindkét férfit ismeri, ha nem is nagyon közelről. Ami a szenátorokat illeti, bizonyára tudatában voltak annak, hogy a kamera őket mutatja, ezért barátságosan és egy kissé talán mereven viselkedtek.

– Az ország éppen tönkremegy, az Egyesült Államok szenátorai pedig ezalatt csütörtök esti bulira mennek, és manökenekkel bájcsevegnek – háborgott Jenny. – Nem csoda, hogy itt tartunk. És ezek itt nem akárkik. Mortonról azt rebesgetik, hogy elnökjelölt lehet a következő választásokon.

– Mit tud a magánéletükről? – kérdeztem.

– Mind a kettő nős. Illetve Rowe félig elvált. A felesége nem mozdul ki Virginiából. Rowe viszont utazgat. És egy kicsit sokat iszik.

Néztem Rowe szenátort. Ő volt az, aki beszállt a liftbe, amikor a negyvenhatodikra tartottunk. Akkor annyira részeg volt, hogy alig tudott menni. De itt a képen még józan.

– És Morton?

– Ő Mr. Feddhetetlen. Azelőtt sportoló volt, most fitnesz-őrült. Egészséges táplálkozás, egészséges élet. Családcentrikus. A fő területe a tudomány és a technika. Meg a környezetvédelem, Amerika versenyképessége, az amerikai értékrend és így tovább. De azért valószínűleg mégsem teljesen feddhetetlen. Úgy hallottam, van egy fiatal barátnője.

– És ez igaz?

Megvonta a vállát.

– Állítólag a munkatársai próbálnak véget vetni a dolognak. De hát ki tudja, mi az igazság?

A videó kidobta a kazettát, Jenny pedig betette a következőt.

– Ez az utolsó, fiúk.

Connor letette a telefont, és odaszólt nekem:

– Ne törődjön a szalaggal. – Mozdulatlanul állt. – Mennünk kell, *kóhai.*

– Miért?

– Most beszéltem a telefontársasággal a Nakamoto halljában levő nyilvános telefonról nyolc és tíz között lebonyolított beszélgetések ügyében.

– És?

– Egyetlen hívás sem ment ki ez alatt az idő alatt.

Tudtam, hogy Connor azt gondolta, valaki kiment a biztonsági helyiségből, és a nyilvános telefonról hívta a rendőrséget. Vagy Cole, vagy valamelyik japán. Azt remélte, hogy ha lenyomozzuk a hívást, fontos szálra bukkanhatunk. Csakhogy a terve most meghiúsult.

– Kár – mondtam.

– Kár? – csodálkozott Connor. – Ez nagyon is sokat könnyít a helyzetünkön, hiszen így rengeteg lehetőséget kizárhatunk. Miss Gonzales, készült felvétel az estélyről távozó vendégekről is?

– A távozókról? Nem. Miután mindenki megérkezett, az összes stáb felment a negyvenötödikre, hogy az estélyt filmezzék. Még javában folyt a parti, amikor a szalagokat már behozták a stúdióba, nehogy túl késő legyen a tizenegyes híradóhoz.

– Rendben van. Akkor azt hiszem, itt végeztünk. Köszönjük a segítséget. Maga bámulatosan érti a dolgát. *Kóhai,* menjünk.

Ismét útra keltünk. Ezúttal egy Beverly Hills-i cím felé autóztunk. Éjjel egy óra is elmúlt már, és fáradt voltam.

– Miért olyan fontos az a nyilvános telefon a hallban? – kérdeztem.

– Azért – felelte Connor –, mert az egész elméletünk akörül forog, hogy arról a telefonról hívtak-e bennünket, vagy nem. De igazából most az a fő kérdés, hogy Japánban milyen vállalat került összeütközésbe a Nakamotóval.

– Japánban?

– Igen. Nyilvánvalóan egy olyan cég, amelyik egy másik *keiretsuhoz* tartozik – mondta Connor.

– Keiretsuhoz?

– Igen. A japán cégek nagy szervezetekbe tömörülnek, amelyeket *keiretsunak* neveznek. Hat nagyobb *keiretsu* van Japánban, és mind a hat hatalmas. Például a Mitsubishi *keiretsu* hétszáz különböző vállalatból áll, amelyek együtt dolgoznak, összefüggnek a pénzügyleteik, vagy pedig különböző egyezményeket kötöttek egymással. Amerikában nincsenek ilyen nagy tömörülések, mert ez sértené a trösztellenes törvényeket. Japánban viszont mindez teljesen elfogadott. Mi egyéni vállalatokban gondolkozunk. Ahhoz, hogy megértse, hogyan működik a dolog a japánoknál, el kell képzelnie, hogy mondjuk az IBM, a Citybank, a Ford és az Exxon szövetkezik egymással, titkos együttműködési, pénzügyi és kutatási szerződéseket kötnek. Ez azt jelenti, hogy egy japán vállalat sohasem létezik magában, hanem mindig több száz másik vállalattal áll szoros kapcsolatban. Ilyen háttérrel versengenek a többi *keiretsuhoz* tartozó

vállalatokkal. Így amikor az ember azon gondolkodik, mit csinál a Nakamoto Corporation, tulajdonképpen mindig az a kérdés, mit csinál a Nakamoto *keiretsu* odahaza Japánban. Ez a gyilkosság kellemetlen helyzetbe hozza a Nakamotót. Ezért úgy is felfoghatjuk, mint egy Nakamoto elleni támadást.

– Mint egy támadást?

– Gondoljon bele. A Nakamoto nagyszabású megnyitóünnepséget rendez, rengeteg sztárral meg mindennel, ami kell. Mindent megtesznek, hogy tökéletesen sikerüljön. Aztán az egyik vendéget valamilyen okból megfojtja valaki. A kérdés tehát az, hogy ki telefonált.

– Hogy ki jelentette a gyilkosságot?

– Igen. Végül is az egész helyszín teljesen a Nakamoto ellenőrzése alatt van. Az ő estélyük és az ő épületük. Tökéletesen kézenfekvő lenne számukra, ha várnának tizenegyig, és csak akkor jelentenék a gyilkosságot, amikor az estély véget ért, és a vendégek már elmentek. Legalábbis, ha nekem számítana a látszat és a közvélemény, én így csinálnám. Minden más veszélyeztetné a Nakamoto vállalatok jó hírét.

– Eddig oké.

– Csakhogy a gyilkosságot késlekedés nélkül jelentették – folytatta Connor. – Valaki már nyolc harminckettőkor telefonált. Éppen, amikor a parti kezdett beindulni. Ezzel az egész estélyt veszélyeztették. A kérdés kezdettől fogva az, ki értesítette a rendőrséget.

– Maga meghagyta Ishigurának, hogy kerítse elő a telefonálót, neki viszont eddig még nem sikerült megtalálnia.

– Úgy van. Azért, mert nem is tudja megtalálni.

– Mert nem tudja, ki volt?

– Úgy van.

– Maga pedig úgy gondolja, hogy nem Nakamoto-alkalmazott volt az illető?

– Pontosan.

– A Nakamoto egyik rosszakarója telefonált?

– Majdnem biztos, hogy így volt.

– És hogyan fogjuk megtudni, ki volt az? – kérdeztem.

Connor elnevette magát.

– Ezért ellenőriztem a hallban lévő telefont. Ez döntő fontosságú kérdés.

– Miért ilyen fontos?

– Tegyük fel, ha maga egy rivális cégnél dolgozik, és meg akarja tudni, mi történik a Nakamotónál. Azonban nem tud az információ közelébe jutni, mert a japán vállalatok egész életükre alkalmazzák a vezetőiket. Egy japán cég vezetői egy család részének érzik magukat, és sohasem árulnák el a saját családjukat. Így aztán a Nakamoto Corporation egy átláthatatlan álarcot mutat a világ felé, amelynek a legapróbb részlete is jelentőséggel bír. Fontos, hogy milyen vezetők vannak éppen itt Japánból, ki kivel találkozik, ki jön, ki megy, és így tovább. Maga csak akkor tudhatja meg ezeket a részleteket, ha összeismerkedik egy amerikai biztonsági őrrel, aki egész nap a monitorok előtt ül. Különösen akkor van jó esélye, ha az őr néhányszor már szembesült a japánok feketékkel kapcsolatos előítéleteivel.

– Folytassa – mondtam.

– A japánok gyakran megpróbálják megvesztegetni a rivális cégek biztonsági őreit. Bár általában becsületesek, a hagyományaik

megengedik az effajta viselkedést. A szerelemben és a háborúban mindent szabad, és ők az üzletet háborúként fogják fel. Bárkit szabad megvesztegetni, aki hagyja magát.

– Értem.

– Mindössze két ember van, aki a gyilkosság utáni első néhány másodpercben tudott arról, hogy a lányt megölték. Az egyik maga a gyilkos. A másik a biztonsági őr, Ted Cole, aki a monitorokon látta, mi történt.

– Egy pillanat. Ted Cole látta a monitorokon, hogy mi történt? Az az ember tudja, ki a gyilkos?

– Nyilvánvalóan igen.

– Azt mondta, nyolc tizenötkor elment.

– Hazudott.

– De ha maga ezt tudta, miért nem…

– Mert nekünk sohasem mondaná meg – mondta Connor. – Ugyanúgy, ahogy Phillips sem. Ezért nem tartóztattam le és hallgattam ki Cole-t. Fölösleges időfecsérlés lenne, márpedig most az idő a legfontosabb tényező. Azt pedig biztosra vehetjük, hogy Cole nem fog beszélni. A kérdés inkább az, megmondta-e valaki másnak.

Kezdtem érteni, mire akar kilyukadni.

– Azaz kiment-e a biztonsági helyiségből, hogy a hallból felhívjon valakit, és közölje vele a hírt.

– Úgy van. Mivel a biztonsági helyiségben levő telefont nem használhatta, csak a nyilvános telefonról hívhatott volna fel valakit – a Nakamoto ellenségét, egy rivális céget, valakit.

– De most már tudjuk, hogy nem ment ki hívás arról a telefonról.

– Úgy van – mondta Connor.

– És ettől az egész gondolatmenet felborul.

– Ellenkezőleg. Tisztábbá válik. Ha Cole nem értesített senkit, akkor ki hívta a rendőrséget? Nem lehetett más, mint maga a gyilkos.

Megborzongtam.

– Saját maga telefonált, hogy kellemetlen helyzetbe hozza a Nakamotót?

– Feltehetően igen.

– De akkor honnan telefonált?

– Ezt még nem tudhatjuk. Gondolom, valahonnan az épületen belülről. És van még néhány zavaró részlet, amin el sem kezdtünk gondolkodni.

– Mint például?

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Connor felvette, aztán átadta a kagylót.

– Magát keresik.

– Nem, nem – mondta Mrs. Ascenio. – Gyerekkel minden rendben van. Pár perce nézni meg. Vele minden rendben. Hadnagy úr, csak akartam, hogy maga tudni, Mrs. Davis telefonált – így hívta a volt feleségemet.

– Mikor?

– Talán tíz perce.

– Hagyott telefonszámot?

– Nem. Azt mondani, ma este nem tudja elérni. Azt üzen, valami közbejött, és lehet, hogy elmegy városból. Szóval lehet, hogy most hétvégén nem viszi el a gyereket.

– Oké – sóhajtottam.

– Azt is mondta, hogy holnap felhívni magát és megmondani biztosra.

– Oké.

Nem voltam meglepve. Az egész tökéletesen jellemző volt Laurenre. Műsorváltozás az utolsó pillanatban. Az ember sosem tervezhetett semmit, amiben Lauren bármilyen formában szerepelt, mert ő mindig meggondolta magát. Ez a mostani hívás nyilván azt jelentette, hogy új barátja van, és közös hétvége van kilátásban. De holnapig még nem dől el biztosan.

Korábban azt gondoltam, hogy ez a bizonytalanság rossz Michelle-nek, és nem érzi magát biztonságban. De a gyerekek gyakorlatiasak. Úgy látszik, Michelle megérti, hogy az anyja olyan, amilyen, és nem izgatja magát.

Csak én izgatom magam.

– Hamar hazajönni, hadnagy úr? – kérdezte Mrs. Ascenio.

– Nem. Valószínűleg egész éjjel nem megyek haza. Ott tud maradni?

– Igen, de reggel kilenckor el kell menni. Akarja, hogy kinyissam heverőt?

A nappaliban volt egy heverő. Mrs. Ascenio azt használta, amikor egész éjjelre ott maradt.

– Persze, nyissa csak ki.

– Oké. Viszonthallásra, hadnagy úr.

– Viszonthallásra.

– Valami baj van? – kérdezte Connor. Meglepve hallottam, hogy a hangja feszülten cseng.

– Nem, csak a volt feleségem szarakodik, ahogy mindig szokott. Nem biztos, hogy el tudja vinni a gyereket a hétvégére. Miért kérdi?

– Csak úgy – felelte Connor.

Nem hittem el, hogy minden ok nélkül kérdezte.

– Hogy értette, amikor nemrég azt mondta, eldurvulhat az ügy?

– Lehet, hogy nem fog – mondta Connor. – A legjobb megoldás, ha néhány órán belül a végére járunk. Azt hiszem, meg tudjuk csinálni. Most viszont megérkeztünk a vendéglőhöz. Ott van, kicsit feljebb, balra.

Megpillantottam a neonfeliratot. Bora Bora.

– Ez Sakamura vendéglője?

– Igen, de valójában csak résztulajdonos. Ne engedje, hogy az autóval beálljanak a parkolóba. Álljon meg a parkolni tilosban. Lehet, hogy gyorsan kell távoznunk.

A Bora Bora volt a hét szórakozóhelye Los Angelesben. A falakon polinéziai álarcok és pajzsok. A bárpult fölött citromzöld csónakvillák meredtek fogak módjára a vendégek felé. A nyitott konyha fölött egy óriási, ötméteres videoképernyőről Prince magasodott szellemként a közelben ülők fölé. A menü „Csendesóceáni koszorú”, a zaj pedig fülsiketítő volt. A közönség a moziipar megannyi reménysége. Mindenki fekete ruhát viselt.

– Maga szerint nem úgy fest ez a hely, mint Trader Vic vendéglője, miután felrobbant benne egy bomba? – mosolygott Connor. – Ne bámuljon már meg mindent olyan feltűnően. Magát soha nem engedik el otthonról?

– Nem engednek – mondtam.

Connor odafordult egy fehér és ázsiai félvér pincérnőhöz. Én a bár felé néztem, ahol két nő éppen könnyedén szájon csókolta egymást. Kicsit odébb egy bőr bombázódzsekis japán férfi állt, karja egy magas szőke lány derekán. Mindketten figyelmesen hallgattak egy kopaszodó férfit, aki nagy lendülettel magyarázott valamit, és akiben egy rendezőt véltem felismerni, mégpedig…

– Gyerünk! Indulás! – szólt Connor.

– Micsoda?

– Eddie nincs itt.

– Hol van?

– Beverly Hillsen, az egyik dombon. Egy bulira ment. Induljunk.

A cím az egyik kacskaringós úton volt, fenn a dombokon, a Sunset Boulevard fölött. Ha nem lett volna köd, gyönyörű kilátás nyílt volna a városra. A házhoz közel az út mindkét oldalán luxuskocsik parkoltak: többnyire nyitott Mercedesek és Bentley-k. A parkolóőrök meglepetten bámultak, amikor Chevrolet kupénkkal megálltunk, majd a ház felé indultunk.

Mint az utcában a többi házat, ezt is háromméteres fal vette körül, s a kocsibejárót távirányítású acélkapu zárta le. A kapu fölött és a házhoz vezető gyalogút mentén egy-egy biztonsági kamera. A gyalogút mellett egy őr állt, és ellenőrizte a jelvényünket.

– Kié ez a ház? – kérdeztem.

Tíz évvel ezelőtt Los Angelesben csak a maffiavezéreknek volt ilyen komoly biztonsági rendszerük. Rajtuk kívül esetleg az olyan sztároknak, mint Stallone, akinek az erőszakos szerepei erőszakos reakciókat váltottak ki az emberekből. Úgy látszik, a gazdag környékeken mostanában már minden házban van biztonsági rendszer. Az emberek elvárták, szinte már divat volt. Egy kaktuszkerttel szegélyezett, hosszú lépcsősoron haladtunk a modern, betonból készült, erődszerű ház felé. Hangos zeneszó hallatszott odabentről.

– A ház a Maxim Noir tulajdonosáé. – Connor nyilván észrevette a tekintetemben, hogy fogalmam sincs, miről beszél. – A Maxim Noir egy drága ruhaüzlet, és elsősorban a kellemetlen alkalmazottairól híres. Jack Nicholson és Cher vásárolnak ott.

– Jack Nicholson és Cher – ráztam a fejem álmélkodva. – És maga honnan ismer egy ilyen üzletet?

– Sok japán vásárol ott mostanában. Ez is csak olyan, mint a legtöbb drága amerikai üzlet. Tönkremenne a Tokióból átránduló vevők nélkül. A japánok tartják életben.

Amikor a bejárati ajtóhoz értünk, egy hatalmas termetű, sportzakós fickó tornyosult elénk. A kezében a meghívottak listája.

– Sajnálom, uraim. Csak meghívottak léphetnek be.

Connor megmutatta a jelvényét.

– Az egyik vendégükkel szeretnénk beszélni.

– Melyik vendéggel, uram?

– Mr. Sakamurával.

A fickó nem látszott lelkesnek.

– Kérem, várjanak itt.

Onnan, ahol álltunk, be lehetett látni a nappaliba. Zsúfolásig volt vendégekkel, akik első ránézésre nagyjából ugyanazok az emberek voltak, mint a Nakamoto-fogadáson. Akárcsak az iménti étteremben, itt is majdnem mindenki feketében volt. A szoba azonban felkeltette a figyelmemet. Hófehér volt, és tökéletesen csupasz. Nem lógtak képek a falon. Nem voltak bútorok. A szőnyeg volt az egyetlen berendezési tárgy. A vendégek számára nem lehetett igazán kényelmes ez a megoldás. Szalvétákat és poharakat tartottak a kezükben, amelyeket láthatóan szerettek, volna letenni valahová.

Egy pár haladt el mellettünk az ebédlő felé.

– Rod sosem szokott hibázni – mondta a nő.

– Valóban – felelte a férfi. – Olyan elegánsan minimalista. A részletek olyan csodálatosan kidolgozottak abban a szobában. Nem tudom, kivel festette a falakat. Egyszerűen tökéletes. Nincs egyetlen ecsetnyom, egyetlen apró folt. Az egész felület tökéletes.

– Annak is kell lennie – mondta a nő. – Ez integráns része Rod koncepciójának.

– Rendkívül merész – jegyezte meg a férfi.

– Merész? – csodálkoztam. – Miről beszélnek ezek? Nincs itt egyéb, mint egy üres szoba.

– Én ezt *faux zennek* hívom. Stílus tartalom nélkül – mosolygott Connor.

A tömeget kutattam.

– Itt van Morton szenátor. – A szoba sarkában állt, és éppen előadást tartott valamiről. Pontosan úgy festett, mint egy igazi elnökjelölt.

– Á, szóval itt van.

Az őr még nem ért vissza, így pár lépéssel beljebb mentünk. Közelebb kerültem Morton szenátorhoz, és hallottam, amint ezt mondja:

– Igen, pontosan meg tudom mondani önöknek, miért zavar, hogy az amerikai ipar jelentős része japán tulajdonba megy át. Ha elveszítjük azt a képességünket, hogy magunk állítsuk elő a számunkra szükséges termékeket, akkor egyszersmind elveszítjük az ellenőrzést a saját sorsunk felett. Mondok egy példát. 1987-ben megtudtuk, hogy a Toshiba eladta az oroszoknak azt a kulcsfontosságú technológiát, amely lehetővé tette, hogy szovjet tengeralattjárók propellerei zajtalanul működjenek. Az orosz atom-tengeralattjárók most itt tanyáznak, közvetlenül a part mentén, mi pedig nem tudjuk felderíteni őket, mert a japánokon keresztül megszerezték azt a bizonyos technológiát. A Kongresszusban és egész Amerika-szerte általános volt a felháborodás. És abszolút jogosan. A Kongresszus gazdasági megtorló intézkedéseket tervezett a Toshibával szemben.

Csakhogy azok, akik bizonyos amerikai cégeknek lobbiznak, szót emeltek a japánok mellett, mivel olyan nagyvállalatok, mint a Hewlett-Packard és a Compaq a Toshibától szereztek be bizonyos számítógép-alkatrészeket, és így függő viszony alakult ki közöttük. Egy bojkott végzetes lett volna a két amerikai cég számára, mert nem volt más beszerzési forrásuk, így az a helyzet állt elő, hogy nem vezethettünk be megtorló intézkedéseket. A japánok eladhatták a létfontosságú technológiát az ellenségeinknek, és mi nem tehettünk semmit. Nos, ez itt a probléma. Függünk Japántól, és én úgy gondolom, Amerikának nem szabad függnie egy országtól sem.

Valaki feltett egy kérdést, Morton pedig bólogatott.

– Igen, igaz, hogy ez idő szerint a gazdaságunk nem működik tökéletesen. Az átlagbérek az 1962-es szint körül mozognak. Az amerikai munkások vásárlóereje ma a harminc-egynéhány évvel ezelőttinek felel meg. És ezt azok a jómódú emberek is megérzik, akiket ebben a szobában látok, hiszen ez azt jelenti, hogy az amerikai fogyasztóknak nincs pénzük moziba menni, autót venni, ruházkodni vagy megvenni bármit, amit maguk kínálnak nekik. Az igazság az, hogy az ország rendkívül súlyos helyzetben van.

Egy nő újabb kérdést tett fel, amit megint csak nem hallottam, Morton pedig így válaszolt:

– Igen, azt mondtam, az 1962-es szinten. Tudom, hogy ezt nehéz elhinni, de emlékezzenek csak vissza az ötvenes évekre, amikor az amerikai munkások házat vehettek, eltarthatták a családjukat, és egyetemre küldhették a gyerekeiket, akkor is, ha csak egy kereső volt a családban. Most mindkét szülőnek dolgoznia kell, és a legtöbb ember így sem tud házat venni magának. A dollár vásárlóereje alacsonyabb, mint akkoriban, az árak pedig jóval magasabbak. Az emberektől már

az is komoly erőfeszítést követel, ha meg akarják tartani azt, amijük már megvan. Nem tudnak előrelépni.

Azon kaptam magam, hogy bólogatok, miközben hallgatom. Egy hónapja lehetett, hogy elkezdtem házakat nézni. Azt reméltem, találok egyet, amelyikhez van egy kis kert, ahol Michelle majd játszhat. Csakhogy a házárak elképesztően magasak Los Angelesben. Kiderült, ha nem házasodom újra, sosem leszek képes házat venni. Sőt lehet, hogy még akkor sem, ha figyelembe vesszük…

Éles bökést éreztem a bordáim között. Megfordultam, s láttam, hogy a kidobólegény áll mögöttem. Az ajtó felé intett a fejével.

– Vissza, haver.

Dühös lettem. Connorra pillantottam, de ő nyugodt léptekkel elindult a bejárathoz.

Amikor az ajtónál megálltunk, a fickó azt mondta:

– Ellenőriztem a dolgot. Nincs odabent semmiféle Mr. Sakamura.

– Mr. Sakamura az a japán úr, aki a szoba hátsó részében a jobb oldalon áll, és azzal a vörös hajú nővel beszélget – válaszolta Connor.

Az ajtónálló megrázta a fejét.

– Sajnálom, fiúk. Amennyiben nincs házkutatási engedélyük, meg kell kérnem önöket, hogy távozzanak.

– Nincs semmi gond – mondta Connor. – Mr. Sakamura a barátom. Tudom, hogy szívesen beszélne velem.

– Sajnálom. Van házkutatási engedélyük?

– Nincs – mondta Connor.

– Akkor önök most magánlaksértést követnek el. Kérem, távozzanak.

Connor nem mozdult.

A kidobólegény hátralépett, és terpeszbe állt.

– Figyelmeztetnem kell, hogy fekete öves vagyok.

– Tényleg? – csodálkozott gúnyosan Connor.

– És Jeff is – tette hozzá a fickó, mikor egy másik gorilla is megjelent.

– És mondja, Jeff, maga viszi majd kórházba a barátját?

Jeff gonosz arccal röhögött.

– Hé! Én szeretem a humort. Ez jó volt, de most már elég, okosfiú. Rossz helyen járnak. Egyszer már megmondták maguknak. Kifelé! Gyerünk! – és tömpe ujjával mellbe bökte Connort.

– Ez erőszak – mondta Connor nyugodtan.

– Takarodj innen, haver! Megmondtam, hogy rossz helyen jársz!

Connor egy gyors mozdulatot tett, és Jeff a következő pillanatban a földön volt. Nyöszörgött fájdalmában. Aztán odébb gördült, egyenesen egy fekete nadrágos láb elé. Amikor feljebb néztem, láttam, hogy a nadrág tulajdonosa tetőtől talpig feketében van. Fekete ing, fekete nyakkendő, fekete szaténzakó. Ősz haja volt, és színpadias, hollywoodi stílusban szólalt meg.

– Rod Dwyer vagyok. Ez az én házam. Mi a probléma, uraim?

Connor udvariasan bemutatkozott, majd megmutatta a jelvényét.

– Hivatalos ügyben járunk. Az egyik vendégével, Mr. Sakamurával szerettünk volna beszélni, aki ott áll a sarokban.

– És ez az ember? – kérdezte Dwyer Jeffre mutatva, aki a padlón fekve hörgött és köhögött.

– Megtámadott – felelte Connor nyugodtan.

– Egy frászt támadtam meg – nyögte Jeff, és könyökére támaszkodva, köhögve felült.

– Hozzányúlt ehhez az úrhoz? – kérdezte tőle Dwyer.

Jeff nem felelt, csak mogorván bámult maga elé.

Dwyer újra felénk fordult.

– Nagyon sajnálom, uraim. Ezek új alkalmazottak. Nem tudom, mit képzeltek. Megkínálhatom önöket egy itallal?

– Köszönöm, de szolgálatban vagyunk – hárította el Connor.

– Akkor azonnal megkérem Mr. Sakamurát, hogy fáradjon ide önökhöz. Szabad még egyszer a nevét, kérem?

– Connor.

Dwyer elment. Az első ajtónálló felsegítette Jeffet.

– Rohadt szemetek – mormogta Jeff, miközben elvánszorgott.

– Volt olyan idő, amikor az emberek tisztelték a rendőröket? – kérdeztem.

Connor azonban a fejét csóválta, és a padlóra meredt.

– Nagyon szégyellem magam – mondta.

– Miért?

Nem magyarázta el.

– Hé, John! John Connor! *Hisashiburi dane!* Ezer éve nem láttam! Mi újság, öregfiú? – kiáltotta Sakamura, és Connor vállára csapott.

Így, közelről nézve már nem látszott olyan jóképűnek. Az arca szürke volt, ragyás. Csak úgy bűzlött a whiskytől. A mozdulatai félszegek, hadarva beszélt. Villám Eddie nyugtalan ember volt.

– Minden oké, Eddie. És te hogy vagy?

– Nem panaszkodom, kapitány Egy-két apró balhé. Ittas vezetés, próbálom elrendezni, de hát tudja, az én múltammal egyre nehezebb az ilyesmi. De hát, ez van! Az élet nem áll meg. Mit csinál itt? Nem semmi hely, mi? Ez a legújabb divat. Egy szál bútor sincs. Rod bevezette az új módit. Szuper, ugye? Ne ücsörögjenek a vendégek – nevetett. – Új módi! Szuper!

Az volt az érzésem, hogy be van narkózva. Túlságosan szertelenül és mániákusan beszélt. Jól megnéztem a forradást a bal kezén. Bíborvörös volt, körülbelül négyszer három centis. Égésnyomnak látszott.

Connor lehalkította a hangját, és így szólt:

– Valójában a *yakkaigoto* miatt vagyunk itt, ami ma este a Nakamoto-házban történt.

– Aha, értem – mondta Eddie, és ő is lehalkította a hangját. – Nem lep meg, hogy így végezte. Az a lány *hinekureta onna.*

– Perverz volt? Miért mondod ezt?

– Nincs kedve egy kicsit sétálni odakint? Szeretnék rágyújtani, és Rodnál tilos a dohányzás.

– Oké, Eddie.

Kimentünk, és megálltunk a kaktuszkert szélén. Eddie rágyújtott egy Mild Seven Mentholra.

– Nem tudom, kapitány, mit hallott eddig. De az a lány… lefeküdt pár emberrel, aki most odabent mulat. Roddal meg másokkal. Úgyhogy jobb, ha idekint beszélgetünk, ha maga is úgy gondolja.

– Ahogy akarod, Eddie.

– Jól ismertem azt a lányt. Nagyon jól. Maga is tudja, hogy én *hipparidako* vagyok. Nem tehetek róla. Népszerű vagyok meg minden. Állandóan körülöttem nyüzsgött. Állandóan.

– Tudom, Eddie. De azt mondtad, problémái voltak?

– Komoly problémái, amigo. Grandes problémás. Én mondom magának. Az egy beteg lány volt. Csak akkor tudott élvezni, ha fájdalmat okoztak neki.

– A világ tele van ilyen lányokkal, Eddie.

Nagyot szívott a cigarettájából.

– Nem erről van szó. Másról beszélek. Arról beszélek, hogyan élvezett. Attól élvezett, ha nagyon fájt. Mindig azt mondta: „Még jobban, még jobban! Szorítsd erősebben!”

– A nyakát? – kérdezte Connor.

– Igen. A nyakát. Azt szerette, ha a nyakát szorongatják. Hát igen. Mondták már magának? Sőt időnként nejlonzacskóval akarta. Tudja, olyannal, amilyet a ruhatisztítókban adnak. A fejére kellett húzni, összekapcsolni, aztán miközben az ember dugta, végig a nyakára szorítva tartani, ő meg a szájával beszívta a nejlont, és elkékült az arca. A körmét az ember hátába vájta. Fuldoklott és lihegett. Te jóisten, de hogy! Én nem szeretem az ilyesmit. De az biztos, hogy hihetetlen puncija volt. Amikor elment, az valami eszméletlen volt. Az ember nem felejtette el egyhamar. Én mondom magának, eszeveszett jó volt. De az ilyen bevezetés nekem túl durva. Állandóan borotvaélen táncolni. Állandóan kockáztatni. Egyre keményebben és keményebben. Lehet, hogy most majd túl jól sikerül. Lehet, hogy ez lesz az utolsó menet. Érti, miről beszélek? – Elpöckölte a cigarettáját, s az égő csikk a kaktusztüskéken bukfencezve a földre esett. – Egyszer-egyszer izgalmas volt. Mint az orosz rulett. Aztán egy idő után nem bírta a gyomrom. Komolyan, kapitány. Egyszerűen nem ment. Pedig maga ismer engem. Tudja, hogy szeretem a vad dolgokat.

Megborzongtam attól, amit Sakamura mondott. Próbáltam jegyzetelni, miközben beszélt, de olyan lendülettel törtek elő belőle a szavak, hogy nem tudtam követni. Remegő kézzel meggyújtott egy újabb cigarettát. Tovább hadart, s az égő cigarettával hadonászva adott nyomatékot a szavainak.

– Szóval, ennél a lánynál ez komoly probléma volt. Oké, jó nő volt. Nagyon is. Csakhogy néha nem tudott elmenni társaságba, meg

sehová, mert túlságosan csúnyák voltak rajta a nyomok. Időnként rengeteg púdert és krémet kellett magára kennie, mert az ember nyakán érzékeny a bőr, és az övé csupa kék-zöld folt volt. Körös-körül csupa horzsolás. Nagyon ronda. Lehet, hogy maga is látta… Látta őt holtan, kapitány?

– Láttam.

– Szóval akkor… – egy pillanatig habozott. Mintha mondani akart volna valamit, de aztán meggondolta magát. Lepöckölte a hamut a cigarettáról. – Szóval megfojtották?

– Igen, Eddie. Megfojtották.

Eddie mélyen beszívta a füstöt.

– Gondoltam.

– Láttad, Eddie?

– Én? Dehogy! Miről beszél? Hogy láthattam volna, kapitány? – fújta ki a füstöt az éjszakába.

– Eddie, nézz rám.

Eddie Connor felé fordult.

– Nézz a szemembe, és most mondd meg: láttad a holttestet?

– Nem. Ugyan, kapitány úr. – Eddie idegesen felnevetett, és elfordította a fejét. Elpöckölte a cigarettát, s az szikrázva bukfencezett a levegőben. – Mi ez? Kínvallatás? Nem, nem láttam a holttestet.

– Eddie.

– Esküszöm magának, kapitány.

– Eddie. Mi közöd neked ehhez az ügyhöz?

– Nekem? A fenébe is! Semmi, kapitány. Ismertem a lányt. Néha találkoztam vele. Időnként meg is dugtam. Miért ne? Egy kissé vad, de azért kellemes. Jó volt vele. Szuperpuncija volt. De ennyi az egész. Ennyi. – Körülnézett, azután újabb cigarettára gyújtott. – Szép kis

kaktuszkert, nem? Xeriscapénak hívják. Ez a legújabb divat. Los Angeles visszatér a sivatagi élethez. Nagyon divatos.

– Eddie.

– Ugyan, kapitány. Hagyjon már békén! Elég régen ismerjük egymást.

– Így van, Eddie. Csakhogy van néhány probléma. Mit tudsz a biztonsági videoszalagokról?

Eddie úgy nézett, mint aki nem érti, miről van szó. Az arcán ártatlanság.

– Egy sebhelyes kezű, háromszögmintás nyakkendőt viselő férfi bement a Nakamoto biztonsági helyiségébe, és elvitte a videoszalagokat.

– A fenébe is. Miféle biztonsági helyiségbe? Kapitány, mi ez az egész?

– Eddie.

– Ki mondta ezt magának? Ebből egy szó sem igaz. Én nem tettem ilyet. Maga megbolondult, kapitány? – megfordította a nyakkendőjét, és megnézte a címkét. – Ez egy Polo nyakkendő, kapitány. Ralph Lauren. Polo. Rengetegen hordanak ilyet.

– És mi a helyzet az Imperial Armsszal?

– Hogyhogy mi a helyzet?

– Voltál ott ma este?

– Nem.

– Te takarítottad ki Cheryl szobáját?

– Micsoda? – Úgy tűnt, Eddie igazán megdöbbent. – Mi? Hogy én? Az ő szobáját? Honnan veszi ezt a sok badarságot, kapitány úr?

– A lánytól, aki Cheryllel szemben lakik. Julia Youngtól – felelte Connor. – Azt mondta, látott téged ott ma este egy másik férfival. Az Imperial Armsban, méghozzá Cheryl szobájában.

Eddie hirtelen széttárta a karját.

– Te jó ég! Kapitány úr. Figyeljen ide! Annak a lánynak fogalma sincs, hogy múlt éjjel látott vagy múlt hónapban. Az a lány heroinon él. Nézze meg a lábujjai között, és meglátja a tűnyomokat. Nézze meg a nyelve alatt. Vagy a szeméremajkain. Ott vannak a tűnyomok. Az a lány ébren is álmodik. Fogalma sincs, mi mikor történik. Maga meg idejön, és mindenféléket mond. Ez nem tetszik nekem. – Eldobta a cigarettát, és azonnal rágyújtott a következőre. – Egyáltalán nem tetszik. Hát nem veszi észre, miről van szó?

– Nem – mondta Connor. – Mondd meg nekem, Eddie. Miről van szó?

– Ez a zagyvaság nem igaz. Egy szó sem igaz belőle. – Gyorsan szívta a cigarettáját. – Tudja, mire megy ki az egész? Egyáltalán nem a lányról van itt szó. Hanem a szombatonkénti találkozókról. A *nichibei kairól*, Connor-san. A titkos találkozókról. Erről van szó.

– *Sonna bakana* – csattant fel Connor.

– Nem *bakana,* Connor-san. Nem rossz duma.

– Mit tudhat egy texasi lány a *nichibei*tikról.

– Tudott valamit. *Honto nanda.* És ez a lány szeret bajt keverni. Szereti a zűrzavart.

– Eddie, azt hiszem, jobb, ha most velünk jössz a rendőrségre.

– Hát ez fantasztikus. Tökéletes. Maga megteszi nekik ezt a szívességet. A *kuromakunzk.* – Villámgyorsan szembefordult Connorral. – A fenébe, kapitány, ne hülyéskedjen. Maga pontosan tudja, hogy működnek a dolgok. Ezt a lányt a Nakamoto-házban ölték

meg. Maga ismeri a családomat, tudja, hogy az apám a Daimashinál dolgozik. Oszakában elolvassák az újságot, és megtudják, hogy egy lányt megöltek a Nakamoto-épületben, engem pedig az ügy kapcsán letartóztattak. Egy Daimashu-főnök fiát.

– Csak őrizetbe vettek.

– Akkor őrizetbe vettek. Mindegy. Tudja, mi lesz ebből? *Taihennakoto ni naruyo.* Az apám nyugdíjba megy, és a cégének bocsánatot kell kérnie a Nakamotótól. Az is lehet, hogy jóvátételt kell fizetniük. Vagy előnyt kell adniuk valamilyen üzletben. Ez hatalmas *ósawagi ni naruzo.* Ez lesz a következménye, ha engem letartóztat. – Elpöckölte a cigarettát. – Ide figyeljen. Ha azt hiszi, én tettem, akkor rendben van, tartóztasson le. De most csak saját magát próbálja fedezni, és lehet, hogy közben engem nagy bajba kever. Kapitány, ezt maga is tudja.

Connor sokáig egyetlen szót sem szólt. Csend volt. Körbe-körbe sétáltak a kertben.

Végül Eddie megszólalt:

– Connor-san. *Matté kure yo…* -A hangja könyörgő volt. Mintha haladékot kérne.

Connor felsóhajtott.

– Nálad van az útleveled, Eddie?

– Hát persze. Mindig.

– Add ide.

– Oké, kapitány. Természetesen. Tessék.

Connor rápillantott az útlevélre, aztán a kezembe adta. Gyorsan becsúsztattam a zsebembe.

– Oké, Eddie, de jobban jársz, ha ez a dolog nem *murina koto.* Mert ha igen, akkor te nemkívánatos személy leszel, és magam teszlek fel az első oszakai gépre. *Wakattaka?*

– Kapitány, maga megmenti a családom becsületét. *On ni kiru yo.* – Mindkét karját az oldalához szorítva udvariasan meghajolt.

Connor viszonozta.

Csak álltam és néztem. Nem akartam hinni a szememnek. Connor el fogja engedni a fiút. Azt hittem, megbolondult.

Átadtam Eddie-nek a névjegykártyámat, és elmondtam a szokásos szöveget, hogy hívjon fel, ha eszébe jut valami. Eddie megvonta a vállát, és miközben egy új cigarettára gyújtott, az ingzsebébe csúsztatta a névjegyemet. Connorral tárgyalt. Én nem számítottam.

Eddie elindult a ház felé, azután megállt.

– Nagyon érdekel itt egy vörös csaj. Ha innen elmegyek, a házamban leszek a dombon. Ha szüksége van rám, ott megtalál. Jó éjt, kapitány úr. Jó éjt, hadnagy úr.

– Jó éjszakát, Eddie.

Lementünk a lépcsőn.

– Remélem, tudja, mit csinál – mondtam.

– Én is – felelte Connor.

– Biztos vagyok benne, hogy vaj van a fején.

– Lehet.

– Ha engem kérdez, jobb lenne bevinni. Az biztosabb.

– Lehet.

– Visszamenjünk érte?

– Nem – rázta meg a fejét. – A *dai rokkanom* azt súgja, hogy ne.

Ismertem ezt a kifejezést. Azt jelenti, hatodik érzék. A japánok nagyon hisznek az intuícióban.

– Hát, rendben. Remélem, nem téved.

Továbbmentünk lefelé a lépcsőn.

– Akárhogy is – mondta Connor –, le vagyok neki kötelezve.

– Miért?

– Pár évvel ezelőtt egyszer információra volt szükségem. Emlékszik a *fuguméigczéú* ügyre? Nem? Mindegy. Szóval a japánok közül senkiből sem tudtam kihúzni, amire szükségem lett volna. Egy hatalmas falba ütköztem. Nekem pedig mindenképpen meg kellett tudnom azt a bizonyos dolgot. Mert… mert fontos volt. Eddie pedig elmondta. Nagyon félt, mert nem akarta, hogy bárki megtudja. De azért elmondta. Valószínűleg az életemet köszönhetem neki.

Megérkeztünk a lépcső aljára.

– És ő most emlékeztette magát erre?

– Soha nem tenné. Az én kötelességem, hogy emlékezzek.

– Mindez nagyon szép, kapitány – mondtam. – Ez az egész lekötelezettségdolog nagyon szép és nemes. Magam is lelkes híve vagyok a különböző nemzetiségűek békés egymás mellett élésének. De közben lehet, hogy ez a fickó a gyilkos, ő lopta el a szalagokat, és ő takarította ki a lány lakását. Eddie Sakamura olyan most, mint egy kidurrant focilabda. Úgy viselkedik, mint aki nem tiszta. Mi meg egyszerűen elmegyünk, és futni hagyjuk.

– Így van.

Miközben továbbmentünk, újra végiggondoltam a dolgot, és kezdtem még jobban aggódni.

– Hivatalosan ez az én ügyem.

– Hivatalosan ez Graham ügye.

– Oké, rendben. De akkor is hülyén nézünk majd ki, ha kiderül, hogy mégis Eddie tette.

Connor felsóhajtott, mintha kezdené elveszíteni a türelmét.

– Oké, akkor vegyük végig úgy, ahogy maga szerint történhetett. Tehát, Eddie megöli a lányt. Ugye?

– Igen.

– Bármikor találkozhat vele, de ő mégis úgy dönt, hogy a tárgyalóteremben fogja megdugni az asztalon. Azután lemegy a hallba, Nakamoto-tisztviselőnek adja ki magát, annak ellenére, hogy ő aztán a legkevésbé sem látszik tisztviselőnek. De mondjuk, hogy sikerül neki bejutni a biztonsági szobába, és sikerül elküldenie az őrt. Magához veszi a szalagokat, majd kisétál, éppen amikor Phillips megérkezik. Aztán elmegy Cheryl lakásába, hogy kitakarítson, és valamiért a tükörre tesz egy képet saját magáról. Ezután beugrik a Bora Borába, és mindenkinek elmondja, hogy Hollywoodba megy egy partira. Ott meg is találjuk, amint egy üres szobában álldogál, és éppen egy vörös bombázót készül felszedni. Maga szerint így lehetne felvázolni a mai este történetét?

Nem válaszoltam. Ilyen formában valóban nem volt sok értelme a dolognak. Másrészt viszont…

– Azért remélem, hogy tényleg nem ő volt.

– Én is.

Kiértünk az utcára, s az inas már rohant is, hogy hozza a kocsinkat.

– Tudja – jegyeztem meg –, ahogy teljesen természetesen beszélt a legvadabb dolgokról, például a zacskóról a lány fején, az egyszerűen hátborzongató.

– Ó, ez nem jelent semmit – mondta Connor. – Gondolja csak meg, a japánok sosem fogadták el Freudot vagy a kereszténységet. Sosem éreztek bűntudatot a szex miatt. A homoszexualitás vagy a perverzitás nem probléma. Egyszerűen csak tény. Vannak, akik úgy

szeretik, hát akkor csinálják úgy. Kit érdekel. A japánok nem értik, miért jövünk annyira lázba egy puszta testi funkciótól. Azt gondolják, hogy túlságosan gátlásosak vagyunk a szexuális dolgokban. És van valami igazuk. – Connor az órájára nézett.

Egyszer csak egy biztonsági kocsi állt meg a ház előtt. Az egyenruhás őr kihajolt az ablakon.

– Hé, van valami probléma odafenn a bulin?

– Mire gondol?

– Állítólag összeverekedett egypár fickó. Valami ilyesmi miatt telefonáltak.

– Nem tudom – mondta Connor. – Talán jobb, ha felmegy és megnézi.

Az őr kiszállt a kocsiból, nagy levegőt vett, és elindult a lépcsőn felfelé. Connor hátranézett a hatalmas falakra.

– Tudja, hogy ma már több a magánbiztonsági ember, mint a rendőr? Mindenki falakat épít, és őröket bérel. Japánban viszont az ember akár éjfélkor is besétálhat egy parkba, és leülhet egy padra. Semmi baja nem történhet. Éjjel-nappal biztonságban van. Bárhová elmehet. Nem fogják kirabolni, megverni vagy megölni. Az embernek nem kell állandóan hátrafordulnia, és nem kell félnie. Nincs szükség falakra és testőrökre. Az egyén biztonsága az egész társadalom biztonságát jelenti. Az ember szabad. Ez csodálatos érzés. Itt mindenkinek be kell zárkóznia. Be kell zárni az ajtót, be kell zárni a kocsit. Akik az egész életüket bezárva töltik, azok börtönben élnek. Ez képtelenség. Megöli a lelket. De hát az amerikaiak már réges-régen elfelejtették, milyen érzés igazából biztonságban tudni magukat. De ez most mindegy. Itt az autó. Látogassuk meg a gyilkossági csoportot.

Éppen elindultunk, amikor a központ hívott rádiótelefonon.

– Smith hadnagy – mondta a diszpécsernő –, érkezett egy hívás a Különleges Ügyosztály számára.

– Nagyon sok dolgom van. Nem tudna a tartalék ügyeletes kimenni?

– Smith hadnagy, egy járőr kéri, hogy valaki a Különleges Ügyosztályról kimenjen egy AMSZ-hez a tizenkilences körzetbe.

Ez azt jelentette, hogy egy átutazó magas rangú személyiséggel van probléma.

– Értem – feleltem –, de már éppen dolgozom az ügyön. Küldje ki a tartalék ügyeletest.

– De ez a dolog a Sunset Plaza Drive-on van – mondta a nő. – Maga nincs éppen ott a közelben?

– De igen – már értettem, miért olyan erőszakos. Alig néhány háznyira voltunk a címtől. – Oké. Mi a probléma?

– Ittasan vezető ÁMSZ. Az illető K plusz egyes besorolású személy. A vezetékneve Rowe.

– Oké – mondtam. – Megyünk. – A helyére akasztottam a telefont, és megfordítottam a kocsit.

– Érdekes – mondta Connor. – A K plusz egyes besorolás az amerikai kormányt jelenti.

– Úgy van – feleltem.

– Akkor ez Rowe szenátor?

– Nagyon úgy tűnik – mondtam. – És ittasan vezetett.

A fekete Lincoln kupé a gyepen állt meg a Sunset Plaza Drive egyik meredek részén, egy ház előtt. Két rendőrautó állt a járda- szegélynél, vörös jelzőfényük fel-felvillant. A gyepen vagy fél tucat ember ácsorgott a Lincoln mellett: egy fürdőköpenyes férfi a mellén összefont karral, két lány rövid, csillogó, flitteres ruhában, egy nagyon jóképű, szőke, negyven körüli férfi szmokingban és egy fiatalabb, kék öltönyt viselő fiatalember, ugyanaz, aki a Nakamoto-épületben Rowe szenátorral beszállt a liftbe.

A járőröknél videokamera volt, melynek éles fényét a szenátorra szegezték. Rowe a Lincoln első lökhárítójára támaszkodott, és arca elé emelt karjával védte szemét a fénytől. Hangosan káromkodott, mialatt Connor és én odamentünk az autóhoz.

A fürdőköpenyes férfi elindult felénk, és így háborgott:

– Tudni akarom, ki fogja ezt megfizetni.

– Egy kis türelmet, uram – mondtam, anélkül hogy megálltam volna.

– Nem teheti csak úgy tönkre a füvemet. Valakinek meg kell térítenie a kárt.

– Kérem, uram, várjon egy pillanatig.

– Halálra rémítette a feleségemet, aki rákos.

– Uram, nagyon kérem, legyen türelemmel egy percig, azután beszélhetünk.

– Fülrákja van – mondta a férfi nagy nyomatékkal. – Fülrákja.

– Igen, uram. Nyugodjon meg, kérem. – Továbbmentem a Lincoln és a reflektorok irányába.

Amikor elhaladtam Rowe titkára mellett, az oldalamhoz szegődött, és velem egyszerre lépve hadarni kezdett.

– Majd én mindent megmagyarázok, nyomozó úr. – Harminc év körül lehetett, a kongresszusi munkatársak nyájas és elegáns külsejével. – Biztos vagyok benne, hogy mindent elintézhet velem is.

– Egy kis türelmet – hárítottam el. – Hadd beszéljek a szenátorral.

– A szenátor nem érzi jól magát – mondta a titkár. – Nagyon fáradt – elém lépett, én viszont egyszerűen kikerültem. Sietve utánam eredt, hogy utolérjen.

– Még nem akklimatizálódott. Ez a probléma. A szenátor úr még nem akklimatizálódott.

– Beszélnem kell vele – mondtam, és beléptem a reflektor-fénybe. Rowe még mindig az arca elé tartotta a karját.

– Rowe szenátor? – szólítottam meg.

– Kapcsolják ki azt a rohadt izét, a kurva életbe – káromkodott Rowe. Erősen ittas volt, és olyan rosszul artikulált, hogy alig lehetett megérteni, mit mond.

– Rowe szenátor – mondtam –, attól tartok, meg kell kérnem, hogy…

– Menjen a francba! Maga is meg a többi rohadék.

– Rowe szenátor – próbálkoztam újra.

– Kapcsolják ki azt a kurva kamerát!

A járőr felé fordultam, és intettem neki. Vonakodva bár, de kikapcsolta a kameráját. A fény kialudt.

– Te jóisten, végre – mondta Rowe, és leengedte a karját. Fátyolos szemmel nézett rám. – Mi a franc folyik itt?

Bemutatkoztam.

– Akkor miért nem csinál valamit ezzel a nyavalyás *állatkerttel* itt? – háborgott Rowe. – Éppen megyek a kurva szállodámba, ennyi az egész.

– Értem, szenátor úr.

– Fogalmam sincs – legyintett esetlenül –, mi a franc itt a probléma.

– Maga vezette ezt az autót, szenátor úr?

– Vezetni? A kurva életbe. – Elfordult. – Jerry? Magyarázd meg nekik! Az isten szerelmére.

A titkár azonnal ott termett.

– Elnézést ezért az egészért – mondta finoman. – A szenátor úr egyáltalán nem érzi jól magát. Tegnap este érkeztünk vissza Tokióból. Még nem akklimatizálódott. Nincs is magánál. Nagyon fáradt.

– Ki vezette az autót? – kérdeztem.

– Én – vágta rá a titkár. – Hát persze hogy én.

Az egyik lány felkuncogott.

– Nem ő vezetett – kiabálta a fürdőköpenyes férfi a kocsi túloldaláról hanem ő. És annyira nem tudta tartani magát, hogy elesett, amikor kiszállt.

– Te jó ég, a francba ezt a nyavalyás állatkertet! – szitkozódott Rowe a fejét dörzsölgetve.

– Felügyelő úr, én vezettem az autót, ez a két hölgy tanúsíthatja, ha kell – mondta a titkár a két estélyi ruhás lányra mutatva, s egy pillantást lövellt feléjük.

– Ez szemenszedett hazugság! – tiltakozott a fürdőköpenyes férfi.

– Nem, ez az igazság – szólalt meg a jóképű, szmokingos férfi, aki idáig hallgatott. Napbarnított bőre volt, és könnyed modorban beszélt. Láthatóan hozzá volt szokva, hogy engedelmeskedjenek az

utasításainak. Valószínűleg egy Wall Street-i személyiség volt. Nem mutatkozott be.

– Én vezettem az autót – mondta a titkár.

– Most már az egész el van szarva – mormogta Rowe. – A szállodámba akarok menni.

– Megsérült valaki? – kérdeztem.

– Senki – vágta rá a titkár mögöttem. – Mindenki teljesen jól van.

A mögöttem álló járőrhöz fordultam.

– Van egy egy/tizes űrlapja a jelentéshez? – Egy/tízes volt a vagyoni kárt okozó járműbaleset kódszáma.

– Nem szükséges – mondta a járőr. – Egyetlen gépkocsiról van szó, és a kár mértéke nem is állapítható meg. – Csak akkor kellett kitölteni az űrlapot, ha a kár kétszáz dollárnál nagyobb volt. – Csak az ittas vezetést lehet megállapítani, ha esetleg feljelentést akar tenni.

Nem akartam. Az egyik dolog, amit a Különleges Ügyosztályon megtanul az ember, az SZMR, a szituációnak megfelelő reakció. Választott tisztségviselők és híres személyiségek esetében a szituációnak megfelelő reakció azt jelentette, hogy az ember nem foglalkozott a dologgal, hacsak valaki nem ragaszkodott a feljelentéshez. A gyakorlatban mindez úgy nyilvánult meg, hogy az ember bűntény hiányában nem tartóztatta le az illetőt.

– Írja fel a gyep tulajdonosának nevét és címét, hogy elintézhesse a kártérítést.

– Már felírta a nevemet és a címemet – mondta a fürdőköpenyes férfi. – De én tudni akarom, mit fognak tenni az ügyben.

– Megígértem neki, kártalanítani fogjuk – mondta a titkár. – Erről biztosítottam. Úgy tűnik, az úr…

– A fenébe is, nézze: teljesen tönkretették a feleségem. Pedig szegénynek fülrákja van.

– Egy pillanat, uram – fordultam a titkárhoz. – Most ki fogja vezetni az autót?

– Én – felelte a titkár.

– Ő – bólogatott Rowe szenátor. – Jerry, te vezetsz.

– Rendben van – mondtam a titkárnak. – Szeretném, ha belefújna egy alkoholszondába.

– Hát persze. Természetesen…

– És szeretném látni a jogosítványát.

– Készséggel.

A titkár belefújt a szondába, majd átadta a jogosítványát. Texasban állították ki. A titkárt Gerrold D. Hardinnak hívták, és harmincnégy éves volt. Austinban volt az állandó lakhelye. Leírtam az adatokat, és visszaadtam neki a jogosítványt.

– Nos, Mr. Hardin, elengedem a szenátort, és az ön őrizetére bízom.

– Köszönöm, hadnagy úr. Ön nagyon kedves.

– Csak így elengedi? – méltatlankodott a fürdőköpenyes férfi.

– Egy pillanat, uram – mondtam Hardinnak. – Szeretném, ha odaadná a névjegyét ennek az úrnak, és kapcsolatban maradna vele. És remélem, hogy teljes megelégedésére rendezik a kárt, amit okoztak.

– Hát persze. Természetesen – Hardin benyúlt a zsebébe egy névjegykártyáért, és előhúzott valami fehér, zsebkendőszerű dolgot. Sietve visszagyömöszölte, aztán odament a fürdőköpenyes férfihoz, és átadott neki egy névjegyet.

– A feleségem összes begóniáját pótolniuk kell!

– Rendben van, uram – mondta Hardin.

– *Minden* tövet!

– Feltétlenül, uram.

Rowe szenátor ellökte magát a lökhárítótól, és bizonytalanul imbolygott a sötétben.

– Azok a kurva begóniák! – háborgott. – Te jó ég, micsoda egy rohadt éjszaka! Magának van felesége?

– Nincs – mondtam.

– Nekem van – legyintett Rowe. – Azok a kurva begóniák! A kurva életbe!

– Erre, szenátor úr – mondta Hardin. Besegítette Rowe-t a vezető melletti ülésre. A lányok a hátsó ülésre ültek, a jóképű Wall Street-i fickó két oldalára. Hardin beült a volán mögé, és elkérte Rowe-tól a slusszkulcsot. Én elfordultam és néztem, ahogy a járőrkocsik elindulnak a járda mellől. Amikor visszafordultam, Hardin letekerte az ablakot, és rám nézett. – Köszönöm.

– Vezessen óvatosan, Mr. Hardin – figyelmeztettem.

Letolatott a fűről, s közben áthajtott a virágágyáson.

– Az íriszeket is! – kiabált utána a fürdőköpenyes férfi, amikor a kocsi elindult az úton. Azután rám nézett. – Elhiheti, ha mondom, hogy a másik férfi vezetett, és részeg volt.

– Itt a névjegyem. Ha nem rendeződik a dolog, hívjon fel.

Megnézte a kártyát, és a fejét csóválva visszakullogott a házba.

Connor és én pedig visszaültünk a kocsiba. Elindultunk lefelé a dombról.

– Szerzett információt a titkárról? – szólalt meg Connor.

– Igen – feleltem.

– Mi volt az a zsebében?

– Mintha egy női bugyi lett volna.

– Nekem is úgy rémlett – mondta Connor.

Természetesen nem volt mit tennünk. A magam részéről szerettem volna megfogni ezt az önhitt disznót, a kocsihoz lökni és ott helyben megmotozni. De mindketten tudtuk, hogy meg van kötve a kezünk. Nem volt valószínűsíthető okunk, hogy megmotozzuk vagy letartóztassuk Hardint. Egy fiatal férfi két fiatal nővel a hátsó ülésen, akik közül bármelyik lehetett bugyi nélkül, ezenkívül az Egyesült Államok egyik szenátora ült az első ülésen. Az egyetlen értelmes dolog, amit tehettem az volt, hogy futni hagytam őket.

Úgy látszott, ez már egy ilyen futni hagyós éjszaka lesz.

Megszólalt a telefon. Megnyomtam a hangszóró gombját.

– Smith hadnagy.

– Hé, haver! – Graham volt az. – Itt vagyok a hullaházban, és találd ki, mi a helyzet. Itt áll egy japán, és erősködik, hogy látni akarja a boncolást. Ott akar ülni és kukkolni. Hihetetlen, mi? Magánkívül van, amiért nélküle elkezdtük a boncolást. De már jönnek a laboreredmények. Nem jósolok sok jót a Nippon Centralnak. Valószínűleg japán volt az elkövető. Na, idejöttök?

Connorra néztem. Bólintott.

– Már megyünk is – mondtam.

A Megyei Általános Kórházban a mentős felvételi szobán keresztül lehetett leggyorsabban eljutni a hullaházba. Miközben átvágtunk a szobán, egy csurom véres fekete férfi próbált mindenáron felülni a hordágyon.

– Öljék meg a pápát! Öljék meg a pápát! Rohadjon meg! – üvöltötte kábítószertől elborult öntudattal. Legalább hat ápoló próbálta visszanyomni az ágyra. A vállán és a kezén lőtt sebek. A

felvételi iroda padlóján és falain körös-körül vérnyomok. Egy takarító próbálta éppen felmosni a folyosót, ahol a fal mellett sorban fekete és dél-amerikai típusú emberek ültek. Némelyik gyerekkel az ölében. Tekintetük próbálta elkerülni a véres felmosórongyot. A folyosón távolabbról is kiáltások hallatszottak.

Beszálltunk a liftbe, ahol végre csend volt.

– Minden huszadik percben történik egy gyilkosság – szólalt meg Connor –, és minden hetedikben egy nemi erőszak. Minden negyedik órában megölnek egy gyereket. Nincs még egy ország, ahol ilyen hatalmas arányú erőszakkal kell a lakosságnak együtt élnie.

A liftajtó kinyílt. A felvételi szobához képest a megyei hullaház alagsori folyosói kifejezetten nyugodtnak tűntek. Formaldehid szaga terjengett a levegőben. Odaléptünk az adatfelvételi pulthoz, ahol Harry Landon, a szikár, csontos adminisztrátor egy sonkás szendviccsel a kezében éppen néhány papírlap fölé görnyedt.

– Helló, fiúk – mondta anélkül, hogy fölnézett volna.

– Helló, Harry.

– Mi járatban? Austin-boncolás?

– Igen.

– Már vagy félórája elkezdték. Nagyon nagy a felhajtás a lányka körül.

– Hogyhogy?

– A rendőrfőnök az ágyból ugrasztotta ki dr. Timet, és azt mondta neki, azonnal fogjon hozzá. Rettentően feldühítette a dokit. Tudják, milyen körülményes – mondta, majd kajánul elmosolyodott. – Egy csomó laborost is berendeltek. Ilyet még nem láttam. Az éjszaka közepén teljes személyzettel dolgoznak. Tudják, mibe kerül majd ez a túlóra-elszámolásnál?

– És Graham? – kérdeztem.

– Ő is itt van valahol. Egy japán fickó ragadt rá. Követte mindenhová mint az árnyék. Aztán félóránként a japán iderohan, megkér, hogy hadd használja a telefont, és felhív valakit, japánul gagyarászik egy darabig, aztán vissza Graham nyakára. Ha hiszik, ha nem, azt mondja, látni akarja a boncolást. Rettentő erőszakos. Aztán úgy tíz perce megint telefonált, és hirtelen teljesen megváltozott. Itt ültem az asztalnál. Láttam az arcát. Azt mondja, *mojo mojo,* mintha nem akarna hinni a fülének. És hirtelen kirohan innen. Szó szerint kirohan.

– Hol van a boncolás?

– A kettesben.

– Kösz, Harry.

– Ajtót!

– Helló, Tim – köszöntem, ahogy beléptünk a boncterembe. Tim Haller, akit mindenki csak dr. Tim néven ismert, éppen egy rozsdamentes acélból készült asztal fölé hajolt. Annak ellenére, hogy éjjel egy óra volt, Tim – mint mindig – úgy festett, mintha skatulyából húzták volna ki. Minden a megfelelő helyen. A haja tökéletesen rendezett. A nyakkendője kifogástalan. Keményített munkaköpenyének zsebében a tollak szabályos rendben sorakoztak.

– Hallották?

– Csukom már, Tim. – Az ajtón volt egy pneumatikus zárószerkezet, de az láthatóan nem volt elég gyors Timnek.

– Csak azért, mert nem akarom, hogy az a japán személy bebámuljon.

– Már elment, Tim.

– Tényleg? De visszajöhet. Hihetetlenül erőszakos volt és idegesítő. – A válla fölött hátranézett. – Hát ez meg kicsoda magával? Csak nem John Connor? Ezer éve nem láttam, John.

– Helló, Tim. – Connorral együtt odamentünk az asztalhoz. Láttam, hogy a boncolás már eléggé előrehaladt. Az Y alakú bevágást már megejtették, és az első szervek szép rendben ott sorakoztak a rozsdamentes tálcákon.

– Na, remélem, most már valaki megmondja, mi ez a nagy felhajtás e körül az eset körül – mondta Tim. – Graham dühöng, és nem mond egy szót sem. Átment a szomszéd szobába, hogy megtudja az első eredményeket. De én is szeretném tudni, miért rángattak ki az ágyból, hogy ezt a nőt felboncoljam. Mark az ügyeletes, de úgy látszik, valakiknek ő nem elég nagy főnök, hogy megcsinálja. A törvényszéki orvos meg persze éppen San Franciscóban van egy konferencián. Mióta az az új barátnője van, soha nincs a városban, így aztán engem hívtak. Már nem is emlékszem, mikor ugrasztottak ki az ágyból utoljára.

– Tényleg nem emlékszik? – kérdeztem, mert dr. Tim minden szempontból precíz volt, a memóriáját is beleértve.

– Utoljára három éve januárban. De az beugrás volt. Az orvosok nagy része influenzás volt, a vizsgálati anyag meg csak gyűlt. Végül egy éjjel elfogytak a tárolók. A holttestek már a padlón hevertek nejlonzsákokban. Nagy kupacokban tárolták őket. Tenni kellett valamit. Iszonyú volt a bűz. De olyanra nem emlékszem, hogy pusztán azért felkeltettek volna, mert egy eset politikailag kényes volt. Mint ez itt.

– Mi sem tudjuk, miért kényes ez az ügy – mondta Connor.

– Lehet, hogy jobb lenne, ha megtudnátok, mert nagyon feszült a helyzet. A törvényszéki orvos felhív San Franciscóból, és egyre csak mondogatja: „Nagyon sürgős, még ma éjjel csináld meg. Reggelig be kell fejezni” meg ilyesmiket. „Oké, Bill”, mondom, ő meg folytatja: „Ide figyelj, Tim. Legyél nagyon alapos. Ne kapkodd el, csinálj egy csomó felvételt, és írj le, amit csak lehet. Mindent dokumentálj. Használj két fényképezőgépet. Az az érzésem, hogy bárki, aki kapcsolatba kerül ezzel az esettel, nagy szarba kerülhet.” Tehát természetes, hogy kíváncsi vagyok, mi ez a nagy felhajtás.

– Hánykor hívták?

– Fél tizenegy lehetett, vagy tizenegy.

– A törvényszéki orvos nem mondta meg, őt ki hívta fel?

– Nem. De ez általában két ember lehet. A rendőrfőnök és a polgármester.

Tim megnézte a lány máját, szétszedte a lebenyeket, azután egy tálcára tette. Az asszisztense minden szervet egyenként lefotózott, aztán félretette őket.

– És eddig mit talált?

– Őszintén szólva a legérdekesebb dolgokat eddig nem belül, hanem a lány testén kívül találtam. Nagyon vastag alapozóréteg volt a nyakán, amely alatt több kék és zöld foltot találtam. Ezenkívül különböző időkben keletkezett horzsolásnyomokat. Igaz, hogy még nem végeztük el a hemoglobinlebomlás végtermékeinek a spektroszkópos vizsgálatát, de anélkül is látom, hogy a horzsolások nem egy időben keletkeztek, a legrégebbi talán kéthetes lehet. Ugyanakkor van itt több nyakszirtsérülés is. Semmi kétség: szexuális asphyxiáról van szó.

– Fuldoklós volt?

– Igen.

Kelly is erre gyanakodott. Ez egyszer igaza volt.

– Férfiaknál gyakoribb, de azért nőknél sem nagyon ritka. A dolognak az a lényege, hogy az illető csak akkor jön szexuális izgalomba, ha közel kerül a fulladásos állapothoz. Akik ilyen betegségben szenvednek, azt szokták kérni a partnereiktől, hogy kézzel fojtogassák őket, vagy húzzanak nejlonzacskót a fejükre. Amikor egyedül vannak, előfordul, hogy zsinórt kötnek a nyakukra, és felakasztják magukat, miközben maszturbálnak. Mivel ahhoz, hogy a dolog tényleg hatásos legyen, arra van szükség, hogy majdnem az eszméletvesztésig fojtogassák őket, könnyű túllőni a célon. Elég gyakran előfordul.

– És a mostani esetben?

Tim megvonta a vállát.

– A külsérelmi nyomok arra utalnak, hogy meglehetősen régen szenvedett szexuális asphyxiában. Ezenkívül spermát találtam a vaginájában, és horzsolások vannak a szeméremajkakon, ami azt jelenti, hogy a halála éjszakáján durva módon közösültek vele.

– Biztos benne, hogy a szeméremajkakon levő horzsolások a halál előtt keletkeztek? – kérdezte Connor.

– Igen, ez teljesen biztos. Határozottan a halál beállta előttről származó sérülések. Semmi kétség afelől, hogy igen durva módon közösültek vele, mielőtt meghalt.

– Szóval azt mondja, megerőszakolták?

– Nem. Azt azért nem mondanám. Amint azt maguk is láthatják, a horzsolások nem túl komolyak, és a test többi részén nincsenek is erőszakra utaló nyomok. Semmi jele, hogy dulakodott volna. Szóval a

sérülésekből úgy gondolom, mindössze arról van szó, hogy a behatolás pillanatában a külső ajkak még nem voltak eléggé síkosak.

– Szóval a lány még nem volt eléggé nedves? – kérdeztem.

Tim fájdalmas arccal nézett rám.

– Durva laikus szavakkal kifejezve igen.

– És mennyi idővel a halál előtt keletkeztek a horzsolások?

– Úgy egy, esetleg két órával előtte. Nem túl közel a halál tulajdonképpeni beálltához. Ezt a szövetek közti vérömlenyekből és az érintett területek duzzadtságából lehet megállapítani. Ha a halál közvetlenül a sérülések keletkezése után áll be, a vérömlés megszűnik, és így a duzzanatok limitáltak, vagy egyáltalán nem is jönnek létre. A jelen esetben, amint látják, a duzzanat meglehetősen nagy.

– És a sperma?

– A mintákat elküldtem a laboratóriumba a többi folyadékkal együtt. – Megvonta a vállát. – Meg kell várni az eredményt. No, most maguk is elmondják végre, amit tudnak? Mert én úgy látom, hogy ez a kis csaj előbb-utóbb úgyis bajba került volna. Úgy értem, jó kis nő, de eléggé elhasznált állapotban van. Szóval… mi ez a nagy felhajtás? Miért kellett az éjszaka közepén felkelnem, hogy alapos és részletesen dokumentált jelentést készítsek egy kis fuldoklósról?

– Gőzöm sincs – mondtam.

– Ne kábítson. Ez nem fair – mondta dr. Tim. – Én megmutattam a lapjaimat, most mutassák meg maguk is.

– Miért, Tim? – kérdezte Connor. – Maga nagy hamiskártyás.

– Menjen a fenébe! – mondta Tim. – Ennyivel tartoznak nekem. Gyerünk, ki vele, mi ez a nagy balhé?

– Hát, az a helyzet, hogy Peter igazat mondott magának – felelte Connor. – Mindössze annyit tudunk, hogy a gyilkosság egy nagy

fogadáson történt, amit a japánok adtak, és azt akarják, hogy a lehető leggyorsabban tisztázódjon az ügy.

– Így már érthető – mondta dr. Tim. – Legutóbb annál az esetnél volt nagy gáz, amikor a japán konzulátus is belekeveredett a dologba. Emlékeznek a Takashima-emberrablásra? Persze lehet, hogy nem emlékeznek: az újságokban ugyanis nem volt benne. A japánoknak sikerült nagyon csendben elintézniük a dolgot. Arról volt szó, hogy egy testőrt furcsa körülmények között meggyilkoltak, és két napon keresztül a japánok pokoli nyomást gyakoroltak ránk. Döbbenetes, mit el nem tudtak intézni. Rowe szenátor személyesen telefonált, hogy megmondja, mit csináljunk. Aztán a kormányzó is személyesen ideszólt, meg mindenki. Mintha az elnök gyerekéről lenne szó. Szóval ezeknek a fickóknak van befolyásuk.

– Hát persze hogy van. Csinos pénzeket fizetnek érte – hallatszott Graham hangja, amint belépett a szobába.

– Ajtót! – szólt rá Tim.

– De most az egyszer nem segít rajtuk a nyavalyás befolyásuk – mondta Graham. – Merthogy most elkaptuk a töküket. Gyilkosság történt, és az eddigi laboreredmények alapján semmi kétség, hogy a gyilkos japán volt.

A kórbonctani laboratórium egy hatalmas terem volt, közvetlenül a boncterem mellett. Hosszú fénycsősorok világították be a helyiséget. Az asztalokon hosszú, szabályos sorokban álltak a mikroszkópok. De most, késő éjjel csak két laboros dolgozott az egész teremben. Graham mellettük állt, és mohón figyelt.

– Nézzétek meg ti is. A fanszőrzet átvizsgálásakor férfiszőrszálakat találtak. Enyhén göndörödő, ovális keresztmetszetű férfifanszőrt.

Majdnem biztos, hogy ázsiai férfitól származik. Az első spermaelemzés AB-vércsoportot mutat, ami viszonylag ritka a fehéreknél, viszont annál gyakoribb az ázsiaiaknál. A spermafolyadék első proteinelemzésénél negatív a… hogy is hívják azt a genetikai faktort?

– Etanol-dehidrogenáz – segítette ki az egyik laboros.

– Az. Etanol-dehidrogenáz. Az egy enzim, ami japánokban nincs. És ebből a spermából is hiányzik. Aztán ott van a Diego-faktor, ami egy vércsoportprotein-fajta.

– Még lesznek teszteredmények, de az már világos, hogy a lánnyal egy japán férfi durva módon közösült, mielőtt meggyilkolta.

– Annyi legalábbis biztos, hogy japán spermát találtak a hüvelyében – mondta Connor. – Ennyi és nem több.

– Te jó ég! – kiáltott fel Graham. – Japán sperma, japán fanszőr, japán vérelemek. Nyilvánvaló, hogy japán elkövetőről van szó.

Kirakott az asztalra néhány fotót, amelyek a gyilkosság helyszínén készültek. Cherylt ábrázolták, amint a tárgyalóasztalon feküdt holtan. Föl-alá járkálva nézte a fotókat.

– Tudom, hol voltatok mostanáig, és azt is tudom, hogy csak az időt pocsékoltátok – mondta. – A videoszalagokat kerestétek, de semmi nyomuk, ugye? Aztán elmentetek a lány lakására, de mire odaértetek, már kitakarították. Ez az, amire egy japán elkövetőnél az ember biztosan számíthat. A dolog annyira egyszerű, hogy már szinte magától értetődik.

Graham a képekre mutatott.

– Itt van ez a lány. Cheryl Austin Texasból. Csinos, harmatos, bomba alakja van. Színésznő vagy valami olyasmi. Szerepel egypár reklámfilmben. Mondjuk egy Nissan-reklámban is vagy

bármilyenben. Megismerkedik pár emberrel. Kapcsolatokat szerez. Felkerül néhány listára. Tudtok követni?

– Igen – feleltem. Connor mereven nézte a képeket.

– Így vagy úgy, Cheryl elég gazdag ahhoz, hogy Yamamoto-ruhát vegyen fel, amikor meghívják a Nakamoto Torony megnyitójára. Egy férfival érkezik, aki lehet az egyik barátja vagy a fodrásza. Az a lényeg, hogy valami férfival. Lehet, hogy ismer más vendégeket is, de lehet, hogy nem. Az est folyamán valaki, aki elég nagykutya és gazdag, azt mondja neki, osonjanak már ki egy kicsit valahová. A lány beleegyezik, hogy felmenjenek a negyvenhatodikra. Miért ne? Szereti a kalandot. Szereti a veszélyt. Direkt keresi a bajt. Szóval egy emelettel feljebb megy – lehet, hogy a fickóval együtt, de az is lehet, hogy külön mennek. Mindegy. Odafent találkoznak, és körülnéznek, hol van egy hely, ahol dughatnának. Valami jó kis izgalmas hely. Aztán úgy döntenek – valószínűleg a fickó ötlete –, hogy a tárgyalóterem asztalán fogják csinálni. Elkezdik, csinálják, de elveszítik a kontrollt. A fiú túlságosan belejön, vagy túlzottan felizgul, és… egy kicsit túl erősen szorítja meg a lány nyakát. A lány meghal. Még mindig tudtok követni?

– Igen…

– Szóval a fickó bajban van. Azért jött fel a negyvenhatodikra, hogy megdugja a lányt, de véletlenül megölte. Mit tesz ezután? Mit *tehet* egyáltalán? Visszamegy az estélyre, és mivel igazi nagy szamurájfőnök, szól az egyik emberének, hogy van egy kis gond. Véletlenül kiszorította a lelket egy kis helyi kurvából. Nagyon kellemetlen a dolog, mert rendkívül sűrű a programja, így aztán az emberei nekilátnak, hogy elrendezzék az ügyet. Eltüntetik a terhelő bizonyítékokat a negyvenhatodikról, aztán a videokazettákat is, végül

elmennek a lány lakására is. Nincs is semmi baj, egyedül az idő sürgeti őket. Valakinek fel kell tartania a rendőröket. És itt jön be a képbe Ishigura, az az alamuszi seggnyaló. Jó másfél órával késlelteti a nyomozást. Nos, hogy hangzik?

Miután Graham elhallgatott, csend lett. Vártam, hogy Connor megszólaljon.

– Hát – mondta végre Connor –, le a kalappal, Tom. Sok szempontból tökéletesnek hangzik, ahogy felvázolja a történteket.

– Úgy bizony. Tökéletes – húzta ki magát büszkén Graham. – Teljesen tökéletes.

Megszólalt a telefon. Az egyik laboros felvette.

– Van önök között egy bizonyos Connor kapitány? – kérdezte.

Connor elindult a telefonhoz.

– Én mondom neked. Egy japcsi ölte meg a lányt. Megtaláljuk, és elevenen megnyúzzuk. Megnyúzzuk.

– Mondd csak, mi bajod van velük? – kérdeztem.

Graham mogorva arcot vágott.

– Nem értem, miről beszélsz?

– Arról, hogy utálod a japánokat.

– Ide figyelj! – mondta Graham. – Akkor most tisztázzunk valamit, Petey-san. Én nem utálok senkit. A munkámat végzem. Nem teszek különbséget néger, fehér vagy japán emberek között.

– Oké, Tom. – Későre járt. Nem volt kedvem vitatkozni.

– A fenébe is, nem oké. Te azt hiszed, hogy előítéleteim vannak.

– Hagyjuk ezt, Tom.

– Egy frászt! Nem hagyjuk. Ezt most tisztázzuk. Mondok én neked valamit, Petey-san! Te felcsaptál összekötő tisztnek, ugye?

– Igen, Tom.

– És miért jelentkeztél? Azért, mert annyira imádod a japán kultúrát?

– Nézd, akkor éppen a sajtóirodán dolgoztam…

– Ne dumálj mellé. Azért jelentkeztél rá, mert több pénzt ígértek, nem így van? Két-háromezret egy évben. Továbbképzési pótlék stb. A Különleges Ügyosztály a Japán-amerikai Barátság Alapítványtól kapja a pluszpénzt, az osztály pedig továbbképzési pótlékként utalja ki az osztályon dolgozóknak, hogy még jobban elmélyedhessenek a japán nyelvben és kultúrában. Szóval, hogy megy a tanulás, Petey-san?

– Tanfolyamra járok.

– Rendszeresen.

– Hetente egyszer.

– A, szóval hetente egyszer. És ha kihagysz egy órát, akkor kevesebb pénzt kapsz?

– Nem.

– Így van! Egy centtel sem kapsz kevesebbet. Igazából nem is számít, jársz-e órára. Az a helyzet, haver, hogy megvesztegetnek. Háromezer dollárt csúsztatnak a zsebedbe, ami egyenesen a felkelő nap országából jön. Persze nem egy nagy összeg. Téged nem lehet három rongyért megvenni, ugye? Hát persze hogy nem.

– Hé, Tom…

– De az a helyzet, hogy nem is vesznek meg. Mindössze befolyásolnak. Csak azt akarják, hogy jól meggondold, mit teszel. Hogy szépen nézzél rájuk. És miért ne? Ilyen az emberi természet. Egy kicsit megkönnyítették az életedet. Hozzájárulnak a jó közérzetedhez. A családod költségeihez. A kislányod neveléséhez. Kéz kezet mos. Nem így van, Petey-san?

– Nem! – feleltem. Kezdtem elveszíteni a türelmemet.

– Dehogynem – mondta Graham. – Ez a befolyásolás lényege. Le lehet tagadni. Te is azt mondod, nem igaz. Még magadnak is ezt mondod – pedig igaz. Pedig csak egyetlen módon lehet tisztának maradni, haver. Úgy, hogy tényleg *tiszta* maradsz. Ha nem vagy érdekelt. Ha nem kapsz tőlük pénzt, akkor kinyithatod a szád. Máskülönben, haver, fizetnek neked, és én ezt úgy hívom, hogy *megvettek.*

– Hé, egy pillanat!

– Úgyhogy te csak ne beszélj nekem semmiféle utálatról! Háború van, csak sokan nem fogják fel, mások meg lepaktálnak az ellenséggel. Akárcsak a második világháborúban. Akkor is voltak, akiket a németek azért fizettek, hogy náci propagandát folytassanak. Egyes New York-i újságok vezércikkekben közölték, amiket Hitler mondott. Az emberek néha nem is tudták, mit olvasnak. Ez a háború, haver. Te pedig egy rohadt kollaboráns vagy!

Nagyon örültem, hogy ebben a pillanatban Connor visszatért hozzánk. Már éppen készültünk összeverekedni, amikor Connor nyugodt hangon megszólalt:

– Nos, Tom, csak hogy megértsem: a maga forgatókönyve szerint mi történt a szalagokkal, miután a lány meghalt?

– A fenébe is, azok a szalagok eltűntek. Soha az életben nem kerülnek elő.

– Hát ez érdekes. Merthogy éppen most hívtak a főkapitányságról. Azt mondják, Mr. Ishigura van ott, és egy doboznyi videoszalagot hozott magával, hogy megnézzem.

Connor és én azonnal autóba szálltunk. Graham is beült a sajátjába.

– Miért mondta, hogy a japánok sohasem nyúlnának Graham-hez? – kérdeztem Connort.

– A nagybátyja miatt. Hadifogságba esett a második világháborúban. Tokióba vitték, azután nyoma veszett. A háború után Graham apja odautazott, hogy megtudja, mi történt vele. Kiderült néhány kemény dolog. Biztosan tudja, hogy voltak olyan amerikai katonák, akiken a japánok orvosi kísérleteket végeztek, és azok meghaltak. Keringtek történetek arról, hogy a japán tisztek a halott hadifoglyok máját tréfából megetették a beosztottjaikkal.

– Nem, ezt nem tudtam – mondtam.

– Azt hiszem, mindenki szeretné elfelejteni azokat az időket – mondta Connor. – És valószínűleg igazuk is van. Ma már egészen más az az ország. Graham miről magyarázott olyan dühödten?

– Az összekötő tiszti pótlékomról.

– Ugye azt mondta, ötven dollárt kap egy héten? – mondta Connor.

– Egy kicsit többet.

– Mennyit?

– Heti száz dollárt. Évi ötezer-ötszázat. De ebből kell fedeznem mindent. A japánórákat, a könyveket, az útiköltségeimet, a bébiszittert, mindent.

– Szóval öt rongyot kap – nyugtázta Connor. – És mi volt a probléma?

– Graham azt állította, hogy ezzel befolyásolnak. Hogy a japánok megvásároltak.

– Kétségtelen, hogy megpróbálják. És rettentő kifinomultan csinálják.

– Magával is próbálkoztak?

– Hát persze. – Egy pillanatra elhallgatott. – És én gyakran nem utasítottam vissza. A japánok ösztönösen adnak ajándékokat, hogy biztosítsák az ember jóindulatát. És ez nem sokban különbözik attól, amikor mi meghívjuk a főnökünket vacsorára. A jó szándék az jó szándék. De sosem akkor hívjuk meg a főnököt, amikor éppen felterjesztett előléptetésre. Az illem úgy diktálja, hogy az ismeretség elején hívjuk meg, amikor még nincs semmi tétje a dolognak. Akkor ez nem több, mint a jó szándék megnyilvánulása. A japánoknál ugyanez a helyzet. Ők úgy tartják, hogy az ajándékot az ismeretség kezdetekor kell adni, mert az még nem megvesztegetés. Mindössze figyelmesség. Egyfajta kapcsolatteremtés, még mielőtt a viszony komollyá válik.

– És maga szerint ez helyes?

– Szerintem egyszerűen ez a világ rendje.

– Nem gondolja, hogy ez korrupt dolog?

Connor rám nézett.

– Maga úgy gondolja?

Hosszú időbe telt, amíg válaszolni tudtam.

– Igen, azt hiszem, talán igen.

Connor felnevetett.

– Ezt megkönnyebbüléssel hallom. Máskülönben a japánok hiába pazarolták volna magára a pénzüket.

– És mi olyan nevetséges ezen?

– Az, hogy ennyire zavarba jött, *kóhai.*

– Graham úgy gondolja, háború van.

– Ez igaz is – mondta Connor. – Nem vitás, hogy háborúban állunk Japánnal. De most lássuk, milyen meglepetéseket tartogat számunkra Mr. Ishigura a legújabb csatában.

A belvárosi rendőrkapitányság ötödik emeleti várószobájában mint mindig, még most, hajnali kettőkor is nagy volt a forgalom. Detektívek sürgölődtek a megvert prostituáltak és kihallgatásra előállított, rángatózó kábítószeresek között.

– Azt mondtam, hogy kuss! – üvöltözött a sarokban egy kockás sportzakós férfi az előtte álló egyenruhás nővel, aki írótáblával a kezében éppen az adatait próbálta felvenni.

Kasaguro Ishigurán határozottan látszott, hogy nem erre a helyre való. Kék hajszálcsíkos öltönyében, lehajtott fejjel, a térdét szorosan összezárva ült a sarokban. Az ölében kartondoboz.

Amikor meglátott bennünket, felugrott. Mélyen meghajolt, s közben kezét a combjához szorította, ami még nagyobb tiszteletet fejezett ki. Néhány másodpercig ebben a pózban maradt. Azután ismét meghajolt, de most egészen addig nem egyenesedett fel, ameddig Connor meg nem szólította japánul. Ishigura japánul válaszolt, csendes, tiszteletteljes hangon. Közben folyamatosan a padlót nézte.

Tom Graham elém tolakodott a szódás automatánál.

– Te jóisten! – mondta. – Úgy áll ott, mintha éppen *vallomást* tenne.

– Lehet – mondtam. De nem voltam meggyőződve róla. Már tapasztaltam, hogyan változik meg Ishigura viselkedése egyik pillanatról a másikra.

Néztem, ahogy Connor tárgyal vele. Ishigura kezes bárány maradt. Továbbra is a padlót nézte.

– Soha az életben nem jöttem volna rá, hogy ő volt – mondta Graham. – Soha. Eszembe se jutott volna.

– Miért?

– Hülyéskedsz? Megöli a lányt, aztán meg ott marad a szobában, hogy velünk szórakozzon. Ennek acélból vannak az idegei. De nézd csak meg most. Te jóisten, mindjárt sírva fakad.

Graham nem túlzott. Látszott, hogy Ishigurának könnyes a szeme. Connor elvette tőle a dobozt, megfordult és odajött hozzánk. A kezembe adta a dobozt.

– Maguk foglalkozzanak a szalagokkal! Addig én felveszem Ishigura vallomását.

– Na – kérdezte Graham –, bevallotta?

– Mit?

– Hogy ő ölte meg.

– Egy frászt – felelte Connor. – Miből gondolja?

– Hát, ahogy ott áll és hajlong meg pukedlizik…

– Az puszta *sumimasen* – legyintett Connor. – Én a maga helyében nem venném nagyon komolyan.

– De hát szinte sír – mondta Graham.

– Csak mert azt hiszi, ezzel könnyít a helyzetén.

– Szóval nem tett vallomást?

– Nem. Viszont végül ő is felfedezte, hogy a szalagok eltűntek. Ez azt jelenti, hogy komoly hibát követett el, amikor a polgármester előtt olyan pökhendien kétségbe vonta a szavamat. Most azzal vádolhatnám, hogy eltitkolt egy bizonyítékot. Ezért kizárhatják az ügyvédi kamarából. Az egész vállalata szégyenbe kerülne. Ishigura tudja, hogy komoly bajban van.

– Ezért olyan alázatos?

– Igen. Japánban, ha az ember hibát követ el, az a legjobb, ha elmegy az illetékes hatósághoz, és látványosan előadja, mennyire

sajnálja, milyen szörnyen érzi magát, és hogy soha többé nem tesz ilyet. Mindezt csak illemből, de a hatóságok rettentően meghatódnak, hogy milyen jól megtanulta a leckét. Ez a *sumimasen:* a véget nem érő bocsánatkérés. Annak a japán változata, amikor mi a bíróság jóindulatára bízzuk magunkat. Ezt tartják a legjobb módszernek, hogy megbocsátást nyerjenek. Ishigura is ezt tette most.

– Úgy érti, az egész csak színjáték? – kérdezte Graham összehúzott szemmel.

– Igen is meg nem is. Nem könnyű elmagyarázni. Nézze. Most foglalkozzanak inkább a videoszalagokkal. Ishigura azt mondja, hozott egy lejátszót is, mert a szalagokat a szokásostól eltérő formátumban vették fel, és attól félt, hogy nem fogjuk tudni lejátszani őket. Oké?

Kinyitottam a kartondobozt. Húsz apró, nyolc milliméteres kazettát találtam benne. Hasonlítottak az audiokazettákra. Ezenkívül találtam egy apró dobozt, amely körülbelül akkora volt, mint egy walkman. Ez volt a videomagnó. Kábelek is voltak hozzá, hogy a tévére lehessen csatlakoztatni.

– Oké – mondtam. – Nézzük meg.

Az első szalagot, amely a negyvenhatodik emeletről készült, az előtérben magasan elhelyezett kamerával vették fel. A kép fekete-fehér volt. Emberek jöttek-mentek az emeleten, átlagos munkanap, semmi érdekes. Felgyorsítottuk a szalagot. Az ablakon át bevetődő napsugarak ragyogó ívekként suhantak át a padlón, azután eltűntek. Ahogy a nap lement, a fény fokozatosan elhalványult. Az asztali lámpák egyenként meggyulladtak. Az alkalmazottak már lassabban mozogtak, s végül íróasztalaiktól felállva kezdtek egyenként

eltünedezni a képről. Ahogy a szint egyre néptelenebb lett, valami másra is figyelmesek lettünk. A kamera időnként megmozdult, s követte egyik-másik alkalmazottat, amint az elhaladt alatta. Végül rájöttünk, hogy biztosan képes automatikusan beállítani a fókuszt és követni egy-egy embert vagy tárgyat. Ha sok volt a mozgás – több ember mászkált különböző irányokba –, a kamera nem mozdult. Ha viszont a képmező majdnem üres volt, a kamera ráközelített egy arra járó személyre, és követte.

– Jópofa – kommentálta Graham.

– Nem rossz, ha egy biztonsági kamera ilyet is tud – mondtam. – Sokkal jobban érdekli őket, mit csinál valaki egyedül az emeleten, mint a rengeteg szaladgáló alkalmazott.

Közben az emeleten kigyulladtak az éjszakai lámpák. Egyetlen íróasztalnál sem ültek már. A képernyő hirtelen villogni kezdett.

– Csak nincs valami baj a szalaggal? – kérdezte Graham gyanakodva. – Lehet, hogy belepiszkáltak?

– Nem tudom. Várj! Mégsem piszkáltak bele. Figyeld az órát!

A szemközti falon tisztán látszott az óra. A mutatók egyenletesen kúsztak fél nyolctól nyolc felé.

– Időugrás – mondtam.

– Hogyhogy időugrás? Pillanatfelvételeket csináltak?

Bólintottam.

– Valószínű, hogy amikor a rendszer egy ideig nem érzékel senkit, visszaáll tíz vagy húsz másodpercenkénti álló felvételekre, egészen addig, amíg…

– Hé! Hát ez meg micsoda?

A villogás hirtelen megszűnt. A kamera elkezdett a kihalt emelet jobb oldala felé forogni, s közben végigpásztázta az egész szintet. A

képen azonban senki sem látszott. Csak az üres íróasztalok, időnként egy-egy éjszakai fény odakintről.

– Lehet, hogy van egy videoérzékelő – mondtam –, amely a kamera által felvett kép szélein túli területet figyeli. Vagy az is lehet, hogy kézzel mozgatják. Egy őr vagy valaki más. Elképzelhető, hogy lentről, a biztonsági helyiségből.

A pásztázó kamera egyszer csak megállt a liftajtókon. A liftek az előtér túlsó felében voltak, a jobb oldalon. Az ajtókra egy kis tetőféle árnyéka vetült, s egyszersmind eltakarta őket a kamera elől.

– Hű, de rohadt sötét az a rész. Van ott valaki?

– Semmit sem látok.

A kép felváltva hol elhomályosodott, hol pedig kiélesedett.

– Most meg mi van? – kérdezte Graham.

– Úgy látszik, az automata nem tudja beállítani a fókuszt. Lehet, hogy nem tudja eldönteni, mire álljon rá. Valószínűleg az a kis tető zavarja a logikai áramköröket. Az én videokamerám is ezt szokta csinálni. A fókusz összezavarodik, amikor nem tudja eldönteni, éppen mire irányítom.

– Szóval a kamera most megpróbál ráállni valamire? Mert én semmit sem látok. Egyszerűen csak sötét van ott.

– Nézd csak! Ott van valaki! Lehet látni a fehér lábakat. Nagyon halványan.

– Te jó ég! – kiáltott fel Graham. – Ez a meggyilkolt lány. Ott áll a liftnél. Nem, várj! Megmozdul.

Egy pillanattal később Cheryl Austin kilépett a kis tető alól, és most először végre tisztán láthattuk.

Szép volt és magabiztos. Habozás nélkül elindult az előtér belseje felé. Mozgása határozott volt és céltudatos. Nyoma sem volt benne a fiatalokra jellemző csoszogós hanyagságnak.

– Úristen, de jó nő! – sóhajtott fel Graham.

Cheryl Austin magas volt és karcsú. Rövid szőke hajat viselt, s ettől még magasabbnak látszott. A testtartása egyenes. Lassan körbefordult, tekintete végigsiklott a szobán, mintha csak az övé lenne.

– Hihetetlen, hogy mi most itt ülünk, és ezt végignézzük – mondta Graham.

Tudtam, mire gondol. Itt volt előttünk az a lány, akit alig néhány órája meggyilkoltak. Mi pedig most videoszalagról látjuk, hogyan járkál percekkel a halála előtt.

A képen ezalatt Cheryl az egyik asztalról felvett egy papírnehezéket, egy ideig forgatta a kezében, majd letette. Kinyitotta a táskáját, azután becsukta. Az órájára nézett.

– Kezd izgulni.

– Nem szereti, ha megvárakoztatják – mondta Graham. – És lefogadom, hogy nincs is benne sok gyakorlata. Egy ilyen lányt nem szoktak megváratni.

Cheryl ujjaival ritmikusan dobolni kezdett az íróasztal tetején. A ritmus ismerősnek tűnt. A lány most már a fejével is ütemesen bólogatott. Graham hunyorogva meredt a képernyőre.

– Mi az, beszél? Mond valamit?

– Úgy látszik – mondtam. Ha alig kivehetően is, de azért láttuk, hogy mozog a szája. Aztán egyszer csak összeállt a fejemben. A mozgás meg minden. Akár szinkronizálni is tudtam volna. – „Rágom a

körmöm, és malmozok, de jó is egy kicsit, hogy izgulok. Ó, bébi, bébi megőrjítesz…”

– Úristen – mondta Graham. – Igazad van. Hogy jöttél rá?

– „Ó, jaj nekem, de nagy…- Cheryl abbahagyta az éneklést. A liftek felé fordult.

– Á, megérkezett!

Cheryl elindult a liftek felé. Amint a kis kiugró tető alá ért, karját azonnal a liftből kilépő férfi nyaka köré fűzte. Átölelték egymást, és egy forró csók következett. A férfi azonban végig a kis tető alatt maradt. Láttuk mindkét karját, ahogy Cherylt átölelte, de nem láttuk az arcát.

– A kurva életbe! – káromkodott Graham.

– Nyugi – csillapítottam. – Egy pillanat és meglátjuk. Ha nem ezen a kamerán, akkor egy másikon látszani fog. De azt hiszem, abban biztosak lehetünk, hogy nem olyasvalaki, akivel a lány éppen most ismerkedett meg. Cheryl ismeri ezt az embert.

– Az biztos, hacsak a lány nem eredendően nagyon *barátságos.* Ejha, figyeld! A fickó nem vesztegeti az időt.

A férfi keze becsúszott a fekete ruha alá, felemelte a lány szoknyáját, és belemarkolt a fenekébe. Cheryl szorosan a testéhez simult. Érzékien és szenvedélyesen ölelték egymást. Lassan megfordultak, és anélkül hogy egy pillanatra elengedték volna egymást, a szoba belseje felé indultak. A férfi most háttal volt nekünk. A lány szoknyája ekkorra már a derekáig felgyűrődött, s keze lassan a férfi ágyékára vándorolt. A pár félig ment, félig bukdácsolt a legközelebbi íróasztalig. A férfi az asztalnak döntötte a lányt, de az hirtelen tiltakozni kezdett, és eltolta magától.

– Ó, jaj, ne olyan gyorsan! – szinkronizálta Graham. – A kis hölgynek erkölcsei is vannak.

Kételkedtem benne, hogy erről lenne szó. Cheryl felizgatta a férfit, aztán meggondolta magát. Azt már észrevettem, hogy nagyon hirtelen változtak a hangulatai. Azon kezdtem gondolkodni, vajon nem szerepet játszott-e végig, és csak tettette a szenvedélyt. A férfit kétségkívül nem lepte meg túlságosan a lány hirtelen hangulatváltozása. Cheryl az asztalon ülve folyamatosan és szinte dühödten próbálta eltaszítani magától a férfit. Az hátralépett, de még mindig háttal állt a kamerának. Nem láttuk az arcát. Abban a pillanatban, hogy a férfi távolabb lépett, a lány viselkedése megint megváltozott. Macska módjára mosolygott. Lassú mozdulatokkal leszállt az asztalról, és megigazította a szoknyáját. Kihívó mozdulattal elfordult, és körülnézett a helyiségben. Már látszott a férfi füle és arcéle, de ez csak annyira volt elég, hogy észrevegyük, mozog az állkapcsa. Beszélt a lányhoz. Cheryl rámosolygott, előrelépett, és karját a férfi köré fűzte. Ismét csókolózni kezdtek, kezük fel-alá vándorolt egymás testén. Az irodahelyiségen át lassan elindultak a tárgyalóterem felé.

– Szóval a lány választotta a tárgyalótermet?

– Nehéz eldönteni.

– A fenébe! Még mindig nem látni az arcát.

Elérkeztek a helyiség közepére, s a kamera csaknem függőlegesen lefelé fordult, hogy követni tudja őket. A férfinak csak a feje búbját láttuk.

– Neked japánnak tűnik? – kérdeztem.

– A franc tudja. Hány kamera van még abban a szobában?

– Négy.

– Nem létezik, hogy egyiken sem látni az arcát. Ha igen, a seggéről fogjuk azonosítani.

– Úgy látom, Tom, ez a fickó eléggé nagydarab. Valószínűleg magasabb, mint a lány, márpedig a lány sem volt alacsony.

– Ebből a szögből lehetetlen megállapítani. Én csak azt tudom megmondani, hogy öltönyben van. Oké, elindultak. A tárgyalóterem felé mennek.

Miközben a szoba felé közeledtek, a lány hirtelen dulakodni kezdett a férfival.

– Hopp – mondta Graham –, már megint nincs rendben valami. Szeszélyes a kicsike.

A férfi szorosan fogta a lányt, aki most hirtelen megfordult, és megpróbálta kiszabadítani magát. Az emberünk félig a karjában vitte, félig pedig vonszolta Cherylt a szoba felé. Az ajtóban a lány újra megfordult, és belekapaszkodott az ajtófélfába.

– Ott vesztette el a táskáját, ugye?

– Valószínűleg. Nem látom tisztán.

A tárgyalóterem éppen szemben volt a kamerával, így az egész helyiséget láthattuk. A tárgyalóterem belsejében azonban nagyon sötét volt, így mindössze két körvonalat rajzoltak ki a szemközti felhőkarcolókból az ablakokon át beszűrődő fények. A férfi karjába vette a lányt, felültette az asztalra, azután a hátára fektette. A lány teljesen passzívvá vált, hagyta, hogy a férfi feltűrje a szoknyáját. Készségesnek látszott. Úgy tűnt, alig várja, hogy befogadja a férfit, aki egyszer csak egy hirtelen mozdulatot tett, s a következő pillanatban valami kirepült a két egymásra boruló test közül.

– Ott a bugyi.

Úgy látszott, mintha a padlóra esett volna, de nehéz volt pontosan megmondani. A bugyi – ha egyáltalán azt láttuk repülni – fekete volt, vagy legalábbis sötét színű. „Ennyit Rowe szenátorról” – gondoltam magamban.

– Mire odaértünk, a bugyi már eltűnt – mondta Graham, miközben a monitort figyelte. – Ezt úgy hívják, bizonyítékrejtegetés. Tiszta sor – dörzsölte a kezét. – Vannak Nakamoto-részvényeid, haver? Én a helyedben sürgősen eladnám őket, mert holnap délutánra szart sem fognak érni.

Közben a lánynak láthatóan még mindig kedvére volt a férfi közeledése, aki ekkorra már a cipzárjával küszködött. Ebben a pillanatban a lány hirtelen megpróbált felülni, majd nagy erővel pofon ütötte a férfit.

– Ez igen! Egy kis *fűszerezés.*

A férfi megragadta Cheryl kezét, és megpróbálta megcsókolni a lányt. Ő azonban ellenállt, és elfordította a fejét. A férfi visszanyomta az asztalra. Egész súlyával a lányra feküdt, és ott tartotta. Cheryl meztelen lábával rugdalózott és kapálózott.

A két test körvonalai hol összefolytak, hol szétváltak. Nehéz volt eldönteni, mi történik tulajdonképpen. Úgy látszott, mintha Cheryl folyamatosan próbálna felülni, a férfi pedig állandóan visszanyomná az asztalra. Egyik kezével Cheryl mellkasára támaszkodva az asztal lapjához szorította a lányt, aki vonaglott, és feléje rugdosott. A lány nem tudott szabadulni, de az egész helyzet inkább fárasztónak tűnt, mint izgatónak. Miközben a képernyőn folytatódtak az események, próbáltam eldönteni, mit is látok tulajdonképpen. A fickó megerőszakolja Cherylt? Vagy a lány csak egy kis színházat rendez? Mindenesetre Cheryl továbbra is rugdalózott, és próbálta ellökni a

férfit, de sikertelenül. Valószínű, hogy a férfi erősebb volt, de az volt az érzésem, hogy Cheryl le tudta volna rúgni magáról, ha komolyan akarja, Ráadásul időnként úgy látszott, hogy nem is ellökni akarja a férfit, hanem éppenséggel átölelni a nyakát. Nehéz lett volna pontosan megmondani, mi történik valójában…

– Ajjaj, valami gond van.

A férfi váratlanul abbahagyta a ritmikus mozgást. A lány teste elernyedt. Karja a feje mellé zuhant az asztalra, majd a lába is erőtlenül hullott a férfi két oldala mellé.

– Ez az? Most halt meg? – kérdezte Graham.

– Nem tudom.

A férfi Cheryl arcát pofozgatta, majd erőteljesen megrázta. Úgy látszott, mintha beszélne hozzá. Még vagy fél percig a lány lába között maradt, majd hátralépett, és eltávolodott tőle. Cheryl továbbra is mozdulatlanul feküdt az asztalon. A férfi körüljárta, tétován mozgott, mintha nem tudná elhinni, amit lát.

Egyszer csak hirtelen balra nézett, mintha valami zajt hallott volna. Egy pillanatig dermedten állt, azután láthatóan eldöntötte, mitévő legyen. Körbejárta a szobát, és módszeresen keresgélni kezdett. Valamit felemelt a padlóról.

– A bugyi.

– A fenébe. Szóval ő maga vitte el – mondta Graham.

A férfi most megkerülte az asztalt, és a túlsó oldalon gyors mozdulattal a lány fölé hajolt.

– Mit csinál ez ott?

– Fogalmam sincs. Nem látom.

– A rohadt életbe!

A férfi felegyenesedett, és átment a tárgyalóteremből az előtérbe. Most már nemcsak a körvonalai látszottak. Itt volt a lehetőség, hogy azonosítsuk. Csakhogy visszafordult a tárgyalóterem felé. A halott lányt nézte.

– Gyerünk, haver! – biztatta Graham a képernyőn látható alakot. – Fordulj ide! Na, csak egy pillanatra.

A férfi még mindig a halott lányt nézte, de közben néhány lépést tett az előtér közepe felé. Azután gyors léptekkel bal felé indult.

– Nem a liftek felé megy – mondtam.

– Nem. És nem lehet kivenni az arcát.

– De hát hova megy?

– A túloldalon van egy lépcső – mondta Graham. – Az a vészkijárat.

– Vajon miért éppen arra megy? Miért nem a lifttel?

– Ki tudja? Az arcát szeretném látni. Csak egy pillanatra.

De a férfi most a terem kamerától balra eső, túlsó vége felé tartott. Most már nem háttal állt nekünk, de így is csak a fülét és az arccsontját láttuk. Gyors léptekkel haladt. Tudtuk, hogy hamarosan eltűnik a szemünk elől, mert beér a helyiség túlsó oldalán lévő kis tető alá.

– A fenébe is! Ez a szög nem jó. Nézzünk meg egy másik szalagot.

– Még egy pillanat – mondtam.

Az emberünk egy sötét átjáró felé tartott, ami minden valószínűség szerint a lépcsőházhoz vezetett. Ám egyszer csak egy aranyozott szélű dísztükörhöz ért, amely az átjáró melletti falon függött. Mielőtt a tető alatt végleg elnyelte a sötétség, elhaladt a tükör előtt.

– Ott van!

– Hogy kell megállítani ezt az izét?

Lázasan nyomkodtam a videó gombjait, míg végre megtaláltam azt, amelyik megállítja a szalagot. Visszapörgettük, és újra elindítottuk.

A férfi hosszú és gyors léptekkel, határozottan haladt a sötét átjáró felé. Elhaladt a tükör előtt, és egy pillanatra – egyetlen villanásnyira – megláttuk az arcát a tükörben, teljesen tisztán… megnyomtam az állj gombot, hogy kimerevítsem a képet.

– A mindenit! – szisszentem fel.

– Egy rohadt japcsi! – mondta Graham. – Ugye mondtam?!

A tükörben tisztán láttuk a lépcsőház felé igyekvő gyilkost.

Azonnal felismertem a feszült arcvonásokat. Eddie Sakamura!

– Ez az én ügyem! – jelentette ki Graham. – Egyedül az enyém! És azonnal be is hozom azt a rohadt disznót.

– Helyes – mondta Connor.

– Úgy értem, inkább egyedül megyek érte.

– Hát persze – hagyta rá Connor. – Ez a maga ügye, Tom. Tegye, amit a legjobbnak lát – és leírta neki Eddie Sakamura címét.

– Nem mintha nem lennék hálás a segítségükért – folytatta Graham –, de most már inkább magam intézem a dolgot. Nos, csak hogy tisztán lássuk a dolgokat: maguk beszéltek ezzel a fickóval ma este, és mégsem hozták be, ugye?

– Nem.

– Ne izguljanak – mondta Graham. – Ezt kihagyom a jelentésből. Nem lesz belőle kellemetlenségük. Ezt megígérem. – Sakamura letartóztatásának gondolatától Graham láthatóan nagylelkű hangulatba került. Az órájára nézett.

– Hát ez nem semmi. Kevesebb mint hat órával a bejelentés után már a kezünkben is a gyilkos. Nem rossz.

– Még nincs teljesen a kezünkben a gyilkos – mondta Connor. – Én a maga helyében most azonnal behoznám.

– Már megyek is – felelte Graham.

– És Tom – szólt Connor Graham után, miközben az már az ajtó felé tartott –, Eddie Sakamura fura fickó, de mindenki tudja, hogy nem agresszív. Nagyon kétlem, hogy lenne fegyvere. Valószínűleg még pisztolya sincs. Egy vörös hajú lányt vitt haza a buliról. Minden bizonnyal az ágyban találja majd őket. Azt hiszem, jobb lenne, ha élve kerülne be az őrszobára.

– Hé! – csattant fel Graham. – Mi a fene ütött magukba? Magába is meg Peterbe is.

– Csak javasoltam valamit – felelte Connor.

– Maga tényleg azt gondolja, hogy le fogom lőni azt a kis férget?

– Visz magával pár járőrkocsit, hogy biztosítsák, nem? – kérdezte Connor. – A nagy izgalomban a járőrök esetleg túllőhetnek a célon.

– Kurva hálás vagyok a tanácsáért – Graham kifelé indult. Nagydarab fickó volt, egy kissé oldalt kellett fordulnia, hogy kiférjen az ajtón.

Néztem, ahogy elmegy.

– Miért hagyja, hogy egyedül intézze?

Connor megrántotta a vállát.

– Az ő ügye.

– De maga egész éjjel rettentő energiával nyomozott az ő ügyében. Akkor most miért hagyja ennyiben?

– Hadd legyen Grahamé a dicsőség. Végül is mi közünk az egészhez? Én csupán egy meghatározatlan időre szabadságon lévő zsaru vagyok. Maga pedig mindössze egy korrupt összekötő tiszt. – A videoszalagra mutatott. – Lejátszaná nekem is, mielőtt hazavisz?

– Hát persze – elkezdtem visszapörgetni a szalagot.

– Azt gondoltam, talán kaphatnánk itt valahol egy csésze kávét – mondta Connor. – A tudományos vizsgálati részlegnél a laborokban nagyon jó kávét csinálnak. Legalábbis régebben jó volt.

– Akarja, hogy hozzak egy kávét, amíg maga megnézi a szalagot?

– Nagyon kedves lenne magától, *kóhai* – mondta Connor.

– Természetesen. – Elindítottam a szalagot, és elindultam.

– Ó… és *kóhai.* Ha már odalent van, kérdezze meg az ügyeletes tisztet, milyen felszerelésük van videoszalagokhoz. Csak mert ezeket

a szalagokat át kell játszani, és lehet, hogy egyes részekről papírképre is szükségünk lesz. Különösen, ha bonyodalmak támadnak Sakamura letartóztatása körül. Esetleg ráfoghatják a rendőrségre, hogy japánellenes. Lehet, hogy be kell tenni egy képet az újságokba. Pusztán önvédelemből.

Ez nagyon jó ötlet volt.

– Oké – mondtam. – Utánanézek.

– A kávét pedig tej nélkül kérem. Egy cukorral – szólt még utánam, aztán a monitor felé fordult.

A tudományos vizsgálati részleg a Parker Center alagsorában volt. Hajnali kettő is elmúlt már, mikor odamentem, és a legtöbb laborhelyiség zárva volt. A tudományos vizsgálat nagyrészt nappali munkaidőben elvégezhető feladatokból állt. A részleg egyes csoportjai természetesen éjszaka is dolgoztak, bizonyítékokat gyűjtöttek a helyszíneken, de azután a begyűjtött anyagot a központban vagy valamelyik őrszobán másnap reggelig szekrényekbe zárták.

Bementem a *Rejtett lenyomatok* feliratú ajtó melletti büfébe, és odaléptem a kávéautomatához. A falakon körös-körül feliratok: UGYE ALAPOSAN MEGMOSTA A KEZÉT? és NE VESZÉLYEZTESSE MUNKATÁRSAI EGÉSZSÉGÉT! MOSSON KEZET! Minderre azért volt szükség, mert a tudományos vizsgálati csoportok, különösen a kriminalisták mérgekkel is dolgoztak. Rengeteg higanyt, arzént és krómot használtak, s így korábban előfordult, hogy egy-egy munkatárs súlyos mérgezést kapott, mert olyan műanyag pohárból ivott, amelyhez egy másik laboros esetleg csak hozzáért.

Manapság azonban már mindenki sokkal elővigyázatosabb. Két pohár kávéval a kezemben benyitottam az éjszakai ügyeletes szobájába. Aznap éjjel Jackie Levine volt szolgálatban. Lábát az íróasztalra téve ült a szolgálati helyiségben. Nagydarab nő volt, torreádornadrágot viselt, és narancssárga parókát. Bizarr külseje ellenére ő volt a vizsgálati részleg legjobb ujjlenyomat-szakértője. Éppen a *Modern Menyasszony* című magazint olvasta.

– Mi van, Jackie, csak nem megy újra férjhez? – kérdeztem.

– Én? Egy frászt – felelte. – A lányom.

– És kihez?

– Beszéljünk valami vidámabbról – mondta. – Az egyik kávét nekem hozta?

– Sajnos nem. De van helyette egy kérdésem. Ki foglalkozik maguknál a videoszalagon lévő bizonyítékokkal?

– Videoszalagon lévő bizonyítékokkal?

– Például biztonsági kamerákról készült videofelvételekkel. Ki elemzi őket, ki készít róluk fotókópiát meg ilyesmi.

– Hát elég ritkán van igény ilyesmire – mondta Jackie. – Régebben az elektronikai részleg foglalkozott ilyesmivel, de azt hiszem, már nem csinálják. Manapság a videók vagy a Valley-be, vagy a Medlar Hallba mennek. – Előrehajolt a székén, és fellapozott egy telefonkönyvet. – Ha akar, beszélhet Bill Harrelsonnal a Medlarnál. De ha valami különleges dologról van szó, akkor azt hiszem, a Sugárhajtómű Laboratóriumnak vagy a Dél-kaliforniai Egyetem Modern Képtechnikai Laboratóriumának szoktuk kiadni. Megadjam ennek a kettőnek a telefonszámait, vagy inkább Harrelsonnal akar tárgyalni?

Az utolsó mondat hangsúlya segített eldönteni a kérdést.

– Talán inkább a telefonszámokat.

– Igen, a maga helyében én is inkább a laborokkal próbálkoznék.

Leírtam a telefonszámokat, és visszamentem a bűnügyi csoporthoz. Connor már végignézte a szalagot, és most oda-vissza pörgette annál a jelenetnél, amikor Sakamura arca megjelent a tükörben.

– Nos? – kérdeztem.

– Igen, ez kétségkívül Eddie. – Nyugodtnak, majdnemhogy közömbösnek látszott. Elvette a kávét, és belekortyolt. – Ez iszonyú.

– Tudom.

– Régebben jobb volt – Connor félretette a kávéspoharat, kikapcsolta a videót, felállt, és nagyot nyújtózott. – Hát, azt hiszem, eseménydús esténk volt. Mit szólna egy kis alváshoz? Reggel nagy golfpartim lesz Sunset Hillsen.

– Oké – mondtam. A szalagokat visszacsomagoltam a kartondobozba, és óvatosan melléjük tettem a videomagnót is.

– Mit akar csinálni a szalagokkal? – kérdezte Connor.

– Beteszem őket a tárolószekrénybe.

– Ezek az eredetiek, és nincs róluk másolatunk – figyelmeztetett Connor.

– Tudom, de holnapig már nem lehet lemásolni őket.

– Éppen erről beszélek. Miért nem tartja inkább magánál azt a dobozt?

– Vigyem haza? – Számtalan utasítás tiltotta a bizonyítékok hazavitelét.

Connor vállat vont.

– Én nem bíznám a szerencsére. Vigye haza a szalagokat, aztán holnap személyesen lemásoltathatja őket.

A hónom alá vettem a dobozt.

– Csak nem gondolja, hogy bárki a csoportból…

– Persze hogy nem. De ugye azt sem szeretnénk, ha valaki egy nagy mágnessel a kezében elsétálna a tárolószekrény előtt, mialatt mi az igazak álmát alusszuk?

Így végül hazavittem a szalagokat. Ahogy az ajtón kiléptünk, elhaladtunk Ishigura előtt, aki bűnbánattal az arcán még mindig ott ült az előtérben. Connor néhány gyors szót mondott neki japánul. Ishigura felpattant, gyors mozdulattal meghajolt, és kisietett a helyiségből.

– Tényleg ennyire be van gyulladva?

– Igen – mondta Connor.

Ishigura gyors léptekkel haladt előttünk a hallon át. Fejét mélyen lehorgasztotta. Olyan volt, mint egy félelemtől reszkető ember karikatúrája.

– De miért? – csodálkoztam. – Elég régen él itt, hogy tudja, legfeljebb bizonyíték rejtegetéséért indíthatnak ellene eljárást, és jó esélye van, hogy még azt is olcsón megússza. Az pedig még kevésbé valószínű, hogy a Nakamoto ellen indítsanak eljárást.

– Nem ez a lényeg – mondta Connor. – Ishigura nem a törvénytől fél, hanem a botránytól. Mert ha most Japánban lennénk, feltétlenül botrány lenne az ügyből.

A folyosó sarkához értünk és befordultunk. Ishigura a liftajtóknál állt és várakozott. Mi is vártunk. Eltelt néhány kínos másodperc. Végre megérkezett az első lift, és Ishigura odébb lépett, hogy beszálljon. Miközben az ajtók becsukódtak, ő még egyszer meghajolt felénk. A lift elindult lefelé.

– Japánban neki is és a vállalatának is végzetes lehetne egy ilyen ügy – folytatta Connor.

– Miért?

– Mert Japánban a botrány a legáltalánosabb módja annak, hogy rendezzék az erőviszonyokat. Így szabadulhatnak meg legkönnyebben egy erős riválistól. Ez náluk rutindolog. Ha valaki felfedez egy sebezhető pontot, akkor nincs más dolga, mint hogy a sajtó vagy a hatóságok tudomására hozza. Ezután már elkerülhetetlen a botrány, és az illető személy vagy vállalat már tönkre is van téve. Ezért kellett lemondania Takeshitának a miniszterelnökségről a Recruit-botrány után. Ilyesfajta üzleti botrányok vetettek véget Tanaka miniszterelnökségének is a hetvenes években. És ugyanígy csinálták ki pár éve a General Electricet.

– Ok tették tönkre a General Electricet?

– Igen. A Yokogawa-botrányban. Hallott róla? Nem? A klasszikus japán módszer gyönyörű példája volt. Néhány éve még a General Electric készítette a legjobb kórházi szűrőberendezéseket az egész világon. Alakítottak egy leányvállalatot, a Yokogawa Medicalt, hogy Japánban is forgalmazhassák a műszert. Japán módra csinálták az üzletet. Csökkentették az előállítási költségeket, hogy a riválisoknál olcsóbban adhassák el a terméket, és így betörhessenek a piacra. Nagyon komolyan foglalkoztak az érdeklődőkkel, kitűnő ellátás, szórakoztatás meg minden, ami kell – a potenciális vevőknek repülőjegyeket és utazási csekkeket ajándékoztak. Nálunk erre azt mondanák, hogy megvesztegetés, de a japánoknál ez az üzletkötés normális rendje. A Yokogawa hamarosan a legerősebb cég lett a piacon, olyan japán cégeket is megelőzött, mint például a Toshiba. A japán riválisoknak ez persze nem tetszett, és tisztességtelen módszerek

miatt panaszt tettek. Egy szép napon aztán állami ügynökök megszállták a Yokogawa irodáit, és megtalálták a megvesztegetésre utaló bizonyítékokat. Letartóztattak néhány Yokogawa-alkalmazottat, és botrányba keverték a vállalat nevét. Az egész nem nagyon befolyásolta a General Electric eladásainak mértékét Japánon belül. Más japán cégek is folyamatosan megvesztegetik a vevőiket. Furcsa módon a vállalat nem Japán része került bajba. Elképesztő, hogyan mennek ezek a dolgok.

– És tényleg ennyire élesben megy a játék? – kérdeztem.

– A japánok nagyon kemények tudnak lenni – felelte Connor. – Azt mondják, „az üzlet háború", és komolyan is gondolják. Persze maga is tudja, Japán állandóan arról beszél, hogy az ottani piac teljesen nyitott. Erről csak annyit, hogy régebben, ha egy japán ember amerikai autót vett, a hatóságok ellenőrizték a pénzügyeit. Így aztán hamarosan senki sem vett már amerikai autót. A hivatalos szervek a vállukat vonogatják: mit tudnak csinálni? A piac nyitott, ők aztán igazán nem tehetnek róla, hogy senki sem akart amerikai autót. Kifogyhatatlanok az ötleteik arra, hogyan lehet nehezíteni az importot. Minden egyes autót, amely az országba beérkezik, a kikötőben ellenőriznek, hogy megfelel-e a kipufogógáz-kibocsátási normáknak. Csak olyan külföldi gyógyszereket engednek be az országba, amelyeket előzőleg japán laboratóriumokban és japán személyeken teszteltek. Egy időben betiltották a külföldi síléceket, mondván, hogy Japánban a hó nedvesebb, mint Európában és Amerikában. Így viszonyulnak más országokhoz, és nem csoda, hogy most nem szeretnének egy kis ízelítőt a saját módszereikből.

– Ezek szerint Ishigura most valamiféle botrányra számít, mivel a Japánban megszokott forgatókönyv szerint ez következne?

– Igen. Attól fél, hogy pillanatok alatt elintézik a Nakamotót, De kétlem, hogy ez megtörténne. Az a legvalószínűbb, hogy holnap Los Angelesben zavartalanul tovább folyik majd az üzleti élet.

Hazavittem Connort.

– Nagyon tanulságos este volt, kapitány – mondtam, amikor kiszállt a kocsiból. – Köszönöm, hogy időt áldozott rám.

– Nagyon szívesen – mondta Connor. – Ha bármikor segítségre van szüksége, hívjon nyugodtan.

– Remélem, holnap reggel nem kezdődik túl korán a golfpartija.

– Hát, igazság szerint reggel hétkor. De az én koromban már nem alszik sokat az ember. Felkelek, és megyek Sunset Hillsre.

– Az nem japán golfpálya?

Los Angeles-szerte nem ült el még mindig az általános felháborodás, amiért a japánok nemrégiben megvették a Sunset Hills Country Clubot. A West Los Angeles golfpályát hihetetlen összegért – kétszázmillió dollárért – még 1990-ben lett az övék. Akkor a japán tulajdonosok azt mondták, ez nem jelent majd semmilyen változást. Mára azonban az amerikai tagok számát egy rendkívül egyszerű módszerrel fokozatosan lecsökkentették: amikor egy amerikai tag visszavonult, a helyét egy japánnak adták el. A Sunset Hills-i tagságokat egymillió dollárért árulták Tokióban, ahol ennyiért alkalmi vételnek számított. Már a várakozólistára is alig lehetett felkerülni.

– Néhány japánnal játszom – válaszolta Connor.

– Gyakran csinálja?

– Tudja, hogy a japánok megszállott golfozók. Próbálok hetente kétszer játszani. Időnként érdekes dolgokat hall az ember. Jó éjt, *kóhai.*

– Jó éjszakát, kapitány.

Elindultam hazafelé.

A Santa Monica felé vezető országúton autóztam, amikor megszólalt a telefon. A központ volt.

– Hadnagy úr, hívás érkezett a Különleges Ügyosztályra. Akcióban lévő tisztek kérik az összekötő segítségét.

– Oké – sóhajtottam. A központosnő kapcsolta a hívót.

– Helló, haver.

Graham volt az.

– Helló, Tom – feleltem.

– Egyedül vagy már?

– Igen. Éppen hazafelé tartok.

– Arra gondoltam – folytatta Graham –, lehet, hogy mégis jobb volna, ha a mostani menetnél jelen lenne a japán összekötő tiszt.

– Azt hittem, egyedül akarod csinálni.

– Hát, igen. De aztán arra gondoltam, jobb lenne, ha idejönnél és segítenél nekem meg a fiúknak. Csak hogy biztosan minden a szabályok szerint menjen.

– Aha, szóval fedezékbe vonulsz? – kérdeztem. A rendőrségi zsargonban ez azt jelentette, hogy szerez egy tanút arra az esetre, ha később panaszt emelnének, hogy nem a törvény szerint járt el.

– Most segítesz, vagy nem?

– Persze hogy segítek, Tom. Már indulok is.

– Oké. Várunk.

Eddie Sakamura egy kis házban lakott odafenn a hollywoodi dombokon, a 101-es országút fölött. Hajnali két óra negyvenöt volt, amikor az utcába bekanyarodva megláttam a két járőrkocsit és Graham sárgásbarna autóját, amint lekapcsolt fényszóróval parkolnak az utca egyik oldalán. Graham a járőrökkel együtt ácsorgott a járdán, kezében cigaretta. Legalább tíz-tizenkét métert vissza kellett tolatnom, hogy találjak egy parkolóhelyet. Azután kiszálltam, és odamentem hozzájuk.

Felnéztünk Eddie házára, amely egy földszinti garázsból és egy emeletből állt. Tipikusan negyvenes évekbeli, két hálószobás ház volt, stukkódíszítéssel. A szobákban égett a villany, és a magnóból Frank Sinatra szólt.

– Nincs egyedül – mondta Graham. – Csajok is vannak odafent.

– Hogyan akarod csinálni? – kérdeztem.

– A fiúkat idelent hagyjuk – felelte. – Ne izgulj, megmondtam nekik, hogy ne lőjenek. Mi ketten felmegyünk és rajtaütünk.

Meredek lépcsősor vezetett a garázstól az emeletre.

– Oké. Te mész elölről, én hátulról?

– Egy frászt! – mondta Graham. – Azt akarom, hogy velem gyere. Nem azt mondtátok, hogy veszélytelen a fickó?

Egy nő körvonalait láttam az egyik ablak előtt elhaladni. Meztelennek látszott.

– Nem úgy néz ki, hogy veszélyes – feleltem.

– Oké, akkor kezdjük!

Egymás mögött elindultunk a lépcsőn felfelé. Frank Sinatra éppen a *My Wayt* énekelte. Női nevetést hallottunk. Úgy hangzott, mintha egynél több lány lenne odabent.

– Remélem, benarkóztak egy kicsit.

„Erre elég komoly esély van" – gondoltam. Felértünk a lépcső tetejére. Előrehajolva haladtunk, nehogy az ablakból észrevegyenek.

Odaértünk a spanyol stílusú nehéz, tömör bejárati ajtó elé. Graham megállt egy pillanatra. Néhány lépést tettem a ház hátsó része felé, ahonnan idelátszottak az úszómedence zöldes fényei. Valószínűleg volt egy hátsó kijárat, amely a medencéhez vezetett. Szerettem volna megtudni, pontosan hol van.

Graham megérintette a vállamat. Visszaléptem az ajtó elé, ő pedig halkan lenyomta a kilincset. Nem volt bezárva. Graham elővette a revolverét, és rám nézett. Én is előhúztam a pisztolyomat.

Megállt, és három ujját felemelve feltartotta a kezét. Ujjait egyenként behajlítva háromig számolt.

Háromra Graham berúgta a szoba ajtaját, és előrehajolva beugrott.

– Ne mozduljanak! Rendőrség! Senki ne mozduljon! – kiáltotta. Mielőtt még magam is beléptem volna, meghallottam, hogy a nők kétségbeesetten sikoltoznak odabent.

Ketten voltak, teljesen meztelenül, körbe-körbe rohangáltak a szobában, és sikoltoztak, ahogy a torkukon kifért.

– Eddie! Eddie! – de Eddie nem volt sehol.

– Hol van? Hol van Eddie Sakamura? – ordította Graham. A vörös hajú lány felkapott egy párnát a heverőről, hogy azzal takarja magát.

– Takarodj innen, te szemét! – sikította, és hozzávágta a párnát Grahamhez. A másik lány, egy kis szőke, nyüszítve beszaladt a

szomszéd szobába. Utánaeredtünk, s közben a vörös hajú egy újabb párnát vágott hozzánk.

Odabent a hálószobában a szőke lány a padlóra zuhant, és hangosan nyögött fájdalmában. Graham, revolverrel a kezében, fölé hajolt.

– Ne lőjön! – sikoltotta a kis szőke. – Nem csináltam semmit!

Graham megragadta a lány bokáját. Hátborzongató volt a vergődő meztelen hús látványa. A lány hisztérikus állapotba került.

– Hol van Eddie? – kiáltott rá Graham. – Hol van?

– Egy találkozóra ment!

– Hová?

– *Egy találkozóra!* – sikoltotta, és hirtelen a hátára fordulva a szabad lábával herén rúgta Grahamet.

– Az istenit! – jajdult fel Graham, és elengedte a lányt. Hangosan nyögött, és lehuppant a padlóra. Visszamentem a nappaliba. A vörös hajú lányon magas sarkú cipő volt, de azonkívül semmi.

– Hol van? – kérdeztem.

– Szemetek! – kiabálta a lány – Rohadt disznók!

Elindultam a szoba túlsó oldalán lévő ajtó felé, s közben elhaladtam a lány mellett. Utánam szaladt, és öklével ütni kezdte a hátamat.

– Hagyjátok őt békén! Hagyjátok! – Az ajtó kulcsra volt zárva, de megpróbáltam kinyitni. Mintha hangokat hallottam volna odabentről.

A következő pillanatban Graham hatalmas testével nekivágódott az ajtónak, s az beszakadt. Szabad volt az út. Az elénk táruló konyhát zöldes fénnyel világították be a kinti úszómedence lámpái. A helyiség üres volt. A hátsó ajtó nyitva.

– A kurva életbe!

Ekkor a vörös hajú lány a hátamra ugrott, s a lábát a derekamra kulcsolta. Tépni kezdte a hajamat, és trágár dolgokat kiabált. Körbe-körbe forogtam, s próbáltam ledobni magamról. Azon furcsa pillanatok egyike volt ez, amikor a káosz kellős közepén az járt a fejemben: csak óvatosan, nehogy valami baja történjen, mivel nem lett volna jó, ha mondjuk eltörik a karja, vagy elreped egy-két bordája. Megint a rendőrség brutalitása lenne a sajtó legfőbb témája, még akkor is, ha ebben a pillanatban éppen a lány tépte ki csomókban a hajamat. Hirtelen beleharapott a fülembe. Éles fájdalom nyilallt belém. Nagy erővel a falnak vetettem magam, s a lány felnyögött, ahogy a levegő kiszorult a tüdejéből. Elengedett.

Az ablakon át láttam, hogy egy sötét árny lefelé rohan a lépcsőn. Graham is észrevette.

– A kurva életbe! – kiáltotta, és utánarohant. Én sem késlekedtem. Csakhogy a lány valószínűleg elgáncsolt, mert a padlóra estem, és nagyot puffantam. Mikor felálltam, meghallottam, hogy felbúgnak a járőrkocsik szirénái, és beindítják a motorokat.

Kirohantam, és lefutottam a lépcsőn. Körülbelül tíz méterrel lehettem Graham mögött, amikor Eddie Ferrarija kitolatott a garázsból, gázt adott, és elszáguldott az úton.

A járőrkocsik azonnal üldözőbe vették. Graham is az autója felé rohant. Amikor beszállt és elindult, én még nem értem oda a saját kocsimhoz, mert az távolabb állt az út mellett. Graham elhúzott mellettem, és megláttam az arcát: keserű volt és dühödt.

Beszálltam az autómba, és utánaeredtem.

A dombokon száguldva lehetetlen a rádiótelefonon beszélni, tehát meg sem próbáltam. Úgy becsültem, hogy körülbelül fél kilométerrel lehetek Graham mögött, ő pedig valamivel a két járőrkocsi után haladt. Amikor a domb aljára értem, és áthaladtam a 101-es országút fölött átívelő felüljárón, láttam, hogy a járőrök villogó fényeikkel ott száguldanak a 101-esen. Vissza kellett tolatnom, és a Mulholland alatti bejáraton át csatlakoztam a dél felé haladó autósorhoz. Amikor a forgalom kezdett sűrűsödni, kitettem a villogót a kocsi tetejére, és átmentem a jobb oldali leállósávba.

Körülbelül harminc másodperccel azután értem utol a többi kocsit, hogy a Ferrari százhatvan kilométer per órás sebességgel nyílegyenesen belerohant egy betonpillérbe. Az ütközéstől valószínűleg azonnal felrobbant az üzemanyagtartály, és most tizenöt méteres lángnyelvek csaptak az ég felé. A hőség elviselhetetlennek tűnt. Félő volt, hogy a domboldalon álló fák is tüzet fognak. Képtelenek voltunk a roncs közelébe jutni.

Megérkezett az első tűzoltóautó. A nyomában három újabb járőrkocsi. Körös-körül szirénák és villogó fények.

Hátrébb tolattam, hogy helyet adjak a tűzoltóknak, azután odamentem Grahamhez. Éppen cigarettára gyújtott, amikor a tűzoltók elkezdték habbal permetezni a roncsokat.

– Te jó ég – mondta Graham. – Micsoda átkozott baki.

– A járőrök miért nem tartóztatták fel, amikor még a garázsban volt?

– Mert én azt mondtam nekik, hogy ne lőjenek – felelte. – Próbálták eldönteni, mit csináljanak, amikor a fickó elhúzott mellettük. – Megcsóválta a fejét. – Ez szarul fog mutatni a jelentésben.

– Azért valószínűleg még mindig jobb, mintha lelőtted volna – mondtam.

– Lehet – eltaposta a cigarettát.

Ekkor a tűzoltók eloltották a tüzet. A Ferrariből nem maradt más, mint a betonpillérnek gyűrődött füstölgő fémkupac. Maró bűz terjengett a levegőben.

– Azt hiszem, nincs sok értelme itt ácsorogni – szólalt meg Graham. – Visszamegyek a házba. Megnézem, ott van-e még a két lány.

– Rám szükséged van még?

– Nincs. Nyugodtan menj el. Holnap is dolgozni kell. A rohadt életbe! Annyi papírmunka lesz, hogy belegebedünk. – Rám nézett, és láthatóan tétovázott. – Mondd csak, szinkronban vagyunk ezzel a dologgal kapcsolatban? Mármint hogy pontosan mi történt.

– Hát persze – nyugtattam meg.

– Egyébként sem lehet kétféleképpen megítélni – mondta. – Legalábbis amennyire én látom.

– Lehetetlen, hát – helyeseltem. – Ez is csak olyan, mint a többi hasonló ügy.

– Oké, haver. Szia. Holnap találkozunk.

– Jó éjt, Tom.

Beszálltunk az autóinkba.

Elindultam hazafelé.

Mrs. Ascenio a díványon feküdt, és hangosan horkolt. Hajnali háromnegyed négy volt. Lábujjhegyen ellépdeltem az alvó asszony mellett, és benéztem Michelle szobájába. A lányom a hátán feküdt, a takarója félrerúgva, karja a feje fölött. A lába kilógott a kiságy rácsai közt. Betakartam, azután átmentem a saját szobámba. A televízió még mindig be volt kapcsolva. Kikapcsoltam. Levettem a nyakkendőmet, és leültem az ágyra, hogy megszabaduljak a cipőmtől. Hirtelen megéreztem, milyen rettenetes fáradt vagyok. Levettem a zakómat és a nadrágomat, a televízióra dobtam őket. Hátradőltem az ágyon, és arra gondoltam, hogy az ingemet is le kellene vennem. Egy pillanatra lehunytam a szemem, hagytam, hogy a fejem belesüppedjen a párnába. Egyszer csak azt éreztem, hogy valaki belém csíp, és a szemhéjamat rángatja. Valami csiripelést hallottam, s pillanatnyi rémületemben azt hittem, hogy madarak próbálják kivájni a szememet.

Azután egy hangot hallottam, amint ezt mondogatja:

– Nyisd ki a szemed, papa! Nyisd ki a szemed! – És rájöttem, hogy csak a kislányom lehet az, ő próbálja apró ujjaival felhúzni a szemhéjamat.

– Aúúú! – mondtam. Egy pillanatra kinyitottam a szemem, s észrevettem, hogy már nappal van. Elfordultam, és a párnába fúrtam a fejem.

– Papaaa! Nyisd ki a szemed! Nyisd ki a szemed! Papaaa!

– A papa későn jött haza, és most nagyon fáradt – mondtam.

Nem érdekelte, mint mondok.

– Papaaa, nyisd ki a szemed! Nyisd kííí! Papa! Nyisd ki a szemed. Nyisd már kííí! Papaaa!

Tudtam, hogy addig fogja ismételgetni, amíg vagy megbolondulok, vagy kinyitom a szemem. A hátamra fordultam és köhögtem.

– Shelly, papa fáradt. Menj, nézd meg, mit csinál Mrs. Ascenio.

– Papa! Nyisd ki a szemed!

– Nem hagynád a papát még egy picit aludni? A papa szeretne ma reggel egy kicsit tovább aludni.

– Már reggel van, papa. Nyisd ki a szemed! Nyisd ki a szemed!

Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy Michelle-nek igaza van.

Reggel volt.

A fenébe is!

MÁSODIK NAP

– Edd meg szépen ezt a kis palacsintát!

– Nem kérem!

– Csak még egy falatot, Shelly! – A nap ragyogó fénnyel árasztotta el a konyhát. Nagyot ásítottam. Reggel hét óra volt.

– Jön ma a mami?

– Ne tereld el a szót! Gyerünk, Shel. Még egy falatot. A kedvemért, légy szíves.

A konyha sarkában ültünk, Michelle kisasztalánál. Itt néha sikerült olyankor is belédiktálnom az ételt, amikor a nagyasztalnál nem volt hajlandó megenni. Ma azonban nem volt szerencsém. Michelle az arcomat fürkészte.

– Jön ma a mami?

– Azt hiszem, igen. De nem biztos. – Nem akartam, hogy később elkeseredjen. – Most éppen arra várunk, hogy kiderüljön.

– A mami megint elmegy a városból?

– Lehet – mondtam, s közben arra gondoltam, vajon egy kétéves gyerek képzeletében mit jelenthet, hogy elmegy a városból. Vajon milyen képzeteket társíthat ezzel a hangsorral?

– Rick bácsival megy?

Hm, ki lehet az a Rick bácsi?- futott át az agyamon, miközben a villát odatartottam Michelle szája elé.

– Nem tudom, Shel. Gyerünk, nyisd ki szépen a szád! Még egy falatot.

– Rick bácsinak új autója van – mondta Michelle, és komoly képpel bólogatott, mint mindig, amikor valamilyen fontos információt közölt.

– Tényleg?

– Aha, fekete.

– Értem. És milyen autó?

– Meri.

– Meri autója van?

– Nem, *Merci.*

– Á, egy Mercedes?

– Aha, fekete.

– Az klassz – mondtam.

– Mikor jön a mama?

– Shel, még egy falatot!

Kinyitotta a száját, és én megpróbáltam a villát a szájába tenni. Az utolsó pillanatban elfordította a fejét, és lebiggyesztette az ajkát.

– Nem kérem, papa.

– Rendben – mondtam. – Feladom.

– Nem vagyok éhes.

– Azt látom.

Mielőtt hazament volna, Mrs. Ascenio nekilátott, hogy felmossa a konyhát. Még tizenöt perc volt hátra, amíg Elaine, a házvezetőnőm megérkezett, hogy Michelle-re vigyázzon. Addig még fel kellett öltöztetnem a gyereket. Éppen a mosogatóba tettem a palacsintástányért, amikor megszólalt a telefon. Ellen Farley volt az, a polgármester sajtófőnöke.

– Nézi?

– Mit?

– A híradót. A hetes csatornán. Épp most mutatják az autóbalesetet.

– Tényleg?

– Hívjon vissza, ha vége – mondta.

Bementem a hálószobába, és bekapcsoltam a tévét. Egy hang éppen azt mondta: „…szerint nagy sebességgel üldözték a hollywoodi országúton déli irányba. A hajsza akkor ért véget, amikor a gyanúsított Ferrari sportkocsijával a Hollywood Bowltól nem messze a Vine Street-i felüljáró szélső pillérébe ütközött. Szemtanúk szerint a kocsi több mint százötven kilométeres sebességgel csapódott a betonpillérbe, és azonnal kigyulladt. A tűzoltók hamarosan a helyszínre érkeztek, de a Ferrari vezetője azonnal életét vesztette a balesetben. A fiatalember olyan súlyosan megégett, hogy a szemüvege az arcára olvadt. Amint azt az üldözést vezető rendőrtiszt, Thomas Graham felügyelő elmondta, a Ferrari vezetőjét, Mr. Edward Sakamurát egy fiatal hölgy belvárosban történt meggyilkolásával kapcsolatban akarták előállítani. Ma azonban Mr. Sakamura barátai kétségeiket fejezték ki a váddal kapcsolatban, és azt állították, hogy a gyanúsítottat a rendőrök erőszakos fellépése pánikba ejtette, és csupán ezért menekült előlük. Olyan panaszok is elhangzottak, amelyek szerint az esetben faji megkülönböztetés is szerepet játszott. Nem tudni, vajon a rendőrök Mr. Sakamurát a gyilkosság gyanúsítottjaként akarták-e előállítani. Megfigyelők azt is megjegyezték, hogy két héten belül ez volt a harmadik nagy sebességű üldözés a 101-es országúton. A rendőrök üldözéses esetekben tanúsított fellépésével kapcsolatos kérdések először akkor merültek fel, amikor tavaly januárban egy comptoni nő életét vesztette egy nagy sebességű üldözés során. Sem Graham felügyelőt, sem pedig társát, Peter Smith hadnagyot nem

sikerült elérnünk, hogy interjút készíthessünk velük. Jó lenne tudni, vajon a rendőrség felelősségre vonja-e, esetleg felfüggeszti-e a két nyomozót."

Úristen.

– Papa…

– Egy pillanat, Shel.

A képernyőn mutatták, amint a Ferrari összeroncsolódott, füstölgő maradványait teherautóra rakják, hogy elszállíthassák a helyszínről. Azon a helyen, ahol az autó a pillérnek ütközött, egy nagy fekete folt látszott a betonon.

A híradósok visszakapcsoltak a stúdióba, ahol a bemondónő a kamera felé fordulva ezt mondta: „Az üggyel kapcsolatban a KNBC tudósítói kiderítették, hogy két rendőrtiszt a tegnapi este folyamán egyszer már kihallgatta Mr. Sakamurát, de akkor még nem tartóztatták le. Valószínű, hogy John Connor kapitányt és Smith hadnagyot fegyelmi bizottság elé idézik, hogy a rendőrségi eljárás szabályos menetének esetleges megsértésével kapcsolatban kihallgassák őket. Jó hír azonban, hogy megszűnt a forgalmi torlódás a 101-es országút déli irányba vezető oldalán. Most pedig átadom a szót Bob kollégámnak."

Döbbenten meredtem a képernyőre… *Miféle fegyelmi bizottság?*

Újra megszólalt a telefon. Megint Ellen Farley hívott.

– Látta?

– Igen. Egyszerűen nem tudom elhinni. Mi folyik itt, Ellen?

– Nem a polgármesteri hivatalból származnak a hírek, ha erre céloz. A japánok viszont már régen nem szívelik Grahamet. Fajgyűlölőnek tartják. Úgy látszik, most szépen feldobta nekik a labdát.

– Ott voltam. Graham szabályosan járt el.

– Tudom, hogy ott volt, Peter. Őszintén szólva ez elég baj. Nem szeretném, ha magát is egy kalap alá vennék Grahammel.

– Graham szabályosan járt el.

– Hallja, amit mondok, Pete?

– És mi az, hogy felfüggesztés meg fegyelmi bizottság?

– Erről én is most hallottam először – mondta Ellen. – De valószínűleg a rendőrségen belül szervezik a dolgot. Feltehetően a saját osztályán. Apropó. Igaz, amit a tévében mondtak? Maga és Connor tényleg beszéltek Sakamurával tegnap éjjel?

– Igen.

– És nem tartóztatták le?

– Nem. Ugyanis akkor még nem volt indokunk, hogy letartóztassuk. Később szereztük meg a bizonyítékot.

– Komolyan azt gondolja, hogy ő követte el a gyilkosságot?

– Tudom, hogy ő volt. Megvan videoszalagon.

– Videoszalagon? Komolyan beszél?

– Igen. Az egész gyilkosságot videóra vették a Nakamoto egyik biztonsági kamerájával.

Ellen hallgatott egy darabig.

– Ellen? – szóltam bele a kagylóba.

– Ide figyeljen, Pete! – szólalt meg újra. – Erről senkinek egy szót se, oké?

– Hát persze.

– Nem tudom, mi folyik itt, Pete. Nem látok a kulisszák mögé.

– Miért nem mondta meg tegnap este, ki volt a lány?

– Ne haragudjon. Rengeteg dolgom volt.

– Ellen.

Semmi válasz. Majd kis idő múlva:

– Pete, az a lány sokfelé megfordult, és sok embert ismert.

– A polgármestert is?

Megint csak semmi válasz.

– Mennyire jól ismerte?

– Nézze – mondta Ellen. – Elégedjünk meg annyival, hogy szép lány volt, és sok mindenkit ismert a városban. Én a magam részéről kiegyensúlyozatlannak tartottam, de gyönyörű volt, és elképesztő hatással volt a férfiakra. Az ember el sem hitte volna, ha nem a saját szemével látja. Most viszont egyszerre sokfelől megindult a támadás. Látta a mai *Timest*?

– Nem.

– Nézze meg! Hallgasson rám, és legyen nagyon akkurátus a következő néhány napban. Rettentően figyeljen oda, mit csinál. Tegyen mindent úgy, ahogy a nagykönyvben meg van írva. És nagyon vigyázzon magára.

– Oké. Köszönöm, Ellen.

– Ne köszönje. Én nem is hívtam. – Azután lágy hangon megismételte: – Vigyázzon magára, Peter.

A következő pillanatban már csak a búgó hang hallatszott.

– Papa?

– Egy pillanat, Shel.

– Nézhetek rajzfilmeket?

– Persze, kicsim.

Kerestem neki egy csatornát, ahol rajzfilmeket adtak, és átmentem a nappaliba. Kinyitottam a bejárati ajtót, és a lábtörlőről felvettem a *Timest.* Eltartott egy ideig, amíg megtaláltam a sztorit a rendőrségi hírek utolsó oldalán.

RENDŐRSÉGI RASSZIZMUS VÁDJA ÁRNYÉKOLJA BE A JAPÁN ÜNNEPET

Átfutottam az első bekezdést. A Nakamoto Corporation vezetői a rendőrség „kegyetlen és érzéketlen” viselkedéséről panaszkodtak, ami megzavarta a Figueroán épült új felhőkarcolójuk ünnepélyes megnyitóestélyét, ahol számos sztár és más illusztris vendég is jelen volt. Végül egy Nakamoto-vezető hangot adott azon véleményének, hogy a rendőrség akciójában „faji szempontok is szerepet játszottak”. Egy szóvivő így nyilatkozott: „Nem hisszük, hogy a Los Angeles-i Rendőrség akkor is ilye n módon jár el, ha amerikai vállalatról lenne szó. Határozottan úgy érezzük, hogy a rendőrségi akciók során a hatóságok hátrányos megkülönböztetéssel élnek a japánokkal szemben.” Mr. Hiroshi Ogura, a Nakamoto igazgatótanácsának elnöke is megjelent a fogadáson, amelynek fényét olyan hírességek is emelték, mint Madonna és Tom Cruise. Sajnos Mr. Ogurával nem sikerült kapcsolatba lépnünk, hogy tőle magától tudjuk meg, hogyan kommentálja az eseményeket. Egy szóvivő szerint „Mr. Ogurát rendkívül elszomorítja, hogy hivatalos erőszak árnyékolja be ezt az ünnepi alkalmat. Mély sajnálatát fejezte ki a kellemetlen incidens fölött.”

Megfigyelők szerint Thomas polgármester a helyszínre küldte egyik megbízottját, azzal a feladattal, hogy a rendőrséggel tárgyaljon. Sajnos a tárgyalás nem járt sikerrel. A rendőrök attitűdje annak ellenére sem változott meg, hogy Peter Smith hadnagy, a rendőrség japán ügyekért felelős összekötő tisztje is a helyszínen tartózkodott. Smith hadnagy munkaköri feladata, hogy a faji szempontból kényes szituációk megoldását elősegítse…

És így tovább.

Az olvasóknak négy bekezdésen is át kellett rágniuk magukat ahhoz, hogy végre kiderüljön, gyilkosság történt. Ez az apró kis részlet szinte mellékesnek tűnt.

Megnéztem a bevezető sort. A sztori a City News Service-től származott. A cikkíró nevét tehát nem tüntették föl.

Eléggé dühös voltam ahhoz, hogy felhívjam régi *Times*-kapcsolatomat, Kenny Shubikot. Ken volt a rendőrségi ügyek első számú tudósítója. Időtlen idők óta a lapnál dolgozott, és mindenről tudott, ami a szerkesztőségben történt. Mivel még csak nyolc óra volt, az otthoni számát tárcsáztam.

– Ken? Itt Pete Smith.

– Á, helló – üdvözölt. – Örülök, hogy megkapta az üzenetemet.

A háttérből mintha egy serdülő lány hangját hallottam volna.

„Jaj, apu. Most miért nem mehetek el?”

– Jennifer, éppen telefonálok – mondta Ken.

– Milyen üzenetet? – kérdeztem.

– Felhívtam tegnap éjjel, mert azt gondoltam, jobb, ha azonnal megtudja a dolgot. A fickó nyilvánvalóan fülest kapott. Van valami elképzelése, mi lehet az ügy hátterében?

– Minek a hátterében? – kérdeztem, mivel fogalmam sem volt, miről beszél. – Sajnos nem kaptam meg az üzenetét, Ken.

– Nem? – kérdezte meglepetten. – Tegnap éjjel tizenegy körül telefonáltam magának. A rendőrségi központos azt mondta, maga kiment egy ügyhöz, de van telefon a kocsijában. Mondtam neki, fontos a dolog, és otthon is felhívhat. Biztos voltam benne, hogy maga is tudni akarja.

– Apa! Mondjál már valamit! El kell döntenem, mit vegyek fel! – hallatszott a háttérből a lány hangja.

– A fene egye meg, Jennifer! – dühöngött Ken. – Csillapodj már le! – aztán újra beleszólt a kagylóba: – Magának is van egy lánya, ugye?

– Igen – feleltem –, de még csak kétéves.

– Mindegy, majd maga is megtudja, milyen ez – mondta Ken.

– Mondja, tényleg nem kapta meg az üzenetemet?

– Nem – mondtam. – Más ügyben hívom. A sztori miatt, amely a reggeli lapban megjelent.

– Milyen sztori jelent meg?

– A hír a Nakamotóról. A nyolcadik oldalon. Amelyiknek az elején a „kegyetlen és érzéketlen” rendőrökről van szó.

– Jé. Nem is tudtam, hogy lesz egy Nakamoto-sztori a ma reggeli számban. Azt tudom, hogy Jodie írt a fogadásról, de az a cikk holnapig biztosan nem megy le. Tudja, a japánok mennyire vonzzák a hírességeket. De Jeff tegnap még nem tervezett semmit a rendőrségi rovatba.

Jeff volt a rendőrségi hírszerkesztő.

– A ma reggeli számban van egy cikk a gyilkosságról – mondtam.

– Milyen gyilkosságról? – kérdezte csodálkozó hangon.

– Tegnap este fél nyolc körül gyilkosság történt a Nakamoto Toronyban. Az egyik vendég volt az áldozat.

Ken elhallgatott a vonal túlsó végén. Valószínűleg most rakta össze az információkat. Végül megkérdezte:

– Maga is kapcsolatba került az üggyel?

– A gyilkosságiak engem is kihívtak, mert szükség volt japán összekötőre.

– Hm – töprengett Ken. – Idehallgasson! Most bemegyek az irodámba, és meglátom, mit tudok kideríteni. Beszéljünk egy óra múlva! Adja meg az összes számát, hogy közvetlenül magát hívhassam!

– Oké.

Megköszörülte a torkát.

– Mondja, Pete – szólalt meg aztán –, szigorúan magunk között. Van valamilyen problémája?

– Mire gondol?

– Valami kínos ügy a magánéletében vagy a bankszámlája körül. Téves adóbevallás vagy bármi, amiről tudnom kellene. Úgy kérdezem, mint a barátja.

– Semmi – mondtam.

– Nem kellenek részletek. De ha van valami, ami nincs teljesen rendben…

– Nincs semmi, Ken.

– Csak azért kérdezem, mert ha arra lesz szükség, hogy kiálljak maga mellett, nem szeretném akkor megtudni, hogy szarba tenyereltem.

– Ken. Mi ez az egész?

– Most nem akarok belemenni a részletekbe. Egyelőre csak annyit mondok, valaki el akarja kapni a tökét – mondta Ken.

– Apa, hogy beszélsz?! – hallottam a lány hangját.

– Ne figyelj ide! Pete?

– Igen, itt vagyok.

– Hívjon fel egy óra múlva.

– Maga igazi jó barát – hálálkodtam. – Sokkal tartozom magának.

– De még mennyivel – mondta Ken, és letette a kagylót.

Körülnéztem a lakásban. Minden pontosan olyan volt, mint korábban. A reggeli napfény még mindig ragyogó fénnyel árasztotta el a szobát. Michelle is változatlanul a kedvenc fotelében üldögélt, rajzfilmeket nézett, és az ujját szopta. De valahogy mégis mindent másnak éreztem. Hátborzongató volt. Mintha kizökkent volna a világ.

Munkához kellett látnom. Már így is késésben voltam. Fel kellett öltöztetnem Michelle-t, mielőtt Elaine megérkezik. Szóltam hát neki, hogy most szépen felöltözünk. Azonnal sírni kezdett. Kikapcsoltam a tévét, ő pedig a földre vetette magát, rugdalózott és kiabált:

– Papa, ne! A rajzfilmeket akarooom. Papaaa!

Felkaptam, és a hónom alatt a hálószobába cipeltem, hogy átöltöztessem. Teli tüdőből kiabált. Hirtelen újra megszólalt a telefon. Ezúttal a rendőrségi diszpécser hívott.

– Jó reggelt, hadnagy úr. Van itt önnek néhány üzenet, amit eddig nem sikerült átadni.

– Pillanat, veszek egy ceruzát – mondtam. Letettem Michelle-t, erre még hangosabban bömbölt. – Menj szépen, és válaszd ki, melyik cipőt akarod ma felvenni.

– Úgy hallatszik, mintha ölnének valakit maga mellett – mondta a diszpécser.

– A lányom nem akar felöltözni.

Michelle a lábamat rángatta.

– Nem, papa! Nem akarook!

– De igen – szóltam rá szigorúan. Most már torkaszakadtából bömbölt. – Mondhatja – szóltam a kagylóba.

– Oké. Tegnap éjjel tizenegy negyvenegykor Ken Subotik vagy Subotnik telefonált a *Los Angeles Timestő*l, és azt kérte, hívja vissza.

Az üzenet a következő: „A Görény szaglászik maga után.” Azt mondta, maga érteni fogja. Otthon is felhívhatja. Megvan a száma?

– Igen.

– Oké. Ma hajnalban egy óra negyvenkettőkor hívta egy bizonyos Mr. Eddie Saka… azt hiszem, Sakamura van ideírva. Azt mondta, sürgős, és hogy hívja fel otthon, 555-8434. Valami eltűnt szalagról van szó. Oké?

A kurva életbe.

– Mit mondott, hánykor hívott? – kérdeztem.

– Hajnali egy óra negyvenkettőkor. A hívást a Megyei Központhoz továbbították, és gondolom, az ő központjuk nem találta magát. A hullaházban volt, vagy hol, nem?

– De igen.

– Elnézést, hadnagy úr, de ha éppen nem tartózkodik a kocsijában, közvetítőkön keresztül kell próbálkoznunk.

– Oké. Van még valami?

– Reggel hat óra negyvenháromkor Connor kapitány hagyott magának egy személyi hívószámot. Azt mondta, golfozni megy ma reggel.

– Oké.

– Hét óra tízkor Robert Woodson kereste Morton szenátor hivatalából. A szenátor ma délután egykor találkozni akar magával és Connor kapitánnyal a Los Angeles Country Clubban. Azt kérte, hívja vissza, hogy biztosan elmegy-e a találkozóra. Próbáltam felhívni magát, de foglalt volt a vonal. Felhívja a szenátort?

Azt feleltem, hogy igen, fel fogom hívni. Megkértem a diszpécsert, érje el Connort a golfpályán, és mondja meg neki, hívjon fel a kocsiban.

Hallottam, hogy nyílik a bejárati ajtó. Belépett Elaine.

– Jó reggelt! Sajnos Shelly még nincs felöltöztetve.

– Semmi baj – mondta. – Majd én felöltöztetem. Mrs. Davis hánykor jön érte?

– Egyelőre még nem tudni.

Elaine már sokszor végigcsinálta ezt a menetet.

– Gyerünk, Michelle. Vedd fel szépen a ruhácskádat. Ideje elkészülni.

Az órámra pillantottam, és éppen indultam, hogy még egy kávét töltsék magamnak, amikor megszólalt a telefon.

– Peter Smith hadnagy.

Jim Olson volt, a főnök helyettese.

– Helló, Jim.

– Jó reggelt, Pete. – Barátságos volt a hangja, de Jim Olson soha nem telefonált tíz óra előtt, hacsak nem volt valami komoly probléma.

– Úgy látszik, nagyon belenyúltunk a szarba – mondta. – Látta a reggeli újságokat?

– Igen.

– Hát a híradót?

– Egy részét.

– A főnök telefonált, hogy derítsem ki, mekkora a gáz. Tudni akartam, magával mi újság, mielőtt megint beszélnék vele. Oké?

– Oké.

– Éppen most beszéltem Tom Grahammel. Ő elismeri, hogy tegnap éjjel igencsak eltökéletlenkedték a dolgokat. Senkit sem fognak kitüntetni érte.

– Sajnos, ez így van.

– Két meztelen csajnak sikerül feltartóztatni két stramm rendőrtisztet, és megakadályozzák, hogy a gyanúsítottat letartóztassák? Ez lenne a történet?

Ez rettentő nevetségesen hangzott.

– Ott kellett volna lennie, Jim.

– Aha – mondta. – De azért van valami pozitív is. Ellenőriztem, hogy szabályszerűen jártak-e el. Úgy látom, igen. Vannak számítógépes adataink és a rádióadásokról készült magnófelvételeink. Minden úgy ment, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Hála istennek. Még csak nem is káromkodott senki. Ha az ügy komolyabbra fordul, ezeket a felvételeket átadhatjuk a sajtónak. Szóval erről az oldalról fedezve vagyunk. Az viszont nagy kár, hogy Sakamura meghalt.

– Igen.

– Graham visszament a lányokért, de már üres volt a ház. A csajok leléptek.

– Értem.

– A nagy rohanásban senki sem írta fel a nevüket?

– Attól tartok, sajnos nem.

– Ez azt jelenti, hogy nincsenek tanúink arra, mi történt a házban. Szóval ezen a ponton valamelyest támadhatóak vagyunk.

– Aha.

– Ma délelőtt fogják kivágni Sakamura holttestét a kocsiból, hogy átvigyék a hullaházba, ami megmaradt belőle. Graham azt mondja, hogy szerinte a nyomozás lezárult. Valami videoszalagokról beszélt, amelyeken látni, hogy Sakamura ölte meg a lányt.

Azt is mondta, hogy kész mindent leírni egy öt hetvenkilences zárójelentésben. Maga is úgy látja, hogy az ügy lezárult?

– Azt hiszem, főnök, hogy igen.

– Szóval befejezettnek tekinthetjük – mondta a főnök. – A japánok bosszantónak és agresszívnek találják a Nakamoto-ügyben folyó nyomozást. Nem akarják, hogy egy perccel is tovább tartson, mint feltétlenül szükséges. Úgyhogy nagyon jó, ha lezártnak tekintjük.

– Részemről oké. Tekintsük lezártnak.

– Remek, Pete – mondta Olson. – Mindjárt beszélek a főnökünkkel, és meglátjuk, elejét tudjuk-e venni egy esetleges fegyelmi eljárásnak.

– Kösz, Jim.

– Ne aggódjon túlzottan. Én a magam részéről nem látok fegyelmi ügyet. Már amennyiben vannak videofelvételek, amelyek azt bizonyítják, hogy Sakamura volt a tettes.

– Vannak.

– Ja, ami a szalagokat illeti – folytatta. – Szóltam Martynak, hogy nézze meg a bizonyítéktárolóban, de nem találja őket.

Mély lélegzetet vettem:

– Azért, főnök, mert nálam vannak.

– Nem zárta be őket a tárolóba tegnap éjjel?

– Nem. Másolatokat akartam csináltatni.

Megköszörülte a torkát.

– Pete. Jobb lett volna, ha ebben is a szabályok szerint jár el.

– Másolatokat akartam csináltatni – ismételtem meg.

– Megmondom, mit csináljon – felelte Jim. – Másoltassa le azokat a szalagokat, és az eredetiket tíz órára tegye az íróasztalomra. Oké?

– Oké.

– Ennyi ideig eltarthat, amíg abban a fene nagy szekrényben megtalálják az anyagot, nem? Tudja, hogy van ez.

Ez azt jelentette, hogy fedezni fog.

– Köszönöm, Jim.

– Ne köszönje, mert nem csináltam semmit – mondta. – Én úgy tudom, hogy minden szabályosan történt.

– Persze.

– De csak úgy magunk között: most azonnal intézze el ezt a dolgot. Valameddig még tudom húzni az időt. De az biztos, hogy furcsa dolgok folynak itt. És nem tudom, kik állnak a háttérben. Szóval ne feszítse túl a húrt, oké?

– Oké, Jim. Már indulok is.

Letettem a telefont, és rohantam, hogy megcsináltassam a másolatokat.

Pasadena városa a távolból úgy festett, mintha egy aludttejjel teli pohár aljára építették volna. A Sugárhajtómű Laboratóriumot a város külső részére telepítették, a dombok lábához, nem messze a Rose Bowltól. A dombokat még reggel fél kilenckor sem lehetett látni a sárgásfehér párától.

A hónom alá vettem a szalagokkal teli dobozt, felmutattam a jelvényemet, aláírtam a belépési engedélyt, és megesküdtem, hogy amerikai állampolgár vagyok. Az őr ezek után a belső udvar túloldalán álló főépületbe irányított.

A Sugárhajtómű Laboratórium korábban évtizedeken át azoknak az amerikai űrhajóknak az irányítóközpontja volt, amelyek a Jupiterről és a Szaturnuszról készítettek felvételeket, és videoképsorok formájában visszasugározták a Földre. A Sugárhajtómű Laborban dolgozták ki a videokép-feldolgozás legmodernebb eljárásait. Ha létezett olyan hely, ahol le tudták másolni a szalagokat, akkor ez volt az.

Mary Jane Kelleher, a sajtótitkár felvitt a harmadik emeletre. Végigmentünk egy citromzöld folyosón, ahol néhány ajtón üres helyiségekbe lehetett belátni. Szóvá is tettem a dolgot Marynek.

– Hát igen, Peter – mondta bólogatva. – Elment tőlünk néhány kitűnő szakember.

– Hová? – kérdeztem.

– Leginkább az iparba. Azelőtt is mindig voltak, akik elmentek, mondjuk az IBM-hez Armonkba vagy a Bell Labsbe New Jersey-be. De ma már nem azokban az üzemekben vannak a legjobb felszerelések vagy a legkedvezőbb anyagi feltételek, hanem a Hitachinál Long

Beachen, a Sanyónál Torrance-ben és a Canonnál Inglewoodban. Ezek a gyárak rengeteg amerikai kutatót alkalmaznak.

– Ez érzékenyen érinti a Sugárhajtómű Labort?

– Hát persze. Mindenki tudja, hogy a technológia átvitelének legjobb módja, ha a szakemberek szürkeállományát veszik meg. De hát mit lehet tenni? – vonta meg a vállát. – A kutatók kutatni akarnak. Amerika pedig nem tud már olyan sok kutatást és fejlesztést finanszírozni. Szűkösebb a költségvetés, így aztán jobban jár, aki a japánoknak dolgozik. Ők jól fizetnek, és valóban megbecsülik a kutatómunkát. Ha az embernek valamilyen új műszerre van szüksége, megkapja. Legalábbis ezt mesélik a barátaim. Megérkeztünk.

Egy videofelszereléssel zsúfolásig tele laboratóriumba léptünk. Fekete dobozok sorakoztak fémpolcokon és fémasztalokon. A padlón mindenütt kábelek kígyóztak. Mindenfelé számtalan különféle monitor. Az egész közepén pedig ott állt egy szakállas, harmincas évei közepén járó férfi, akit Kevin Howzernek hívtak. Monitorján éppen egy gyorsítóberendezés szivárványszínekben játszó képe volt látható. Az asztal tele coca-colás dobozokkal és csokoládépapírokkal. Kevin láthatóan egész éjjel dolgozott.

– Kevin, ez itt Smith hadnagy a Los Angeles-i Rendőrségtől. Hozott egypár szokatlan formátumú videokazettát, hogy lemásoljuk.

– Csak másolni kell? – kérdezte szomorúan Howzer. – Nem akarja, hogy csináljak is velük valamit?

– Nem, Kevin – felelte Mary. – Semmi másra nincs szükség.

– Oké.

Elővettem az egyik kazettát, és megmutattam Howzernek. Megforgatta a kezében, és megvonta a vállát.

– Úgy fest, mint egy normál nyolc milliméteres szalag. Mi van rajta?

– Nagy felbontású japán tévékamera.

– Szóval nagy felbontású jel?

– Igen, azt hiszem.

– Nem gond. Van magánál egy lejátszó is, amit használhatok?

– Van – mondtam. Kivettem a dobozból a lejátszót, és a kezébe adtam.

– Ejha! Ügyesen megcsinálják a szerkentyűiket, mi? Szép kis darab. – Kevin megvizsgálta az elülső gombokat. – Igen, nagy felbontású. Meg tudom csinálni. – Megfordította a lejátszót, és megnézte a hátoldalán sorakozó kivezetéseket. Összeráncolta a homlokát. Odahúzta az asztali lámpát, kinyitotta a kazetta műanyag fedelét, és megnézte a csupasz szalagot, amely halvány ezüstszínben játszott. – Hűha. Van ezeken a szalagokon olyan anyag, amelyet bíróságon akarnak felhasználni?

– Igen.

– Sajnálom, nem tudom lemásolni – mondta, és visszaadta a kazettát.

– Miért?

– Ugye látta azt az ezüstös színt? Ez sűrített metálszalag. Szupersűrűség. Lefogadom, hogy idősűrítő és kiegyenlítő is van a dobozon belül. Azért nem tudom lemásolni, mert nem tudom egyeztetni a formátumokat. Ez azt jelenti, hogy nem tudom úgy levenni a jelet, hogy garantáltan olvasható legyen. Helyesebben: le tudom másolni, de nem lehetünk benne biztosak, hogy a másolat pontos lesz, mivel, ahogy már mondtam, nem tudom összeegyeztetni a formátumokat. Úgyhogy ha törvénnyel kapcsolatos dolgokról van

szó – márpedig úgy látom, igen –, valahol másutt kell őket lemásoltatnia.

– De hol?

– Elképzelhető, hogy ez az új D-négyes formátum, amelyet most szabadalmaztattak. Ha igen, akkor a Hamaguri az egyetlen hely, ahol le tudják másolni.

– A Hamaguri?

– A Kaikatsu Industries kutatólaboratóriuma Glendale-ben. Ott minden videoeszköz megvan, ami a világon létezik.

– És gondolja, hogy segítenének? – kérdeztem.

– Lemásolni? Hát persze. Ismerem ott az egyik laborvezetőt. Jim Donaldsonnak hívják. Ha akarja, odaszólhatok neki.

– Az nagyon jó lenne.

– Semmi akadálya.

A Hamaguri Kutatóintézet egy jellegtelen, foncsorozott üveggel borított épület volt Észak-Glendale egyik ipari kerületében. A dobozzal a kezemben beléptem a hallba. Az elegáns recepcióspult mögött egy előcsarnokot láttam, amely tulajdonképpen az épület közepén helyezkedett el. Az előcsarnokból minden oldalon füstüveg falú laboratóriumok nyíltak.

Kértem, hogy szóljanak dr. Jim Donaldsonnak, és leültem a hallban. Mialatt ott ültem, az épületbe belépett két öltönyös férfi, ismerősök módjára odabólintottak a recepciósnak, és nem messze tőlem leültek egy kanapéra. Anélkül hogy tudomást vettek volna rólam, hatalmas brosúrákat teregettek ki a kávézóasztalra.

– Látod, itt – mondta az egyik. – Ez az, amiről beszéltem. Ezzel a felvétellel van vége. Ez a zárókép.

Szemem sarkából odapillantottam, és megláttam egy sor vadvirágról és hófedte hegycsúcsról készült képet. Az első férfi a fotókra böködött.

– Ez itt, öregem, a Sziklás-hegység. Igazi Americana. Hidd el nekem, ez az, amivel igazán el lehet adni egy helyet. És elképesztően nagy a parcella.

– Mit mondtál, mekkora?

– Ötvenháromezer hektár. Ez Montana legnagyobb darabja, amit még nem vettek meg. Hússzor tíz kilométeres első osztályú ranchterület a Sziklás-hegységben. Akkora, mint egy nemzeti park. Pompás és hatalmas kiterjedésű. Fantasztikus minőség. Pontosan megfelelne egy japán konzorciumnak.

– És volt már szó az árról?

– Még nem. De a ranchtulajdonosok nagyon szar helyzetben vannak. Ma már nem törvénybe ütköző, hogy külföldiek marhahúst exportáljanak Tokióba, és Japánban a marhahús kilónként húszhuszonkét dollárba kerül. Csakhogy Japánban senki sem vásárol amerikai marhahúst. Ha az amerikaiak exportálják, az egész ott rohad meg a dokkokban. Viszont ha a ranchokat eladják a japánoknak, akkor lehet a marhahúst exportálni. Mert egy japánok által birtokolt ranchról a japánok is vásárolnak. Japánokkal a japánok is kereskednek. Montanában és Wyomingban már az összes ranchot eladták. Azok az amerikaiak, akik megtartották a földjeiket, most japán cowboyokban gyönyörködhetnek maguk körül. Végignézhetik, ahogy más ranchokon nagy pénzeket fektetnek a korszerűsítésbe. Újjáépítik az istállókat, modern felszerelést vesznek meg minden. Ezt azért tudják megcsinálni, mert Japánban magas áron adhatják el az árujukat. Az amerikai tulajdonosok pedig nem hülyék. Látják, mi a helyzet, és tudják, hogy nem tudnak versenyezni. Így aztán eladják a ranchokat.

– És mihez kezdenek az amerikaiak, miután eladták a ranchokat?

– Ott maradnak, és beállnak a japánokhoz dolgozni. Ez nem probléma. A japánoknak szükségük van olyan emberekre, akik megtanítják őket egy ranchon gazdálkodni. És mindenkinek azonnal felemelik a fizetését. A japánok odafigyelnek az amerikaiak érzelmeire. Nagyon tapintatos emberek.

– Azt tudom, de nem tetszik, ahogy a dolgokat intézik – mondta a másik férfi. – Nekem ez az egész nem tetszik.

– Rendben van, Ted. De mit akarsz csinálni? Írsz a kongresszusi képviselődnek? Azok is mind a japánoknak dolgoznak. Öregem, a japánok amerikai állami támogatással üzemeltetik a ranchaikat. – Az első férfi a csuklóján levő aranyláncot babrálta. Közel hajolt a

társához. – Nézd, Ted. Tegyük most egy kicsit félre a magas morális megfontolásokat. Én nem engedhetem meg magamnak, hogy ebben a helyzetben morális szempontokat vegyek figyelembe. És te sem. Négyszázalékos általános részesedésről és egy öt év alatt kifizetendő hétszázmilliós üzletről van szó. Erről semmi esetre se feledkezzünk meg, oké? Te magad csak az első évben kétmillió-négyszázezret kapsz. És ez egy ötéves kifizetés. Gondolj bele!

– Igen, tudom. Csak zavar a dolog.

– Figyelj rám, Ted! Nem hiszem, hogy mire lezárjuk az ügyletet, bármi is zavarni fog. De van itt néhány részlet, amire oda kell figyelnünk… – Ekkor valószínűleg észrevették, hogy hallgatom őket. Fölálltak, és hallótávolságon kívül újra leültek, „…biztosítékokat, hogy Montana állam helyesli és támogatja…” – szűrődött még oda az első férfi hangja, a második pedig lassan bólogatott. Az első erre biztatóan a vállára csapott.

– Smith hadnagy?

Egy nő állt a fotelom mellett.

– Igen?

– Kristen vagyok, dr. Donaldson asszisztense. Kevin a Sugárhajtómű Laborból telefonált, hogy várjuk önt. Azt mondta, önnek valamilyen szalagokkal kapcsolatban segítségre van szüksége.

– Igen, le kellene őket másolni.

– Elnézést, de éppen nem voltam itt, amikor Kevin telefonált. Az egyik titkárnő vette át az üzenetet, és nem értette pontosan, miről van szó.

– És ez mit jelent?

– Sajnos dr. Donaldson jelen pillanatban éppen nem tartózkodik itt. Ma délelőtt előadást tart valahol.

– Értem.

– És az, hogy nincs a laborban, nagyon megnehezíti a dolgot.

– Mindössze néhány szalagot szeretnék lemásoltatni. Talán valaki más a laborból tudna segíteni – mondtam.

– Általában igen, de ma sajnos nem lehetséges.

Ez volt tehát a japán fal. Rettentően udvarias, de áthatolhatatlan. Mélyet sóhajtottam. Valószínűleg eleve irreális volt azt gondolnom, hogy egy japán vállalat a segítségemre lesz. Akár egy olyan semmiség erejéig is, mint néhány videoszalag lemásolása.

– Értem.

– Ma reggel senki nincs a laborban. Tegnap éjjel mindenki nagyon sokáig dolgozott egy feladaton. Úgy tudom, egészen késő éjszakáig itt voltak, így aztán ma reggel mindenki későn jön be. Ez az, amit a másik titkárnő nem vett számításba. Szóval nem is tudom, mit mondhatnék önnek.

Még egy utolsó kísérletet tettem.

– Amint azt valószínűleg ön is tudja, az én főnököm a Los Angeles-i rendőrfőnök. Ez már a második hely, ahol ma délelőtt járok. A főnököm személyesen bízott meg azzal, hogy ezeket a szalagokat haladéktalanul másoltassam le.

– Nagyon szívesen segítenék, és tudom, hogy dr. Donaldson is örömmel tenné. Már előfordult, hogy a rendőrség számára különleges munkákat végeztünk. És biztos vagyok benne, hogy le tudjuk másolni az anyagot, amit hozott. Lehet, hogy már ma, egy kicsit később. Vagy ha itt hagyná az anyagot…

– Sajnos nem tehetem.

– Oké. Persze. Megértem. Nos hát, nagyon sajnálom, hadnagy úr. Esetleg vissza tudna jönni valamivel később a mai nap folyamán? – kérdezte, s egy kissé megvonta a vállát.

– Valószínűleg nem – válaszoltam. – Azt hiszem, az csak az én egyéni balszerencsém, hogy tegnap mindenki olyan sokáig dolgozott.

– Hát, igen. Ez rendkívüli helyzet.

– És mi volt az oka? Valami váratlan dolog történt? Esetleg egy kutatási probléma?

– Sajnos nem tudom. Olyan nagy a videoparkunk, hogy alkalmanként sürgős felkéréseket kapunk egy-egy speciális munkára. Például Michael Jackson új videoklipjénél is mi segítettünk be a Sonynak. Vagy ha valakinek rendbe kell hozni egy megrongálódott szalagot. Azaz, ha a jeleket kell rekonstruálni. De fogalmam sincs, hogy tegnap éppen mit kellett csinálni. Csak annyit tudok, hogy rettentően sok munka lehetett. Húsz szalagot hoztak, és azon dolgozott mindenki. Valamiért nagyon sürgős volt. Úgy hallottam, éjfél is elmúlt, mire végeztek.

Ez nem lehet igaz!- gondoltam.

Próbáltam kitalálni, vajon mit tenne most Connor. Ő hogyan intézné a dolgot. Úgy döntöttem, a lehetőség megér egy kísérletet.

– A Nakamoto biztosan igen hálás ezért a hatalmas munkáért.

– Igen, nagyon hálásak. A szakembereink kitűnő munkát végeztek. A Nakamoto tökéletesen elégedett volt.

– Ugye azt mondta, hogy Mr. Donaldson előadást tart.

– Igen, dr. Donaldson most éppen előadást tart.

– És hol?

– Egy vállalati továbbképző szemináriumon a Hotel Bonaventure-ben. Módszerek a kutatásszervezésben és -irányításban. Biztosan nagyon fáradt ma délelőtt, de kitűnő és rendkívül rutinos előadó.

– Nos, köszönöm – adtam át a névjegykártyámat. – Nagyon sokat segített, és ha bármikor eszébe jutna valami, amit el akar mondani, hívjon fel.

– Oké – felelte, és a kártyára pillantott. – Köszönöm.

Megfordultam és elindultam. Miközben kifelé mentem az épületből, egy húszas évei vége felé járó amerikai férfi haladt el mellettem Armani öltönyben, a főadminisztrátorok önhitt arckifejezésével. Az a típus volt, aki szabadidejében divatlapokat olvasgat. Odalépett a másik két amerikaihoz, és így szólt:

– Uraim, Mr. Nakagawa fogadja önöket.

A két férfi felugrott, felkapták hatalmas brosúráikat és a fényképeket, s elindultak az adminisztrátor mögött, aki nyugodt, kimért léptekkel haladt a lift felé. Kiléptem az utcára a szmogba.

EGYÜTTMŰKÖDÉS: JAPÁN ÉS AMERIKAI VEZETŐI MÓDSZEREK – olvastam a feliratot a Bonaventure Szálló halljában. Odabenn a konferenciaterem félhomályában a tipikus üzleti szemináriumok egyike folyt, ahol férfiak és nők ülnek szürke terítővel letakart hosszú asztalok mellett, és jegyzetelnek, miközben a pódiumon egy előadó monoton hangon darálja a szövegét.

Megálltam egy asztal előtt, amelyen a késve érkezők névcédulái sorakoztak. Egyszer csak odalépett hozzám egy szemüveges nő, és megkérdezte:

– Szerepel a névsorban, uram? És megkapta a füzetcsomagját?

Félig felé fordultam, és megmutattam a jelvényemet.

– Mr. Donaldsonnal szeretnék beszélni.

– Ő a következő előadónk. Már csak hét perc van hátra az előadásáig. Nem tudna valaki más segíteni?

– Egy pillanat az egész.

A nő tétovázott.

– De már olyan kevés az idő. Pillanatokon belül ő következik.

– Annál fontosabb, hogy gyorsan szóljon neki.

Úgy nézett rám, mintha pofon ütöttem volna. Nem tudom, mit képzelt. Egy rendőrtiszt azt kéri, hogy kerítsen elő valakit, mert beszélni akar vele. Azt gondolta, hogy vitát nyitok vele a dologról? Ingerült lettem, mert eszembe jutott az előbbi Armani öltönyös divatmajom. Úgy járt-kelt ott, mintha valami fontos ember lenne, amikor azokat az ingatlaneladókat a főnökéhez vezette. Vajon mi a fenétől gondolja, hogy olyan fontos? Lehet, hogy ő a főadminisztrátor,

de attól még valójában nem több, mint egy japán vállalatigazgató ajtónyitogatója.

Na, mindegy. Figyeltem, ahogy a nő körbement a konferenciatermen, és az emelvény felé tartott, ahol négy férfi várakozott, hogy elmondhassa a szövegét. A hallgatóság még mindig jegyzetelt, miközben a pódiumon szónokoló ősz férfi ezt mondta:

– Egy külföldi alkalmazott számára is *van* hely egy japán vállalatnál. Természetesen nem a vezetésben, sőt valószínűleg egyáltalán nem a felsőbb irányítási szinteken. De mindenképpen *van* hely. Önöknek is észre kell venniük, hogy a japán cégnél betöltött pozíciójuk igenis fontos. Hogy tisztelik önöket, és hogy feladatuk van. Külföldiek lévén, természetesen lesznek nehézségeik, amelyekkel szembe kell nézniük. De ezeket a nehézségeket le lehet győzni. És mindenképpen sikerülni fog, ha mindig *tudják, hol a helyük.*

Elnéztem a sok öltönyös üzletembert, amint lehajtott fejjel buzgón jegyzetelnek. Azon töprengtem: vajon most mit írnak? Azt, hogy „tudd, hol a helyed”?

Az előadó folytatta:

– Nemegyszer hallani, hogy egy vállalat alkalmazottai ezt mondják: „Számomra nincs hely egy japán vállalatnál, úgyhogy el kellett jönnöm.” Vagy olyanok is akadnak, akik így panaszkodnak: „Nem hallgattak rám, nem volt lehetőségem, hogy keresztülvigyem az elképzeléseimet, nem volt lehetőségem az előrejutásra.” Akik így beszélnek, nem értették meg, milyen szerepe lehet egy külföldinek a japán társadalomban. Nem voltak képesek beilleszkedni, ezért kellett elmenniük. De ez az ő problémájuk. A japánok maximálisan készek amerikaiakat és más külföldieket foglalkoztatni a vállalataiknál. Sőt,

valójában nagyon is szívesen látják őket. És el is fogadják az embert, amennyiben tudja, hol a helye.

Egy nő feltette a kezét, és megkérdezte:

– És mi a helyzet a nők hátrányos megkülönböztetésével a japán vállalatoknál?

– Szó sincs semmiféle hátrányos megkülönböztetésről – válaszolta az előadó.

– Én azt hallottam, hogy a nők számára nincs előrejutási lehetőség.

– Ez egyszerűen nem igaz.

– Akkor mi a magyarázata a sok pernek? Csak nemrég zárult le egy nagy per, amelyben a Sumimoto Bankot hátrányos megkülönböztetéssel vádolták. Azt olvastam, hogy eddig a japán vállalatok egyharmadát perelték be amerikai alkalmazottak. Ön szerint ennek mi az oka?

– Ez tökéletesen érthető – felelte az előadó. – Minden alkalommal, amikor egy külföldi vállalat egy új országban kezd működni, valószínűleg egészen addig hibákat követ el, amíg ki nem tapasztalja az adott ország szokásait és normáit. Mikor az ötvenes és hatvanas években az amerikai vállalatok először terjeszkedtek ki Európára, nekik is komoly nehézségekkel kellett megbirkózniuk, és számos alkalommal beperelték őket. Ennek megfelelően az sem különösebben meglepő, ha a japán cégeknek is némi időre van szükségük, amíg képesek lesznek Amerikához alkalmazkodni. Türelmesnek kell lennünk.

Egy férfi nevetve közbeszólt:

– Van olyan helyzet egyáltalán, amikor nem kell türelmesnek lenni Japánnal? – a kérdés inkább szomorúnak hangzott, mint dühösnek.

A hallgatóság többi része ezalatt tovább jegyzetelt.

– Nyomozó úr, Jim Donaldson vagyok. Miről van szó?

Megfordultam. Dr. Donaldson magas, sovány férfi volt, szemüveges és a pedánsságig jól fésült. Az öltözete laza volt és fiatalos: tweed sportzakót és piros nyakkendőt viselt. De az ingzsebéből azért idióta módon kikandikált a szokásos golyóstollgyűjtemény, amiről azonnal fel lehet ismerni egy mérnököt.

– Mindössze a Nakamoto-szalagokról szeretnék feltenni önnek néhány kérdést.

– Miféle Nakamoto-szalagokról?

– Azokról, amelyeken tegnap éjjel dolgoztak a laboratóriumában.

– Az én laboratóriumomban? Mr. öö…

– Smith. Smith hadnagy – adtam át neki a névjegyemet.

– Hadnagy úr, nagyon sajnálom, de nem tudom, miről beszél. Szalagok? Tegnap éjjel az én laboromban?

– Kristen, a titkárnője azt mondta, hogy az éjjel a laborban mindenki nagyon sokáig dolgozott bizonyos szalagokon.

– Igen, ez igaz. Az embereim többsége.

– És a szalagok a Nakamotótól érkeztek.

– A *Nakomotótól?* – rázta meg a fejét. – Ki mondta ezt magának?

– A titkárnője.

– Biztosítom, hadnagy úr, hogy a szalagok nem a Nakamotótól jöttek.

– Úgy hallottam, húsz szalagról volt szó.

– Igen. Legalább húsz volt. Nem tudom pontosan, hány. De a McCann-Ericksontól küldték őket. Az Asahi sör reklámkampányának az anyaga volt rajtuk. A kampány összes reklámfilmjén beszédjel-transzformációt kellett csinálnunk. Most, hogy az Asahi lett a legkedveltebb sör Amerikában.

– De a Nakamoto kérdésével…

– Hadnagy úr – szakított félbe türelmetlenül, s közben egy pillantást vetett a pódium felé –, hadd magyarázzak el valamit. Én a Hamaguri Kutatóintézet laboratóriumában dolgozom. A Hamaguri tulajdonosa a Kaikatsu Industries, a Nakamoto egyik üzleti ellenfele. A japán vállalatok között nagyon komoly verseny folyik. Véresen komoly. Higgye el nekem, az én laborom semmiféle Nakamoto-szalagokon nem dolgozott tegnap éjjel. Ilyesmi semmilyen körülmények között nem fordulhatna elő. Ha a titkárnőm mégis ezt mondta, akkor tévedett. Ez teljességgel lehetetlen. Most pedig előadást kell tartanom. Van még valami kérdése?

– Köszönöm, nincs.

A közönség éppen lanyhán megtapsolta az előző előadót, mivel az befejezte a beszédét.

Megfordultam, és kimentem a teremből.

Miután a Bonaventure-től elindultam, Connor hívott a golfpályáról. Bosszús volt a hangja.

– Megkaptam az üzenetét. Félbe kellett hagynom a játékot, úgyhogy remélem, valami jó hírről van szó.

Elmondtam neki, hogy egyre Morton szenátornál kell lennünk.

– Rendben – felelte. – Jöjjön ide értem fél tizenegyre. Van még valami?

Elmeséltem neki a Sugárhajtómű Laborba és a Hamagurihoz tett kirándulásaimat, azután azt is, mit beszéltem Donaldsonnal.

– Időpocsékolás volt – sóhajtott Connor.

– Miért?

– Mert a Hamagurit a Kaikatsu tartja fenn. A cég a Nakamoto riválisa. Elképzelhetetlen, hogy bármiben is segítsenek a Nakamotónak.

– Donaldson is ezt mondta – feleltem.

– Most hova megy?

– A Dél-kaliforniai Egyetem videolaboratóriumába. Hátha ők lemásolják a kazettákat.

Connor pár pillanatig hallgatott.

– Van még valami, amiről tudnom kell?

– Nincs.

– Rendben. Akkor tíz harminckor találkozunk.

– Miért olyan korán?

– Tíz harminckor – mondta, és letette a telefont.

Amint én is letettem a kagylót, újra megszólalt a telefon.

– Miért nem hívott? – Ken Shubik volt a *Timestől*. A hangjában neheztelés.

– Ne haragudjon. Nagyon sok volt a dolgom. Beszélhetünk most?

– Persze.

– Van számomra valami információja?

– Ide figyeljen. – Kis szünetet tartott. – Nincs éppen valahol itt a közelben?

– De igen. Körülbelül öt házra vagyok a szerkesztőségtől.

– Akkor ugorjon be hozzám egy kávéra.

– Nem akar telefonon beszélni?

– Hát, szóval…

– Na, Ken. Az nem lehet, hogy *maga* nem akar telefonon beszélni. – Shubik olyan volt, mint az összes *Times*-riporter. Ült az íróasztalánál a számítógép előtt, a fején fejhallgató, és egész álló nap telefonált. Ez volt a kedvenc ügyintézési módja. Így minden felszerelése a keze ügyében volt, és miközben a telefonon beszélt, azonnal a számítógépbe írhatta a jegyzeteit. Amikor rendőrségi sajtóösszekötő voltam, az irodám a Parker Centerben volt, kétháznyira a *Times*-épülettől. De a Ken-féle riporterek még így is inkább telefonon tárgyaltak velem, mint személyesen.

– Jobb lenne, ha idejönne, Pete.

Most már világos volt a dolog.

Ken nem akarta telefonon elmondani, amit megtudott.

– Oké, rendben – mondtam. – Tíz perc múlva ott vagyok.

A *Los Angeles Times* Amerika legnyereségesebb napilapja. A hírszerkesztőségi szoba a *Times*-épület egy teljes emeletét foglalja el. A termet ügyesen részekre tagolták, így az ember sosem érzékeli, milyen hatalmas valójában, és hány száz ember dolgozik benne. Ettől függetlenül mindig az az érzése az embernek, hogy napokig tart, amíg a céljához eljut, s közben bokszban gubbasztó, fénylő monitorokat bámuló újságírók végtelen sora mellett kell végighaladnia, s amerre csak ellát, az íróasztalokon mindenütt villogó kijelzős telefonok és a gyerekek felragasztott képei sorjáznak.

Ken boksza a Rendőrségi Hírek részlegénél volt, az épület keleti szárnyában. Amikor megérkeztem, fel-alá járkált az asztala előtt. Rám várt, s amint beléptem, karon fogott.

– Kávét? – kérdezte. – Igyunk egy kávét.

– Mi történt? – csodálkoztam. – Nem akarja, hogy meglássák velem?

– A rohadt életbe! Nem akarom, hogy a Görény kiszúrjon. Éppen itt van, és az új lány körül legyeskedik, aki a Külföldi Hírekhez jött. Az meg szegény még nem tudja, kivel van dolga – bökött fejével a hírszerkesztő szoba túlsó vége felé. Arra fordítottam a fejem, és egy ismerős figurát pillantottam meg, Willy Wilhelmet, akit mindenki csak Görény Wilhelmként emlegetett. Willy keskeny, görényszerű arca ebben a pillanatban éppen csupa mosolygó figyelem volt, amint az egyik számítógép előtt ülő szőke lánynak sütötte el idióta vicceit.

– Ejha, nem rossz.

– Ja. Egy igazi kis felfedezetlen gyöngyszem. Holland – mondta Ken. – Csak egy hete van itt, és még nem világosították fel Görénnyel kapcsolatban.

A legtöbb vállalatnál megtalálható a Görénynek megfelelő figura, aki jóval ambiciózusabb, mint amennyire lelkiismeretes, s aki megtalálja a módját, hogy bárki számára, akinek hatalom van a kezében, nélkülözhetetlenné tegye magát, miközben mindenki más szívből utálja.

Mint a legtöbb becstelen ember, Görény is mindenkiről csak a legrosszabbat feltételezte. Rá mindig lehetett számítani, ha egy dolgot a lehető legkedvezőtlenebb színben kellett feltüntetni. Ilyenkor egyre azt bizonygatta, hogy bármilyen más beállítás az igazság eltussolása lenne. Kitűnő orra volt az emberi gyarlóságok kiszimatolására, és remekül tudott melodrámát rendezni. Soha nem érdekelte, mi az igazság egy-egy esemény felszíne alatt, s az elfogulatlan véleményeket egyszerűen csak gyávának bélyegezte. Görény szerint a dolgok hátterében mindig van valami, amit meg lehet piszkálni, és ez volt az ő igazi vadászterülete.

A *Times* többi riportere mélységesen megvetette Görényt.

Ken és én kimentünk a terem közepén húzódó főfolyosóra. A kávéautomaták felé indultunk, de Ken hirtelen bekanyarodott a könyvtárba. Az emelet középső részén volt a Times könyvtára. Nagyobb volt, és jobban felszerelt, mint sok egyetemé.

– Szóval, mi van Wilhelmmel? – kérdeztem.

– Tegnap éjjel itt járt – mondta Ken. – Színházból hazafelé menet beugrottam, hogy magamhoz vegyek pár jegyzetet, ami a reggeli riportomhoz kellett, mert otthon akartam megírni. És itt találtam Görényt a könyvtárban. Tizenegy körül lehetett. Maga is tudja,

mennyire ambiciózus az a kis féreg. Láttam az arcán, hogy már megint vért szimatol. És ilyenkor az ember természetesen tudni akarja, miről van szó.

– Hát persze – mondtam. Görény híres volt az alattomos hátbatámadásairól. Egy évvel ezelőtt például sikerült kirúgatnia a Vasárnapi Kalendárium szerkesztőjét, és csak egy hajszálon múlott, hogy nem ő kapta meg a megüresedett státuszt.

– Szóval halkan megkérdeztem Lillyt, az éjszakai könyvtárost, hogy na mi van, mit keres itt Görény. Erre azt mondja: „A rendőrségi jelentéseket nézi át valami zsaruról." Na, gondolom magamban, micsoda megkönnyebbülés. De aztán kezdi fúrni az oldalamat a dolog. Mégiscsak én vagyok a rendőrségi rovat vezető riportere. Minden hónapban megírok pár sztorit a Parker Centerből. Mit tud ez a fickó, amit én nem? A rendőrségi ügyek az én asztalom, nem az övé. Úgyhogy mondom Lillynek, hogy na és hogy hívják azt a zsarut?

– Hadd találgassak-mondtam.

– Úgy bizony – felelte Ken. – Peter J. Smith.

– Hánykor volt ez?

– Tizenegy körül.

– Remek.

– Gondoltam, hátha tudni akar a dologról. Szóval megkérdeztem Lillytől – mármint tegnap éjjel –, hogy milyen anyagot kért ki. Azt mondja, mindent. Még a régi hullaházi jelentéseket is. Nyilván van valaki a Parkerben, aki kiadja neki a belső jelentéseket. Talált is anyagot valami kihallgatásról egy gyermekbántalmazási ügyben, amivel néhány éve vádolták magát.

– A kurva életbe.

– Szóval igaz? – kérdezte Ken.

– Igen, volt egy kihallgatás – mondtam. – De nem volt komoly a dolog.

– Na, meséljen el szépen mindent – nézett rám Kan.

– Pár évvel ezelőtt történt – kezdtem bele –, amikor még nyomozóként dolgoztam. A társam és én kimentünk egy hívásra a Ladera Heightsre. Egy családi veszekedésről volt szó. Egy spanyol házaspár esett egymásnak, mindketten hullarészegek voltak. A nő azt akarta, hogy tartóztassam le a férjét, és amikor én ezt megtagadtam, akkor azt állította, hogy a férje szexuálisan bántalmazza a gyereket. Nézem a gyereket, látszik, hogy semmi baja. Közöltem, hogy nem tartóztatom le a férjét. A nő bedühödött, másnap berohant a rendőrségre, és engem jelentett fel szexuális bántalmazásért. Persze előzetesen kihallgattak, aztán a vádat alaptalannak találták és elejtették.

– Oké – mondta Ken. – Van valamilyen utazási ügye, amelybe beleköthetnek?

– Utazási ügy? – ráncoltam össze a homlokom.

– Görény az utazásai után is kutatott. Repülőjegyek, hivatalos költségen tett utak, mások által fedezett kiruccanások…

– Nem rémlik semmi – ráztam a fejem.

– Igen, gondoltam, hogy Görény rossz nyomon jár. Maga a gyerekét egyedül nevelő szülő, nem megy el csak úgy hivatalos költségen.

– Bizony, ez lehetetlen.

– Akkor jó.

Beljebb sétáltunk a könyvtárba. Olyan részhez értünk, ahonnan az üvegfalon át ráláttunk a Rendőrségi Hírek szekcióra. Láttam, hogy Görény még mindig a lányt kábítja.

– Csak egy dolgot nem értek – mondtam Kennek. – Miért éppen én érdeklem? Semmilyen szempontból nem vagyok sáros. Egyetlen vitatható pont sincs a múltban. Három éve nem dolgozom mint nyomozó. Már sajtóösszekötő sem vagyok. A mostani beosztásom japán összekötő. Tehát amit csinálok, az tisztán politikai. Akkor miért szaglászik utánam egy *Times*-riporter?

– Úgy érti, mit akar itt csütörtök éjjel tizenegykor? – kérdezte Ken. Úgy nézett rám, mint egy idiótára. Mintha habzana a szám.

– Gondolja, hogy a japánok állnak a dolog mögött? – kérdeztem.

– Azt gondolom, hogy Görény bárkinek hajlandó dolgozni. Mindenki megveheti. Dolgozik tévéállomásoknak, lemezkiadóknak, brókercégeknek, még ingatlanügynököknek is. Ő *tanácsadó.* És Mercedes 500SL-en jár.

– Tényleg?

– Egy újságírói fizetésből nem is olyan rossz, ugye?

– Hát, nem rossz, az biztos.

– Szóval maga valakinek megszorította a tökét? Ugye ez történt tegnap este?

– Lehetséges.

– Merthogy valaki felhívta Görényt, hogy nyomozza le magát.

– Ez egyszerűen hihetetlen – mondtam.

– Nyugodtan higgye csak el – felelte Ken. – Az egyetlen dolog, ami aggaszt, hogy Görénynek informátora van a Parker Centerben. Valakin keresztül hozzájut a rendőrség belső ügyeivel foglalkozó anyagokhoz. Maga jól megvan a saját osztályán?

– Amennyire tudom, igen.

– Akkor jó. Mert Görény már megint elkezdte a szokásos kis trükkjeit. Ma reggel beszéltem Roger Bascombbal, a lap házi jogtanácsosával.

– És?

– Mit gondol, ki hívta fel nagy izgatottan, és zaklatta egy jogi kérdéssel tegnap este? Hát Görény. És vajon mi volt az a bizonyos kérdés?

Hallgattam.

– Az, hogy ha valaki rendőrségi sajtóösszekötő, akkor ettől automatikusan közéleti személyiség-e. Azaz olyan személy, aki nem indíthat pert rágalmazásért.

– Úristen.

– Bizony.

– És a válasz?

– Kit érdekel a válasz? Maga is tudja, hogyan működik a dolog. Görénynek mindössze annyit kell tennie, hogy felhív egypár embert, és azt mondja: „Helló, itt Bill Wilhelm az *L. A. Times*tól. Holnap lehozunk egy cikket, amelyben Peter Smith hadnagyról megírjuk, hogy egy gyermeket szexuálisan bántalmazott. Tudna esetleg valamit hozzáfűzni a dologhoz?" Néhány jól elhelyezett telefon, és a cikket már le sem kell közölni. A szerkesztő kihúzhatja, de akkorra már elérte a célját.

Szótlanul álltam. Tudtam, hogy amit Ken mond, igaz. Már nemegyszer láttam, hogyan zajlanak le az ilyen esetek.

– De hát mit tehetek ellene?

– Mondjuk személyes példával igazolhatná, hogy a Los Angeles-i Rendőrség brutalitásáról szóló hírek nem csupán mendemondák – nevetett Ken.

– Nem vagyok tréfás hangulatban.

– Nincs olyan újságíró ennél a lapnál, aki ezért a kis brutalitásért kiszerkesztené. Ezt garantálom. Meg is ölhetné azt a disznót. És ha valaki házivideóra venné… Ember, az itt dolgozók fizetnének, hogy megnézhessék.

– Ken.

– Jó, jó, álmodozni csak szabad? – sóhajtott fel. – De azért van itt valami. Tavaly, amikor Wilhelm belekeveredett a Kalendáriumnál történt… öö… szerkesztőváltásba, kaptam postán egy csomagot, amelyen nem volt feladó. És nemcsak én, hanem rajtam kívül még néhányan. Akkoriban senki sem foglalkozott komolyan a dologgal. Eléggé mocskos kis csomag. Érdekli?

– Igen.

Sportzakója belső zsebéből előhúzott egy apró, barna borítékot. Egy zsinórral lehetett kinyitni és lezárni. A boríték belsejében egy fotósorozatról készült másolat volt. A felvételek Willy Wilhelmet ábrázolták, amint éppen intim közelségben van egy fekete hajú férfiával. A férfi feje éppen Wilhelm ölébe mélyed.

– Nem lehet minden szögből jól látni Görény arcát – mondta Ken –, de kétségtelen, hogy ő az. Pillanatfelvétel a riporterről, amint éppen néhány kellemes percet szerez riportalanyának. Hogy úgy mondjam, éppen leitatja.

– És ki a másik fickó?

– Egy darabig eltartott, amíg kiderítettük. A neve Barry Borman. A Kaisei Electronics dél-kaliforniai eladásokért felelős területi igazgatója.

– És mit csináljak ezekkel a fotókkal?

– Adja ide a névjegykártyáját – mondta Ken. – Odatűzöm a borítékra, és elküldöm Görénynek.

– Nem, ezt nem akarom – ráztam meg a fejem.

– Pedig ettől biztosan meggondolná, hogy tovább szaglásszon-e.

– Nem – tiltakoztam. – Ez nem az én stílusom.

Ken megvonta a vállát.

– Hát igen. Lehet, hogy egyébként sem segítene. Még ha Görény farkára lépünk is, a japánoknak valószínűleg vannak más eszközeik. Még mindig nem tudtam kideríteni, hogyan került az újságba a tegnapi sztori. Mindenütt csak azt hallani, hogy „Utasítás legfölülről, utasítás legfölülről". Fogalmam sincs, ez mit jelent. Végül is bármit jelenthet.

– Valakinek pedig meg kellett írnia.

– Megmondom őszintén, képtelen vagyok kideríteni, ki volt az. De tudja, a japánoknak nagyon komoly befolyásuk van a lapnál. Többről van itt szó, mint a puszta hirdetéseikről, többről, mint a könyörtelen sajtógépezetükről, amely Washingtonból mondja ki a döntő szót, és többről, mint helyi szintű lobbizásról vagy politikai személyiségek és szervezetek kampányainak az anyagi támogatásáról. Minderről együtt és még többről. És az egész kezd nagyon alattomossá válni. Az ember üldögél egy értekezleten, ahol éppen megvitatnak egy cikktervezetet. Aztán hirtelen kiderül, hogy senki sem szeretné megsérteni őket. Teljesen függetlenül attól, hogy a sztori igaz, vagy nem, hírnek számít-e vagy sem. És persze nem szemtől szemben, nem nyíltan megy a dolog. Senki sem mondja, hogy: „Ezt nem hozhatjuk le, mert akkor kiveszik a lapból a hirdetéseiket." Sokkal rafináltabban történik. Néha csak ránézek egy szerkesztőre, és máris tudom, hogy az adott sztori nem fog lemenni, mert félnek a következményektől.

Valójában azt sem tudják pontosan, mitől tartanak. Egyszerűen csak félnek.

– Ennyit a független, szabad sajtóról.

– Hé! – szakított félbe Ken. – Ez most nem a legmegfelelőbb pillanat, hogy közhelyeket durrogtassunk. Maga is tudja, hogyan működik a dolog. Az amerikai sajtó az uralkodó irányvonalat tükrözi. Az uralkodó irányvonal pedig mindig a hatalmon lévő csoportosulások irányvonala. Most éppen a japánok vannak hatalmon. A sajtó csak azt teszi, amit eddig: tükrözi az uralkodó irányvonalat. Csak semmi meglepetés. És vigyázzon magára.

– Vigyázni fogok.

– Ja, és szóljon, ha esetleg mégis szeretné kézbesíttetni azokat a fotókat a tisztelt címhez.

Azonnal beszélni akartam Connorral. Már kezdtem megérteni, miért aggódott, és miért akarta a lehető leghamarabb lezárni a nyomozást. Félelmetes dolog egy jól szervezett rágalomhadjárat. Egy dörzsölt újságíró – márpedig Görény dörzsölt volt – el tudta intézni, hogy mindennap megjelenjen egy új sztori, még akkor is, ha valójában semmi sem történt. Egyszer csak megjelenik egy ilyesfajta főcím: AZ ESKÜDTSZÉK VONAKODIK KIMONDANI A RENDŐR BŰNÖSSÉGÉT. Még akkor is, ha az esküdtszéket még össze sem hívták. Az emberek viszont látták a főcímeket, és levonták a saját, külön bejáratú következtetéseiket.

Az az igazság, hogy lehetetlen volt tisztázni egy ilyen ügyet. Ha a hadjárat szenvedő alanya ártatlannak találtatott, a rágalomhadjárat végén akkor is el lehetett sütni egy újabb főcímet. Mondjuk: AZ ESKÜDTSZÉK MÉGSEM ÁLLAPÍTOTTA MEG A RENDŐR

BŰNÖSSÉGÉT vagy A KERÜLETI FŐÜGYÉSZ NEM HAJLANDÓ VÁDAT EMELNI A GYANÚBA KEVEREDETT RENDŐR ELLEN. Egy ilyen főcím semmivel sem volt jobb, mintha elítélték volna az embert.

Ugyanakkor lehetetlen elfeledtetni egypár hetes sajtóhadjáratot. A vádakra mindenki emlékszik – a felmentésre senki. Ilyen az emberi természet. Ha valaki egyszer gyanúba keveredik, vért izzad, amíg valahogy tisztára mossa magát.

Az ügy most már körülöttem is kezdett hátborzongató fordulatokat venni, és tele voltam rossz előérzettel. A gondjaimon rágódva végül megérkeztem a Dél-kaliforniai Egyetem fizika fakultásához. Éppen készültem leparkolni, amikor megszólalt a telefon. Olson hívott, a főkapitány helyettese.

– Peter?

– Igen, uram?

– Nemsokára tíz óra. Azt hittem, mindjárt itt lesz, és az asztalomra teszi azokat a szalagokat. Ha jól emlékszem, ezt ígérte.

– Még nem sikerült lemásoltatnom őket.

– Szóval eddig ezzel foglalkozott?

– Igen, főnök. Miért?

– Csak mert a telefonokból, amiket kapok, úgy látom, nem hagyott fel a nyomozással – felelte Olson. – Az elmúlt egy óra folyamán maga egy japán kutatóintézetben járt, és mindenféle kérdést tett fel az ott dolgozóknak. Aztán ugyanezt tette egy tudóssal is, aki szintén egy japán kutatóintézetben dolgozik. Még egy japánok által szervezett szemináriumra is ellátogatott. Tisztázzunk valamit, Peter! Lezárult a nyomozás, vagy nem?

– Lezárult – mondtam. – Mindössze arról van szó, hogy próbálom lemásoltatni ezeket a szalagokat.

– Hát akkor ne is legyen szó többről, oké?

– Rendben, Jim.

– Az egész rendőrség érdekében és külön-külön minden egyes alkalmazott érdekében azt szeretném, ha végre magunk mögött tudhatnánk ezt az ügyet.

– Rendben, Tim.

– Nem akarom, hogy a helyzet kicsússzon az ellenőrzésem alól.

– Értem.

– Remélem is – mondta. – Csináltassa meg a másolatokat, és utána azonnal jelentkezzen nálam. – Letette a telefont.

Leparkoltam, és beléptem a fizika fakultás épületébe.

Az auditórium leghátsó és egyben legfelső sorában vártam, amíg Phillip Sanders befejezte az előadást. Egy fekete tábla előtt állt, amelyen bonyolult egyenletek és képletek sorakoztak. Körülbelül harminc diák ülhetett a teremben, többségük elöl. Hátulról láttam a fejük búbját.

Dr. Sanders negyven év körüli, energikus férfi volt. Miközben beszélt, egyfolytában föl-alá járkált a tábla előtt, és rövid, erőteljes mozdulatokkal böködte a felvázolt egyenleteket. Krétája időnként nagyot csattant a „jel-kovariáns aránymeghatározás" és a „faktorális delta sávszélesség zajszint" képletén. Először még azt sem tudtam megállapítani, hogy milyen tantárgyról van szó. Végül arra a következtetésre jutottam, hogy elektromérnököknek ad elő.

Amikor a percmutató a tizenkettesre ért, végre kicsengettek. A diákok felálltak, és a jegyzeteiket bepakolták a táskáikba. Megdöbbentem. Majdnem minden diák ázsiai volt. Férfiak és nők vegyesen. Akik nem távol-keletiek voltak, azok indiaiak vagy pakisztániak. A harminc diák közül csak hárman voltak fehérek.

– Igen, ez így van – mondta Sanders, amikor elindultunk a folyosón, hogy átmenjünk a laboratóriumába. – Egy elektrofizika-óra nemigen vonzza az amerikai diákokat. Ez már évek óta így van. Az elektronikai iparban is kevés az amerikai munkaerő. Komoly bajban lennénk, ha a távol-keletiek és az indiaiak nem jönnének ide, hogy matematikai vagy mérnöki doktorátust szerezzenek, és azután amerikai vállalatoknál helyezkedjenek el.

Lementünk egy lépcsőn, aztán balra fordultunk. Egy alagsori folyosóhoz értünk. Sanders gyors léptekkel haladt.

– De a fő problémát az jelenti, hogy lassan már őket is elveszítjük – folytatta. – Az ázsiai diákok is kezdenek hazamenni. A koreaiak visszatérnek Koreába. A tajvaniak is inkább otthon keresnek munkát, még az indiaiak is visszamennek a hazájukba. Országaikban egyre nő az életszínvonal, és otthon jobbak a lehetőségeik. Némelyik ázsiai országban már kitűnően képzett szakemberek tömege dolgozik. – Egy újabb lépcsősorhoz értünk, és gyorsan leereszkedtünk. – Tudja, az egész világon melyik városban a legmagasabb a doktori fokozattal bírók aránya az összlakossághoz viszonyítva?

– Nem Bostonban?

– Nem bizony. Dél-Koreában, Szöulban. Ezen érdemes elgondolkodni, amikor a huszonegyedik századdal kapcsolatos esélyeket latolgatjuk.

Ismét végigmentünk egy folyosón, aztán néhány pillanatra kiléptünk a szabadba, a napfényre, majd egy fedett átjáró következett, s végül megint beléptünk egy épületbe. Sanders folyton hátra-hátrapillantott a válla fölött, mintha attól félne, hogy lemaradok. Ugyanakkor egyetlen pillanatra sem hagyta abba a beszédet.

– És mivel a külföldi diákok hazamennek, már nincs, aki Amerikában kutasson és új amerikai technológiákat kísérletezzen ki. Egyszerű a képlet. Nincs elegendő képzett szakember. Még az olyan nagy cégek, mint az IBM is kezdenek nehéz helyzetbe kerülni. Egyszerűen nincsenek képzett szakemberek. Vigyázzon, ajtó.

A csapóajtó felém lendült. Átevickéltem, azután megkérdeztem:

– De ha itt van ez a rengeteg munkalehetőség a csúcstechnológiát előállító iparban, ez miért nem vonzza a diákokat?

– Ez nem olyan vonzó, mint a beruházási bankok vagy az ügyvédi pálya – nevetett Sanders. – Mert lehet, hogy Amerikában nincs elég

mérnök és természettudós, de az biztos, hogy nálunk képezik a világon a legtöbb ügyvédet. A világ összes ügyvédjének a fele Amerikában dolgozik. Ezen is érdemes egy kicsit elgondolkodni – mondta a fejét csóválva. – A világ összlakosságának mindössze négy százaléka él Amerikában. A világ gazdasági termelésének alig tizennyolc százalékát produkáljuk. Ehhez képest a földkerekség összes ügyvédének ötven százalékával mi büszkélkedhetünk. És az egyetemeink évente harmincötezer új ügyvéddel gyarapítják ezt az impozáns számot. Itt vagyunk csak igazán termelékenyek. Erre a területre irányul az ország figyelme. A tévéshow-k fele ügyvédekről szól. Amerika az ügyvédek országa lett. Mindenki pereskedik. Mindenki jogi vitákat folytat. Mindenki a bíróságokon ücsörög. De hát háromnegyedmillió amerikai ügyvédnek csak csinálnia kell *valamit.* Valahogy meg kell keresniük az évi betevő háromszázezrüket. Az összes többi ország azt gondolja, elment az eszünk.

Kinyitott egy ajtót, és végre megpillantottam a feliratot: MODERN KÉPTECHNIKÁI LABORATÓRIUM. A betűket kézzel festették, és a felirat alatt egy nyíl mutatta a további irányt. Sanders most egy hosszú alagsori folyosón vezetett keresztül.

– Még a legjobb képességű gyerekeinket sem tudják megfelelő szinten oktatni. A nemzetközi felmérések alapján a legtehetségesebb amerikai gyerekek tizenkettedik helyen állnak a fejlett ázsiai és európai ipari országok iskolásai mögött. És ezek a legjobbjaink. A kevésbé tehetségesek között még riasztóbb a helyzet. Az érettségizett amerikaiak egyharmada nem tud elolvasni egy busz- menetrendet. Egyszerűen analfabéták.

Elértünk a folyosó végére, és jobbra fordultunk.

– És azok a fiatalok, akikkel én találkoztam, lusták. Egyik sem akar komolyan dolgozni. Fizikát tanítok. Évekig tart, amíg az ember komolyan beleáshatja magát. Csakhogy minden fiatal szeretne úgy öltözni, mint Charlie Sheen és megkeresni az egymillió dollárt, mielőtt huszonnyolc éves lesz. Csak egyetlen módon lehet ennyi pénzt keresni. Ha valaki ügyvéd vagy beruházási bankár. Csakis a Wall Streeten. Az olyan helyeken, ahol papírfecniket lehet pénzre váltani. Semmiért valamit. De hát ez az, amire a fiatalok vágynak manapság.

– Lehet, hogy csak a Dél-kaliforniai Egyetemen.

– Higgye el nekem, mindenütt ez a helyzet. Mindegyik gyerek néz tévét.

Kinyitott egy újabb ajtót. Még egy folyosó, de ez a mostani penészszagú volt és nyirkos.

– Persze, persze. Tudom, hogy régimódi vagyok – folytatta Sanders. – De én még mindig hiszek abban, hogy minden emberi teremtménynek megvan a maga dolga. Magának is, nekem is. Pusztán attól, hogy itt vagyunk ezen a Földön, olyan ruhát viselünk, amilyet, azt tesszük, amit teszünk, mindnyájunknak megvan a maga dolga. És a világnak ebben az apró zugában a mi feladatunk éppen az, hogy a szarban horgásszunk. Tévéhíradók anyagát elemezzük, hogy megtudjuk, hol piszkáltak bele a szalagba. Tévéreklámokat vizsgálunk, hogy megtaláljuk a trükköket.

Sanders hirtelen megtorpant.

– Mi történt?

– Nem volt velünk még valaki? – kérdezte. – Nem jött magával még egy ember?

– Nem. Egyedül jöttem.

– Akkor jó – mondta, és újra az előbbi nyaktörő sebességre kapcsolt. – Mindig félek, hogy elveszítek valakit idelent. Oké. Megérkeztünk. Itt a labor. No, hál' istennek, az ajtó még a helyén van.

Új erőre kapva, vidám arccal kitárta az ajtót. Csak álltam, és döbbenten bámultam a szobát.

– Tudom, hogy nem valami fényűző – mentegetőzött Sanders.

Ez kifejezetten szerény megfogalmazása volt annak, ami elém tárult.

Egy pincehelyiségben álltam. A mennyezetről rozsdás csövek és különféle szerelvények csüngtek alá. A zöld linóleumpadló több helyen felkunkorodott, és kilátszott alóla a betonalapzat. A szobában körben faasztalok, mindegyiken nagy halom műszer, kábelek lógtak róluk szerteszét. Minden asztalnál egy diák ült, és az előtte álló monitorra meredt. A szobában több helyen vödröket fedeztem fel, amelyekben a plafonról csöpögő vizet fogták föl.

– Ez volt az egyetlen helyiség, amelyet megkaphattunk, és nincs pénzünk olyan hívságokra, mint mondjuk egy normális mennyezet. De ne is törődjön vele. Nem számít. Csak vigyázzon a fejére.

Elindult a szoba belseje felé. Száznyolcvan centiméter magas vagyok, nem egészen hat láb, de le kellett hajolnom, hogy be tudjak lépni a szobába. A fejünk fölül valahonnan éles surrogást és csikorgást hallottam.

– Korcsolyázók – magyarázta Sanders.

– Tessék?

– Egy jégpálya alatt vagyunk. Majd megszokja. Egyébként most kifejezetten elviselhető. Amikor délutánonként hokiedzés van, akkor bizony egy kissé hangos.

Beljebb mentünk a helyiségbe. Úgy éreztem magam, mintha egy tengeralattjárón lennék. Az asztaloknál dolgozó diákokra pillantottam. Mindannyian a munkájukra összpontosították teljes figyelmüket. Egyikük sem nézett fel, amikor elhaladtunk mellettük.

– Tulajdonképpen milyen típusú szalagot akar lemásolni? – kérdezte Sanders.

– Egy nyolc milliméteres japán kazettát. Biztonsági kamerákról rögzített felvételek. Lehet, hogy komplikált lesz.

– Komplikált? Azt erősen kétlem – mondta Sanders. – Tudja, még fiatalkoromban én írtam a videokép minőségét javító algoritmusok nagy részét. A szemcsétlenítés, inverzió, képszélletapogatás meg ilyesmi. Ezt mind én csináltam. Mindenütt a Sanders-algoritmusokat használták. Még akkor írtam őket, amikor posztgraduális képzésen voltam a Kaliforniai Műszaki Egyetemen. A szabadidőmben a Sugárhajtómű Laborban dolgoztam. Szóval biztos, hogy meg tudjuk csinálni.

A kezébe adtam az egyik kazettát.

– Jópofa kis mütyür.

– És aztán? Mi lett az algoritmusok sorsa? – kérdeztem.

– A kereskedelemben nem volt rájuk igény – mondta. – A nyolcvanas években az olyan amerikai vállalatok, mint az RCA vagy a General Electrics teljesen kivonultak a kereskedelmi elektronikai iparból. A képminőség-javító programjaimat Amerikában nem tudták felhasználni. – Megvonta a vállát. – Így aztán megpróbáltam Japánban eladni a Sonynak.

– És?

– A japánok egyszer csak szabadalmaztatták a termékeket. Ott, Japánban.

– Úgy érti, már nekik is megvoltak ezek az algoritmusok?

– Nem. Csak a szabadalmi jog. Japánban a szabadalmaztatás az ipari hadviselés egyik formája. A japánok őrült iramban szabadalmaztatják a találmányokat. És nagyon furcsa rendszer szerint csinálják. Nyolc évig tart, amíg egy termék Japánban szabadalmi jogot kap, csakhogy a kérvényt tizennyolc hónap után nyilvánosságra hozzák, és azután a szabadalmi díj már elvitatható. A dolog persze csak egy irányba működik. Japánt természetesen nem kötik ugyanilyen szabadalmi egyezmények Amerikában. Ez az egyik módja annak, hogy megőrizzék az előnyüket. Szóval amikor Japánba mentem, megtudtam, hogy a Sony és a Hitachi már bejelentett néhány, a találmányaimmal kapcsolatos szabadalmat, és úgynevezett „szabadalomelárasztást" is csináltak. Ez azt jelenti, hogy az összes lehetséges felhasználás jogát is megvették. Nekik ugyan nem volt joguk felhasználni az algoritmusaimat, de amint kiderült, nekem sem, mivel már megvették a találmányaim használatának a szabadalmi jogát. – Megvonta a vállát. – Bonyolult elmagyarázni. Meg egyébként is régi történet. A japánok mostanra kifejlesztettek egy sokkal komplikáltabb videoszoftvert, amely messze felülmúl mindent, ami nekünk van. Évekkel előttünk járnak. De mi azért csak tovább küszködünk ebben a laborban. Á, éppen itt van az az ember, akire szükségünk van. Dan, ráérsz most egy kicsit?

Egy fiatal nő pillantott föl ránk a számítógépétől. Hatalmas szem, szarukeretes szemüveg, sötét haj. Az arcára árnyékot vetett néhány cső, amely a plafonról lógott lefelé.

– De hiszen maga nem is Dsn – mondta csodálkozva Sanders. – Hol van Dsn, Theresa?

– Egy félévközi vizsgára tanul – felelte Theresa. – Én csak segítek neki lefuttatni a normálidős sorozatokat. Éppen most érnek véget. – Az volt a benyomásom, hogy idősebb volt a többi diáknál. Nem tudtam pontosan megmondani, miért, de biztosan nem az öltözködése miatt. Élénk színű hajleszorítót viselt, farmerdzsekit és alatta egy U2 pólót. De egyfajta nyugalom sugárzott belőle, amitől idősebbnek tűnt.

– Tudna most egy kicsit valami mással foglalkozni? – kérdezte Sanders, miközben tett egy kört a monitor körül. – Merthogy lenne itt egy sürgős munka. A rendőrségnek kellene segítenünk. -A csövek alatt hajolgatva mentem Sanders után.

– Hát persze – mondta a nő, és elkezdte sorban kikapcsolni az asztalán lévő készülékeket. Közben végig háttal volt nekem, de aztán megfordult, és végre megláttam az arcát. Kreol bőrű volt, egzotikus, majdhogynem eurázsiai típus. És gyönyörű, halálosan gyönyörű. Azokra az enyhén kiálló arccsontú manökenekre hasonlított, akiket a divatlapokban lehet látni. Azért is megdöbbentem, mert ez a nő túl szép volt ahhoz, hogy egy alagsori elektronikai laborban dolgozzon. Bizarrul hatott itt.

– Ismerkedjen meg Theresa Asakumával – mondta Sanders. – O az egyetlen japán posztgraduális diákunk, aki itt dolgozik.

– Helló – mondtam, és éreztem, hogy elpirulok. Hülyén éreztem magam. Túl gyorsan áramlott felém a rengeteg különböző információ. Mindent figyelembe véve nem szerettem volna, ha egy japán nyúl a szalagokhoz. De a lány keresztneve nem volt japán. És ő maga sem látszott japánnak. Sokkal inkább eurázsiainak, egy szemernyi japán beütéssel. Annyira egzotikus volt. Még az is lehet, hogy…

– Jó reggelt, hadnagy úr – mondta, és kinyújtotta a bal kezét, hogy kezet fogjunk. Kissé oldalt nyújtotta felém a karját, ahogy az ember olyankor szokta, amikor a jobb keze sérült.

Kezet fogtam vele.

– Helló, Miss Asakuma.

– Szólítson inkább Theresának.

– Oké.

– Hát nem gyönyörű lány? – kérdezte Sanders, mintha az ő érdeme lenne. – Egyszerűen csodaszép.

– Igen – ismertem el. – Csodálom, hogy nem manökenként dolgozik.

Egy pillanatra kínos csend lett. Nem tudtam, miért. A lány hirtelen elfordult.

– Sohasem érdekelt az ilyesmi – mondta.

Sanders abban a pillanatban közbevágott, és így szólt:

– Theresa, Smith hadnagy szeretné, ha lemásolnánk néhány szalagot. *Ezeket* a szalagokat.

Sanders a lány felé nyújtott egy kazettát. Theresa bal kezével érte nyúlt, és a fény felé tartotta. Jobbját könyökben behajlítva továbbra is a csípőjéhez szorítva tartotta. Ekkor vettem észre, hogy a jobb karja teljesen elsorvadt, az oldala mellett csüngött, és egy kis húsos csökevényben végződött, amelyet nem fedett el teljesen farmerdzsekijének ujja. Olyan volt, mint egy Thalidomide-bébi karja.

– Hm, elég érdekes – mondta, miután összehúzott szemmel megvizsgálta a szalagot. – Nyolc milliméteres, szupersűrűségű. Lehet, hogy ez az az új szabadalom, amiről mostanában mindig hallani. Amelyikben normálidőnél automatikus a képminőségjavítás.

– Sajnos ezt nem tudom – mondtam. Bután éreztem magam, hogy szóba hoztam ezt a manökendolgot. Beletúrtam a kartondobozba, és előhalásztam a lejátszókészüléket.

Theresa azonnal elővett egy csavarhúzót, és leszerelte a kis videomagnó tetejét. A szerkezet fölé hajolt, és szemügyre vette a belsejét. Egy IC-táblát, egy fekete motort és három kristályhengert láttam.

– Igen. Ez az új szerkezet. Rettentő ügyes. Nézze, dr. Sanders, csak három fejet tesznek bele. Az IC-tábla biztosan sűrített komponensű RGB. Annak kell lennie. Maga szerint ez a kis dolog itt nem egy sűrített körrendszer?

– Valószínűleg digitális-analóg konverter – mondta Sanders.

– Nagyon elmés. És iszonyú apró. – Kezébe vette a kis dobozt, és felém fordult. – Tudja, mitől van az, hogy a japánok meg tudják csinálni ezeket a szerkezeteket, mi pedig nem? Úgy, hogy *kaizenol*ják őket. Így hívják a jól kiszámított, türelmes és folyamatos fejlesztést. A termékeik évről évre egy kicsit jobbak, egy kicsit kisebbek és egy kicsit olcsóbbak. Az amerikaiak nem ilyen módon közelítik meg a dolgot. Csak fényévnyi ugrásokban képesek gondolkodni. Azt remélik, hogy egyszer csak valami világraszólót tudnak produkálni, és azután nyugodtan ülhetnek ölbe tett kézzel. A japánok ezzel szemben apró kis lépésekben haladnak előre, és egyetlen pillanatra sem pihennek meg. Úgyhogy amikor rápillant egy ilyen szerkezetre, akkor egyben egy világszemlélet megtestesülését is látja.

Mialatt ezeket mondta, a hengereket vizsgálgatta, és elismerően bólogatott.

– Le tudják másolni? – kérdeztem végül.

– Persze – mondta Theresa. – A konverterből ki tudjuk vezetni a jelet, és rögzíteni is tudjuk, amilyen formátumban csak kívánja. Mi felelne meg a legjobban? Háromnegyedes? OM? VHS?

– VHS – feleltem.

– Semmi akadálya – mondta.

– De pontos lesz a másolat? A Sugárhajtómű Laborban azt mondták, nem tudják garantálni, hogy pontos lesz.

– Ugyan már, a Sugárhajtómű Labor – legyintett Sanders. – Csak azért beszélnek így, mert az egy állami cég. Mi viszont meg szoktuk csinálni, amivel megbíznak bennünket. Ugye, Theresa?

De Theresa nem figyelt rá. Néztem, hogy ép kezével kábeleket és vezetékeket csatlakoztat különböző aljzatokba, s közben csonkjával tartja a kis lejátszót. Ahogy azt már sok testi fogyatékosnál észrevettem, az ő mozdulatai is olyan gördülékenyek és ügyesek voltak, hogy szinte nem is lehetett észrevenni, hogy nem használja a jobb kezét. Az apró lejátszót hamarosan rácsatlakoztatta egy másik videomagnóra és egyszerre több monitorra.

– Mik ezek?

– Így figyeljük a jelet.

– Hogy a lejátszásnál minél részletesebb legyen?

– Nem. Azon a nagy képernyőn lesz a kép. A többin figyelem majd a kép különböző összetevőit és a jeltérképet. A jeltérkép mutatja, hogyan helyezkedik el a kép a szalagon.

– És erre most feltétlenül szükség van? – kérdeztem.

– Nincs, csak szeretném egy kicsit alaposabban megvizsgálni. Kíváncsi vagyok, hogyan állítják elő ezt a szupersűrűségű formátumot.

– Tulajdonképpen mivel vették fel a képet? – kérdezte Sanders.

– Egy biztonsági kamerarendszerről rögzítették.

– És ezek az eredeti szalagok?

– Azt hiszem, igen. Miért?

– Mert ha az eredeti anyaggal van dolgunk, akkor különösen óvatosan kell vele bánnunk. – Tulajdonképpen Theresához intézte a szavait. Őt figyelmeztette. – Nem szeretnénk, ha valamilyen visszaverődő hullám megbolygatná a szalag felszínét. Vagy ha a fejekről elszivárogna néhány jel, ami megzavarná a jeláram belső szerkezetét.

– Ne aggódjon – nyugtatta meg Theresa. – Már elejét vettem a dolognak. – Rámutatott egy műszerre. – Látja, ez majd figyelmeztet, ha impedanciacsúszás történik. És a központi processzort is figyelem.

– Oké – mondta Sanders, és úgy mosolygott, mint egy büszke szülő.

– Mennyi időre van szükség? – kérdeztem.

– Nem tart sokáig. Nagyon nagy sebességgel tudjuk átjátszani a jeleket. A maximum a lejátszószerkezettől függ, és úgy látom, van benne gyors jelletapogató. Úgyhogy valószínűleg két-három percre lesz szükség kazettánként.

Az órámra pillantottam.

– Tíz harminckor ott kellene lennem valahol, ahonnan semmiképpen nem késhetek el. Viszont nem akarom itt hagyni…

– Mindegyiket le akarja másoltatni?

– Hát, tulajdonképpen csak öt lenne rettentően fontos.

– Akkor először csinálja meg azokat.

Egymás után lejátszottuk minden felvétel első néhány percét, hogy megtaláljuk azt az ötöt, amely a negyvenhatodik emeletről készült. Amikor a szalagok elindultak, a Theresa asztalán álló központi monitoron figyeltem a képet. Az oldalsó készülékek

képernyőin olyan jel csíkok lüktettek, mint a kórházi intenzív figyelők monitorain. Ezt meg is említettem Theresának.

– Pontosan erről van szó – felelte. – Intenzív videofigyelést csinálunk. – Kivette az egyik szalagot, betett egy újat, és elindította. – Hopp, azt mondta, hogy ez eredeti anyag? – Nos, korántsem. Ezek a szalagok másolatok.

– Honnan tudja?

– Gyorsulási jel van rajtuk. – Theresa a szerkezet fölé hajolt, és úgy figyelte a jelcsíkokat. Közben finoman tologatott és csavargatott néhány gombot.

– Igen, azt hiszem, ezek tényleg gyorsulási jelek – mondta Sanders, aztán felém fordult. – Tudja, magából a képből nehéz megállapítani, hogy egy videofelvétel másolat-e vagy sem. A régi analóg videóknak minden egyes másolat után valamelyest gyengült a minősége, egy ilyen digitális rendszernél viszont semmi különbség az eredeti és a duplikátum között. Minden egyes másolat tökéletesen megegyezik az eredeti példánnyal.

– Akkor honnan tudják, hogy ezek a szalagok másolatok?

– Theresa nem a képet figyeli – magyarázta Sanders –, hanem a jelet. Ha a képről nem is tudjuk megmondani, hogy másolat-e, néha észre lehet venni, hogy a jel egy másik videolejátszóról érkezett, nem kameráról.

– Hogyan? – ráztam meg a fejem értetlenül.

– Abból, hogyan helyezkedik el a jel a felvétel első fél másodpercében – mondta Theresa. – Ha a felvevő videót hamarabb indítják el, mint a lejátszót, néha fel lehet fedezni némi fluktuációt a kimenőjelnél, amikor a lejátszó motorja beindul. Ez tisztán mechanikai jelenség. A lejátszómotorok nem képesek bekapcsolás

után azonnal felgyorsulni a normálsebességre. Külön kis áramköröket szoktak a magnókba beépíteni, hogy a lehető legminimálisabbra csökkentsék a zavart, de teljesen nem tudják kiküszöbölni. Mindig szükség van némi időre, amíg a motor eléri a lejátszási sebességet.

– És ez az, amit észrevett?

Theresa bólintott.

– Úgy hívják, hogy gyorsulási jel.

– Ez az, ami sohasem fordul elő, amikor a jel közvetlenül kameráról érkezik – tette hozzá Sanders. – Mivel a kamerákban nincsenek mozgó alkatrészek. Egy kamera mindig azonnal normálsebességgel működik.

– Szóval ezek a kazetták másolatok? – ráncoltam össze a homlokomat.

– Az baj? – kérdezte Sanders.

– Nem tudom. Ha lemásolták őket, akkor akár meg is változtathatták, ami rajtuk van, nem?

– Elméletileg igen – felelte. – Ám alaposan meg kellene vizsgálnunk őket, hogy ezt meg tudjuk állapítani. És nagyon nehéz lenne biztosan megmondani. Ezek a szalagok egy japán vállalattól származnak?

– Igen.

– A Nakamotótól?

– Igen – bólintottam.

– Őszintén szólva nem csodálkozom, hogy másolatokat adtak magának – mondta Sanders. – A japánok rendkívül óvatosak. Nem nagyon bíznak a kívülállókban. És a japán vállalatok úgy érzik magukat Amerikában, ahogy mi éreznénk magunkat Nigériában. Azt gondolják, csupa vadember veszi körül őket.

– Hé! – szólt rá Theresa.

– Elnézést – mondta Sanders. – De maga is tudja, mire gondolok. A japánok úgy érzik, hogy állandóan el kell viselniük tőlünk valamit. A ügyetlenségünket, a lassúságunkat, az értetlenségünket. Ezért aztán fokozottan védekeznek ellenünk. Szóval, ha ezeknek a szalagoknak jogi szempontból bármiféle jelentőségük van, kizárt dolog, hogy az eredeti kópiákat egy magafajta barbár rendőr kezébe adják. Nem, nem. Biztos, hogy másolatokat adtak magának, az eredetieket pedig megtartották, mondván, jobb, ha azok biztos kezekben vannak. Teljesen biztosak benne, hogy az elmaradott amerikai technológiával úgysem tudjuk kideríteni, hogy másolatok.

– És mennyi ideig tart, amíg ennyi szalagot lemásolnak? – kérdeztem.

– Nem sokáig – mondta Sanders a fejét csóválva. – Ahogy most Theresa másolja, kazettánként öt perc. Gondolom, a japánok sokkal gyorsabban csinálják. Mondjuk kazettánként két perc.

– Ha így áll a dolog, akkor rengeteg idejük volt tegnap éjjel, hogy lemásolják őket.

Miközben beszéltünk, Theresa folyamatosan cserélgette a kazettákat, hogy megnézhessük az elejüket. Amikor egy-egy kép megjelent, mindig rám pillantott, én pedig megráztam a fejem. Mindegyik biztonsági kamera anyaga sorra került. Végre megtaláltuk az első szalagot, amely a negyvenhatodik emeletről készült. A képernyőn feltűnt az ismerős hivatali helyiség.

– Igen, ez az egyik.

– Oké. Akkor most átteszem VHS-re – mondta Theresa, és elindította a másolót. Nagy sebességgel tekerte előre a szalagot, s a

képek csíkosán és gyorsan ugrálva váltakoztak. Az oldalsó monitorokon vadul ugráltak a jelek.

– Van ennek valami köze a tegnap esti gyilkossághoz? – kérdezte a lány.

– Igen. Tud a dologról?

– A híradóban láttam – vonta meg a vállát. – És a gyilkos meghalt egy autóbalesetben, ugye?

– Úgy van – feleltem.

Félig háttal állt nekem, profilból láttam az arcát, magasan ívelő arccsontját – mesebelien gyönyörű volt. Hirtelen eszembe jutott, hogy Eddie Sakamura milyen népszerű playboy volt. – Ismerte a fickót?

– Nem – felelte. Majd kisvártatva hozzátette: – Japán volt.

Újra kínos csend állt be. Volt valami, amit Theresa és Sanders tudott, én viszont nem. De nem volt ötletem, hogyan kérdezhetnék rá, úgyhogy inkább tovább figyeltem a videót.

Újra láttam, ahogy a napfény végigpásztázta a negyvenhatodik emeletet. Majd pedig, ahogy a lámpákat sorban felkapcsolták, és lassanként távozott a hivatali személyzet. Aztán teljesen kiürült az emelet. Végre nagy sebességre felgyorsítva megjelent Cheryl Austin és legvégül a férfi. Szenvedélyesen csókolóztak.

– Aha – mondta Sanders. – Ez az?

– Igen.

Összevont szemöldökkel figyelte, mi történik a képen.

– Szóval a gyilkosságot *videóra vették?*

– Igen – feleltem. – Egyszerre több kamerával.

– Hihetetlen.

Sanders elnémult, és tovább figyelte a fejleményeket. A csíkokkal szabdalt nagy sebességű képen nem lehetett többet kivenni, mint az

alapvető történéseket. A két alak a tárgyalószoba felé tart, aztán a dulakodás, a férfi az asztalra nyomja Cherylt, hirtelen ellép tőle, és sietve kimegy a szobából.

Senki nem szólt. Mindnyájan a képernyőre meredtünk.

Theresára sandítottam. Az arca kifejezéstelen volt. A kép tükröződött a szemüvegén.

Eddie elhaladt a tükör előtt, és belépett a sötét átjáróba. A szalag még futott néhány másodpercig, majd a videó kidobta a kazettát.

– Ez az egyik. Szóval azt mondja, hogy több kamerával vették fel? Összesen hánnyal?

– Azt hiszem, öttel – mondtam.

Egy matricával megjelölte az első kazettát, majd elindította a másodikat, és elkezdődött az újabb nagy sebességű másolás.

– És ezek a másolatok pontosak? – kérdeztem.

– Hát persze.

– Akkor törvényes ügyben is felhasználhatjuk őket?

Sanders a homlokát ráncolta.

– Hogy érti azt, hogy törvényes ügyben?

– Bizonyítékként. Egy bírósági tárgyaláson…

– Az lehetetlen – mondta Sanders. – Kizárt dolog, hogy a bíróság bizonyítékként elfogadja ezeket a videoszalagokat.

– De ha egyszer pontos másolatok…

– Ennek semmi köze a dologhoz. Ma már semmilyen fotóanyagot, filmet vagy videót nem fogadnak el a bíróságokon.

– Erről nem tudtam – csodálkoztam.

– Mert hivatalosan még nem jelentették be – mondta Sanders. – A törvény még nincs teljesen készen. De nemsokára bevezetik. Manapság már minden fotó gyanús. A digitális rendszerekkel

tökéletesen meg lehet változtatni őket. *Tökéletesen.* Ez új dolog. Emlékszik, hogy az oroszok rendszeresen eltüntették a politikusaikat a május elsejei felvonulásokon készült fotókról? Mindig durva vágással és retusálással csinálták. Jól lehetett látni, hogy belepiszkáltak a képbe. Mindig volt egy furcsa kis üres hely a képen maradtak vállai között. Vagy egy kis színelmosódás a hátsó falon. Időnként a retusőr ecsetvonásait is fel lehetett fedezni, amelyekkel megpróbálta eldolgozni az egyenetlenségeket. Egyszóval könnyű volt rájönni a turpisságra. Látni lehetett, hogy meághamisították a képet. Nevetséges volt az egész.

– Emlékszem – mondtam.

– A fotóknak mindig is azért tulajdonítottak jelentőséget, mert nem lehetett megváltoztatni őket. Ezért mindenki úgy gondolta, hogy a fényképek a valóságot tükrözik. Am néhány éve a számítógépek lehetővé teszik, hogy kimutathatatlan változtatásokat végezzenek egy fényképen. Pár éve a *National Geographic* az egyik címlapfotón egy kicsit odébb tolta az egyiptomi Nagy Piramist. A szerkesztőnek nem tetszett, ahol eredetileg állt, és úgy gondolták, hogy jobban festene, ha valahol másutt lenne. Ezért aztán egyszerűen megváltoztatták a fotót, és odébb tették a piramist. Senki sem vette észre. De ha valaki egy fényképezőgéppel elmegy Egyiptomba, és megpróbál a helyszínen ugyanilyen felvételt készíteni, rájön, hogy lehetetlen. Mert nem létezik olyan szög, amelyből a piramisokat így látni egyszerre. A fényképek már nem a valóságot képezik le. És lehetetlen észrevenni, hogy meghamisították őket. Ez csak egy apró példa volt.

– És ugyanez videoszalagokkal is lehetséges? – kérdeztem.

– Elméletileg bármilyen videofelvételt meg lehet változtatni.

Figyeltem, ahogy a monitoron újra lejátszódik a gyilkosság. Ez a felvétel a szoba túlsó végén elhelyezett kamerával készült. Magát a gyilkosságot nem mutatta nagyon jól, de Sakamurát tisztán lehetett látni, amint a kamera felé közeledett.

– Mennyire tudnak megváltoztatni egy képet? – kérdeztem.

Sanders felnevetett.

– Manapság úgy változtatják meg, ahogy akarják.

– A gyilkost is ki lehet cserélni?

– Technikailag igen – felelte Sanders. – Ma már megvannak a megfelelő eszközök, amelyekkel egy komplex mozgó tárgyra pontonként rávihetnek egy arcot. Mondom, technikailag lehetséges, de gyakorlatilag iszonyú munka lenne.

Nem szóltam semmit. Végül is jobb volt így. Sakamura volt az első számú gyanúsított, és ő már meghalt. A főnök azt akarta, hogy zárjuk le az ügyet. Én magam is ezt akartam.

– Persze – folytatta –, a japánoknak már van mindenféle trükkös videoalgoritmusuk, amelyekkel a felszíneket szegmentumonként meg lehet változtatni, és háromdimenziós transzformációkat lehet végezni. Olyan dolgokat meg tudnak csinálni, amiket mi még elképzelni sem vagyunk képesek. – Ujjával dobolni kezdett az asztalon. – Mi ezeknek a szalagoknak a pontos története? Percről percre mondja el, mi történt velük.

– A gyilkosság tegnap este nyolc harminckor történt – mondtam. – Ezt egyébként a faliórán is látni. Azt mondták, a szalagokat nyolc negyvenötkor elvitték a biztonsági helyiségből. Kértük, hogy szerezzék vissza őket, és volt egy kis huzavona a japánokkal.

– Mint mindig. És végül mikor kapták meg a kazettákat?

– Hajnali fél kettő körül hozták be a rendőrségre.

– Oké – mondta Sanders. – Ez azt jelenti, hogy nyolc negyvenöttől egy harmincig náluk voltak a szalagok.

– Igen. Egy kicsivel kevesebb, mint öt órán át.

Sanders elfintorodott.

– Öt szalag, öt különböző szögből felvéve, nem egészen öt óra alatt. – Megcsóválta a fejét. – Kizárt dolog. Lehetetlen megcsinálni, hadnagy.

– Igen – erősítette meg Theresa. – Lehetetlen. Még nekik is. Túl sok képelemet kellett volna kicserélni.

– Biztosak ebben?

– Hát – mondta Theresa-, csak egyetlen módon lehet megcsinálni: ha vannak automatikus programjaik. De még a legigényesebb programok után is kézzel kell elvégezni a finomítást. A tökéletlen elmosódások és a hasonló hibák azonnal elárulják, hogy valami történt a képpel.

– Elmosódások? – kérdeztem. Észrevettem, hogy szeretek kérdéseket feltenni ennek a lánynak. Szerettem, hogy ilyenkor az arcát nézhetem.

– A mozgásból adódó elmosódások – mondta Sanders. – A videokamerák másodpercenként harminc kocka sebességgel dolgoznak. Úgy lehet legjobban elképzelni, hogy minden videokocka olyan, mintha egy egyharmincados zársebességre állított fényképezőgéppel vették volna fel. Ez persze nagyon lassú. Sokkal lassúbb, mint egy közönséges kézi fényképezőgép zársebessége. Ha egy futót egyharmincaddal fényképez le, a lábából csak csíkok látszanak a felvételen. Elmosódások. Ezt hívják tökéletlen mozgásból adódó elmosódásnak. És ha mechanikusan megváltoztatták a képet, az furcsán fog hatni. A kép túlságosan éles lesz. A körvonalak

szokatlanok lesznek. Ugyanaz, mint az oroszok esetében. Látni lehet, hogy a felvételbe belenyúltak. Ahhoz, hogy a mozgás valódinak tűnjön fel, szükség van a megfelelő mennyiségű elmosódásra.

– Értem.

– Aztán ott van még a színeltolódás.

– Úgy van – vette át ismét a szót Sanders. – Magán az elmosódáson belül némi színeltolódás figyelhető meg. Például nézzen egy pillanatra a monitorra. A férfi kék öltönyt visel, és a zakója lobog, ahogy a lánnyal forognak a szobában. Na mármost, ha ebből a képsorból kiemel egy kockát, és pontokra bontja, azt fogja látni, hogy a zakó tengerészkék, de az elmosódás egyre halványabb árnyalatú, és a szélénél már egészen átlátszó. Egyetlen kockából nem is lehet megállapítani, hol végződik a zakó, és hol kezdődik a háttér.

– Valahogy el tudom képzelni.

– Oké…

– Ha a szélső színek nem elég finoman halványulnak, azt azonnal észre lehet venni. Órákig tart, amíg néhány másodpercnyi szalagot úgy megcsinálnak, mint például a reklámokban. De ha nem csinálják meg, akkor kapásból ki lehet szúrni.

– Szóval még ha lemásolták is a szalagokat, akkor sem hamisították meg őket?

– Öt óra alatt semmiképpen sem – mondta Sanders. – Egyszerűen nem volt elég idejük.

– Akkor most azt látjuk, ami valójában történt?

– Semmi kétség – felelte Sanders. – De azért majd egy kicsit közelebbről is megnézzük, miután maga elment. Theresa úgyis akar egy kicsit bogarászni vele. Tudom, hogy akar. És én is. Ugorjon be

valamikor később napközben. Szólunk, ha találunk valami gyanúsat. De alapjában véve lehetetlen, hogy hozzányúltak. Ez egészen biztos.

Amikor behajtottam a Sunset Hills Country Club parkolójába, láttam, hogy Connor ott áll a hatalmas, stukkódíszes klubépület előtt. Éppen meghajolt a három japán golfpartnere felé, azok pedig viszonozták a meghajlást. Azután mindegyikükkel kezet fogott, odalépett a kocsimhoz, a hátsó ülésre dobta az ütőket, és beült mellém.

– Elkésett, *kóhai.*

– Elnézést. Csak néhány percet késtem. Feltartóztattak az egyetemi videolaborban.

– A késése mindenkit kellemetlen helyzetbe hozott. Minden partnerem úgy érezte, hogy udvariasságból köteles velem együtt várni a klub előtt, amíg maga megérkezik. Az ő pozíciójukban lévő emberek rosszul érzik magukat, ha ácsorogniuk kell valahol. Nagyon elfoglaltak. Ennek ellenére kötelességüknek érezték, hogy velem együtt várakozzanak. Rettentően kényelmetlen helyzetbe kerültem maga miatt. És a rendőrség jó hírét is csorbította.

– Még egyszer elnézést. Nem voltam tisztában a helyzettel.

– Most már elkezdhetne tisztába jönni, *kóhai.* Nem gondolhat kizárólag magára.

Sebességbe tettem az autót, és elindultam. A visszapillantó tükörből figyeltem a japánokat. Integettek, amikor elmentünk. Korántsem festett úgy, hogy dühösek, vagy olyan rettenetesen sietnének.

– Kivel játszott?

– Aoki-san a Tokio Marine vancouveri részlegének a vezérigazgatója. Hanada-san a Mitsui Bank londoni képviseleteinek

elnökhelyettese. Kenichi Asaka pedig a Toyota összes délkeletázsiai gyáregységének az igazgatója. Bangkokban székel.

– És mit csinálnak itt?

– Szabadságon vannak – mondta Connor. – Rövid kis golfszabadság az Egyesült Államokban. Úgy gondolják, kellemes egy kicsit kikapcsolódni egy olyan kevéssé gyilkos tempójú országban, mint a miénk.

Felfelé haladtunk a Sunset Boulevard felé vezető kanyargós úton. Megálltam egy piros lámpánál.

– Hová megyünk?

– A Four Seansons Hotelbe.

Befordultam jobbra, Beverly Hills felé.

– És miért golfoznak magával ezek az emberek?

– Á, ezek régi históriák – felelte. – Egy-két szívesség itt, egy-két szívesség ott. Sok minden megtörtént a hosszú évek során. Én nem vagyok fontos ember, de az ismeretségeket fenn kell tartani. Egy telefonhívás, egy apró ajándék, egy golfparti, amikor a városban vannak. Az ember sosem tudhatja, mikor lesz szükség a kapcsolatokra. Az ismeretségek az információ forrásai, az ember biztonsági szelepe és a vészelhárító radarrendszere is egyben. Legalábbis a japánok szemlélete szerint.

– Ki szervezte a partit?

– Hanada-san már korábban is játszani szándékozott. Én csak csatlakoztam hozzá. Tudja, eléggé jól golfozom.

– Maga miért akart játszani?

– Szerettem volna többet megtudni azokról a szombati tanácskozásokról – mondta Connor.

Eszembe jutottak a szombati tanácskozások. A videón, amelyet a tévéstúdióban láttunk, Sakamura megragadta Cheryl Austint, és ezt mondta: „Nem érted? A szombati tanácskozásokról van szó.”

– És megmondták?

Connor bólintott.

– Valószínűleg már régen elkezdődtek – mondta. – Ezerkilencszáznyolcvanban vagy valahogy a körül. Először a Century Plazában tartották, aztán a Sheratonban, végül a Biltmore-ban.

Connor kifelé bámult az ablakon. Az autó nagyokat döccent a Sunset Boulevard úttestének gödrein.

– Néhány évig rendszeresen találkoztak. A japán iparnak azok a vezetői, akik éppen a városban voltak, rendre elmentek a tanácskozásokra, amelyeken azt vitatták meg, mi legyen a stratégia Amerikával szemben. Tulajdonképpen arról tanácskoztak, hogyan irányítsák az amerikai gazdaságot.

– *Micsoda?*

– Igen, jól hallotta.

– De hát ez felháborító.

– Miért? – kérdezte Connor.

– *Miért?* Azért, mert ez a mi országunk. Hogy lehet megengedni, hogy pár külföldi itt ücsörögjön titkos tanácskozásokon, és azt próbálja eldönteni, hogyan irányítsák Amerikát?

– A japánok ezt nem így látják – mondta Connor.

– Ebben biztos voltam! És az is biztos, hogy úgy gondolják, joguk van hozzá!

Connor vállat vont.

– Ami azt illeti, igaza van. Pontosan így gondolják. És azt is gondolják, hogy kiérdemelték a döntési jogot…

– *Úristen.*

– …mivel hatalmas összegeket fektettek az iparunkba. Rengeteg pénzt kölcsönöztek Amerikának, Peter. Rengeteget. Sok száz milliárd dollárt. Az utóbbi tizenöt év nagy részében az Egyesült Államok heti egymilliárd dollár kereskedelmi deficitet könyvelt el Japánnal szemben. Ezzel az összeggel kezdeniük kell valamit. Csak úgy áramlik hozzájuk az amerikai pénz. És nekik nincs feltétlenül szükségük ennyi dollárra. És mit tehetnek a fölösleges milliárdjaikkal? Elhatározták, hogy kölcsönök formájában visszaadják nekünk a pénzt. A kormánynak évről évre hatalmas költségvetési hiányt kellett kezelnie. Nem tudtuk finanszírozni az állami programokat, így aztán a japánok fedezték a költségvetési hiányunkat. Pénzt fektettek belénk. És persze a pénzüket bizonyos állami garanciák ellenében adták. Washington biztosította a japánokat, hogy rendet teszünk a portánkon. Hogy csökkentjük a deficitet, fejlesztjük az oktatást, felújítjuk az infrastruktúrát, ha kell, még az adókat is felemeljük. Röviden: összeszedjük magunkat. Mert csak ezután van értelme, hogy Amerikában befektessenek.

– Aha – mondtam.

– De egyik ígéretnek sem tettünk eleget. A deficitünk még komolyabb lett, és leértékeltük a dollárt. 1985-ben a felére csökkentettük az értékét. Tudja, mit jelentett ez a japánok amerikai befektetései szempontjából? Tönkretette őket. Amit 1984-ben befektettek, az ebben az évben már az előző profit felét sem hozta.

Halványan rémlett a dolog.

– Azt hittem, ezt azért csináltuk, hogy csökkentsük a kereskedelmi deficitünket, és fellendítsük az exportot – jegyeztem meg.

– Eredetileg ez volt a cél, de nem jött be. A Japánnal szembeni kereskedelmi egyenlegünk tovább romlott. Általában ha egy ország ötven százalékkal leértékeli a valutáját, akkor minden importtermék ára a kétszeresére nő. Csakhogy a japánok csökkentették a videomagnóik és a fénymásolóik árát, és megtartották a piaci részesedésüket. Ne feledje, az üzlet háború. Mindössze azt értük el, hogy az amerikai föld és az amerikai vállalatok olcsókká váltak a japánok számára, mivel a jen így kétszer olyan erős lett, mint korábban. Nekünk köszönhető, hogy a világ legnagyobb bankjai ma már mind japánok. És elszegényítettük Amerikát.

– Mi köze ennek a szombati tanácskozásokhoz?

– Nos – mondta Connor –, tegyük fel, hogy van egy részeges nagybácsija, aki azt ígéri, hogy ha maga pénzt ad neki, akkor abbahagyja az ivást. Csakhogy mégsem hagyja abba. Maga viszont szeretné viszontlátni a pénzét. Szeretne, amennyit csak lehet, megmenteni a rossz befektetésből. Azt is tudja, hogy a nagybátyja, amikor berúg, még bele is köt az emberekbe. Egyszerűen nem tudja kezelni az öreget. Valamit pedig mindenképpen tenni kell. Így hát összeül a család, hogy eldöntse, mi legyen a részeges nagybácsival. A japánok is ugyanezt teszik.

– Aha. – Connor minden bizonnyal meghallotta a hangomból kicsendülő kétkedést.

– Nézze – folytatta. – Verje ki a fejéből, hogy ez összeesküvés. Maga szeretne Japánban uralkodni? Szeretné az ő országukat vezetni? Persze hogy nem. Egyetlen értelmes ország sem akar uralkodni egy másik fölött. De üzletet csinálni, azt igen. Kapcsolatba kerülni, azt is lehet. De *uralkodni,* azt már nem. Senki sem vesz magára ekkora felelősséget. Senki sem akar ilyesmivel foglalkozni. Akárcsak a

részeges nagybácsi esetében. Azok a tanácskozások csak akkor folytatódnak, ha feltétlenül szükséges. Ez az utolsó lehetőség.

– Szóval a japánok így látják a dolgot?

– A japánok a sok milliárd dollárt látják, *kóhai,* amit egy olyan országba fektettek, ahol komoly bajok vannak. Egy olyan országba, amelyik tele van önző emberekkel, akiknek be nem áll a szájuk. Akik állandóan egymásnak esnek, és szüntelenül veszekszenek. Olyan emberekkel, akik műveletlenek, alig tudnak valamit a világról, és akik a tévéből szerzik az információikat. Olyan emberekkel, akik képtelenek keményen dolgozni, akik eltűrik az erőszakot és a kábítószert. A japánoknak dollármilliárdjaik fekszenek ebben az országban, és szeretnének tisztességes hasznot húzni a befektetésükből. És annak ellenére, hogy az amerikai gazdaság összeomlik – hamarosan csak harmadik lesz Japán és Európa mögött –, mégiscsak fontos, hogy valahogy egyben tartsák. Mindössze ennyit próbálnak megtenni.

– Szóval erről van szó? – kérdeztem. – Az egészet csak jószívűségből csinálják, hogy megmentsék Amerikát?

– *Valakinek* meg kell tennie – mondta Connor. – A jelenlegi módon semmiképpen sem mehet tovább.

– Valahogy azért csak elboldogulnánk.

– Az angolok is mindig ezt mondták – csóválta a fejét. – És Anglia most szegény. Amerika is kezd elszegényedni.

– De miért kezd elszegényedni? – csattantam fel egy kissé hangosabban, mint kellett volna.

– A japánok szerint azért, mert Amerika elveszítette a súlyát. Hagytuk, hogy elsorvadjon a termelésünk. Már nem gyártunk semmit. Ha egy ország termékeket állít elő, akkor értékessé teszi a

nyersanyagait. Ez minden vagyon és jólét alapja. De Amerika felhagyott a javak előállításával. Az amerikaiak már csak papírokkal manipulálva képesek pénzt szerezni. A japánok azt mondják, ez mindenképpen vissza fog ütni, mert a papírokból származó profit nem tükrözi a tényleges anyagi helyzetet. Esztelenségnek tarják a Wall Street-őrületünket és a részvénytengerünket.

– És ezért a japánoknak kell igazgatniuk bennünket?

– Úgy vélik, *valakinek* igazgatnia kell bennünket. Ők is jobban szeretnék, ha ezt magunk tennénk.

– Jézus Mária.

Connor lejjebb csúszott az ülésen.

– Ne dühöngjön fölöslegesen, *kóhai.* Hanada-san szerint a szombati tanácskozások 1991-ben abbamaradtak.

– Valóban?

– Igen. Ekkor döntötték el a japánok, hogy nem foglalkoznak tovább azzal, hogy Amerika össze tudja-e szedni magát. Ugyanis felfedezték a mostani szituációban rejlő előnyöket: hogy Amerika alszik, és most olcsón meg lehet vásárolni.

– Szóval a szombati tanácskozások teljesen megszűntek?

– Egyszer-egyszer még összeülnek. A *nichibei* témájában. *Nichibeinek* hívják japánul a japán-amerikai kapcsolatokat. A két ország gazdasága mostanra már nagyon szorosan összefonódott. Egyik fél sem tudna kiszállni, még ha akarnának sem. De a tanácskozásoknak már nincs komoly jelentőségük. Már csak társasági eseménynek számítanak. Úgyhogy amit Sakamura mondott Cheryl Austinnak, az tévedés. És a lány halálának semmi köze a szombati tanácskozásokhoz.

– Akkor mihez van köze?

– A barátaim úgy vélték, valami személyes jellegű dolog lehet az ügy hátterében. Talán *ninjózata* történt. A felfokozott szenvedélyek vezettek gyilkossághoz. A szép *kichigai* lány és a féltékeny férfi esete.

– És maga hisz nekik?

– Az a helyzet, hogy teljesen egyöntetűen ezt mondták. Persze a japánok nem szeretik kimutatni, ha nincs köztük egyetértés. Még egy alulfejlett és alárendelt ország golfpályáján sem. De azt már megtanultam, hogy egy *gaijin* előtt tanúsított teljes egyetértésükkel mindenféle komoly bűnöket leplezhetnek.

– Akkor úgy gondolja, hogy hazudtak?

– Nem egészen – rázta meg a fejét. – Inkább az volt az érzésem, azzal, hogy nem beszéltek, a tudomásomra akartak hozni valamit. Ma reggel *ham no naka o misenait* játszottunk. A barátaim nem voltak közlékenyek.

Connor ezek után részletesen elmesélte a golfpartit. Egész reggel hosszú hallgatások ülték meg a játékot. A négyes társaságból mindenki figyelmes volt és udvarias, de ritkán szólaltak meg, és a szavaik visszafogottak voltak. Az idő nagy részében a játékosok teljes csendben sétáltak a pályán.

– De hiszen maga azért ment oda, hogy információkat szerezzen – mondtam. – Hogy bírta ki?

– Ó, bőven szereztem információt – felelte Connor. Elbeszélése során kiderült, hogy az információk abból származtak, amit nem mondtak ki. A hosszú évszázadokra visszanyúló közös kultúrának köszönhetően a japánok között létezik egyfajta szavak nélküli közös nyelv, amely lehetővé teszi számukra, hogy némán is közvetíteni tudják az érzéseiket. Ez ugyanaz a közelség, ami Amerikában a

gyerekek és a szülők között szokott kialakulni – egy gyerek a szülő egyetlen pillantásából gyakran azonnal mindent megért. De az amerikaiak általában nem hagyatkoztak a szavak nélkül kommunikációra, míg a japánok igen. Olyan ez, mintha minden japán ugyanahhoz a nagy családhoz tartozna. Ettől tudnak szavak nélkül kommunikálni. Egy japán számára a hallgatásnak is jelentése van.

– Ebben nincs semmi misztikus vagy csodálatos – mondta Connor. – Nagyrészt abból adódik, hogy a japánokat olyan mértékben béklyóba köti a rengeteg viselkedési szabály és hagyomány, hogy ettől képtelenek bármit is kimondani. Udvariasságból, nehogy valami tapintatlanságot elkövessenek, a másik félnek értenie kell a szituációból, a kontextusból, a testtartás és a kimondatlan érzelmek rendkívül kifinomult jeleiből. Hiszen a partnere úgy érzi, nem tudja a közlendőjét szavakba önteni. A legminimálisabb beszéd is tapintatlanság lenne.

– És maga így töltötte a reggelt? – kérdeztem. – Teljesen szótlanul?

Connor a fejét rázta. Azt mondta, úgy érzi, nagyon is világos kommunikációt folytatott japán golfpartnereivel, és egyáltalán nem zavarta a csend.

– Mivel voltaképpen azt kértem tőlük, hogy más japánokról – a nagy család más tagjairól – beszéljenek, nagyon finoman kellett megfogalmaznom a kérdéseimet. Pontosan úgy, mintha magától azt kérdezném, hogy börtönben van-e a nővére, vagy más olyan dolgot, ami fájdalmas vagy kellemetlen magának. Nagyon figyelnék arra, mennyi idő múlva válaszol, mekkora szüneteket tart a megszólalásai között, milyen a hangszíne meg mindenféle más apróságra. A szó szerinti értelemben vett kommunikáción kívül. Oké?

– Oké.

– Ez azt jelenti, hogy az ember az intuíciója segítségével érzi meg, mit akar közölni a beszélgetőpartnere.

– És magának mit sikerült kiderítenie az intuíciójával?

– Azt mondták, természetesen most sem felejtjük el, hogy maga szívességeket tett nekünk. Szeretnénk segíteni magának a mostani helyzetben. Azonban ez a gyilkosság a japánok belső ügye, és így nem mondhatunk el mindent, amit esetleg szeretnénk. A tartózkodásunkból és a hallgatásunkból hasznos következtetéseket vonhat le arra vonatkozóan, mi áll az ügy hátterében. Nos, ezt adták a tudtomra.

– És mi áll az ügy hátterében?

– Néhányszor megemlítették a MicroCont.

– Azt a csúcstechnológiát gyártó vállalatot?

– Igen. Amelyet most éppen el akarnak adni. A MicroCon egy kis számítógép-alkatrészeket előállító gyár a Szilícium-völgyben. Ám az eladással kapcsolatban felmerültek bizonyos politikai problémák. A barátaim néhány alkalommal utaltak ezekre a problémákra.

– Szóval ennek a gyilkosságnak valami köze van a MicroConhoz?

– Azt hiszem, igen – mondta, és megint lejjebb csúszott az ülésen. – Apropó, mit tudott meg a szalagokról az egyetemi videolaborban?

– Az egyik dolog az, hogy a kazetták, amelyeket kaptunk, másolatok.

– Ezt feltételeztem – bólintott Connor.

– Tényleg?

– Ishigura sohasem adná a kezünkbe az eredetiket. A japánok úgy gondolják, hogy mindenki, aki nem japán, az barbár. És ezt szó szerint értik: *barbár.* Büdös, alantas, hülye barbár. Udvariasan kezelik a dolgot, mert tudják, hogy senki sem tehet arról a balszerencséről,

hogy nem japánnak született. De ettől még nem változik meg a véleményük.

Bólintottam. Ez többé-kevésbé ugyanaz volt, mint amit Sanderstől hallottam.

– A másik dolog az – folytatta Connor hogy ugyan a japánok rendkívül sikeresek, de cseppet sem bátrak. Szeretnek szervezkedni, és rendkívül körültekintőek, így aztán sohasem adnák ki a kezükből az eredeti szalagokat, mert semmiképpen sem akarnak kockáztatni. Ezenkívül még mit tudott meg a szalagokról?

– Miből gondolja, hogy volt még valami, amit meg lehetett volna tudni? – kérdeztem.

– Amikor megnézte a szalagokat – mondta Connor –, biztosan nem kerülte el a figyelmét az a fontos részlet, hogy…

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

– Connor kapitány? – kérdezte egy vidám hang a kihangosított telefonból. – Itt Jerry Orr. A Sunset Hills Country Clubból. Kapitány, elment, és nem vitte magával a papírokat.

– Milyen papírokat?

– Hát a jelentkezési lapokat – mondta Orr. – Ki kell őket töltenie. Természetesen ez csak formaság. Biztosíthatom, hogy semmi probléma nem lehet a tagságával, ha figyelembe vesszük, kik a szponzorai.

– A szponzoraim? – kérdezte Connor.

– Igen, uram – felelte Orr. – És gratulálok. Amint azt bizonyára maga is tudja, manapság szinte lehetetlen a Sunsetben tagságot kapni. Azonban Mr. Hanada cége néhány évvel ezelőtt vállalati tagságot

vásárolt, és most úgy döntött, hogy az ön nevére íratja. Ez igazán nagyon szép gesztus a barátai részéről.

– Hát, igen – mondta Connor a homlokát ráncolva.

Rápillantottam.

– Tudják, mennyire szeret itt nálunk golfozni – folytatta Orr. – Gondolom, természetesen ismeri a feltételeket. Öt évre Hanada úr fogja megvásárolni a tagságot, de azután átírják az ön nevére. Így, amikor kilép a klubból, szabadon eladhatja. Nos, benéz hozzánk, hogy kitöltse a papírokat, vagy elküldjem az otthoni címére?

– Mr. Orr, megkérem, tolmácsolja szívbéli köszönetemet Mr. Hanadának az irántam tanúsított nagylelkűségéért. Nem is tudom, mit mondjak. Ami a papírokat illeti, vissza fogom hívni magát.

– Rendben. Csak azt kell megmondania, hová küldjem őket.

– Vissza fogom hívni – mondta Connor.

Megnyomta a telefon gombját, hogy megszakítsa a vonalat, *és* a szemöldökét ráncolva előrebámult. Hosszú ideig egyetlen szót sem szólt.

– Mennyibe kerül egy tagság abban a klubban? – törtem meg a csendet.

– Hétszázötvenezer. Lehet, hogy egymillió.

– Milyen kedves figyelmesség a barátai részéről – mondtam. Eszembe jutott, amikor Graham arra célozgatott, hogy Connor a japánok zsebében van. Most már nem volt különösebb kétségem afelől, hogy ez igaz.

– Egyszerűen nem értem – csóválta a fejét a kapitány.

– Mit lehet itt nem érteni, kapitány? – kérdeztem. – Számomra a dolog meglehetősen egyértelműnek tűnik.

– Akkor sem értem – mondta.

Akkor újra megszólalt a telefon. Ezúttal engem hívtak.

– Smith hadnagy úr? Itt Louise Gerber. *Annyira* örülök, hogy végre elértem.

Nem emlékeztem a nevére.

– Igen? – mondtam.

– Mivel ma szombat van, arra gondoltam, nem lenne-e kedve megnézni a házat.

Ekkor eszembe jutott, ki ez. Egy ingatlanügynök, akivel egy hónappal korábban elmentem házakat nézni. Michelle egyre nagyobb, és azt akartam, hogy a lakásból egy házba költözhessen. Hogy legyen egy kis kert, ahol játszhat. Ám az eredmény lehangoló volt. Még így is, hogy az ingatlanok ára éppen zuhan, a legkisebb házak is négy-ötszázezer dollárba kerültek. Még reményem sem lehetett, hogy ekkora összeget akár részletekben is ki tudjak fizetni a fizetésemből.

– Találtam egy rendkívül kedvező ajánlatot – mondta –, és mindjárt magára és a kislányára gondoltam. Egy kis házról van szó Palmasban. A ház valóban nagyon kicsi, de a telek egy sarkon van, és nagyon szép kis hátsó kert tartozik hozzá virágokkal és gyönyörű pázsittal. Háromszázezret kérnek érte. Azért gondoltam magára, mert az eladó fél hajlandó lenne magának kölcsön formájában megelőlegezni az ingatlanon lévő jelzálogterheket. Azt hiszem, már nagyon kevés készpénzelőlegért megvásárolhatná. Akarja megnézni?

– Ki az eladó?

– Nem tudom pontosan. Eléggé speciális helyzet. A ház tulajdonosa egy idős hölgy, aki öregekotthonába költözött, és a fia, aki Topekában lakik, el akarja adni az ingatlant. Viszont azonnali nagy

összeg helyett folyamatos bevételt szeretne. A házat ugyan még nem vették fel a listára, de tudom, hogy az illető úrnak komolyan szándékában áll eladni. Ha holnap be tudna hozzám nézni, már neki is láthatnánk az ügy formai részének. Az a kis hátsó udvar gyönyörű. Szinte magam előtt látom, ahogy a kislánya ott játszik a pázsiton.

Most Connor nézett énrám.

– Miss Gerber – mondtam –, többet kellene tudnom az egészről. Hogy ki az eladó meg ilyesmi.

Meglepetés csendült ki a hangjából.

– Nahát, azt hittem, azonnal kapni fog rajta. Ritkán adódik ilyen lehetőség. Nos, akarja megnézni?

Connor felém fordult és bólogatott. „Mondja, hogy igen" – olvastam a szájáról.

– Át kell gondolnom, és majd azután visszahívom – ígértem.

– Rendben, hadnagy úr – sértődött volt a hangja. – Legyen szíves, értesítsen, hogyan döntött.

– Feltétlenül – mondtam, és letettem a kagylót. – Mi a fene történik itt? – kérdeztem. A helyzet kétségtelenül úgy állt, hogy valakik éppen egy halom pénzt ajánlottak fel mindkettőnknek. *Rengeteg* pénzt.

Connor a fejét csóválta.

– Nem tudom.

– A MicroConhoz lenne valami köze?

– Nem tudom. Úgy tudtam, a MicroCon egy kisvállalat. Akkor viszont nem áll össze a dolog. – Ideges lett. – Mi lehet az a MicroCon *valójában?*

– Azt hiszem, tudom, kit kell megkérdeznünk – feleltem.

– A MicroConról? – mondta Ron Levine, miközben rágyújtott egy hatalmas szivarra. – Hát persze hogy tudok mesélni a MicroConról. Csúnya egy történet.

Az American Financial Network kábeltelevíziós hírszolgálat híradóstúdiójában ültünk. A stúdió a repülőtér közelében volt. Ron irodájának ablakából jól látszottak a stúdióval szomszédos garázsépület tetején elhelyezett szatellitantennák. Ron pöfékelt, és közben vigyorgott ránk. Mielőtt idekerült híradóriporternek, a *Times* gazdasági rovatánál volt tudósító. Az AFN azon kevés tévétársaságok egyike volt, ahol nem engedték meg, hogy azok az emberek, akik kiálltak a kamera elé, hülyék legyenek. Pontosan tudni kellett, miről beszélnek, és Ron komoly szakértő volt.

– A MicroCont – mondta – öt éve alapította egy amerikai számítógépgyártókból álló konzorcium. Az volt a tervük, hogy az új vállalat fogja kifejleszteni azoknak a röntgensugaras műszereknek a következő generációját, amelyekkel a számítógépchipeket gyártják. Amikor a MicroCon elindult, nem volt egyetlen olyan amerikai cég sem, amelyik ezeket a műszereket gyártotta volna. A nyolcvanas évek folyamán a japánok az összes ilyen céget kiszorították a piacról. A MicroCon kifejlesztett egy új technológiát, és azóta is gyártja a műszereket amerikai vállalatok részére. Eddig oké?

– Oké – mondtam.

– Két évvel ezelőtt a MicroCont eladták egy nagy menedzsercégnek, a georgiai Darley-Higginsnek. A Darley néhány másik ügylete csődbe jutott, ezért aztán el akarták adni a MicroCont, hogy pénzhez jussanak. Találtak is vevőt, az Akai Ceramicst.

Ez egy oszakai cég, amely Japánon belül már foglalkozott a MicroCon által gyártott műszerekkel. Az Akainak rengeteg készpénze volt, és hajlandó volt magas áron megvásárolni az amerikai vállalatot. A Kongresszus azonban meg akarta akadályozni az eladást.

– Miért?

– Az amerikai üzleti hanyatlás már a Kongresszust is kezdi nyugtalanítani. Túl sok alapvető iparágunk sorvadt már el, és most a japánok dominálnak az adott piacokon. A hatvanas években az acél- és a hajógyártás. A hetvenes években a televízió- és a számítógépchip-gyártás. A nyolcvanas években a szerszámgép-gyártás. Egy szép napon valaki felébredt, és rájött, hogy ezek az iparágak védelmi szempontból kulcsfontosságúak. Elvesztettük a lehetőséget, hogy olyan termékeket állítsunk elő, amelyek nemzetbiztonsági szempontból létfontosságúak. Függő helyzetbe kerültünk Japántól. Szóval a Kongresszus elkezdett aggódni. De úgy hallottam, hogy az eladás ennek ellenére meg fog történni. Egyébként miért kérdezik? Van valami közük ehhez a tranzakcióhoz?

– Bizonyos értelemben igen – mondta Connor.

– Szerencsés emberek – sóhajt Ron a szivarján pöfékelve. – Ha az ember egy eladási ügyletbe keveredik a japánokkal, az olyan, mintha olajat talált volna. Mindenki meggazdagodik. Gondolom, maguknak is csinos kis ajándékok vannak kilátásban.

– Nagyon komoly ajándékok – bólogatott Connor.

– Ebben biztos vagyok – mondta Ron. – A japánok mindkettőjüket a gondjaikba fogják venni. Kapnak egy házat, egy autót, olcsó üzleteket szereznek, vagy valami ezekhez hasonló módon fejezik ki a figyelmességüket.

– De miért tennék? – kérdeztem.

Ron felnevetett.

– És szusit miért esznek? Számukra ez a normális üzletmenet.

– És a MicroCon nem csupán egy apró vásárlás? – kérdezte Connor.

– De, egészen apró. A vállalat százmilliót ér. Az Akai százötvenmillióért veszi meg. Ezenkívül még valószínűleg legalább húszmilliót fektetnek a MicroCon jelenlegi vezetőinek az ösztönzésébe. Ezenfelül még mondjuk tízmilliót fizetnek ki jogi tanácsadóknak, újabb tízet konzultációs díjként szórnak szét Washingtonban, és tízmilliót szánnak mindenféle ajándékra, a magukfajta embereknek. Szóval, mindent egybevéve, az egész úgy kétszázmillióra jön ki.

– Kétszázmilliót fektetnek egy százmilliót érő vállalat megvásárlásába? Miért fizetnek érte többet, mint amennyi a tényleges értéke? Miért dobnak ki ennyi pénzt? – kérdeztem.

– Egyáltalán nem dobnak ki pénzt – felelte Ron. – Az ő szempontjukból a MicroCon ennyiért alkalmi vétel.

– De miért?

– Mert ha valakinek a kezébe kerülnek bizonyos gépek, amelyekkel gyártani lehet valamit, például számítógépchipeket, akkor ezáltal rögtön az összes olyan iparágazatra is ráteszi a kezét, amelyik a megvásárolt gyár termékeitől függ. A MicroConon keresztül a teljes amerikai számítógépipart az ellenőrzésük alá vonják. És mi szokás szerint hagyjuk, hogy ez megtörténjen. Pontosan úgy, ahogy a tévégyártást és a szerszámgépipart is átengedtük nekik.

– Mi történt a tévégyártással? – kérdeztem.

Ron az órájára pillantott.

– A második világháború után Amerika volt a világ első számú tévékészülék-gyártója. Huszonhét amerikai cég, többek között a Zenith, az RCA, a GE és az Emerson, biztos fölényben volt a külföldi gyártókkal szemben. Az amerikai cégek a világon mindenütt sikeresek voltak, kivéve Japánban. Egyszerűen nem tudtak betörni a zárt japán piacra. Ekkor azt mondták nekik, hogy ha Japánban is be akarnak kerülni a piacra, akkor először el kell adniuk a technológiájuk licencét japán vállalatoknak. Ezek után a vállalatok, ha nem szívesen is, de eladták a licenceiket, mivel az amerikai kormány komoly nyomást gyakorolt rájuk. Amerika ugyanis akkoriban az oroszok elleni szövetségest látott Japánban. Oké?

– Oké…

– Csakhogy a licenceladás nagyon elhibázott ötlet volt. Azt jelentette, hogy Japán saját használatra megkapta a mi technológiánkat, mi pedig elveszítettük Japánt mint exportpiacot. A japánok hamarosan elkezdtek olcsó fekete-fehér tévéket gyártani, és Amerikába exportálták őket. Ugyebár, mi ezt nem tudtuk megtenni Japánnal. 1972-re az Amerikában eladott fekete-fehér tévék hatvan százaléka importból származott. 1976-ra száz százalékra nőtt az arány. Elvesztettük a fekete-fehér tévépiacot. Az amerikai munkások már nem gyártanak fekete-fehér tévéket. Ezáltal rengeteg munkahely is megszűnt az országban. Legyintettünk: nem számít. A gyáraink már átálltak a színes tévékre. Csakhogy a japán állam intenzív programba kezdett a színestelevízió-ipar felfuttatására. És újra lejátszódott az előbbi forgatókönyv: Japán megveszi az amerikai technológia licencét, a védett piacain továbbfejleszti, azután eláraszt bennünket a termékeivel. Az import pedig megint csak csődbe sodorja az amerikai cégeket. Ugyanaz történt, mint a fekete-fehér tévék esetében. 1980-

ra már csak három amerikai cég gyárt színes tévéket. 1987-re már csak egy, a Zenith.

– De ha egyszer a japán készülékek jobbak voltak és olcsóbbak – vetettem közbe.

– Lehet, hogy jobbak voltak – felelte Ron –, de csak azért kerültek kevesebbe, mert az előállítási költségnél alacsonyabb áron adták el őket. Az volt a céljuk, hogy az amerikai versenytársakat kisöpörjék a piacról. Ezt úgy hívják, hogy dömping, és mind az amerikai, mind pedig a nemzetközi jog tiltja.

– Akkor az amerikai állam miért nem lépett közbe?

– Jó kérdés. Különösen ha figyelembe vesszük, hogy a dömping csak egyike volt a számtalan törvényellenes japán marketingmódszernek. Az árakat is rögzítették. Működött egy úgynevezett Tizedik Nap Csoport. Japán vállalati igazgatókból és menedzserekből állt, akik tíznaponként összeültek egy tokiói szállodában, hogy az amerikai árakat szabályozzák. Tiltakoztunk, de a találkozók ennek ellenére folytatódtak. Ezenkívül a termékeik értékesítését érdekszövetségi egyezményekkel is segítették. Állítólag milliókat fizettek részesedésként olyan amerikai értékesítőknek, mint például a Sears. Hatalmas összegű, vámmal kapcsolatos megvesztegetések is történtek. És tönkretették az amerikai ipart, mivel az képtelen volt állni a versenyt. Persze az amerikai cégek tiltakoztak, és pereket indítottak. Dömping, megvesztegetési és trösztellenes perek tucatjait folytatták le japán vállalatok ellen a szövetségi bíróságon. A dömpingügyeket általában egy év alatt le szokták zárni. Csakhogy a kormány nem állt ki az amerikaiak mellett, a japánok pedig egyébként is rettentő ügyesen tudják lassítani az ügymenetet. Milliókat fizettek az amerikai lobbizóiknak, hogy azok

szót emeljenek az érdekükben. Mire tizenkét év elteltével végre tárgyalni kezdték az ügyeket, a piaci csata már régen lezajlott. Természetesen ez alatt az idő alatt az amerikai cégek nem tudtak Japánban ellentámadást indítani. Még bemutatkozni sem tudtak a japán piacon, nemhogy betörni oda.

– Tehát azt mondja, hogy a japánok törvénytelen úton vették át az irányítást a tévégyártásban.

Ron vállat vont.

– A mi aktív közreműködésünk nélkül nem sikerülhetett volna nekik – mondta. – Az amerikai kormány óvta, dédelgette Japánt, mivel úgy tekintett rá, mint apró, feltörekvő országra. Az amerikai iparról pedig úgy gondolták, hogy nem szorul állami segítségre. Az amerikaiakban mindig is volt egyfajta rejtett üzletellenes érzület. Csakhogy az állam nem vette észre, hogy ez most nem az az eset, amikor hagynia kell, hogy az üzletellenes érzület motiválja a döntéseit. Amikor a Sony kifejlesztette a walkmant, mi nem azt mondtuk: „Jaj, de helyes kis szerkentyű. Akkor most maguk adják el a licencet a General Electricsnek, és egy amerikai vállalaton keresztül vigyék a piacra." Ha a japánok nálunk értékesíteni akarják a termékeiket, mi nem mondjuk: „Elnézést, de sajnos az üzleteink már előzetes megállapodásokat kötöttek az amerikai szállítókkal. Csak amerikai cégeken keresztül értékesíthetik az árujukat." Ha szabadalmaztatni akarnak valamit, nem mondjuk, hogy: „Nyolc év alatt nyerhetik el a szabadalmat, és ez alatt az idő alatt bárki hozzáférhet a termékleírásukhoz, hogy az amerikai vállalatok elolvashassák, mit találtak ki, és ingyen lemásolhassák. Mire odaítéljük a szabadalmat, a mi cégeinknek már meglesz a japán technológia alapján kifejlesztett saját változatuk." Mi ezt nem tesszük,

a japánok viszont mindegyik lehetőséggel élnek. A piacaik tökéletesen zártak. A mieink ellenben teljesen nyitottak. Nem kiegyenlítettek a játékszabályok. Valójában nincsenek is semmiféle játékszabályok. Csak egyik irányban szabad a pálya. És mára Amerikában kialakult egy defetista üzleti klíma. Az amerikai cégek veszteségként kullogtak ki a fekete-fehér tévépiacról. Aztán a színestévé-piacról. Az Egyesült Államok kormánya megtagadta a segítséget az amerikai vállalatoktól a törvénytelen japán üzleti praktikák elleni küzdelemben. Így aztán amikor az Ampex kitalálta a videomagnót, meg sem próbáltak kereskedelmi terméket csinálni belőle. Egyszerűen eladták a li- cencet Japánnak, és ezzel lezárták az ügyet. Hamarosan azon kaptuk magunkat, hogy a cégeink nem folytatnak kutatásokat. Mi értelme új technológiákat kifejleszteni, ha a saját kormányunk olyan ellenségesen viszonyul az erőfeszítéseinkhez, hogy úgysem tudjuk piacra dobni a termékeket?

– De hát az amerikai piac nem gyenge és rosszul szervezett?

– Ez a főszlogen – felelte Ron. – A japánok és amerikai szócsöveik szakadatlanul ezt hajtogatják. Arról viszont csak morzsákat tudhatott meg a közvélemény, hogy a japánok viselkedése mennyire felháborító. Az egyik ilyen morzsa a Houdaille-eset volt. Ismerik a történetet? A Houdaille egy szerszámgépeket gyártó vállalat volt, amely bepanaszolta a japánokat, amiért azok megsértették a licenceiket és a szabadalmaikat. A szövetségi bíró Japánba akarta küldeni a Houdeille ügyvédjét, hogy bizonyítékokat gyűjtsön. Csakhogy a japánok megtagadták tőle a vízumot.

– Hihetetlen.

– Mit érdekli őket? – folytatta Ron. – Nincs mit veszteniük. Tudják, hogy sosem fogjuk megtorolni. Amikor a Houdaille- ügy a

Reagan-kormány elé került, semmi sem történt. Így végül a Houdaille-t sikerült kiütni a szerszámgépiparból. A dömpinggel szemben sem képes állni a versenyt – és a japánok éppen ezért csinálják.

– A dömping nem jelent pénzveszteséget?

– Egy darabig mindenképpen. De mivel sok millió darabot adnak el az adott termékből, fejleszteni tudják a gyártósorokat, és le tudják faragni a költségeket. Néhány év alatt valóban alacsonyabb költséggel tudnak termelni. Időközben a vetélytársakat már kiszorították, és így teljes mértékben uralják a piacot. Tudják, a japánok stratégiai szempontból szemlélik a dolgokat. Hosszú távon gondolkodnak. Őket az érdekli, milyen lesz a világ ötven év múlva. Egy amerikai vállalatnak háromhavonta profitot kell felmutatnia, mert ha nem, a gazdasági vezetőiket és az üzletkötőiket azonnal kirúgják. A japánokat viszont egyáltalán nem érdekli a rövid távú profit. Ők a piacból akarnak részt biztosítani maguknak. Az üzlet számukra olyan, mint a hadviselés. Teret nyerni – ez a leglényegesebb. Kiszorítani az ellenfeleket. Megszerezni a piacot. Évek óta ezen dolgoznak. Szóval egyszer csak dömpingszerűen elárasztottak bennünket vassal, tévékkel, elektronikus termékekkel, számítógépchipekkel, és senki sem állította meg őket. Mi pedig elvesztettük ezeket az iparágakat. A japán vállalatok és a japán állam kiszemelnek egy-egy iparágat, és megszerzik. Évről évre, egyiket a másik után. Mi pedig ezalatt ölbe tett kézzel ülünk, és szabad kereskedelemről locsogunk. Csakhogy a szabad kereskedelemnek csak akkor van értelme, ha tisztességes alapokon folyik. A japánok viszont korántsem hisznek a tisztességes kereskedelemben. Ezért imádták a japánok Reagant.

Az ő elnöksége alatt sikerült végképp megerősödniük. Reagan a szabadkereskedelem jegyében szélesre tárta előttük a kapukat.

– És hogy lehet, hogy az amerikaiak mindezt nem értik meg?

Connor felnevetett.

– Miért esznek hamburgert? Egyszerűen ilyenek, *kóhai.*

Egy nő átkiáltott a hírszerkesztő szobából:

– Van itt valaki, akit Connornak hívnak? Telefonon keresik a Four Seasons Hotelből.

Connor egy pillantást vetett az órájára, és felállt.

– Elnézést – mondta, és átment a hírszerkesztő szobába. Az üvegen keresztül láttam, ahogy telefonon beszél, és közben jegyzetel.

– És azt is fel kellene fognunk – folytatta Ron –, hogy a japánok továbbra is ugyanazt teszik, mint eddig. Vajon mitől olcsóbb egy japán fényképezőgép New Yorkban, mint Tokióban? Hogyan lehetséges, hogy a fél világon keresztül kell szállítani, importvámot és kereskedelmi költségeket kell rá fizetni, és ennek ellenére mégis olcsóbb? Mitől lehetséges ez? A japán turisták nálunk vásárolják meg a saját termékeiket, mert itt olcsóbbak. Ugyanakkor az amerikai termékek Japánban hetven százalékkal drágábbak, mint itthon. Miért nem keményít be az amerikai állam? Nem tudom. A válasz persze részben ott van, ni – mutatott egy tévéképernyőre.

A képen egy elegánsan öltözött úriember beszélt, miközben a kép alján árfolyamjelző gép papírszalagja futott folyamatosan. A tévé le volt halkítva.

– Látja ezt a fickót? Ő David Rawlings. Közgazdászprofesszor a Stanfordon. A csendes-óceáni területek szakértője. Tipikus figura… Felhangosítaná? Lehet, hogy éppen a MicroConról beszél.

Elcsavartam a tévé hangszabályozóját, és meghallottuk Dávid Rawlingst. „…hiszen az amerikaiak teljesen ésszerűtlenül viszonyulnak a kérdéshez. A japán vállalatok munkahelyet létesítenek az amerikai dolgozók számára. Ezzel szemben az amerikai cégek csökkentik a munkahelyek számát, amivel a saját népük dolgozóit sújtják. A japánok értetlenül állnak a panaszok előtt."

Ron felsóhajtott.

– A tipikus szöveg.

A képernyőn Rawlings professzor ezalatt így folytatta: „Azt hiszem, az amerikaiak meglehetősen hálátlanok azért a jelentős segítségért, amelyet országunk a külföldi befektetőktől kap."

Ron felnevetett.

– Rawlings ahhoz a csoporthoz tartozik, amelyet mi úgy hívunk, a Krizantémcsókolók. A csoportba olyan amerikai tudósok és szakértők tartoznak, akik a japán propagandát terjesztik. Persze nincs sok választásuk, mivel szükségük van arra, hogy Japánban dolgozhassanak. Viszont ha kritizálni kezdik Japánt, elvesztik a kapcsolataikat. A kapuk bezárulnak előttük. Itthon Amerikában pedig a japánok elkezdenek bizonyos fülekbe sugdosni arról, hogy az illető tudósban nem szabad megbízni, mert „korszerűtlen nézeteket vall". Vagy ami még rosszabb, ráfogják, hogy rasszista. Bárki, aki Japánt kritizálja – rasszista. Az ilyen tudósok egyszer csak észreveszik, hogy egyre ritkábban kérik fel őket előadásokra és szakértői munkákra. Akik megmaradtak, tudják, hogy mi történt a renitensekkel. Ezért vigyáznak, nehogy ők is ugyanerre a sorsra jussanak.

Connor visszajött a szobába.

– Van bármi törvényellenes a MicroCon eladása körül? – kérdezte.

– Persze – mondta Ron. – Minden attól függ, mik Washington szándékai. Az Akai Ceramics már most is kezében tartja az amerikai piac hatvan százalékát. Ha a MicroCont sikerül megszerezniük, akkor gyakorlatilag monopolhelyzetbe kerülnek. Ha az Akai amerikai cég lenne, az állam nem engedélyezné az eladást, mivel ez sértené a trösztellenes törvényt. De mivel az Akai nem amerikai vállalat, az eladás körülményeit nem vizsgálják meg közelről. Végül valószínűleg engedélyezni fogják.

– Szóval egy japán vállalat monopolhelyzetbe kerülhet Amerikában, egy amerikai vállalat viszont nem?

– Igen, manapság általában ez történik – felelte Ron. – Sőt az amerikai törvények gyakran kifejezetten megkönnyítik, hogy a vállalatainkat külföldi cégek megvegyék. Mint amikor a Matsushita megvette az Universal Stúdiót. Az Universalt évekig próbálták eladni. Több amerikai cég szerette volna megszerezni, de nem tudták. 1980-ban a Westinghouse próbálkozott. Nem lehet, sértené a trösztellenes törvényt. Az RCA is tett egy kísérletet. Nem lehet: sértette az érdekvédelmi törvényt. Viszont amikor a Matsushita tett ajánlatot, az semmilyen törvénybe nem ütközött. Nemrégiben megváltoztatták a törvényeket. A mostani szerint az RCA már megvehetné a Universalt. De akkor még nem lehetett. A MicroCon-ügy csak az amerikai törvények hülyeségének legújabb példája.

– De mit szólnak az amerikai számítógépcégek a MicroCon eladásához? – kérdeztem.

– Nem tetszik nekik a dolog, de nem is tesznek ellene semmit.

– Miért?

– Mert az amerikai cégek úgy érzik, az állam túlszabályozza a tevékenységüket. Az amerikai export negyven százalékára

vonatkoznak nemzetbiztonsági szabályok. Az amerikai állam nem engedi, hogy a számítógépcégeink Kelet-Európában piacra dobják a termékeiket. A hidegháborúnak már régen vége, de a korlátozások még mindig érvényesek. Ezalatt a japánok és a németek őrült iramban árasztják el a termékeikkel Kelet-Európát. Az amerikai cégek szeretnék, ha enyhülnének a korlátozások, és ha a kormány megakadályozná a MicroCon eladását, ezt mindenképpen újabb állami beavatkozásnak tekintenék.

– Még így sem igazán tudom megérteni őket – mondtam.

– Egyetértünk – felelte Ron. – Az amerikai cégekre biztos halál vár az elkövetkezendő néhány évben. Ez törvényszerű, mert hajapán lesz a chipgyártó gépek kizárólagos forrása, akkor abban a pozícióban lesz, hogy ha nem akar, nem szállít az amerikai vállalatoknak.

– És megtennék?

– Már eddig is megtették – mondta Ron. – Az ionbeépítőkkel és más gépekkel is. De az amerikai cégek képtelenek összefogni. Egymás között civakodnak. Ezalatt a japánok tíznaponként megvesznek egy gyárat. És már hat éve terjeszkednek ilyen iszonyú iramban. Egyszerűen kibeleznek bennünket. Az állam viszont nem lép közbe, mert van egy bizottság, a CFIUS – Committee on Foreign Investment in the United States –, amelynek a feladata, hogy az Egyesült Államokban történő külföldi beruházásokat szabályozza. A csúcstechnológiát előállító vállalatok eladásával kapcsolatos ügyek is az ő hatáskörükbe tartoznak. Csakhogy a CFIUS egyszerűen nem csinál semmit. Az utolsó ötszáz eladásból csak egyet tiltottak le. Egymás után adják el a vállalatokat, és Washingtonban a füle botját sem mozgatja senki. Aztán egyszer csak végre jön Morton szenátor, és

azt mondja: „Hohó, álljunk csak meg egy pillanatra!”, de rá se hederítenek.

– Mégis meglesz az eladás?

– Ma hallottam, hogy igen. A japán sajtógépezet teljes gőzzel dolgozik, hogy kedvező közhangulatot teremtsen. Hihetetlenül szívósak. Mindent és mindenkit felülmúlnak. Mindent és mindenkit…

Kopogás hallatszott, és egy szőke nő dugta be a fejét az ajtón.

– Bocs, hogy zavarlak, Ron – mondta –, de Keitht most hívta fel az NHK-tól a japán állami tévétársaság Los Angeles-i képviselője. Magyarázatot kér, hogy miért gyalázzák a riportereink Japánt.

– Gyalázzák Japánt? Ezt meg honnan veszi?

– Állítólag az egyik riporterünk adás közben azt mondta: „Ezek a rohadt japánok teljesen kisajátítják az országot.”

– Ugyan már! – felelte Ron. – Ilyet aztán senki sem ejtene ki a száján. Mit mondott a fickó, kit hallott?

– Lennyt. New Yorkból. A felvezető bejátszásban – mondta a nő.

Ron feljebb ült a fotelben.

– Ajjaj! Megnézted a szalagokat?

– Igen – felelte a nő. – A fiúk most nézik vissza az anyagot a technikai helyiségben. De azt hiszem, sajnos igaz.

– A fenébe.

– Mi az a felvezető bejátszás? – kérdeztem.

– A szatellitbeállító programunk. Mindennap elcsípünk néhány részletet New Yorkból és Washingtonból, és visszajátsszuk őket. De előtte és utána is mindig van körülbelül egypercnyi anyag, amit nem adunk le. Ezeket kivágjuk, de korábban, a nyers átjátszásnál akár egy kis szatellitantennával is bárki foghatja, aki a jelünkre vadászik. És

sokan vadásznak. Mi pedig nem győzzük figyelmeztetni az embereinket, hogy vigyázzanak, mit csinálnak a kamera előtt. Például tavaly egyszer Louise kigombolta a blúzát, és simogatni kezdte magát a mikrofonnal. Az egész országból kaptunk telefonokat.

Ebben a pillanatban Ron asztalán megszólalt a telefon. Ron felvette, egy pillanatig hallgatott, majd azt mondta:

– Oké. Értem – és letette. – Ellenőrizték a szalagot. Lennyt a bevezető előtt beadták. Akkor mondta Lousie-nak, hogy „Ezek a rohadt japánok teljesen kisajátítják az országot, ha nem kapunk észbe". A nagy adásban nem ment le, de tényleg mondta. – Szomorúan csóválta a fejét. – A fickó az NHK-tól tudja, hogy a mondat nem volt adásban?

– Igen. De azt mondja, hogy ettől függetlenül lehet fogni, és ezért tiltakozik.

– A fenébe. Szóval még a felvezető bejátszást is figyelik. Te jó ég. Keith mit akar csinálni?

– Azt mondja, elege van abból, hogy a New York-iakat állandóan figyelmeztesse. Azt akarja, hogy te intézd el a dolgot.

– Azt is akarja, hogy felhívjam az NHK-s fickót?

- Azt mondja, tedd, amit a legjobbnak látsz. De ne felejtsd el, hogy van egy megállapodásunk az NHK-val arról a félórás show-ról, amelyet mindennap átveszünk tőlük, és Keith azt semmiképpen sem szeretné kockáztatni. Az a véleménye, hogy elnézést kellene kérned.

Ron felsóhajtott.

– Tessék. Most valami olyasmiért kell bocsánatot kérnem, amit le sem adtunk. A kurva életbe. – Felénk fordult. – Fiúk, mennem kell. Van még valami, amiben segíthetek?

– Köszönjük, nincs – mondtam. – Sok szerencsét.

– Mindannyiunknak szükségünk lesz a szerencsére. Az NHK most készül elindítani a Global News Networköt egymillió dolláros befektetéssel. Megpróbálják az egész világon kiszorítani Ted Turner CNN-jét. És ha a múlt alapján jósolni lehet… – Megvonta a vállát. – Búcsút mondhatunk az amerikai sajtónak.

Miközben elindultunk, hallottuk, ahogy Ron beleszól a telefonba:

– Mr. Kasaka? Itt Ron Levine az AFN-től. Igen, uram. Igen, Mr. Kasaka. Uram, csak azért hívom, mert szeretném, ha tudná, mennyire sajnálom, amit a riporterünk a szatellitadásban mondott…

Becsuktuk az ajtót, és elindultunk.

– És most hová? – kérdeztem.

A Four Seasons Hotelben többnyire filmsztárok és politikusok szoktak megszállni. A bejárata rendkívül elegáns, de mi befordultunk a sarkon, és a személyzeti bejáratnál hagytuk a kocsit. Éppen egy hatalmas tejeskocsi állt ott, és a konyhai személyzet tejeskartonokat cipelt az épület felé. Már öt perce várakoztunk. Connor az óráját figyelte.

– Miért rostokolunk itt? – kérdeztem.

– Alkalmazkodunk a Legfelsőbb Bíróság követelményeihez, *kóhai.*

Egyszer csak feltűnt egy kosztümös nő, körülnézett, és felénk intett. Connor visszaintett. A nő eltűnt. Connor elővette a pénztárcáját, és kivett belőle néhány húszdollárost.

– Az egyik dolog, amit detektívként azonnal megtanultam – mondta Connor az volt, hogy a szállodai személyzet rettentően sokat segíthet az embernek. Különösen, mivel a rendőrségnek manapság igencsak meg van kötve a keze. Írásos engedély nélkül egyáltalán nem léphetünk be egy hotelszobába. Ha mégis megtennénk, akármit találnánk, nem fogadhatnák el bizonyítékként, így van?

– Így van.

– A szobalányok viszont bemehetnek. A boy, a takarító és a szobaszolgálatos bemehet.

– Aha.

– Így aztán megtanultam, hogy az összes nagy szállodában kapcsolatokat kell szerezni. – Kinyitotta a kocsi ajtaját. – Egy pillanat, és itt vagyok.

Odasétált a személyzeti bejárathoz, és várt. Én ezalatt a kormányt ütögettem. Önkéntelenül is a tegnapi Jerry Lee Lewis- sláger szövegét ismételgettem:

Mégiscsak kell a szerelmed,
Ó, bébi, bébi, adj kegyelmet.

Connor egy szobalánnyal váltott néhány szót, és jegyzetelt. A lánynak egy apró aranyszínű tárgy csillant meg a tenyerén. Connor nem ért hozzá, csak megnézte és bólintott. A lány a zsebébe tette a kis aranyszínű valamit. Connor ekkor pénzt adott neki, a lány pedig elment.

Hol lebénít, hol felkavar,
Ez a nagy szerelem kész elmebaj.
Oda az eszem, de jaj nekem…

Most egy boy jött ki, kezében egy fogason kék férfiöltöny. Connor kérdezett tőle valamit, és a boy az órájára pillantott, mielőtt válaszolt. Ekkor Connor lehajolt, és közelről megszemlélte a zakó alsó szélét. Aztán félrehajtotta a zakót, és megvizsgálta a nadrágot.

A boy elvitte az öltönyt, és rövidesen visszatért egy másikkal. Ez is kék volt, és hajszálcsíkos. Connor ezt is alaposan szemügyre vette. Úgy tűnt, talált valamit a zakón, és óvatosan belesöpörte egy kis nejlonzacskóba. Aztán fizetett a boynak, és visszajött a kocsihoz.

– Rowe szenátor ruhatára? – kérdeztem.

– Ellenőriztem pár dolgot Rowe szenátorral kapcsolatban.

– Rowe titkárának a zsebében fehér bugyi volt tegnap éjjel. Cheryl Austin viszont feketét viselt.

– Ez igaz – mondta Connor. – De azt hiszem, kezdenek alakulni a dolgaink.

– Mit tett a nejlonzacskóba?

Elővette a kis tasakot, és a fény felé tartotta. Apró, sötét szálacskákat láttam a nejlonon át.

– Szőnyegszálaknak tűnnek. Sötét színűek, akárcsak a Nakamoto tárgyalótermének a szőnyege. Ellenőriztetni kell a laborral, hogy biztosak lehessünk benne. De előbb még van egy kis elintéznivalónk. Induljunk.

– Hová megyünk?

– A Darley-Higginshez. A MicroCon tulajdonosaihoz.

A recepció melletti előtérben egy munkás éppen hatalmas aranybetűs feliratot szerelt a falra: DARLEY-HIGGINS INC. Alatta ez állt: A LEGKIVÁLÓBB MENEDZSERVÁLLALAT. A hallban újabb munkásokat láttunk, akik szőnyegeket raktak le a padlóra.

Megmutattuk a jelvényeinket, és közöltük, hogy a Darley-Higgins igazgatójával, Arthur Greimannel szeretnénk beszélni.

A recepciós déli akcentussal beszélt, és turcsi orra volt.

– Mr. Greiman egész nap üléseken vesz részt. Várja önöket?

– A MicroCon-eladás ügyében vagyunk itt.

– Akkor forduljanak Mr. Endershez. Ő a sajtóügyekért felelős igazgatóhelyettesünk. Mindenkinek ő ad felvilágosítást a MicroCon ügyében.

– Rendben – mondta Connor.

Leültünk az előtérben egy kanapéra. Velünk szemben, az előtér túlsó oldalán egy csinos nő ült szűk szoknyában. Nagy tekercsben egy csomó tervrajzot tartott a hóna alatt. A munkások egyfolytában kalapáltak.

– Ron azt mondta, a cégnek pénzügyi problémái vannak – mondtam. – Akkor viszont miért dekorálnak?

Connor megvonta a vállát.

A titkár szüntelenül a telefonokat emelgette. Sorrendet tartott a hívások közt.

– Darley-Higgins, egy pillanatra a türelmét kérem. Darley-Higgins… Ó, szenátor úr… azonnal kapcsolom… Darley-Higgins, igen, köszönöm…

Felvettem egy brosúrát a kávézóasztalról. A Darley-Higgins Management Group éves jelentése volt. Kiderült, hogy a cégnek Atlantában, Dallasban, Seattle-ben, San Franciscóban és Los Angelesben is vannak irodái. Egy képet is találtam Arthur Greiman-ről. Vidám, önelégült férfi nézett rám a fotóról. A jelentés egy esszét is tartalmazott, Arthur Greiman aláírásával. A címe: *A kiválóság elkötelezettjei.*

– Mr. Enders azonnal itt lesz – fordult hozzánk a titkár.

– Köszönjük – mondta Connor.

Egy pillanattal később két öltönyös férfi lépett a hallba. A tervrajzokat szorongató nő felpattant.

– Helló, Mr. Greiman.

– Helló, Beverly – üdvözölte az idősebbik férfi. – Egy perc, és a magáé vagyok.

Connor is felállt. A titkár azonnal Greimanhez fordult.

– Mr. Greiman. Ezek az urak…

– Egy pillanat – mondta Greiman, és a társaságában lévő fiatal, harmincas évei elején járó férfihoz fordult. – Mindenképpen tisztázd ezt az ügyet Rogerrel.

A fiatalabb férfi megcsóválta a fejét.

– Nem fog neki tetszeni.

– Tudom. De akkor is mondd meg neki. Hatmillió-négyszázezer kompenzációként a gazdasági osztálynak. Ez a minimum.

– De Arthur…

– Mondd csak meg neki.

– Megmondom, Arthur – felelte a fiatalabbik a nyakkendőjét igazgatva. Lehalkította a hangját. – De a pénzügyi bizottság ellenezni

fogja, hogy hatmillió fölé menj éppen most, amikor a cég bevételei ennyire alacsonyak…

– Most nem a bevételekről van szó – vágott közbe Greiman.

– A kompenzációról beszélek. Annak pedig semmi köze a bevételekhez. A pénzügyi bizottságnak meg kell állapítania a megfelelő kompenzációs szintet a vezető beosztású tisztségviselők számára. Ha Rogernek nem sikerül elérnie, hogy megegyezzenek, elhalasztóm a márciusi ülést, és választásokat fogok kérni. Ezt mondd meg neki.

– Oké, Arthur, megmondom. De…

– Csak mondd meg. És hívj fel este.

– Rendben, Arthur.

Kezet fogtak. A fiatalabb férfi gondterhelt arccal elsietett. A recepciós Greimanhez fordult.

– Mr. Greiman, ezek az urak…

Greiman felénk fordult.

– Mr. Greiman, a MicroCron ügyében szeretnénk önnel néhány szót váltani – mondta Connor, majd kissé oldalt fordulva megmutatta a jelvényét.

Greiman kis híján gutaütést kapott.

– Az isten szerelmére! Már megint! Ez már zaklatás!

– Zaklatás?

– Maga minek nevezné? Már voltak itt a szenátori hivataltól, az FBI-tól, most maguk a Los Angeles-i Rendőrségtől! Mi nem vagyunk bűnözők. A birtokunkban van egy cég, és jogunk van eladni. Hol van Louis?

– Mr. Enders azonnal itt lesz – mondta a recepciós.

Connor nyugodt hangon folytatta:

– Sajnálom, hogy háborgatjuk, Mr. Greiman. Mindössze egyetlen kérdést szeretnénk feltenni, és aztán nem raboljuk tovább az idejét.

Greiman barátságtalanul nézett rá.

– És mi az a kérdés?

– Hányan tettek ajánlatot a MicroConra?

– Ehhez maguknak semmi közük – csattant fel Greiman. – Az Akaival kötött megállapodásunk értelmében egyébként sem hozhatunk nyilvánosságra semmilyen adatot az eladással kapcsolatban.

– Egynél több vásárló jelentkezett? – kérdezte Connor.

– Nézze. Ha kérdései vannak, forduljon Endershez. Nekem rengeteg dolgom van. – A tervrajztekercset tartogató nőhöz fordult. – Nos, Beverley? Mit hozott nekem?

– Átalakítottam az igazgatótanácsi tárgyalóterem terveit, Mr. Greiman, és hoztam mintákat azokból a csempékből, amelyek a fürdőszobákba és a vécékbe kerülnének. Nagyon szép, szürke árnyalat. Azt hiszem, tetszeni fog önnek.

– Kitűnő. Kitűnő – mondta Greiman, miközben a nővel együtt eltávolodott tőlünk.

Connor hosszan nézett utánuk, majd hirtelen a lift felé fordult.

– Gyerünk, *kóhai.* Ideje, hogy szívjunk egy kis friss levegőt.

– Miért számít, hogy más is tett-e ajánlatot? – kérdeztem odakint az autóban.

– Mert ez összefügg az eredeti kérdésünkkel – mondta Connor. – Ki akarhatja kellemetlen helyzetbe hozni a Nakamotót? Most már tudjuk, hogy a MicroCon eladásának stratégiai jelentősége van. A Kongresszust is ezért nyugtalanítja. A Kongresszus nyugtalansága ugyanakkor szinte biztosan arra is utal, hogy mások is nyugtalankodnak.

– Japánban?

– Pontosan.

– És Mikitől tudhatjuk meg?

– Az Akaitól.

A japán recepciósnő kuncogni kezdett, amikor megpillantotta Connor jelvényét.

– Mr. Yoshidával szeretnénk beszélni – mondta Connor. Yoshida volt a vállalat vezérigazgatója.

– Egy pillanat türelmet – a recepciós felpattant és elviharzott. Szinte rohant.

Az Akai Ceramics irodái egy jellegtelen El Segundó-i irodaház ötödik emeletén voltak. Dekorációt csak elvétve lehetett látni az emeleten, és ami volt, az kifejezetten a Ceramics tevékenységére utalt. A recepciótól egy tágas, felosztatlan térségbe lehetett belátni. A teremben rengeteg fémasztal, mindegyiken telefon, mögöttük emberek. Mindenhonnan szövegszerkesztő programok pityegése hallatszott.

Végignéztem a termen.

– Elég sivár.

– Csak ami a munkához kell – bólintott Connor. – Japánban megvetik a fényűzést. Szerintük aki fényűző, az nem komoly ember. Amikor az idősebb Mr. Matsushita Japán legnagyobb gyárának a tulajdonosa volt, még mindig a menetrend szerinti járattal közlekedett az oszakai és a tokiói főirodák között. Egy ötvenmilliárd dolláros vállalat tulajdonosa volt, de nem volt magánrepülőgépe.

Amíg vártunk, az asztaloknál szorgoskodó embereket figyeltem. Egy maroknyi közülük japán, a többség fehér. Egytől egyig kék öltönyben. Szinte egyetlen nő sem volt közöttük.

– Japánban – folytatta Connor – ha egy vállalatnak rosszul megy az üzlet, a vezetők első dolga, hogy a saját fizetésüket csökkentik. Felelősnek érzik magukat a cégük sikeréért, és úgy érzik, a sorsuk is a vállalatéval együtt változik.

A recepciósnő visszajött, és szó nélkül leült a helyére. Közvetlenül ezután észrevettük, hogy egy kék öltönyös japán férfi közeledik felénk. Ősz haja volt, és szarukeretes szemüveget viselt. A modora ünnepélyes.

– Jó reggelt – mondta. – Én vagyok Yoshida.

Connor kölcsönösen bemutatott bennünket egymásnak. Mindnyájan hajlongtunk, és névjegykártyákat cseréltünk. Mr. Yoshida mindkettőnk névjegyét két kézzel vette át, és mind a kétszer udvariasan meghajolt. Mi ugyanezt tettük. Feltűnt, hogy Connor nem japánul beszél hozzá.

Yoshida bevezetett bennünket az irodájába. A szoba ablakai a repülőtér felé néztek. A bútorok kifejezetten szerények voltak.

– Parancsolnak kávét vagy teát?

– Köszönjük, nem – mondta Connor. – Hivatalos ügyben járunk.

– Értem – bólintott Yoshida, és hellyel kínált.

– A MicroCon megvásárlása ügyében szeretnénk önnel beszélni.

– Á, igen. Tisztázatlan ügy. De arról nincs tudomásom, hogy a rendőrséget is érintené.

– Valószínűleg nem is érinti – felelte Connor. – De azért mondana néhány szót az üzletről? Vagy titkos az ügy?

Mr. Yoshida meglepett arcot vágott.

– Titkos? A legkevésbé sem. Mr. Kobayashi, a Darley-Higgins képviselője tavaly szeptemberben keresett fel bennünket Tokióban. Ekkor tudtuk meg, hogy szándékukban áll eladni a vállalatot. Őszintén szólva meglepetésként ért bennünket a hír. Október elején kezdtük meg a tárgyalásokat. A tárgyalásban részt vevő csoportok november közepére készültek el a szerződés első tervezetével. Ezután megkezdődött a tárgyalások zárószakasza. Azonban november tizenhatodikán a Kongresszus kinyilvánította, hogy ellenzi az eladást.

– Azt mondta, meglepődtek, hogy eladják a MicroCont.

– Igen. Nagyon meglepő volt.

– Miért?

Mr. Yoshida lassan magyarázni kezdte a dolgot.

– Úgy tudtuk, hogy a MicroCon állami tulajdonú vállalat. Részben amerikai állami forrásokból finanszírozták. Ha jól emlékszem, tizenhárom százalékban. Japánban ez az arány már azt jelentené, hogy a vállalat állami tulajdonban van. Ezért természetesen csak óvatosan kezdtünk tárgyalni a tranzakcióról. Nem akartunk kellemetlenséget. Képviselőink azonban biztosítottak bennünket, hogy Washingtonnak nem lesz kifogása a vásárlás ellen.

– Értem.

– Sajnos most mégis problémák merültek fel, ahogy attól már az elején is tartottunk. Azt hiszem, kellemetlenséget okozunk az amerikaiaknak. Washingtonban néhányan meglehetősen idegesen reagálnak. Azonban mi semmiképpen sem szeretnénk gondokat okozni.

– Nem számítottak arra, hogy Washingtonnak végül mégis lesznek ellenvetései?

Mr. Yoshida szerényen vállat vont.

– A két ország nagyon különböző. Japánban tudnánk, mire számíthatunk. Itt viszont mindig akad valaki, akinek eltér a véleménye, és hangot is ad neki. Az Akai Ceramics nem kíván hangos viták kereszttüzébe kerülni. A mostani helyzet meglehetősen kínos.

Connor együttérzően bólogatott.

– Ez úgy hangzik, mintha vissza akarnának lépni az üzlettől.

– Az otthoni vezetőségből sokan kritizálnak, amiért nem tudom, mi fog történni. De én csak azt mondhatom nekik, egyelőre lehetetlen megmondani. Washingtonnak nincs biztos üzleti politikája. Az álláspontjuk a politikai helyzet függvényében napról napra változik. – Ránk mosolygott, és hozzátette: – Legalábbis mi így látjuk.

– De azért reménykednek, hogy az üzletet mégis megköthetik?

– Ezt nem tudnám egyértelműen kijelenteni. Lehet, hogy Washington kifogásai miatt le fogjuk állítani a tranzakciót. Tudják, a tokiói kormány meg akarja őrizni a baráti viszonyt Amerikával. Komoly nyomást gyakorolnak az üzleti életre, hogy ne történjenek olyan vásárlások, amelyek ellenérzést váltanának ki Amerikából. A Rockefeller Center és a Universal Stúdiós megvétele kedvezőtlen színben tüntette fel a japánokat. Ezért arra intettek, tartsuk szem előtt, mit követel a *yojinbukai,* ami azt jelenti…

– Körültekintés – mondta Connor.

– Igen. Az óvatosság, az elővigyázatosság – nézett Yoshida Connorra. – Ön beszél japánul?

– Egy kicsit.

Yoshida bólintott. Látszott, hogy egy pillanatig azon gondolkodik, átváltson-e japánra, de végül nem tette.

– Szeretnénk megőrizni a baráti viszonyt – folytatta. – Úgy érezzük, a kritikák, amelyek érnek bennünket, igazságtalanok. A Darley-Higginsnek komoly pénzügyi nehézségei vannak. Lehet, hogy a hibás üzleti irányítás miatt, de lehet, hogy más az oka. Nem tudom megmondani. De ez nem a mi hibánk. Nem mi vagyunk a felelősek a helyzetükért. És nem mi kezdeményeztük a MicroCon eladását. Ok ajánlották fel. Most viszont azért támadnak bennünket, mert segíteni akarunk – sóhajtott.

Odakint egy hatalmas repülőgép emelkedett a magasba. Az ablakok megzörrentek.

– És a többi cég, amely a MicroConra pályázott? Azok mikor estek el az üzlettől? – kérdezte Connor.

Yoshida a szemöldökét ráncolta.

– Nem volt más pályázó. A vállalatot kizárólag nekünk ajánlották fel. A Darley-Higgins nem akarta nyilvánosságra hozni, hogy pénzügyi problémákkal küszködik. Mi pedig együttműködtünk velük. Most azonban… a sajtó torz módon állítja be a szerepünket. Úgy érezzük… *kega o shita.* Megsértettek bennünket?

– Igen.

Megvonta a vállát.

– Nos, így érezzük. Remélem, megbocsátanak a rossz angolságomért.

Hosszú csend következett. Legalább egy percig senki sem szólalt meg. Connor Yoshidával szemben ült, én Connor mellett. Egy újabb gép szállt föl, és az ablakok megint rázkódtak. Továbbra sem szólt senki. Yoshida mélyet sóhajtott. Connor bólogatott. Yoshida hátrébb csúszott karosszékében, és ujjait összefűzte a hasán. Connor sóhajtott és hümmögött. Yoshida sóhajtott. Úgy látszott, mindketten feszülten figyelnek. Valami történt a szemem előtt, de nem értettem, micsoda. Végül arra gondoltam, ez biztosan az a bizonyos szavak nélküli intuitív nyelv, amiről Connor magyarázott.

Végül Yoshida megszólalt.

– Kapitány úr, nem szeretném, ha félreértések lennének körülöttünk. Az Akai Ceramics tiszteletre méltó cég. Nincs közünk semmiféle… kellemetlenséghez, ami történt. Nehéz helyzetben vagyunk. De segíteni fogok önöknek, amiben csak tudok.

– Nagyon köszönöm – mondta Connor.

– Ó, ez igazán a legkevesebb.

Ezután Yoshida felállt. Connor is felállt. Végül én is felálltam. Mindnyájan meghajoltunk, majd kézfogások következtek.

– És kérem, azonnal keressenek fel, ha bármiben a szolgálatukra lehetek.

– Nagyon köszönjük.

Yoshida az ajtóhoz vezetett bennünket. Ismét meghajoltunk, majd kinyitotta az ajtót.

Odakint egy friss arcú negyvenes amerikait pillantottam meg. Azonnal felismertem. Ő volt az a szőke férfi, akit előző éjjel Rowe szenátor társaságában láttam az autó mellett. Az, aki nem mutatkozott be.

– Á, Richmond-san – örült meg neki Yoshida. – Micsoda szerencse, hogy éppen itt van. Ezek az urak a MicroCon *baishú*val kapcsolatban érdeklődnek. – Felénk fordult. – Talán Richmond úrral is szívesen beszélnének. Az ő angolsága sokkal jobb, mint az enyém. Ő még rengeteg részletet elárulhat önöknek.

– Bob Richmond. A Myers, Lawson és Richmondtól. – A kézfogása határozott volt. Az arca napbarnított, mint olyan emberé, aki sokat teniszezik. Vidáman mosolygott. – Milyen kicsi a világ, ugye?

Connor és én is bemutatkoztunk.

– Rowe szenátor baj nélkül hazajutott? – kérdeztem.

– Ó, igen – mondta Richmond. – Köszönjük a segítségét. – Rám mosolygott. – Még belegondolni is rossz, hogy érezheti magát ma reggel. Persze, gondolom, nem ez az első eset. – Váltogatta a lábát, mint a teniszezők, amikor a szervát várják. Egy kissé aggodalmasnak látszott. – Meg kell mondanom, önök az utolsók, akikkel kapcsolatban arra számítottam volna, hogy itt futunk össze. Történt valami, amiről tudnom kéne? Én képviselem az Akait a MicroCon eladásánál.

– Semmi sem történt – nyugtatta meg kedvesen Connor. – Mindössze háttér-információkat gyűjtünk.

– A Nakamoto-estélyen történt kellemetlenséggel kapcsolatban?

– Nem feltétlenül – mondta Connor. – Mindössze tájékozódunk.

– Ha óhajtják, átmehetünk a tárgyalóterembe.

– Köszönjük, de sajnos nem tehetjük – felelte Connor. – Már így is el fogunk késni egy találkozóról. Talán egy másik alkalommal beszélhetünk.

– Oké – mondta Richmond. – Állok rendelkezésükre. Körülbelül egy óra múlva visszaérek az irodámba. – És átnyújtotta a névjegyét.

– Kitűnő – felelte Connor.

De úgy tűnt, Richmondot még mindig aggasztja valami. Elindult velünk a lift felé.

– Mr. Yoshida régi vágású ember – mondta. – Biztosan nagyon udvarias volt, de én megmondhatom maguknak, hogy rettenetesen dühös a MicroConnal kapcsolatban történtek miatt. Rengeteg szemrehányást kapott az Akai tokiói központjától. Nem fair, ami történt. Washington csúnyán keresztbe tett neki. Először biztosították, hogy nem lesz probléma az eladás körül, aztán jött Morton, és hirtelen kihúzta a lába alól a talajt.

– Szóval ez történt? – nézett rá Connor.

– Semmi kétség – felelte Richmond. – Nem tudom, Johnny Mortonnak mi baja, de az biztos, hogy teljesen téves az álláspontja az üggyel kapcsolatban. Végig a legszabályszerűbben jártunk el. A CFIUS jóval a tárgyalások befejezése utánig semmilyen kifogást nem emelt. Így nem lehet üzletelni. Csak abban bízom, hogy John jobb belátásra tér, és nem avatkozik tovább a dologba. Ugyanis az ügynek jelenleg erősen rasszizmusszaga van.

– Csakugyan rasszizmusról lenne szó?

– Hát persze. Ugyanúgy, mint a Fairchild-ügyben. Emlékeznek rá? Nyolcvanhatban a Fujitsu megpróbálta megvenni a Fairchild Semiconductor félvezetőgyárat, de a Kongresszus megakadályozta, mondván, az eladás nemzetbiztonsági szempontokat sért. A Kongresszus – úgymond – nem akarta, hogy a Fairchildot egy külföldi cég vegye meg. Mit tesz isten, pár évvel később mégis eladták egy francia vállalatnak, a Kongresszus meg oda se neki. Úgy látszik, mégiscsak el lehetett adni egy külföldi cégnek, csak a *japánoknak* nem. Erre nem tudok mást mondani, mint hogy ez egyszerű és világos

rasszizmus. – Odaértünk a lifthez. – Oké. Akkor hívjanak fel. Elérhető leszek.

– Köszönjük-felelte Connor.

Beszálltunk a liftbe, és az ajtó becsukódott.

– Seggfej – mondta Connor.

Észak felé autóztunk a wilshire-i leágazás irányába, hogy Morton szenátorral találkozzunk.

– Miért mondta, hogy az a fickó seggfej? – fordultam Connorhoz.

– Az elmúlt évig Bob Richmond volt az amerikai kormány kereskedelmi közvetítőhelyettese Amanda Marden mellett. Az összes stratégiai kormányülésen ott volt. Aztán eltelik egy év, Richmond fogja magát, és elkezd a japánoknak dolgozni. Persze azok évi ötszázezret fizetnek neki, plusz prémiumot, ha nyélbe üti az üzleteiket. És a fickó meg is ér ennyit, mert mindent tud, amit csak lehetséges.

– És ez nem törvényellenes?

– Dehogy. Bevett szokás. Mindenki ezt csinálja. Ha Richmond egy csúcstechnológiát előállító cégnek dolgozott volna, mondjuk a Microsoftnak, akkor aláírattak volna vele egy szerződést, amely szerint öt évig nem vállalhat munkát semmilyen rivális cégnél. Azért, hogy ne adhassa ki az üzleti titkokat a vetélytársaknak. A kormány azonban nem szab ilyen szigorú feltételeket.

– És miért seggfej?

– Amiatt, amit a rasszizmusról összezagyvált – morgott Connor. – O tudja legjobban, hogy nem igaz. Pontosan ismeri a Fairchild-sztorit. Az egésznek semmi köze sem volt a rasszizmushoz.

– Nem?

– És van még valami, amit Richmond pontosan tud. Azt, hogy a japánok a világ legrasszistább népe.

– Tényleg?

– Abszolút. Amikor a japán diplomaták…

Megszólalt a telefon. Megnyomtam a hangszóró gombját.

– Smith hadnagy.

– Jézus Mária, *na végre!* – hallatszott a hangszóróból. – Hova a francba tűntek? Szeretnék végre elmenni aludni.

Azonnal felismertem a hangot: Fred Hoffmann volt, az előző éjjeli ügyeletes parancsnok.

– Kösz, hogy visszahívott, Fred – mondta Connor.

– Mire kíváncsiak?

– A Nakamoto-hívásokkal kapcsolatban szeretnénk megtudni néhány dolgot.

– Az egész város erről faggat – mondta Hoffmann. – A fél rendőrség rám szállt. Jim Olson egyenesen ideköltözött az íróasztalomhoz, hogy mindent pontosan adminisztráljunk. Pedig tegnap este nem volt semmi szokatlan azokkal a hívásokkal kapcsolatban.

– Megtenné, hogy pontosan elmondja, mi történt?

– Persze. Először a városi ügyelettől futott be az értesítés. Ők kapták az első hívást. A központosuk nem értette pontosan, miről van szó, mert a hívó ázsiai akcentussal beszélt, és zavartnak tűnt. Az is lehet, hogy be volt narkózva. Valami olyasmit hajtogatott, hogy „intézkedni kellene egy holttest ügyében”. A városiak nem tudták pontosan kideríteni, miről beszél. Mindenesetre kiküldtem egy járőrkocsit körülbelül nyolc harminckor. Aztán, amikor megerősítették, hogy gyilkosság történt, kirendeltem Tom Grahamet és Roddy Merinót, amiért később kaptam a fejemre.

– Aha.

– De hát mit csináljak, ha egyszer ők jöttek a listán. Nagyon szigorú sorrendet kell tartanunk a kirendeléseknél, hogy elkerüljük a

kivételezés gyanúját. Ez a szabály. Én csak azt csináltam, ami le van írva.

– Aha.

– Aztán Graham kilenckor ideszólt, és jelentette, hogy gond van a helyszínen, és kérik, hogy menjen oda a Különleges Ügyosztály összekötője. Megint megnéztem a listát – Pete Smith az ügyeletes összekötő. Megadtam Grahamnek az otthoni számát. Gondolom, ezután felhívta magát, Pete.

– Igen – feleltem. – Akkor hívott.

– Oké – mondta Connor. – Azután mi történt?

– Körülbelül két perccel azután, hogy Graham telefonált, úgy kilenc óra ötkor telefonált egy ismeretlen, aki enyhe akcentussal beszélt. Ázsiainak hangzott, de nem mernék megesküdni rá. A fickó azt mondta, a Nakamoto képviseletében kéri, hogy Connor kapitányt rendeljem ki az esethez.

– A hívó nem mondta meg, kicsoda?

– Dehogynem. Megkérdeztem tőle, én pedig leírtam a nevét. Koichi Nishinek hívták.

– És a Nakamotótól volt?

– Legalábbis azt mondta – felelte Hoffmann. – Én csak ülök itt, és a telefonokat intézem, honnan a fenéből tudjam, igazat mondott-e. Merthogy ma reggel a Nakamoto hivatalosan tiltakozott, amiért Connort kirendeltük a helyszínre. És azt is mondták, hogy semmiféle Koichi Nishi nem dolgozik náluk. Rám fogták, hogy az egészet én agyaltam ki. Pedig tényleg telefonált valaki. Nem az ujjamból szoptam.

– Ebben biztos vagyok – mondta Connor. – Szóval azt mondja, a hívó akcentussal beszélt?

Igen. Nagyon jól tudott angolul. Szinte tökéletesen. De határozottan volt egy kis akcentusa. Egyetlen dolgot furcsálltam, azt, hogy nagyon sokat tud magáról, John.

– Tényleg?

– Igen. Az első kérdése az volt, tudom-e a maga telefonszámát, mert ha nem, ő megadja. Mondom neki, hogy tudom a számát. Gondoltam magamban, nincs szükségem arra, hogy egy japántól tudjam meg a rendőrök telefonszámait. Aztán azt kérdi, tudom-e, hogy maga nem mindig veszi föl a kagylót, ezért küldjek oda valakit magáért.

– Érdekes – dünnyögött Connor.

– Így aztán felhívtam Pete Smitht, és megkértem, ugorjon be magáért. Csak annyit lehetett sejteni, hogy az ügy összefüggget a Nakamoto körüli politikai bonyodalmakkal. Azt már tudtam, hogy Graham nem valami lelkes. Gondoltam, mások sem túl lelkesek. Mindenki tudja, hogy Connornak vannak kapcsolatai a japánokkal, úgyhogy bevontam. Erre most itt vagyok a nagy szarban. A fene se érti az egészet.

– Meséljen valamit erről a bizonyos szarról.

– Talán éjjel tizenegy lehetett, amikor elkezdődött. A rendőrfőnök hívott Graham miatt. Hogy miért őt küldtem ki. Mondom neki, hogy miért. De csak nem nyugszik meg. Aztán éppen a szolgálatom vége felé, úgy hajnali öt tájban elkezdődik a hercehurca Connor bevonása körül. Hogyan történt, miért történt. A *Times* lehozza a cikket, és áll a balhé, mert a rendőrség rasszista. Azt sem tudtam, hol áll a fejem. Egyfolytában azt magyaráztam nekik, hogy a belső szabályzatban foglaltak szerint jártam el. Szóról szóra, ahogy le van írva. De senki sem hiszi el, amit mondok. Pedig igaz.

– Ebben biztos vagyok – mondta Connor. – Csak még egy dolog, Fred. Meghallgatta az eredeti hívás magnófelvételét?

– De meg ám! Egy órával ezelőtt. Miért?

– Az első hívó hangja hasonlított Mr. Nishiére?

Hoffmann felnevetett.

– Jézusom! Hát ezt meg honnan tudjam, kapitány? Lehetséges. Most azt kérdezi tőlem, hogy egy ázsiai hang hasonlított-e egy olyan ázsiai hangra, amelyet előzőleg hallottam. Őszinte leszek: fogalmam sincs. Az első hang nagyon zavartnak hallatszott. Mintha sokkban lenne. Vagy kábítószer hatása alatt. Nem tudom biztosan megmondani. Csak annyi biztos, akárki volt is ez a Mr. Nishi, nagyon sokat tudott magáról.

– Már ez is komoly segítség. Menjen, és pihenjen végre. – Connor megköszönte az információt, és lenyomta a telefon gombját. Közben lefordultunk az országútról, és Wilshire felé vettük az irányt, ahol Morton szenátorral kellett találkoznunk.

– Oké, szenátor úr, most nézzen erre, legyen szíves… még egy kicsit… ez az! Így az i*gazán* erőteljes, olyan *férfias…* nagyon tetszik. Igen. Kitűnő? Most még három percre lesz szükségem. – A rendező, egy izgága, bombázódzsekis, baseballsapkás férfi lemászott a kameraállásból, és brit akcentussal utasításokat vakkantgatott mindenkinek. – Jerry, ide kérek egy szűrőt. Túlságosan csillog a nap. És csináljunk valamit a szemével! Kérek még egy leheletnyi sminket a szeme köré! Ellen? Látod a csillogást a jobb vállán? Árnyékold le, csillagom! És simítsd ki a gallérját! Túlságosan látszik a mikrofon a nyakkendőjén. Viszont nem látom az ősz hajszálait. Fésüljétek fel! És

simítsátok ki a szőnyeget, hogy ne essen hasra, amikor közeledik! Kérem szépen, hogy igyekezzünk. Gyerünk már! Elmegy ez a remek napfény.

Connor és én oldalt álltunk egy csinos kis asszisztens társaságában, akit Debbie-nek hívtak, egy irattáblát szorított a melléhez, és jelentőségteljesen ezt mondta:

– Edgar Lynn a rendező.

– Ismernünk kellene a nevét?

– Ő a világ *legdrágább és legkeresettebb* reklámfilmrendezője. *Nagyon nagy* művész. Azt *z fantasztikus* Apple 1984 reklámot is Edgar rendezte… és még rengeteg másikat is. És híres mozifilmeket is rendezett. Edgar a *legnagyobb.* – Egy pillanatra elhallgatott. – És nem is túlságosan őrült. De tényleg nem.

A kamerával szemben ott állt Morton szenátor, és türelmesen hagyta, hogy négy ember piszmogjon a nyakkendőjével, a zakójával, a hajával és a sminkjével. Öltönyt viselt. Egy fa alatt állt, a háttérben egy golfpályával és a Beverly Hills-i felhőkarcolókkal.

A pázsiton szőnyeg húzódott, amelyen a szenátor majd a kamera felé lépked.

– És hogy van a szenátor?

– Remekül – bólintott Debbie. – Azt hiszem, jól állnak az ügyel

– Úgy érti, jó esélye van az elnökségre? – kérdezte Connor.

– Igen. Különösen ha Edgar megint csodát tud tenni. Úgy értem, nézzünk szembe a tényekkel. Morton szenátor nem éppen egy Mel Gibson. Értik, mire gondolok? Nagy az orra, egy kicsit kopaszodik, és a szeplői bizony kifejezetten előnytelenek, mert a fényképeken nagyon kiugranak. Elterelik a figyelmet a szeméről. Pedig egy elnökjelölt a szemével futhat be.

– A szemével? – hitetlenkedett Connor.

– Úgy bizony. Az embereket a szemük miatt választják meg – vonta meg a vállát, mintha valamiféle mindenki által ismert tényről beszélne. – De ha a szenátor Edgarra bízza magát… Edgar nagyon nagy művész. Ő hozzásegítheti a sikerhez.

Edgar Lynn elsétált mellettünk, és az operatőrhöz közel hajolva suttogta:

– Az isten szerelmére, tüntessétek majd el valahogy a táskákat a szeme alól. És az állát is egyenesítsétek ki egy kis sötét árnyalattal fönt is meg lent is.

– Oké – mondta az operatőr.

Az asszisztenslány elnézést kért, és otthagyott bennünket, mi pedig vártunk és figyeltünk. Morton szenátor még mindig kissé távolabb álldogált, miközben a sminkesek és az öltöztetők dolgoztak rajta.

– Mr. Connor? Mr. Smith? – megfordultam. Egy fiatal, hajszálcsíkos öltönyt viselő férfi állt mellettünk. Úgy festett, mint egy igazi szenátusi tisztviselő: elegáns, figyelmes, udvarias. – Bob Woodson vagyok. A szenátor úr irodájában dolgozom. Köszönöm, hogy eljöttek.

– Örömmel jöttünk – felelte Connor.

– A szenátor úr már alig várja, hogy beszélhessen önökkel – folytatta Woodson. – Elnézésüket kérem, hogy a felvétel egy kissé elhúzódik. Egyre be kellett volna fejeznünk a forgatást. – Az órájára pillantott. – Attól tartok, sajnos még jó darabig eltart. De tudom, hogy a szenátor szeretne beszélni önökkel.

– És azt is tudja, miről? – kérdezte Connor.

Valaki elkiáltotta magát.

– Próbafelvétel! Kamera- és hangpróba!

A Morton szenátor körüli térség kiürült, és Woodson is a kamerát kezdte figyelni.

Edgar Lynn visszamászott az előbbi helyére, és belenézett a kamerába.

– Még mindig nem látni eléggé az ősz hajszálakat. Ellen! Pár helyen egy kicsit be kellene festeni a haját, mert így nem érvényesül a kamerán keresztül.

– Remélem, nem látszik majd túl öregnek – jegyezte meg Woodson.

– Fontos, hogy látsszanak az ősz hajszálak – mondta Debbie. – Látja, Ellen csak a halántékát festi be. Ettől csak még előkelőbbnek hat.

– De nem akarom, hogy öregnek látsszon. Néha, amikor fáradt, öregnek látszik.

– Ne aggódjon – nyugtatta meg Debbie.

– Oké! – kiáltotta Lynn. – Ennyi elég lesz. Szenátor úr? Tarthatunk egy próbát?

– Mi a végszó? – kérdezte Morton.

– Honnan vesszük?

– Onnan, hogy „Talán, akárcsak engem…” – mondta egy asszisztenslány.

– Akkor már túl vagyunk az első részén? – kérdezte Morton.

– Túl vagyunk, csillagom. Ott kezdjük, amikor a kamera felé fordul, nagyon keményen, nagyon *férfiasan* ránk néz, és azt mondja: „Talán, akárcsak engem…” Oké?

– Oké – felelte Morton.

– Ne feledje. *Férfiasan. Energikusan. Határozottan.*

– Vegyük fel, ha lehet – kérte Morton.

– Lynn ki fogja készíteni – aggódott Woodson.

– Oké – mondta Mortonnak Edgar Lynn. – Felvesszük a próbát. Felvétel indul!

Morton szenátor a kamera felé lépkedett.

– Talán, akárcsak engem – mondta –, önöket is aggodalommal tölti el nemzetünk állapotának az utóbbi években tapasztalható hanyatlása. Amerika még mindig a világ legnagyobb katonai hatalma, ám biztonságunk valójában attól függ, hogy nemcsak katonai, hanem gazdasági szempontból is meg tudjuk védeni magunkat. A gazdaságunk azonban jelentősen visszaesett. Hogy milyen mértékben? Nos, a legutóbbi két elnök alatt Amerika minden idők legnagyobb hitelezőjéből minden idők legnagyobb adósává vált. Iparunk a világ más országainak ipara mögé került. A munkásaink kevésbé képzettek, mint más országok munkásai. A befektetőink rövid távú hasznot követelnek, és lehetetlenné teszik, hogy a különböző iparágak terveket készítsenek a jövőre vonatkozóan. Mindebből következően életszínvonalunk rohamosan csökken. Szomorú jövő vár gyermekeinkre.

– És most valaki végre felhívja rá a figyelmet – mormogta Connor.

– És nemzetünk válságának órájában – folytatta Morton – a sok amerikainak van egy másik félelme is. Mivel gazdasági erőnk hanyatlik, egy újfajta inváziónak is jobban ki vagyunk szolgáltatva. Sok amerikai tart attól, hogy Japán vagy Európa gazdasági gyarmatává válunk. De különösen Japántól félnek. Sok amerikai úgy véli, hogy a japánok birtokba veszik iparunkat, pihenőhelyeinket, sőt még városainkat is – mutatott a háttérben elterülő golfpályára és a

felhőkarcolókra. – És vannak, akik egyben attól is félnek, hogy Japánnak mostanra már megvan az ereje ahhoz, hogy meghatározza Amerika jövőjét.

Morton megállt a fa alatt, és egy pillanatig hallgatott. Töprengő ábrázatot öltött.

– Vajon mennyire indokoltak ezek a félelmek Amerika jövőjét illetően? Mennyire kell aggódnunk? Vannak, akik azt mondják, a külföldi befektetés igazi áldás, és ez az, ami megmentheti Amerikát. Mások ennek az ellenkezőjét vallják, és azt mondják, eltékozoljuk születési előjogainkat. Vajon melyik álláspont a helyes? Melyiket kell… melyik az… melyik… ó, a kurva életbe! Mi jön most?

– Állj, állj, állj! – kiáltotta Edgar Lynn. – Ötös csapó! Egy-két dolgot még megigazítunk, és már vehetjük is élesben. Szenátor úr, kitűnő. Nagyon tetszett.

– Az jön, szenátor úr, hogy „Melyiket fogadjuk el, ha Amerika javát akarjuk szem előtt tartani, – mondta az asszisztenslány.

Morton elismételte:

– Melyiket fogadjuk el, ha Amerika javát akarjuk szem előtt tartani… – megcsóválta a fejét. – Nem csoda, hogy nem tudtam megjegyezni. Írjuk át ezt a sort, oké? Margie? Írjuk át ezt a sort. Hozzon egy szöveget, majd én átírom.

A sminkesek és öltöztetők hada ismét rávetette magát a szenátorra, hogy kisimítgassák és leporolgassák.

– Itt várjanak – fordult hozzánk Woodson. – Megpróbálom pár percre ellopni maguknak.

Egy hatalmas, duruzsoló teherautó mellett álltunk, amelyből elektromos kábelek futottak szerteszét. Amint Morton odalépett

hozzánk, két tanácsadó rohant hozzá számítógép-nyomtatóval készült vastag iratkötegeket lobogtatva.

– John, ezt meg kellene nézned. John, ezt át kéne tanulmányoznod.

– Mi ez? – kérdezte Morton.

– A legfrissebb közvélemény-kutatási eredmények, John.

– A szavazók életkor szerinti megoszlása szerint lebontva, John.

– És?

– Az adatok összesítéséből az derül ki, hogy az *elnöknek* van igaza.

– Ezt ne mondjátok nekem. Én az elnök *riválisa* vagyok.

– Igen, John, de az energiatakarékossággal kapcsolatban az elnöknek van igaza. Az energiatakarékosságot nem veheted bele a televíziós reklámba.

– Nem vehetem bele?

– Nem, John.

– Ez végzetes lenne, John.

– Ezt mutatják a számok, John.

– Lehetetlen – felelte Morton. Rápillantott Connorra, majd énrám. – Egy pillanat, és máris az önöké vagyok – mondta mosolyogva.

– De hát nézd meg a közvélemény-kutatást, John.

– Teljesen világosan látszik, John. Az energiatakarékosság az emberek életmódjával kapcsolatos megszorításokat jelentene. Csakhogy már most is úgy érzik, hogy rengeteg dologról le kell mondaniuk, és elegük van belőle.

– De hiszen nincs igazuk – mondta Morton. – A dolog nem így működik.

– John, a szavazók ezt gondolják.

– De ha egyszer tévednek.

– John, most nem állhatsz neki, hogy megneveld őket.

– De igenis meg akarom őket nevelni. A takarékosság nem egyenlő az eddigi életmódról való lemondással. – A takarékosság célja az, hogy még gazdagabbak, erősebbek és szabadabbak lehessenek. Nem kell kevesebbel beérniük, mint eddig. A dolog lényegéhez tartozik, hogy ugyanúgy élhessenek, mint eddig. Ugyanúgy fűthetik a házaikat, ugyanúgy autózhatnak – csak kevesebb benzint és olajat használnának fel. Építsenek hatékonyabb fűtőberendezéseket a házaikba. Vegyenek hatékonyabb autókat. Legyen tisztább a levegő, és legyenek egészségesebbek az emberek. Meg lehet találni a módját. Mások már megtalálták. A japánoknak például sikerült.

– John, légy szíves!

– A japánokat hagyd ki, John.

– Az utóbbi húsz évben Japán hatvan százalékkal csökkentette a késztermékei energiaköltségét. Amerika ugyanakkor semmit sem tett ezen a téren. A japánok azért tudnak olcsóbban termelni, mert komoly pénzeket fektettek energiatakarékos technológiába. Az energiatakarékosság kedvezőbb versenyhelyzetet teremtene számunkra. Most nem vagyunk versenyképesek…

– John, ezt a témát az emberek iszonyúan unják.

– Ez senkit sem érdekel, John.

– De igen. Az amerikai polgárokat igenis érdekli – erősködött Morton.

– John, egyáltalán nem érdekli őket.

– Oda sem fognak figyelni arra, amit mondasz. Nézd meg, John. Különösen az ötvenöt fölöttiek körében csökken a népszerűségi indexed, pedig ez a legkomolyabb szavazó korosztály. Teljesen

egyértelmű az álláspontjuk. Nem akarnak életmód-változtatást. Nem akarnak energiatakarékosságot. Az idős amerikaiak nem akarnak semmi ilyesmit.

– De az idős amerikaiaknak vannak gyerekeik és unokáik. Az ő sorsuk kell hogy érdekelje az idősebb generációt.

– Az idősebb generáció le se szarja a gyerekeit és az unokáit, John. Itt van feketén-fehéren. Úgy érzik, a gyerekeik nem törődnek velük. És igazuk van. Úgyhogy ők sem törődnek a gyerekeikkel. Ilyen egyszerű a dolog.

– De a gyerekek egészen biztosan…

– A gyerekek nem szavaznak, John.

– John, nagyon kérlek, hallgass ránk.

– Ne vedd bele az energiatakarékosságot. A versenyképességet igen, a jövőépítést igen, nézzünk szembe a problémákkal igen, új szellem igen, de az energiatakarékosság az nem. Nézd meg a statisztikákat. Nem lehet belevenni, John.

– Nagyon kérlek.

– Még meg kell gondolnom, fiúk – felelte Morton.

A két tanácsadó végre kezdte felfogni, hogy ez a maximum, amit Mortonból kihúzhatnak. Összecsapták a papírkötegeket.

– Ideküldjük Margie-t, hogy átírja a szöveget?

– Nem, még gondolkodnom kell a dologról.

– De talán nem ártana, ha Margie csinálna egypár soros vázlatot.

– Nem szükséges.

– Oké, John. Oké.

– Tudják – fordult hozzánk Morton –, egy szép napon majd előáll egy amerikai politikus, és azt mondja az embereknek, amit gondol,

nem pedig, amit a közvélemény-kutatás alapján mondania kell. És pusztán ettől forradalmian újnak fog hatni.

A két tanácsadó egyszerre hátrafordult.

– Ugyan már, John. Fáradt vagy, ennyi az egész.

– Iszonyú nagy a hajtás. Érthető, hogy kimerültél.

– John. Higgy nekünk. A számok beszélnek. Kilencvenöt százalékos pontossággal meg tudjuk mondani neked, hogyan vélekednek az emberek.

– Nagyon is tisztában vagyok vele, hogyan vélekednek. Frusztráltak. És azt is tudom, hogy miért. Mert tizenöt éve nem volt *vezető* az ország élén.

– John. Ne kezdjünk megint erről vitatkozni. A huszadik században élünk. A vezetés lényege, hogy az embereknek azt mondják, amit hallani akarnak.

A két tanácsadó ezzel elvonult.

Viszont feltűnt Woodson egy hordozható telefonnal. Mondani akart valamit, de Morton felemelte a kezét.

– Most nem, Bob.

– Szenátor úr, azt hiszem, feltétlenül beszélnie kellene…

– Most nem.

Woodson elkullogott. Morton az órájára pillantott.

– Mr. Connor és Mr. Smith?

– Igen – felelte Connor.

– Sétáljunk egyet – ajánlotta Morton, és elindult a golfpálya melletti domb irányába. Péntek volt, így csak kevesen játszottak. Körülbelül tizenöt méterre a stábtól megálltunk.

– Azért kértem, hogy fáradjanak ide – kezdte a szenátor –, mert úgy tudom, önök nyomoznak a Nakamoto-ügyben.

Már éppen kezdtem volna tiltakozni, hiszen hivatalosan Grahamé volt az eset, de Connor megelőzött.

– Igen, mi.

– Lenne néhány kérdésem az üggyel kapcsolatban. Azt hallottam, már lezárták, ugye?

– Tulajdonképpen igen.

– Befejeződött a nyomozás?

– Gyakorlatilag igen – mondta Connor. – Befejeztük az ügyet.

Morton bólintott.

– Azt hallottam, hogy önök ketten komoly ismeretekkel rendelkeznek a japánokkal kapcsolatban. Ez igaz? Ha jól tudom, egyikük még élt is Japánban.

Connor enyhén meghajolt.

– És ugye ön golfozott ma délelőtt Hanadával és Asakával? – kérdezte Morton.

– Kitűnőek az értesülései.

– Beszéltem ma reggel Hanadával. Már régebben kapcsolatba kerültem vele, más ügyekből kifolyólag. – Morton hirtelen felénk fordult, és megkérdezte: – A következőt szeretném tudni: van-e kapcsolat a Nakamoto-ügy és a MicroCon eladása között?

– Hogy érti ezt? – kérdezte Connor.

– A MicroCon eladását éppen most tárgyalja a Szenátus Pénzügyi Bizottsága, amelynek én vagyok az elnöke. A Tudományos és Technikai Bizottság kért fel bennünket, hogy vizsgáljuk meg az ügyet. Az ő hatáskörükbe tartozik az eladás engedélyezése. Amint azt önök is bizonyára tudják, viták vannak az eladás körül.

Nemrégiben én magam is azt nyilatkoztam, hogy ellenzem a dolgot. A legkülönbözőbb okok miatt. Tudják mindezt?

– Igen – mondta Connor.

– Változatlanul látok bizonyos problémákat az üggyel kapcsolatban – folytatta Morton. – A MicroCon csúcstechnológiáját részben az amerikai adófizetők pénzéből fejlesztették ki. Engem személy szerint felháborít, hogy az adófizetők pénzét olyan kutatásokra fordították, amelyeknek az eredményét most eladják a japánoknak. Ők persze azután majd a mi vállalatainkkal folytatott versenyben használják fel, amit tőlünk magunktól vásároltak meg. Úgy vélem, meg kell őriznünk Amerika vezető pozícióját a csúcstechnológia terén. És nem szabad elpazarolnunk a szellemi tőkénket. Azt gondolom, hogy szabályoznunk kellene a vállalatainkba és egyetemeinkbe történő külföldi befektetéseket. Úgy látom, egyedül kell megvívnom ezt a harcot. Sem a Szenátuson belül, sem az iparban nincsenek támogatóim. A kereskedelem sem áll ki mellettem. A kereskedelem képviselői aggódnak, hogy ez rosszul hatna a rizsről folyó tárgyalásokra. Értik, a *rizsről* tárgyalnak. Még a Pentagon is ellenem van ebben az ügyben. Éppen ezért kíváncsi vagyok, hogy – mivel a Nakamoto az Akai Ceramics anyavállalata – lehet-e összefüggés a tegnapi gyilkosság és a tervezett eladás között.

Egy pillanatra elhallgatott. Fürkészően nézett ránk. Mintha azt remélné, hogy tudunk valamit.

– Semmilyen összefüggésről nincs tudomásom – mondta Connor.

– Tett a Nakamoto bármi törvénybe ütközőt, hogy az eladást elősegítse?

– Nem tudok ilyesmiről.

– És a nyomozást formai szempontból már lezárták?

– Igen.

– Csak azért szeretném pontosan tudni, mert ha esetleg megváltoztatom az eladással kapcsolatos álláspontomat, nem szeretnék hirtelen rádöbbenni, hogy darázsfészekbe nyúltam. Elképzelhető, hogy lenne, aki azt mondaná, a Nakamoto-fogadás arra irányult, hogy a maguk oldalára állítsák az üzlet ellenzőit. Így persze nagyon körültekintőnek kell lenni, mielőtt megváltoztatom a véleményemet. Tudják, a Kongresszusban egy ilyen ügy az ember fejébe kerülhet.

– Tehát már nem ellenzi a MicroCon eladását? – kérdezte Connor.

Egy asszisztens kiáltott felénk a pázsit túlsó végéről.

– Szenátor úr, várják!

– Nos – mondta Morton –, egyelőre nem verem nagydobra a dolgot. Senki sem ért velem egyet a MicroCon-ügyben. Én személy szerint úgy gondolom, hogy ez egy újabb Fairchild-ügy. De ha egyszer lehetetlen megnyerni ezt a csatát, akkor azt mondom, nem érdemes harcba szállni. Hiszen annyi csata van még, amit meg kell vívnunk. – Kihúzta magát, és megigazította az öltönyét.

– Szenátor úr, kérem, igyekezzen! – kiáltotta az asszisztens, majd hozzátette: – Aggódnak a fény miatt.

– Aggódnak a fény miatt – Morton a fejét csóválta.

– Nem szeretnénk feltartani – mondta Connor.

– Én kértem önöket, hogy jöjjenek ide, mert szükségem volt az információra – felelte Morton. – Szóval azt mondják, a tegnapi eset nincs összefüggésben a MicroCon eladásával. Azoknak, akik az esetbe belekeveredtek, semmi közük a MicroCon-ügyhöz, és nem fogom jövő hónapban azt olvasni az újságokban, hogy valaki a kulisszák mögül megpróbálta elősegíteni vagy megakadályozni az üzletet. Semmi ilyesmi nem lesz, ugye?

– Amennyire én tudhatom, nem – mondta Connor.

– Uraim, nagyon köszönöm, hogy idefáradtak. – Morton mindkettőnkkel kezet rázott és elindult. Aztán megfordult, és visszajött. – Megkérem önöket, kezeljék bizalmasan az iménti beszélgetést. Óvatosnak kell lennünk. Háborúban állunk Japánnal. – Erőltetetten elmosolyodott. – Egy óvatlan szó is végzetes lehet.

– Igen – mondta Connor. – És ne feledjük, mi történt Pearl Harbornál.

– Na igen – csóválta meg a fejét Morton. Hirtelen lehalkította a hangját, és bizalmas képpel suttogni kezdett: – Vannak olyan kollégáim, akik azt mondják, előbb-utóbb le kell dobnunk még egy bombát. Úgy gondolják, egészen idáig fajulhat a dolog. – Elmosolyodott. – Én azt hiszem, ettől azért még nem kell tartanunk. Legalábbis általában nem félek, hogy ez bekövetkezhetne.

Még mindig mosolyogva megfordult, és elindult a stáb felé. Ahogy távolodott, egyre többen szegődtek mellé. Először egy nő a megváltoztatott szöveggel, aztán egy öltöztető, egy hangtechnikus, aki Morton mikrofonját kezdte babrálni, és a derekára erősítette az elemtartót, majd egy sminkeslány lépett hozzá, míg végül a szenátor eltűnt a szemünk elől, és csak egy kusza csoportot láttunk, amely a gyepen át a kamera felé haladt.

– Nekem szimpatikus – mondtam.

Hollywood felé autóztunk. Az épületek elmosódottan derengtek a szmogon át.

– Miért is ne tetszene magának? – kérdezte Connor. – Politikus. Az a dolga, hogy tessék az embereknek.

– Akkor jól érti a dolgát.

– Nagyon is jól.

Connor csendben nézett kifelé a kocsi ablakán. Az volt az érzésem, hogy valami nyugtalanítja.

– Magának nem tetszett, amit a reklámban mondott? – kérdeztem. – Pontosan azt mondta, mint maga.

– Igen. Ez így van.

– Akkor mi a baj?

– Semmi – felelte Connor. – Csak azon gondolkodom, amit *valójában* mondott.

– A Fairchildot említette.

– Hát persze – mondta Connor. – Morton nagyon jól tudja, mi a Fairchild-sztori igazi háttere.

Éppen meg akartam kérdezni, mire gondol, de már bele is fogott.

– Hallott valaha Seymour Crayről? Évekig ő volt a világ első számú szuperkomputer-tervezője. A Cray Research készítette a leggyorsabb számítógépeket. A japánok megpróbálták utolérni, de képtelenek voltak. Cray túlságosan zseniális volt. Csakhogy a nyolcvanas évek közepére a japán chipdömping Cray belföldi szállítóinak a nagy részét tönkretette. Ezért aztán japán gyártóktól kellett megrendelnie a szükséges chipeket. Senki sem volt

Amerikában, aki gyártotta volna őket. Hogy, hogy nem, a japán szállítók rejtélyes okok miatt késni kezdtek a szállítással. Egy alkalommal egy teljes évig tartott, amíg leszállították a chipeket, amelyeket Cray megrendelt. Ezalatt a japán tervezőknek sikerült komoly eredményeket produkálniuk. Az is felvetődött, vajon ellopták-e Cray vadonatúj technológiáját. Cray dühöngött. Tudta, hogy a japánok szórakoznak vele. Tudta, hogy egy amerikai gyártóval kell szövetkeznie, és a Fairchild Semiconductort választotta, annak ellenére, hogy a vállalat pénzügyi szempontból igen gyengén állt. Azonban Cray többé nem bízott a japánokban. Be kellett érnie a Fairchilddal. Szóval ezután a Fairchild szállította neki a chipek következő generációját. Ekkor tudta meg, hogy a Fairchildot el fogják adni a Fujitsunak, Cray legnagyobb riválisának. Az ilyesfajta szituációk és a belőlük fakadó nemzetbiztonsági problémák késztették a Kongresszust arra, hogy megakadályozza a Fairchild eladását a Fujitsunak.

– És aztán?

– A tranzakció leállítása nem oldotta meg a Fairchild pénzügyi problémáit. A vállalat még mindig nehéz helyzetben volt. Végül aztán mégis el kellett adni. A Bull nevű francia cég vette meg, amely nem vesz részt a szuperkomputer-gyártók versenyében. Ezért engedélyezte a Kongresszus, hogy nekik eladják.

– És a MicroCon egy újabb Fairchild-ügy?

– Igen. Abban az értelemben, hogy ha a japánoknak sikerül megvenniük, monopolhelyzetbe kerülnek a chipgyártó műszerek terén. És megtehetik, hogy nem adnak el gépeket az amerikai cégeknek. De azt hiszem, most…

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Bekapcsoltam a hangszórót.

Lauren hívott, a volt feleségem.

– Peter?

– Helló, Lauren.

– Peter, csak azért hívlak, hogy megmondjam, ma korán odamegyek hozzád Michelle-ért. – A hangja feszült volt és hivatalos.

– Igen? Nem is tudtam, hogy egyáltalán elviszed.

– Egy szóval sem mondtam, hogy nem viszem el – felelte gyorsan. – Persze hogy elviszem.

– Oké, rendben – mondtam. – Egyébként ki az a Rick?

Egy pillanatra csend lett.

– Ugyan, Peter. Ez nem méltó hozzád.

– Miért? – kérdeztem. – Csak kíváncsi vagyok. Michelle mondta a nevét ma reggel. Azt mondta, fekete Mercedese van. Ő az új barátod?

– Peter, azt hiszem, ez aligha ugyanolyan fajsúlyú dolog.

– Mint mi? – kérdeztem.

– Most ne játsszunk kis játszmákat – mondta. – Ahhoz túl komoly a helyzet. Azért telefonálok, hogy megmondjam, ma korán megyek Michelle-ért, hogy elvigyem az orvoshoz.

– Miért? Már nem náthás.

– Azért viszem, hogy megvizsgálják.

– Miért?

– Hogy az orvos megvizsgálja.

– Ezt már mondtad. De…

– Az orvost, aki meg fogja vizsgálni Robert Straussnak hívják. Azt mondják, komoly specialista. Több embert megkérdeztem a

hivatalban, ki a legjobb. Nem tudom, mi lesz az eredmény, Peter, de azt akarom, hogy tudd, nagyon aggódom. Különösen ha figyelembe vesszük a múltadat.

– Lauren, miről beszélsz?

– Fajtalankodásról – felelte. – Gyermekek szexuális bántalmazásáról.

– Micsoda?

– A dolgok jelenlegi állásánál elkerülhetetlen a vizsgálat, Peter. Tudod, hogy már volt ellened ilyen vád.

Kezdett hányingerem lenni. Amikor egy kapcsolatnak vége, mindig marad az emberben némi sértettség, egy kis keserűség és harag. És marad néhány magánjellegű dolog, amit az ember nem tud a másikról, és amit felhasználhat ellene. Már amennyiben szándékában áll. Lauren eddig még sohasem tette.

– Lauren, te is tudod, hogy az a szexuális bántalmazási ügy alaptalan vádaskodás volt. Pontosan ismered a sztorit. Akkor történt, amikor házasok voltunk.

– Azt tudom, amit *te* mondtál nekem. – A hangja távolság- tartó volt, leckéztető és szarkasztikus. Mint egy ügyész hangja.

– Lauren, az isten szerelmére. Ez nevetséges. Mi a fene történik itt?

– Egyáltalán nem nevetséges. Mint anyának, megvannak a kötelességeim.

– Te jó ég, Lauren. Eddig nem foglalkoztál különösebben az anyai kötelességeiddel. Most meg…

– Tény, hogy meglehetősen leköt a munkám – mondta jeges hangon de az sohasem volt kérdéses, hogy a lányom az első. És nagyon-nagyon sajnálom, ha a múltbeli viselkedésem bármilyen

módon hozzájárult volna ehhez a mostani kellemetlen szituációhoz. – Az volt az érzésem, hogy tulajdonképpen nem hozzám beszél, hanem egy szerepet próbál. Arra kíváncsi, hogyan hangoznának a szavai egy bíró előtt. – Peter, ha beigazolódik a szexuális bántalmazás, Michelle nem maradhat tovább nálad. Sőt, még csak nem is találkozhat veled.

Hirtelen valami belenyilallt a mellkasomba. Éles, szaggató fájdalom.

– Mondd, mi a fenéről beszélsz? Ki mondta neked, hogy szexuális bántalmazás történt?

– Peter, nem hiszem, hogy ebben a pillanatban bármit is mondanom kellene neked.

– Wilhelm mondta? Ki telefonált, Lauren?

– Peter, nincs értelme, hogy belemenjünk ebbe. Hivatalosan közlöm veled, hogy délután négyre elmegyek Michelle-ért. Szeretném, ha akkorra készen lenne az indulásra.

– Lauren…

– A titkárnőm, Miss Wilson is hallgatja a beszélgetésünket, és gyorsírással jegyzeteli, ami elhangzik. Még egyszer hivatalosan közlöm veled, hogy szándékomban áll délután négyre a lányomért menni és orvosi vizsgálat céljából magammal vinni. Van valami kérdésed a döntésemmel kapcsolatban?

– Nincs.

– Akkor négy órakor. Köszönöm a közreműködésedet. És hadd fűzzek hozzá egy személyes jellegű megjegyzést: nagyon sajnálom, Peter, hogy idáig fajult a dolog.

És letette.

A pályafutásom során volt már néhány szexuális bántalmazási ügyem. Pontosan ismertem az ügymenetet. Az orvosi vizsgálatból általában semmit sem lehet kideríteni. Sosem tudják egyértelműen megállapítani, történt-e valami. És ha egy gyereket pszichológussal vizsgáltatnak meg, aki ezer kérdést zúdít rá, a gyerek végül belekényszerül a játékba, és azt fogja válaszolni, amit a pszichológus hallani szeretne. Az eljárásnál megkövetelik, hogy a pszichológus videóra rögzítse a vizsgálatot. Ezzel kell bizonyítania, hogy a kérdései nem voltak célzatosak vagy befolyásolóak. Azonban a helyzet csaknem minden esetben tisztázatlanul kerül a bíró elé. A bírónak ezért konzervatív módon kell eljárnia. Ez annyit jelent, hogy amennyiben a bántalmazás lehetősége fennáll, a gyereket eltiltják a vádlott szülőtől. Vagy legalábbis megszabják, hogy csak felügyelet mellett látogathatja. Éjszakára semmiképpen sem maradhat a gyerek közelében. Sőt az is előfordul, hogy még…

– Ennyi elég lesz – szólt rám Connor. – Ne rágódjon tovább.

– Elnézést – mondtam –, de nagyon idegesítő.

– Hát persze. De most mondja el szépen, mi az, amit még nem tudok.

– Miről?

– A szexuális bántalmazási ügyéről.

– Mindent tud. Már nincs mit elmondanom.

– *Kóhai* – mondta nyugodt hangon. – Ha nem mondja el, nem tudok segíteni.

– Az egésznek semmi köze sem volt a szexualitáshoz – tiltakoztam. – Egészen másról volt szó. Pénzről.

Connor egy szót sem szólt, csak nézett rám, és várt.

– A fenébe is – dühöngtem.

És elmeséltem neki.

Az ember életében vannak olyan pillanatok, amikor azt gondolja, tudja, mit csinál, de valójában fogalma sincs róla. Aztán, amikor később visszagondol a dologra, megérti, hogy helytelenül cselekedett. Belesodródott valamibe, és teljesen lehetetlen helyzetbe hozta magát. De akkor, amikor a hülyeséget csinálja, azt gondolja, minden a legnagyobb rendben van.

Mindössze annyi történt, hogy szerelmes voltam. Lauren igazi előkelő lány volt, és ez látszott is rajta. Vékony volt, kecses és visszafogott. Fiatalabb volt nálam, és gyönyörű.

Mindig is tudtam, hogy nem fog működni a dolog közöttünk, de mégis megpróbáltam úgy intézni, hogy működjön. Összeházasodtunk, és azonnal ahogy hozzám költözött, elkezdett elégedetlenkedni. Elégedetlen volt a lakással, a környékkel, a keresetemmel, egyszóval mindennel. Közben terhes lett, ami csak tovább rontotta a dolgot. Állandóan sóspálcikákat és kekszet evett. Minden tele volt keksszel. Az autó, az éjjeliszekrény, az egész lakás. Olyan szerencsétlen volt, és annyira boldogtalan, hogy próbáltam neki százféle apró módon örömet szerezni. Mindenfélét vettem neki, főztem, kedveskedtem. Általában nem vagyok ilyen, de akkor szerelmes voltam. A szokásommá vált, hogy örömet szerezzek neki. Vagy legalábbis, hogy megpróbáljam.

És közben állandó volt a nyomás. Ebből is több kell, abból is több kell. Több pénz. Semmi sem volt elég.

És volt még egy külön problémánk. A főügyészi iroda fizette a betegbiztosítását, de az nem terjedt ki a terhességre. És az enyém sem. A házasság óta még nem telt el elég idő ahhoz, hogy a biztosításom

érvényes legyen a szülésre. Tudtuk, hogy nyolcezer dollárba fog kerülni, ezt az összeget valahonnan elő kellett teremteni. Egyikünknek sem volt ennyi pénze. Lauren apja orvos Virginiában. Tőle nem akart pénzt kérni, mert ő kezdettől fogva ellenezte a házasságot. Az én családom szegény. Szóval, nem volt meg a pénz. Ő a főügyésznél dolgozott, én a rendőrségnél. A hitelkártyáján rengeteg hátraléka volt, és még az autóját sem fizette ki. Valahogyan szereznünk kellett nyolcezer dollárt. Méghozzá sürgősen. Fogalmunk sem volt, mit tegyünk. És persze magától értetődött, legalábbis Lauren számára, hogy nekem kell megszereznem a pénzt.

Nos, egy szép éjszakán, augusztusban, kihívtak egy házi csetepatéhoz Ladera Heightsbe. Mexikói házaspár. Berúgtak, és alaposan egymásnak estek. A nőnek felrepedt a szája, a férfinak monokli a szeme alatt, a gyerekek meg bent üvöltenek a szomszéd szobában. Hamar sikerült mindenkit lecsillapítani, láttuk, hogy senkinek sincs komoly baja, úgyhogy éppen készültünk elmenni. A nő erre elkezd üvöltözni, hogy a férje fajtalankodott a lányával. Hogy szexuálisan bántalmazta. Amikor a férj meghallotta, mit sikoltozik a felesége, teljesen kiakadt. Arra gondoltam, hogy a nő csak azért csinálja a felhajtást, mert be akarja sározni a férjét. De a nő egyre csak követeli, hogy nézzük meg a lányát. Bemegyek a másik szobába, a gyerek lehet vagy kilenc hónapos, bömböl, vörös a feje. Lehúzom róla a takarót, hogy megnézzem, vannak-e a testén sérülések, és a takaró alatt meglátok egy kiló heroint. Ott a gyerek mellett.

Csak álltam és bámultam.

Hirtelen nem tudtam, mit tegyek. Bonyolult ügy. Ki tudja, tanúskodna-e a nő a férje ellen? Egyébként is, így a dolog házkutatásnak minősül, arra viszont nincs felhatalmazásunk és a

többi. Ha csak egy kicsit is jó a fickó ügyvédje, gond nélkül elsimítja. Úgyhogy kimentem a nagyszobába, szóltam a fickónak, jöjjön már be egy pillanatra.

Tudtam, hogy valójában semmit sem tehetek. Csak az járt a fejemben, hogy mi történt volna, ha a gyerek szájába kerül a heroin. Ha mondjuk rágcsálni kezdte volna. Meghalt volna tőle. Figyelmeztetni akartam a fickót, mekkora állatságot csinál. És gondoltam, egy kicsit megleckéztetem. Jól ráijesztek.

A következő pillanatban már mind a ketten ott állunk a gyerek szobájában. Az asszony a társammal odakint a nagyszobában. A fickó hirtelen előhúz egy jó két centi vastag borítékot, és feltépi. Csupa százdolláros. A fickó pedig így szól: „Én nagyon hálás segítségért, nyomozó úr."

Állok és nézek. Legalább tízezer dollár van a borítékban. Lehet, hogy több. Nem tudom. A fickó felém nyújtja a borítékot, és néz. Várja, hogy elvegyem.

Kezdek hebegni valamit arról, mennyire veszélyes a heroint a gyerek ágyába rejteni. A fickó azonnal felkapja a heroint, a padlóra dobja, és berúgja az ágy alá. Aztán azt mondja: „Igaza van. Köszönöm, nyomozó úr. Rettenetes lenne, ha valami történni lányommal." És tartja a borítékot.

Minden összekavarodott bennem.

A fickó felesége odakint üvöltözik a társammal. Idebent a gyerek ordít. A fickó nyújtogatja a borítékot. Mosolyog és bólogat. Mintha azt mondaná, vegye csak el bátran. A magáé. Én meg arra gondolok… Nem tudom, mire gondoltam.

A következő dolog, amire emlékszem, hogy odakint vagyok a nagyszobában, és közlöm, hogy a gyerekkel minden rendben. Erre a

nő, aki hullarészeg, azt kezdi ordítani, hogy én bántalmaztam a gyereket. Most már én, és nem a férje. És hogy összejátszom a férjével, meg hogy mind a ketten perverz állatok vagyunk. A társam látja, hogy a nő bolond és részeg is, így aztán otthagyjuk a kis családot. A partnerem azt mondja: „Jó sokáig odabent voltál a másik szobában." Mondom neki: „Meg kellett vizsgálnom a gyereket." Ennyi. Ja, másnap a nő még bejött a rendőrségre panaszt tenni, hogy szexuálisan bántalmaztam a gyerekét. Másnapos volt, és kiderült, hogy priuszos, de a szexuális bántálmazás mindenképpen komoly vád. Röviddel később volt egy előzetes tárgyalás, de alaptalannak találták a panaszát, és nem emeltek vádat.

Ennyi.

Ez történt.

Most már mindent tud.

– És a pénz? – kérdezte Connor.

– A következő hétvégén elmentem Las Vegasba. Eljátszottam, hogy sokat nyertem. Az év végén pedig tizenháromezer dollár nem keresetből származó jövedelem után is fizettem adót.

– Ez kinek az ötlete volt?

– Laurené. Ő gondolta ki, mit tegyek.

– És ő tudja, hogy pontosan mi történt?

– Persze.

– A rendőrségi vizsgálat mit állapított meg? Adtak ki jelentést az előzetes tárgyalásról?

– Nem hinném, hogy ennyire komolyan vették volna az ügyet. Szóban meghallgattak, aztán lezárták az ügyet. Valószínűleg bekerült a dossziémba, de részletes jelentés biztosan nincs az esetről.

– Oké – mondta Connor. – Akkor most mesélje el, hogyan kerülhetett elő az ügye ma reggel.

Elmondtam neki mindent Ken Shubikról, a *Times*ról és Görényről. Connor csendben hallgatott, és a homlokát ráncolta. Miközben beszéltem, elkezdte a fogain át beszívni a levegőt. A japánok így szokták kifejezni a nemtetszésüket.

– *Kóhai* – mondta, amikor befejeztem –, maga igencsak megnehezíti a dolgomat. És a maga jóvoltából hülyét csinálok magamból, amikor nem lenne szabad. Miért nem mondta ezt el korábban?

– Mert úgy gondoltam, nem tartozik magára.

– *Kóhai* – csóválta a fejét. – *Kóhai…*

Megint a lányomra gondoltam. A lehetőségre… annak a puszta lehetőségére, hogy… lehet, hogy nem láthatom majd, hogy nem találkozhatunk…

– Nézze – szólalt meg Connor. – Mondtam magának, hogy eldurvulhat a dolog. Higgye el nekem, még a mostaninál is sokkal jobban eldurvulhat. Ez még csak a kezdet. Kifejezetten kegyetlenné válhat az ügy. Gyorsan kell dolgoznunk, és mindent fel kell göngyölítenünk.

– Azt hittem, már minden fel van göngyölítve.

Connor felsóhajtott, és megrázta a fejét.

– Távolról sem – mondta. – És most neki kell látnunk, hogy mindent megoldjunk, mielőtt négykor találkozik a feleségével. Addigra mindenképpen végeznünk kell.

– Úristen. Végre lezártuk ezt a kurva ügyet – sóhajtott fel Graham, miközben még egyszer körbejárta Sakamura Hollywood Hills-i házát. Már a helyszínelő csoport utolsó emberei is csomagolták a felszerelésüket, hogy indulhassanak.

– Nem tudom, miért izgatja ennyire a főnököt ez az ügy – mondta Graham. – A helyszínelő fiúk az értékelés nagy részét is itt helyben csinálták meg, annyira sürgős a dolog. De hála istennek, minden világos. Sakamura az emberünk. Sikerült pár szál fanszőrt begyűjteni az ágyról. Ugyanattól a férfitól származnak, akitől a lányon talált szőrszálak. Száraz nyálmintát is vettünk a fogkeféjéről. Genetikailag és vércsoport szempontjából is megegyezik azzal a spermával, amelyet a lányban találtunk. Hetvenszázalékos bizonyossággal. Az ő ondója volt a lányban, és az ő szőre volt a lány testén. Először megdugta, aztán kinyírta. És amikor idejöttünk, hogy letartóztassuk, pánikba esett, elszáguldott és meghalt. Connor hol van?

– Odakint.

Az ablakon át láttam, hogy Connor odalent áll a garázs mellett, és a járőrkocsiban ülő rendőrökkel beszélget. Connor mindkét irányban végigmutatott az utcán, a rendőrök pedig válaszoltak a kérdéseire.

– Ez meg mit csinál odalent? – kérdezte Graham.

Mondtam, hogy nem tudom.

– Egyszerűen nem értem ezt a fickót. Megmondhatod neki, a válaszom a kérdésére az, hogy *egyet sem.*

– Milyen kérdésére?

– Egy órával ezelőtt felhívott – mesélte Graham és megkérdezte, hány olvasószemüveget találtunk itt. Megnéztük. A válasz: egyet sem.

Van itt egy csomó napszemüveg, egypár női is, aztán kész. Fogalmam sincs, miért izgatja. Fura egy fickó, mi? Most mondd meg, mi a fenét csinál odalent.

Figyeltük Connort, ahogy a rendőrségi kocsi mellett föl-alá járkált, majd ismét mindkét irányban végigmutatott az utcán. Az egyik rendőr, aki a kocsiban ült, adóvevőn beszélt valakivel.

– Te érted? – kérdezte.

– Nem.

– Valószínűleg a csajokat akarja lenyomozni – mondta Graham. – Istenem, bárcsak kiderítettük volna annak a vörös hajúnak a személyazonosságát. Különösen hogy így alakultak a dolgok. Sakamura biztosan őt is megdugta. Szerezhettünk volna belőle egy kis spermát, és akkor pontosan egyeztethettük volna a másik mintával. És egyébként is hülyét csináltam magamból, hogy futni hagytam azokat a csajokat. De a fenébe is, ki gondolta volna, hogy így alakul? Minden olyan gyorsan történt. Belépsz egy szobába, ahol meztelen csajok ugrándoznak. Az ember egy kicsit zavarba jön. Ez természetes. A rohadt életbe, de jó kis nők voltak, mi?

Mondtam, hogy igen.

– Sakamurából meg semmi sem maradt – folytatta Graham. – Beszéltem a technikai részleggel. A telephelyen próbálják kivágni a kocsiból, de gondolom, lehetetlen azonosítani. A halottkém azért meg fogja próbálni. Hát, sok szerencsét. – Savanyú arccal bámult ki az ablakon. – Tudod, mi van? Mi mindent megtettünk, ami tőlünk telt – mondta. – És azt hiszem, nagyon jó munkát végeztünk. Biztos, hogy Sakamura volt. És hipp-hopp, kiderítettük. Most meg állandóan csak azt hallom, hogy japánellenesek vagyunk. A kurva életbe. Az ember csak veszíthet.

– Aha – mondtam.

– És úristen, hogy beindultak! – folytatta. – Hihetetlenül rám szálltak. Felhívott a rendőrfőnök, hogy minél gyorsabban zárjuk le az ügyet. Aztán jött egy újságíró a *Timestól,* és egy hetvennyolcas esetről faggatott, amikor rám fogták, hogy jogtalanul alkalmaztam erőszakot egy mexikói ellen. Semmi különös nem történt. De az újságíró megpróbálja rám bizonyítani, hogy mindig is fajgyűlölő voltam. És mit gondolsz, mit akar kihozni az ügyből? Hogy tegnap éjjel rasszista incidens történt. Szóval most már az én szerény személyemben is az egyre terjedő rasszizmus élő példáját tisztelheted. Én mondom neked, a japánok mesterien keverik a szart. És ez tulajdonképpen rohadtul ijesztő.

– Azt tudom – mondtam.

– Veled is szórakoznak?

Bólintottam.

– Mi az ürügy?

– Gyermekek szexuális bántalmazása.

– Úristen – hűlt el Graham. – És ráadásul van egy lányod.

– Igen.

– Hát nem kiborító? Rágalmak és mocskolódás, Petey-san. Az egésznek semmi valóságos alapja. De próbáld ezt egy újságírónak elmagyarázni.

– Ki volt az? – kérdeztem. – Hogy hívták azt az újságírót?

– Ha jól emlékszem, Linda Jensent mondott.

Bólintottam. Görény pártfogoltja. Egyszer valaki azt mondta:

„Linda nem úgy jutott a csúcsra, hogy ő maga baszott, hanem hogy mások jó hírét baszta el.” Mielőtt eljöttek számára a Los Angeles-i boldog idők, Washingtonban firkált mindenféle pletykarovatba.

– Nem is tudom – mondta Graham. – Azt hiszem, nem lenne szabad hagyni. Egyszerűen még egy Japánt csinálnak ebből az országból. Az emberek már nem mernek nyíltan beszélni. Félnek. Egyszerűen nem akarnak beszélni arról, ami itt folyik.

– Talán az segítene, ha a kormány bevezetne néhány új törvényt.

Graham felnevetett.

– A kormány? A kormányt már rég megvették. Van fogalmad arról, mennyit költenek el Washingtonban évente? Négyszázmillió dollárt. Minden évben. Ez elég arra, hogy a Szenátus és a Képviselőház kampányköltségeit fedezzék. Rettentő sok pénz. És most mondd meg nekem: elvernék évről évre ezt az istenverte sok pénzt, ha nem érné meg nekik? Naná, hogy nem. A rohadt életbe, haver. Amerikának ütött az utolsó órája. Hé, úgy látom, a főnököd beszélni akar veled.

Kinéztem az ablakon. Connor integetett.

– Mennem kell.

– Sok szerencsét – mondta Graham. – Ja, figyelj. Lehet, hogy pár hétre szabadságra megyek.

– Igen? Mikor?

– Lehet, hogy még ma – mondta Graham. – A főnök ajánlotta fel. Azt mondta, talán jobb, ha nem vagyok itt, amíg a *Times* le nem száll rólam. Lehet, hogy elmegyek egy hétre Phoenixbe. Ott lakik a családom. Na, mindegy. Csak azt akartam, tudj róla, hogy nem leszek itt.

– Oké – mondtam.

Connor egyfolytában integetett. Türelmetlennek látszott. Lesiettem hozzá. Miközben lefelé mentem a lépcsőn, észrevettem, hogy egy fekete Mercedes áll meg a ház előtt, és egy ismerős alak száll ki belőle.

Görény Wilhelm volt az.

Mire leértem, Görény már elővette a jegyzetfüzetét és a magnóját. A szája sarkában cigaretta.

– Smith hadnagy – szólított meg. – Beszélhetnénk néhány szót?

– Nagyon sok a dolgom – feleltem.

– Gyerünk már! – kiáltott oda Connor. – Ne vesztegessük az időt. – Kinyitotta nekem a kocsi ajtaját.

Elindultam Connor felé. Görény mellém szegődött. Egy apró fekete mikrofont tartott az arcom elé.

– Magnóra veszem, amit mond. Remélem, nincs ellene kifogása. A Malcolm-ügy után nagyon óvatosnak kell lennünk. Fel tudná idézni azokat a rasszista kifejezéseket, amelyeket egyesek szerint a kollégája, Graham felügyelő használt este a Nakamoto-nyomozás során?

– Nem – mondtam, anélkül hogy megálltam volna.

– Úgy tudjuk, „rohadt japcsiknak" nevezte őket.

– Nincs mit mondanom.

– „Kis sárgatesteknek" is nevezte őket. Úgy véli, helyes, ha egy szolgálatban lévő rendőr ilyen kifejezéseket használ?

– Sajnálom, Willy. Nincs mit mondanom.

Miközben mentünk, a mikrofont az arcom elé tartotta. Idegesítő volt. Próbáltam elhessegetni, de nem sikerült.

– Smith hadnagy, szeretnénk egy cikket írni önről, és lenne néhány kérdésünk a Martinez-üggyel kapcsolatban. Emlékszik az esetre? Néhány évvel ezelőtt történt.

Továbbra sem álltam meg.

– Most nem érek rá, Willy – mondtam.

– A Martinez-ügyben egy gyermek szexuális bántalmazásával vádolták. A gyermek, Sylvia Morelia édesanyja, Maria Martinez jelentette fel. Az esetet kivizsgálták. Mondana néhány szót a dologról?

– Nincs mit mondanom.

– Már beszéltem az akkori nyomozótársával, Ted Andersonnal. Mondana valamit az esetről?

– Sajnálom.

– Akkor nem is áll szándékában reagálni azokra a súlyos vádakra, amelyekkel illetik?

– Egyetlen emberről tudok, aki vádakat emleget, és az maga, Willy.

– Őszintén szólva ez nem teljesen igaz – mondta mosolyogva. – Értesüléseim szerint a kerületi főügyész hivatala vizsgálatot kezdett ön ellen.

Nem feleltem. De kíváncsi voltam, vajon igazat beszél-e.

– Az adott körülményeket figyelembe véve nem gondolja, hogy a bíróság hibázott, amikor a kislányát magának ítélte?

Csak ennyit mondtam:

– Sajnálom, Willy. Nincs mit mondanom. – Próbáltam magabiztos lenni, de éreztem, hogy kiver a veríték.

– Gyerünk már! Gyerünk! Nincs időnk! – sürgetett Connor. Beszálltam a kocsiba. Connor Wilhelmhez fordult. – Sajnálom, fiam, dolgunk van. Mennünk kell – és becsapta a kocsi ajtaját. – Induljunk!

Willy bedugta a fejét az ablakon.

– Nem gondolja, hogy Connor kapitány japánellenes viselkedése újabb bizonyíték arra, hogy a rendőrség nem képes helyesen eljárni a faji szempontból kényes esetekben?

– Viszlát, Willy – mondtam, feltekertem az ablakot, és elindultam a dombról lefelé.

– Nem bánnám, ha egy kicsit gyorsabban mennénk – mondta Connor.

– Oké – feleltem, és ráléptem a gázra.

A visszapillantó tükörben láttam, hogy Görény a Mercedese felé rohan. Még nagyobb gázt adtam. A kerekek csikorogtak a kanyarban.

– Honnan tudta ez a tetű, hogy hol vagyunk? Lehallgatta a rádiónkat?

– Nem használtuk a rádiót – mondta Connor. – Maga is tudja, hogy óvatos vagyok a rádióval. De lehet, hogy a járőrkocsi jelentette a központnak, amikor megérkeztünk. Persze az is lehet, hogy poloska van ebben az autóban. Az sincs kizárva, hogy egyszerűen kikövetkeztette, hogy valamikor idejövünk. Ez egy gátlástalan szemétláda. És a japánokkal is vannak kapcsolatai. Ő a japánok embere a *Times*nál. A japánok általában ennél azért egy kicsit válogatósabbak, amikor szövetkeznek valakivel. De azt hiszem, Görény mindent elintéz nekik, amit csak akarnak. Nem rossz a kocsija, mi?

– De nem japán autó.

– Az túl feltűnő lenne – mondta Connor. – Követ bennünket?

– Nem. Azt hiszem, sikerült lerázni. Most hová megyünk?

– Az egyetemre. Sandersnek most már elég ideje volt, hogy a szalagokkal babráljon.

Végighajtottunk az utcán, a domb alja felé, a 101-es országút irányába.

– Apropó – mondtam. – Miért volt olyan fontos, hogy vannak-e Eddie lakásában olvasószemüvegek?

– Csak egy apróságot akartam ellenőrizni. Nem találtak olvasószemüveget, ugye?

– Nem. Csak napszemüvegeket.

– Gondoltam – bólintott Connor.

– És Graham azt mondja, elutazik. Még ma. Phoenixbe.

– Aha. – Rám nézett. – Maga is el akar menni?

– Nem – mondtam.

– Oké – felelte Connor.

Leértünk a domb aljához, és felhajtottam a 101-esre déli irányba. Azelőtt tíz perc alatt el lehetett jutni az egyetemhez.

Manapság már legalább harminc percig tartott az út. Különösen most, a nap közepén. De valójában már sohasem lehetett igazán gyorsan haladni. Az út mindig rettentően zsúfolt volt. Állandó sűrű szmog lepte be a környéket. Mintha egy felhőn hajtanék keresztül.

– Azt gondolja, bolond vagyok? – kérdeztem. – Maga szerint fognom kéne a gyereket és el kellene menekülnöm?

– Az is egy megoldás. – Felsóhajtott. – A japánok a kerülő utak nagymesterei. Ösztönösen így intézik az ügyeiket. Ha Japánban valaki elégedetlen magával, nem mondja meg a szemébe. Megmondja a barátainak, a környezetének, a főnökének. De úgy, hogy biztosan visszakerüljön a maga fülébe. A japánoknak megvannak a módszereik a kerülő utakon történő kommunikációra. Ezért is járnak olyan sokat társaságba. Ezért golfoznak, és ezért isznak a karaoke bárokban. Szükségük van ezekre a külön kommunikációs csatornákra, mert képtelenek odaállni és megmondani, amit gondolnak. Ha belegondol, a módszerük nagyon kevéssé hatékony. Elpocsékolt idő, energia és pénz. De mivel nem képesek szemtől szembeni konfrontációra – ez számukra szinte egyenlő lenne a halállal, és ha mégis sor kerül rá,

megizzadnak, és pánikba esnek –, nincs más választásuk. Japán az oldalvágások földje. Sosem támadnak nyíltan.

– Igen, de…

– Így az a viselkedés, ami az amerikaiak felfogása szerint alattomos és gyáva, a japánok felfogása szerint nem több, mint az ügyintézés mindennapi módja. Semmi különöset nem találnak benne. Csak azt akarják a maga tudomására hozni, hogy bizonyos nagy embereknek nem tetszik, amit csinál.

– A tudomásomra hozni? Úgy, hogy a lányom miatt bíróság elé kerülhetek? Tönkretehetik a kapcsolatomat a gyerekemmel? Örökre bemocskolhatják a nevemet?

– Nos, igen. Ezek bevett büntetési módszerek. Azzal fenyegetik, hogy lehetetlenné teszik. Ez a legáltalánosabb jelzés, amiből rá kell jönnie, hogy valakinek nem tetszik, amit csinál.

– Hát most már rájöttem – mondtam. – Azt hiszem, már túlságosan is képben vagyok.

– Ez nem személyeskedés – mondta Connor. – Csak az ügyintézés normális módja.

– Aha. Úgy, hogy hazugságokat terjesztenek rólam.

– Bizonyos értelemben.

– Nem. Nem bizonyos értelemben. Amit állítanak, az szemenszedett hazugság.

Connor felsóhajtott.

– Nekem is sokáig tartott, amíg megértettem, hogy a japán viselkedés a falusi földműves értékrendjére épül. Az ember sokat hall a szamurájokról, de a lelkük mélyén a japánok földművesek. És ha az ember földműves, akkor falun él, és ha valami baja van a többi földművessel, akkor száműzik. Ez maga a halál, mivel egyetlen más

falu sem fogad be egy bajkeverőt. Szóval, ha az ember magára haragítja a falut, akkor meghal. Ők így gondolkodnak. Ebből következik, hogy a japánok rendkívül érzékenyek arra, mi történik a közösségen belül. Mindennél jobban ügyelnek arra, hogy a közösség többi tagjával megőrizzék a jó viszonyt. Ez azt jelenti, hogy nem ugrálnak, nem kockáztatnak, nem egyénieskednek. És azt is jelenti, hogy nem mindig ragaszkodnak feltétlenül az igazsághoz. A japánok nagyon kevéssé hisznek az igazságban. Hidegnek és elvontnak találják. Olyanok, mint egy anya, akinek a fiát bűntettel vádolják. Az ilyen anya nem sokat törődik azzal, mi az igazság. Sokkal fontosabb számára a fia. A japánok is ugyanígy gondolkodnak. Számukra az emberek közötti viszonyok a fontosak. Csak ez számít igazságnak. A tényszerű igazság lényegtelen.

– Eddig oké – mondtam. – De miért nem hagyják abba? Mit akarnak még? A gyilkossági ügy lezárult, vagy nem?

– Nem – mondta Connor.

– Hogyhogy nem?

– Még nem zárult le. Ezért gyakorolnak ránk ilyen hatalmas nyomást. Valaki nyilván nagyon szeretné, ha lezárulna a nyomozás. Azt akarják, hogy feladjuk.

– Ha engem szorongatnak, és Grahamet is, hogy lehet az, hogy magát nem szorongatják?

– De szorongatnak – mondta Connor.

– Hogyan?

– Úgy, hogy engem tesznek felelőssé azért, ami magával történik.

– Hogyan teszik magát felelőssé? Ezt nem értem.

– Tudom, hogy nem érti. De valóban úgy van, ahogy mondom. Higgyen nekem. Engem tesznek felelőssé.

Néztem, ahogy az előttünk húzódó kocsisor belevész a ködbe. Elhajtottunk a Hitachi fényhirdetése előtt (AMERIKÁBAN IS No1 A KOMPUTERGYÁRTÁSBAN). Aztán a Canon következett (AMERIKA ELSŐ SZÁMÚ FÉNYMÁSOLÓJA), végül a Honda (AMERIKA LEGKÖZKEDVELTEBB GÉPKOCSIJA). Mint a legtöbb új japán hirdetés, ezek is elég fényesek voltak ahhoz, hogy nappal is jól láthatók legyenek. A fényreklámok napi bérleti díja harmincezer dollár. A legtöbb amerikai cég nem engedheti meg magának, hogy ilyen fényreklámokon hirdessen.

– A dolog lényege az, hogy a japánok értik a módját, hogyan tegyék nagyon kellemetlenné a helyzetet. Azáltal, hogy nagy kavarodást csinálnak maga körül, nekem azt üzenik: „Tudja, mi a dolga." Mert azt hiszik, én el tudom intézni, hogy pontot tegyenek az ügy végére. [4]

– És el tudja intézni?

– Hát persze. Akarja, hogy most mindjárt lezárjuk? Akkor menjünk, igyunk meg egy sört, és ismerjük el, hogy a japánoknak volt igazuk. Vagy inkább azt szeretné, hogy kiderítsük, miért kellett Cheryl Austinnak meghalnia?

– Inkább ezt szeretném.

– Én is – mondta Connor. – Akkor munkára fel, *kóhai.* Azt hiszem, Sanders laboratóriumában érdekes dolgokat fogunk megtudni. Minden kérdésünkre ott lesz a válasz a szalagokon.

Phillip Sanders tajtékzott a dühtől.

– A labort bezárták – mondta. Idegesen széttárta a karját. – És semmit sem tehetek ellene. Semmit.

– Mikor történt? – kérdezte Connor.

– Egy órája. Idejött pár fickó az épületfelügyelőségtől, és azt mondta, hogy mindenki hagyja el a labort. Aztán bezárták. Egyszerűen bezárták, és kész. Egy hatalmas lakatot tettek az ajtóra.

– És mit mondtak, miért? – kérdeztem.

– Valaki írt egy jelentést, hogy a mennyezet szerkezete meggyengült, és ezért az alagsor nem biztonságos. És hogy ilyen feltételek mellett nem érvényes az egyetem biztosítása, ha ránk szakad a jégpálya. Meg arról is zagyváltak valamit, hogy a diákok biztonsága a fő szempont. Mindenesetre, a labort bezárták azzal, hogy majd kivizsgálják az ügyet, és egy építésszel megnézetik a mennyezetet.

– És ez mikor lesz?

Sanders a telefonra mutatott.

– Arra várok, hogy megtudjam. Lehet, hogy valamikor a jövő héten. Lehet, hogy csak jövő hónapban.

– Jövő *hónapban?*

– Igen. Pontosan. – Kezével végigszántotta kusza haját. – Még a dékánhoz is elmentem az ügyben. De a dékáni hivatal nem tud semmit. Az utasítás magasabb helyről származik. Onnan, ahol az egyetem vezetése olyan pénzügyi támogatókkal cimborái, akik sokmilliós tételekben járulnak hozzá a költségekhez. Legfelsőbb szintű utasítás. – Sanders felnevetett. – Manapság már nem is kétséges, hogy kik állnak a háttérben.

– Hogy érti? – kérdeztem.

– Japán mélyen beépült az amerikai egyetemi rendszerbe, különösen a műszaki karokba. Mindenütt ez a helyzet. A MIT-en huszonöt professzori státusz működik japán pénzen. Lényegesen több, mint bármelyik más ország pénzén. Mert pontosan tudják, hogy nem képesek olyan fejlesztésekre, mint mi. És mivel szükségük van fejlesztésre, a legkézenfekvőbb megoldást választják: megveszik.

– Amerikai egyetemektől?

– Persze. A Kaliforniai Egyetem irvine-i részlegénél az egyik épületben van egy két emeletet elfoglaló kutatólabor, ahová japán útlevél nélkül be sem lehet lépni. Ott csinálják a Hitachi kutatásainak egy részét. Egy amerikai egyetem, ahová az amerikaiak a lábukat sem tehetik be. Itt pedig – mutatott körbe Sanders –, ha valami olyan történik, ami nem tetszik nekik, csak annyit kell tenniük, hogy telefonon odaszólnak a rektornak, ő meg mit tehet? Azt nem szabad megengedni, hogy a japánok megharagudjanak, így aztán azok mindent el tudnak érni, amit csak akarnak. Ha be akarják záratni a labort, hát bezáratják.

– És mi van a szalagokkal? – kérdeztem.

– Minden odabent maradt. Semmit sem engedtek kihozni a helyiségből.

– Tényleg?

– Rettentően siettek. Igazi gestapós legények voltak. Lökdöstek és taszigáltak, hogy gyorsabban menjünk kifelé. El sem tudják képzelni, micsoda pánik tör ki egy amerikai egyetemen, ha a vezetői úgy érzik, veszélyben a támogatás. – Felsóhajtott. – Nem tudom. Lehet, hogy Theresának sikerült kihoznia néhány szalagot. Kérdezzék meg tőle.

– Hol van?

– Azt hiszem, elment korcsolyázni.

– Korcsolyázni? – fintorodtam el.

– Legalábbis azt mondta, oda megy. Érdemes megpróbálni, hátha megtalálják.

És jelentőségteljes pillantást vetett Connorra.

Theresa Asakumát nem találtuk a korcsolyapályán. Körülbelül harminc kisgyereket láttunk egy fiatal tanárnővel, aki hiábavaló kísérleteket tett, hogy fegyelmezze őket. Negyedikesek lehettek. Nevetésük és kiáltásaik visszhangzottak a teremben.

Az épület csaknem teljesen kihalt volt, a lelátók üresek. Csak fent, az egyik sarokban üldögélt néhány egyetemista fiú, arccal a jég felé. Egymás vállát csapkodták. A felénk eső oldalon, a legfelső sorban, egészen a mennyezet közelében, egy gondnok takarított. A korlátnál néhány szülő kinézetű felnőtt álldogált. Velünk szemközt egy férfi állt, és újságot olvasott.

Theresa Asakumát sehol sem láttam.

Connor felsóhajtott. Elcsigázottan leült egy padra, és hátradőlt. Lábát keresztbe vetette, pihent. Álltam és figyeltem.

– Most mit csinál? Világos, hogy Theresa nincs itt – szóltam oda neki.

– Foglaljon helyet.

– De hiszen mindig maga sürget engem.

– Üljön le. Élvezze az életet.

Leültem mellé. Néztem, ahogy a gyerekek körbe-körbe korcsolyáznak. A tanárnő kiabált: – Alexander? Alexander! Hányszor mondjam még, hogy ne verekedj?! Egy lányt nem szabad megütni!

Én is hátradőltem. Próbáltam pihenni. Connor a gyerekeket figyelte, és halkan kuncogott. Úgy tűnt, remekül érzi magát. Mintha a világon semmi gondja nem volna.

– Gondolja, hogy Sandersnek igaza van? – kérdeztem. – Vajon tényleg a japánok kényszerítették az egyetemet?

– Egészen biztos – felelte Connor.

– És amit arról mondott, hogy Japán megvásárolja az amerikai technológiát. Hogy tanári státusokat vettek a MIT-en?

– Ebben nincs semmi törvénybe ütköző. Támogatják a tudományt. Nagyon nemes gesztus.

– Szóval úgy gondolja, hogy ez rendjén van így? – fintorodtam el.

– Nem – mondta. – Egyáltalán nem gondolom, hogy ez rendjén van. Ha egy ország kiengedi a kezéből az intézményei fölötti rendelkezést, akkor ezzel mindent elveszít. Ez általában véve is igaz. Aki egy intézményt pénzel, azé az ellenőrzés. A japánok készséggel fizetnek. És ha az amerikai állam és az amerikai ipar nem hajlandó fizetni, akkor a japánok kezébe kerül az amerikai felsőoktatás ellenőrzése. Eddig tíz egyetem az övék. Úgy értem, teljes egészében az ő tulajdonuk. Megvették, hogy saját fiataljaikat taníttassák. Biztosítani akarták, hogy a japán fiatalok Amerikába jöhessenek tanulni.

– De hiszen már eddig is jöhettek. Rengeteg japán diák jár-amerikai egyetemekre.

– Ez igaz. De mint mindig, a japánok most is hosszú távon gondolkodnak. Tisztában vannak vele, hogy később esetleg nehezebb lesz a helyzet. Tudják, hogy előbb-utóbb gondok lesznek. Akármilyen diplomatikusan játszanak is – és mivel most a megszerzési fázisban vannak, elkerülhetetlenül visszaüt rájuk is majd a mostani helyzet, mivel egyetlen ország sem szereti, ha kívülről irányítják. Minden

ország gyűlöli, ha megszállják. Akár katonailag, akár gazdaságilag. És a japánok sejtik, hogy az amerikaiak egy szép napon fel fognak ébredni.

Néztem a jégen csúszkáló gyerekeket. Hallgattam a nevetésüket. A lányomra gondoltam. És hirtelen eszembe jutott a négyórás találkozó.

– Most miért ülünk itt?

– Csak – mondta Connor.

Így aztán tovább üldögéltünk. A tanárnő most éppen összeterelte a gyerekeket, és levitte őket a pályáról. – Gyerekek, vegyétek le szépen a korcsolyát! Vegyétek le a korcsolyát. Alexander, ez rád is vonatkozik. Alexander!

– Tudja – szólalt meg Connor ha maga meg akarna venni egy japán vállalatot, rá kellene döbbennie, hogy lehetetlen. A dolgozók szégyenletesnek tartanák, hogy egy külföldi irányítsa őket. Csorba esne a becsületükön. Ezt soha nem engednék meg.

– Azt hittem, most már lehetséges. Úgy hallottam, hogy liberalizálták a törvényeiket.

Connor elmosolyodott.

– *Papíron* igen. Elméletileg bármelyik japán céget megveheti. Gyakorlatilag azonban nem. Ugyanis, ha meg akar vásárolni egy japán vállalatot, először a cég bankjának a beleegyezését kell megszereznie. Ez elengedhetetlen ahhoz, hogy tovább folyhasson a tranzakció. És a bank egészen biztosan nem fog beleegyezni.

– Úgy tudtam, az Isuzu a General Motors tulajdonában van.

– Az Isuzu egyharmada van a GM tulajdonában. A részesedés alapján nincs döntési joga. Persze elvétve akad egy-egy cég, amelynek sikerült. De mindent egybevéve az utóbbi tíz évben Japánban a

korábbinak a felére csökkent a külföldi befektetés mértéke. A cégek sorra túlságosan keménynek találják a japán piaci feltételeket. Egyszer csak elegük lesz a sok mellébeszélésből, az összetűzésekből, az összejátszásokból, a zárt piacból és a *dangó*kból, a titkos szövetségekből, amelyek segítségével távol akarják tartani őket. Elegük lesz az állami szabályozásból, és végül feladják. Egyszerűen… feladják. A többi ország közül is majdnem mindegyik feladta. A németek, az olaszok, a franciák. Lassan mindenki belefárad abba, hogy Japánban próbáljon üzletet csinálni. Mert akármit mondanak is, Japán zárt ország. Néhány évvel ezelőtt T. Boone Pickens megvette egy japán cég részvényeinek az egynegyedét, és nem vették be az igazgatótanácsba. Japán *zárt* ország.

– És mit kellene tennünk?

– Ugyanazt, amit az európaiak – felelte Connor. – Be kéne vezetni a kölcsönösség elvét. Szemet szemért, fogat fogért. Amilyen az adjonisten, olyan a fogadj isten. A világon mindenkinek ugyanaz a problémája Japánnal. Már csak az a kérdés, kinek a megoldása a legjobb. Az európai megoldás meglehetősen direkt. És bevált. Legalábbis eddig.

A jégen néhány tizenéves lány kezdett melegíteni, és nekiláttak az első köröknek. Az iskoláscsoport és a tanárnő éppen most haladt el mellettünk. Amikor a tanárnő mellénk ért, felénk fordult és megkérdezte:

– Nem hívják valamelyiküket Smith hadnagynak?

– De igen, kisasszony, engem – feleltem.

– És van pisztolya? – kérdezte az egyik gyerek.

– Egy hölgy megkért, hogy mondjam meg magának, amit keres, a férfiöltözőben van – mondta a tanárnő.

– Tényleg? – csodálkoztam.

– Megnézhetem a pisztolyát? – kérdezte az iménti gyerek.

– Egy távol-keleti hölgy üzente. Azt hiszem, távol-keleti volt.

– Igen – mondta Connor. – Köszönjük.

– Meg akarom nézni a pisztolyát!

– Hülye! Maradj már csendben! – szólt rá egy másik gyerek. – Nem látsz a szemedtől? Ezek titkosrendőrök.

– Akkor is meg akarom nézni a pisztolyát!

Connorral felálltunk és elindultunk. A gyerekek a nyomunkban szaladtak, és kérleltek, hogy mutassuk meg a pisztolyunkat. A túloldalon olvasgató férfi kíváncsian felnézett az újságjából. Nézte, ahogy kimegyünk a teremből.

– Hát, nem éppen észrevétlen távozás – mondta Connor.

A férfiöltöző üres volt. Elkezdtem egymás után végignézni a zöld fémszekrényeket. A szalagokat kerestem. Connor nem foglalkozott a dologgal. Egyszer csak meghallottam a hangját: – Jöjjön ide. Itt vagyok hátul.

A zuhanyzónál áll.

– Megtalálta a szalagokat?

– Nem.

Egy nyitott ajtónál állt, keze a kilincsen.

Egy beton lépcsősor legtetején álltunk. Leereszkedtünk az aljára, és két ajtót pillantottunk meg. Az egyik mögött egy föld alatti teherautó-bejáró volt, a másik egy sötét, gerendákkal aládúcolt folyosóra nyílt.

– Erre – mondta Connor.

Előrehajolva végigmentünk a folyosón. A jégpálya alatt voltunk. Elhaladtunk egy hangosan zúgó acélgépezet előtt, és egy ajtósor elé értünk.

– Tudja, hová megyünk? – kérdeztem.

Az egyik ajtó résnyire nyitva volt. Connor kinyitotta. Egyetlen lámpa sem égett, de láttam, hogy a laborban vagyunk. Messze, az egyik sarokban monitorok halvány fénye derengett.

Elindultunk a fény felé.

Theresa Asakuma hátradőlt a székén, homlokára tolta a szemüvegét, és megdörzsölte gyönyörű szemét.

– Ha nem csinálunk nagy zajt, nem fognak észrevenni – mondta. – Őrt állítottak a főbejárat elé. Nem tudom, ott van-e még.

– Őrt?

– Igen. Nagyon komolyan vették ezt a bezárásügyet. Elképesztő volt. Mint egy kábítószer-razzia. Az amerikaiak mind nagyon meglepődtek.

– És maga?

– Én egészen más dolgokat várok ettől az országtól, mint ők.

Connor a monitorra mutatott. Éppen annak a jelenetnek az egyik kockája volt kimerevítve, amelyiken az ölelkező pár a tárgyalóterem felé tart. Az asztalon lévő többi monitoron is ugyanez a kép volt látható, más szögekből felvéve.

– Mit sikerült kihozni a szalagokból?

Theresa a főképernyőre mutatott.

– Nem vagyok biztos a dologban – mondta. – Ahhoz, hogy teljesen biztos lehessek, le kellene futtatnom egy háromdimenziós modellprogramot, hogy megkapjam a szoba összes dimenzióját, egyúttal minden fényforrást és árnyékot nyomon tudjak követni. Ezt még nem csináltam meg, és valószínűleg nem is lehet azzal a felszereléssel, amely ebben a szobában van. Egy minigépen egy éjszakába telne. Talán jövő hétre tudok időpontot kérni az asztrofizika tanszéktől. De azt figyelembe véve, ami itt történt, lehet, hogy nem tudok időpontot szerezni. Ettől függetlenül van egy komoly gyanúm.

– Éspedig?

– Az árnyékok nem stimmelnek.

Connor lassan bólogatott a sötétben. Mintha értené, miről van szó.

– Milyen árnyékok nem stimmelnek? – kérdeztem.

Theresa a képernyőre mutatott.

– Amikor ezek az emberek körbemennek az emeleten, az árnyékaik nem illeszkednek pontosan. Hol rossz helyen vannak, hol az alakjukkal van baj. Többnyire alig lehet észrevenni. De azért azt hiszem, nem tévedek.

– És az, hogy az árnyékok nem stimmelnek, azt jelenti, hogy…

Theresa megvonta a vállát.

– Szerintem a szalagokat megváltoztatták.

Egy pillanatra elhallgattunk. Aztán megkérdeztem:

– Hogyan változtatták meg őket?

– Nem tudom, mennyire nyúltak hozzá. De az biztosnak látszik, hogy egy harmadik személy is volt a helyiségben. Legalábbis egy ideig ott kellett lennie.

– Egy harmadik személy?

– Igen. Valaki, aki figyelte őket. És az a gyanúm, hogy ezt a harmadik személyt gondosan eltüntették a szalagról.

– A rohadt életbe! – szitkozódtam.

Egészen beleszédültem a hírbe. Connorra néztem. Feszülten figyelte a monitorokat. Egyáltalán nem látszott meglepettnek.

– Maga már tudta?

– Sejtettem, hogy valami ilyesmi történt.

– Miből?

– Már a nyomozás elején valószínűnek tartottam, hogy a szalagokat meg fogják változtatni.

– De honnan tudta? – kérdeztem.

Connor elmosolyodott.

– A részletek, *kóhai.* Az apróságok, amelyekről meg szoktunk feledkezni. – Theresára nézett, mintha nem akarna túl sokat elárulni a lány előtt.

– Nem erről van szó – mondtam. – Tudni akarom. Mikor jött rá, hogy a szalagokat megváltoztatták?

– A Nakamoto biztonsági szobájában.

– Miből találta ki?

– Abból, hogy hiányzott egy szalag.

– Milyen szalag is hiányzott? – kérdeztem. Tudtam, hogy már volt róla szó.

– Emlékezzen vissza – mondta Connor. – A biztonsági helyiségben az őr azt mondta, akkor cserélt szalagokat, amikor szolgálatba lépett. Kilenc óra körül.

– Igen…

– Minden videomagnón volt óra, és azt mutatták, hogy körülbelül két óra telt el a szalagcsere óta. Minden magnó az előző után tíztizenöt másodperccel indult el, mert ennyi ideig tartott, amíg az őr kicserélt egy-egy szalagot.

– Igen… – Eddig mindenre emlékszem.

– Én mutattam az őrnek egy videót, amely nem illett bele a sorozatba, mert az órája még csak harmincperces futást mutatott. Megkérdeztem, elromlott-e az óra.

– Az őr pedig úgy gondolta, hogy igen.

– Igen. Legalábbis ezt mondta. És én nem kezdtem erősködni. De valójában nagyon is jól tudta, hogy az órának semmi baja.

– Semmi baja?

– Egyáltalán semmi. A japánok kevés hibát vétettek, ez volt az egyik. De ezt is csak azért követték el, mert kutyaszorítóba kerültek. Lehetetlen volt nem elkövetni. A saját technikai fejlettségüknek estek áldozatul.

A falnak dőltem. Bocsánatkérően néztem Theresára. Mesebelien szépnek láttam a monitorok halvány fényében. – Elnézést, de nem tudom követni, amit mond.

– Ez csak azért van, mert nem veszi figyelembe a nyilvánvaló megoldást, *kóhai.* Emlékezzen vissza. Ha most itt lenne egy csomó videomagnó, és mindegyik néhány másodperccel az előző utáni időt jelezne, maga pedig észrevenné, hogy az egyik nem illik bele a sorba, mire gondolna?

– Hogy abban a magnóban később cserélték ki a kazettát.

– Úgy van. Pontosan ez történt.

– Az egyik szalagot később cserélték ki?

– Igen.

– De hát miért? – ráncoltam össze a szemöldököm. – Az összes szalagot kilenckor cserélték ki. Így egyik sem mutatta a gyilkosságot.

– Úgy van – bólintott Connor.

– Akkor mi értelme volt később kicserélni az egyik szalagot?

– Jó kérdés. Elgondolkodtató. Sokáig én sem tudtam, mi az értelme. De most már tudom – mondta Connor. – Vissza kell emlékeznie az időzítésre. Az összes szalagot kilenckor cserélték ki. Aztán egyet tíz tizenötkor is kicseréltek. Ebből nyilvánvalóan következik, hogy kilenc óra és tíz tizenöt között valami fontos dolog történt, és hogy ez rajta volt a szalagon, és ezt a szalagot aztán valaki valamilyen okból elvitte. Azt kérdeztem magamtól: vajon mi lehetett az a fontos esemény?

Visszaemlékeztem, és megint csak a homlokomat ráncoltam. Semmi sem jutott eszembe.

Theresa elmosolyodott, és bólogatni kezdett, mintha valami mulattatná.

– Maga tudja? – kérdeztem.

– Van rá ötletem – felelte mosolyogva.

– Nos – mondtam –, örülök, hogy mindenki tudja a választ… engem kivéve. Mert nekem semmi fontos dolog nem jut az eszembe, ami a szalagon lehetne. Kilenc órára kint volt a sárga szalag, amellyel a helyszínt lezárták. A lány holtteste a terem túlsó végében volt. Egy csomó japán ácsorgott a lifteknél, és Graham telefonon odahívott engem. De senki sem kezdte el a nyomozást, ameddig én oda nem értem, úgy tíz óra körül. Aztán megkezdődött a huzavona Ishigurával. Nem hiszem, hogy tíz harminc előtt bárki is a sárga szalag mögé lépett volna. De mondjuk leghamarabb tíz tizenötkor léphetett be valaki a lezárt területre. Tehát a videofelvételen senki nem láthatott egyebet, mint egy üres szobát és a lányt, amint az asztalon feküdt. Ennyi.

– Kitűnő – mondta Connor. – Csak egyvalamiről feledkezett meg.

– Beléphetett valaki a szobába? Akárki – kérdezte Theresa.

– Nem – feleltem. – Ki volt feszítve a sárga szalag. Senki sem léphetett a mögé. Valójában… – És hirtelen beugrott. – Egy pillanat! Mégiscsak volt valaki! Az a kis fickó a fényképezőgéppel! – kiáltottam fel. – Ő belépett a szalag mögé, és fényképeket készített.

– Úgy van – bólintott Connor.

– Milyen kis fickó? – kérdezte Theresa.

– Egy japán. Ott fotózott. Meg is kérdeztük Ishigurát, ki az. Úgy hívták, hogy…

– Mr. Tanaka – segített ki Connor.

– Ez az! Mr. Tanaka. És maga kérte, hogy Ishigura szerezze meg a filmet a fényképezőgépéből. – Elfintorodtam. – De nem kaptuk meg.

– Nem – mondta Connor. – És őszintén szólva egy pillanatig sem hittem, hogy valaha is megkapjuk.

– És az a férfi fotókat készített? – kérdezte Theresa.

– Kétlem, hogy valójában fényképeket készített volna – mondta Connor. – De még az is lehet, hogy igen, mert egy olyan kis Canont kattogtatott…

– Olyat, amellyel videoállóképeket lehet felvenni film helyett?

– Pontosan. Lenne az ilyen felvételeknek bármi haszna a retusálásnál?

– Elképzelhető – mondta Theresa. – Fel lehet őket használni képátvitelre. Nagyon meggyorsítja a dolgot, hogy eleve digitalizált jelként kerülnek a szalagra.

– Akkor lehet, hogy mégis fényképezett – bólintott Connor. – De már akkor is világos volt, a fotózás csak ürügy arra, hogy bemehessen a lezárt területre.

– Aha – bólogatott Theresa.

– Honnan tudja? – kérdeztem.

– Gondolja csak végig, mi történt.

Ishigurával szembefordulva álltam, amikor Graham felordított: „Te jó ég, hát ez meg micsoda?” A vállam fölött hátratekintve, jó tíz méterrel a sárga szalagon túl egy alacsony, tudálékos képű japán férfit pillantottam meg, amint buzgón fotózta a helyszínt. Fényképezőgépe olyan parányi volt, hogy szinte alig látszott ki a tenyeréből.

– És arra emlékszik, hogyan mozgott? – kérdezte Connor. – Volt benne valami egészen különös.

Megpróbáltam felidézni, de nem sikerült.

Graham a szalaghoz lépett, és odaszólt Tanakának: „Az ég szerelmére! Azonnal jöjjön ki onnan! Ez egy bűncselekmény helyszíne. Itt nem fotózhat!” Kitört a hangzavar. Graham tovább üvöltözött, de Tanaka ügyet se vetett rá, tovább fényképezett, s közben felénk hátrált. A kiabálás ellenére sem azt tette, amit egy normális ember ilyen helyzetben, vagyis hogy megfordul, és úgy jut el a szalaghoz. Ehelyett egészen a szalagig hátrált, és még mindig háttal lehajolt, és átbújt alatta.

– Egy pillanatra sem fordult meg, egyfolytában hátrafelé mozgott – mondtam.

– Pontosan. És ez az első rejtélyes dolog. Miért háttal? Azt hiszem, most már tudjuk, miért.

– Tényleg?

– Visszafelé járta be a lány és a gyilkos útját – mondta Theresa –, hogy át lehessen másolni a videoszalagokra, és hogy pontosan tudja, hogyan estek az árnyékok a szobában.

– Erről van szó – bólintott rá Connor.

Felrémlett előttem, amit Ishigura mondott, amikor tiltakoztam: „Tanaka úr a mi alkalmazottunk. A Nakamoto biztonsági szolgálatánál dolgozik.”

Erre én azt mondtam: „Ez felháborító. Itt nem fényképezhet.”

Ishigura pedig: „Pusztán vállalati belső használatra készített felvételeket.”

Tanaka eközben átcsusszant a liftnél álló csoporton, és eltűnt.

Pusztán vállalati belső használatra készített felvételeket.

– A rohadt életbe! – kiáltottam fel. – Szóval Tanaka lement a földszintre, és kivett egyetlenegy szalagot, mert azon a saját mozgását és árnyékát lehetett látni.

– Pontosan.

– Tehát azért volt szüksége a kazettára, hogy az eredeti felvételt megváltoztathassa.

– Így van.

Végre kezdtem megérteni.

– De még ha rájövünk is, hogyan hamisították meg a felvételt, a bíróság nem fogja bizonyítékként elfogadni, ugye?

– Hát igen – bólintott Theresa. – Bármilyen valamirevaló ügyvéd el tudja intézni, hogy ne fogadják el.

– Csak akkor jutunk valamire, ha sikerül olyan tanút kerítenünk, aki hajlandó vallomást tenni arról, mi történt. Sakamura tudhatná, de ő halott. Úgyhogy nem tudunk továbblépni, kivéve, ha sikerül valahogy elcsípnünk Tanakát. Azt hiszem, az a legjobb, ha azonnal őrizetbe vesszük.

– Kétlem, hogy menni fog – jegyezte meg Connor.

– Miért? Gondolja, hogy megakadályozzák?

– Nem hiszem, hogy erre szükségük lenne. Fölöttébb valószínű, hogy Tanaka már halott.

Connor nem is vesztegette tovább az időt, hanem azonnal odafordult Theresához.

– Jól ért ehhez a dologhoz?

– Igen – mondta a lány.

– Nagyon jól?

– Azt hiszem.

– Nincs sok időnk. Együtt kellene dolgoznia Peterrel. Nézzék meg, mit lehet kihozni a videoszalagokból. *Gambatte:* tegyenek meg mindent, ami csak lehetséges! Higgye el, meglesz a jutalma. Közben nekem el kell intéznem néhány telefont.

– Elmegy? – kérdeztem.

– Igen. És szükségem lesz az autóra.

Odaadtam neki a kulcsokat.

– Hová megy?

– Nem vagyok a felesége.

– Csak megkérdeztem – védekeztem.

– Ne törődjön vele. Találkoznom kell egypár emberrel.

Indulni készült.

– Miért gondolja, hogy Tanaka meghalt?

– Az is lehet, hogy nem halt meg. Ezt majd megbeszéljük, ha több időnk lesz. Most viszont rengeteg dolgunk van még négy óráig. Addig feltétlenül végeznünk kell. Azt hiszem, maguk itt rábukkannak majd egy-két meglepő dologra, *kóhai.* Legalábbis ezt súgja a *chokkanom.* Az intuícióm. Ha valami baj van, vagy váratlan dolog történik, hívjon fel az autótelefonon. Sok szerencsét! Most pedig lásson munkához ennek a bájos hölgynek a társaságában. *Urayamashii na!*

És elment. Hallottuk, ahogy a hátsó ajtó becsukódik.

– Mit mondott? – kérdeztem Theresától.

– Azt mondta, irigyli magát – felelte a sötétben elmosolyodva. – Nos, lássunk munkához.

Gyors mozdulatokkal megnyomott néhány gombot a videón. A gép visszatekerte a szalagot a képsor elejére.

– Hogyan fogjunk hozzá? – kérdeztem.

– Három alapvető módszer van arra, hogy az ember megtudja, meghamisítottak-e egy videofelvételt. Először is meg kell vizsgálni az elmosódásokat és a színes képszéleket. Azután ott vannak az árnyékok. Ezeket mind megnézhetjük, de már két órája próbálkozom, és még nem sokra jutottam.

– És a harmadik módszer?

– A tükröződő elemek. Ez az, amit még nem néztem meg.

Értetlenül megráztam a fejem.

– A tükröződő elemek tulajdonképpen a helyszínnek azok a részei, amelyek a felvett képen belül visszaverődnek valamiről. Például amikor Sakamura kimegy a szobából, és az arca látszik a tükörben. Szinte biztos, hogy más tükörképeket is felfedezhetünk abban a bizonyos szobában. Mondjuk van egy króm íróasztallámpa, és mutatja a mellette elhaladó embereket – persze torzítva. Azután a tárgyalóterem falai üvegből vannak. Lehet, hogy azokról kinagyíthatunk néhány tükörképet. Az íróasztalon álló ezüstnehezékről is visszaverődhet valaminek a képe, aztán lehet még ott egy üvegváza virágokkal, egy műanyag doboz vagy bármi más, ami elég fényes ahhoz, hogy tükörképeket mutasson.

Figyeltem, ahogy visszatekeri a szalagokat, hogy előkészítse őket a lejátszáshoz. Miközben beszélt, ép keze sebesen cikázott egyik

géptől a másikig. Furcsa érzés volt egy ilyen gyönyörű nő mellett állni, akinek fogalma sem volt arról, mennyire szép.

– A legtöbb felvételen van valamilyen tükröző felület. Az utcán a lökhárítók, a nedves úttest vagy az ablaküvegek. Egy szoba belsejében is mindig van valami… üveg képtartók, egy tükör, egy ezüst gyertyatartó vagy króm asztallábak – mondta Theresa.

– És a tükörképeket nem tudták meghamisítani?

– De igen. Ha volt elég idejük, akkor mindenképpen. Ma már vannak olyan számítógépes programok, amelyekkel bármilyen alakzatra rá lehet vinni egy képet. Akár bonyolult, hullámos felületekre is. Ehhez azonban idő kell. Reménykedjünk, hogy nem volt elég idejük. – Elindította a szalagokat. A felvétel eleje meglehetősen sötét volt. Ekkor jelent meg Cheryl Austin a lifteknél.

Theresára néztem.

– Milyen érzés ez magának? – kérdeztem tőle.

– Micsoda?

– Hogy segít nekünk. Mármint a rendőrségnek.

– Úgy érti, azért, mert japán vagyok? – Mosolyogva nézett rám. Ez a mosoly azonban furcsa volt, egyenesen keserű. – A japánokkal kapcsolatban nincsenek illúzióim. Tudja, hol van Sako?

– Nem.

– Sako egy kisváros, fenn északon, Hokkaidón. Vidék a javából. Van ott egy amerikai repülőtér. Én Sakóban születtem. Az apám *kokujin* műszerész volt. Tudja, mit jelent az, hogy *kokujin? Niguro,* vagyis néger. Anyám egy kifőzdében dolgozott, odajártak a légierő katonái. Összeházasodtak, aztán amikor kétéves voltam, apám meghalt egy balesetben. Anyám kapott némi özvegyi nyugdíjat, így volt egy kevés pénzünk. A nagyapám azonban elvette a nagy részét.

Azt mondta, szégyent hoztak rá azzal, hogy én megszülettem. *Ainoko* voltam és *niguro.* Ezek nem éppen hízelgő kifejezések, de ő mindig csak így beszélt rólam. Anyám viszont nem akart eljönni Japánból. Ott akart élni. Így aztán Sakóban nőttem fel. – A hangja keserűen csengett. – Tudja, mik azok a *barakumin*ok – kérdezte. – Nem? Ez nem lep meg. Japánban, ahol állítólag mindenki egyenlő, senki nem beszél *barakumin*okról. De ha valaki házasodni készül, a vőlegény családja először megbizonyosodik arról, hogy a menyasszony családjában nem voltak-e valaha *barakurnin*ok. A menyasszony családja ugyanezt teszi, és ha bármiféle kétség támad, az esküvő elmarad. A *barakumin*ok Japán érinthetetlenei. A legeslegalacsonyabb rendű páriák. A tímárok és bőrkikészítők leszármazottai, akik a buddhizmus szerint tisztátalanoknak számítanak.

– Értem.

– Én a *barakumin*oknál is alacsonyabb rendű voltam – nyomorék. A japánok szerint nyomoréknak lenni szégyenletes. A deformáltság nem szomorú és nem terhes. A deformáltság szégyenletes. Azt jelenti, hogy az ember valami rosszat követett el. A nyomorék szégyent hoz önmagára, a családjára, az egész környezetére. Aki csak körülötte van, mindenki a halálát kívánja. És ha az ember ráadásul félig néger, egy amerikai nagy orrú *ainokó*ja… – megrázta a fejét. – A gyerekek is rettenetesen kegyetlenek, különösen vidéken, egy kisvárosban. – Nézte, ahogy a szalagok forognak. – Így aztán örülök, hogy itt lehetek. Maguk, amerikaiak nincsenek is tudatában annak, milyen országban élnek. Hogy mekkora szabadság van itt a szívekben. El sem tudják képzelni, milyen kegyetlen Japánban a kiközösítettek élete. Én viszont nagyon jól tudom. És egyáltalán nem bánom, hogy most a jó kezemmel egy kis szenvedést okozok a japánoknak.

Mereven nézett rám. Arca az átélt érzelmektől maszkszerűen megkeményedett. – Kielégítő válasz ez a kérdésére, hadnagy úr?

– Igen – feleltem. – Nagyon is.

– Amikor Amerikában vagyok, úgy érzem, az amerikaiaknak ostoba elképzeléseik vannak a japánokról… No de ez most nem számít. Nézze, itt van az a rész, amelyet keresünk. Figyelje a két felső monitort, én majd nézem az alsó hármat. Keressen tükröző felületeket! Nagyon figyeljen! Kezdődik!

A szobában sötét volt, s én a képernyőkre meredtem.

Theresa Asakumát láthatóan felkavarták a japánokkal kapcsolatos emlékei, de én magam is igen zaklatott voltam. A Görény Wilhelmmel történtek feldühítettek. A félő, szorongó ember dühét éreztem. Görény egy mondata szüntelenül ott visszhangzott a fülemben.

Az adott körülményeket figyelembe véve nem gondolja, hogy a bíróság hibázott, amikor a kislányát magának ítélte?

Én nem akartam magamnak a gyereket. A válással kapcsolatos hercehurca alatt, amikor Lauren költözködött, pakolta a holmiját – ez a tiéd, ez az enyém –, az egész felfordulás közepén egy hét hónapos gyerek felügyeletére vágytam a legkevésbé. Shelly akkor kezdett a nappali bútoraiba kapaszkodva járni. „Ma-ma" – mondogatta. Ez volt az első szó, amelyet megtanult. Lauren azonban nem akarta a nyakába venni a felelősséget, és egyre csak azt hajtogatta: „Nem tudom vállalni, Peter. Értsd meg, egyszerűen nem tudom vállalni." Így aztán vállaltam én. Mi mást tehettem volna?

Azóta azonban már majdnem két év eltelt. Megváltozott az életem. Állást és életmódot változtattam. Shelly már az én lányom volt. Ha arra gondoltam, hogy elkerülhet tőlem, úgy éreztem, mintha egy kést forgatnának a gyomromban.

Az adott körülményeket figyelembe véve nem gondolja, hogy…

Figyeltem a képernyőt. Cheryl Austin a szeretője érkezését várta a sötétben. Néztem, ahogy körbetekint a szobában.

…a bíróság hibázott…

Nem – gondoltam magamban a bíróság nem hibázott. Lauren nem tudná gondját viselni a gyereknek. Soha nem is tudta. Számtalanszor kihúzta magát az alól is, hogy hétvégén elvigye. Nem volt ideje a saját lányára. Egyszer, amikor egy hétvége után visszahozta nekem Michelle-t, a gyerek sírt. „Egyszerűen nem tudom, mit csináljak vele” – mondta Lauren. Megnéztem a pelenkáját. Csupa pisi volt, a popsiján fájdalmas seb. Michelle popsija mindig kipirosodik, ha nem cserélik rendesen a pelenkáját.

Lauren nem cserélte elég gyakran a pelenkáját a hétvégén. Így aztán kicseréltem én, és láttam, hogy kakicsíkok vannak a pisilőkéjében. A saját lányát nem volt képes rendesen tisztán tartani.

Nem gondolja, hogy a bíróság hibázott? Nem, nem gondolom.

Az adott körülményeket figyelembe véve nem gondolja, hogy…

– Bassza meg! – mondtam.

Theresa rácsapott egy gombra, megállította a szalagot. A képek megmerevedtek a képernyőkön.

– Mi történt? – kérdezte. – Mit látott?

– Semmit.

Theresa rám nézett.

– Elnézést, valami más járt az eszemben.

– Koncentráljon.

Újra elindította a szalagot.

A monitorokon a férfi átölelte Cheryl Austint. A többféle kameraállásból felvett képek összehangoltsága valahogy hátborzongató hatást keltett. Mintha minden oldalról végignézhetnénk, ami történt – elölről és hátulról, fölülről és minden lehetséges szögből. Olyan volt, mint egy megelevenedett építészeti tervrajz.

Az én két képernyőm a szoba végéből és felülről egyenesen letekintve mutatta az eseményeket. Az egyik monitoron Cheryl és a fiúja kicsinek látszott, a másik pedig csak a fejük búbját mutatta. De azért figyeltem.

Theresa Asakuma mellettem állt. Egyenletesen, lassan lélegzett. Ki-be. Ránéztem.

– Figyeljen!

Visszafordultam.

A pár szenvedélyesen ölelkezett. A férfi az asztalhoz nyomta Cheryl hátát. A felső kameraállást mutató képernyőn láthattam a lány egyenesen felfelé meredő arcát, ahogy feküdt. Egy bekeretezett kép felborult mellette az asztalon.

– Ott van!

Theresa megállította a szalagot.

– Micsoda? – kérdezte.

– Ott ni! – A bekeretezett képre mutattam. Üveggel felfelé feküdt az asztalon. És tükröződtek benne a Cheryl fölé hajoló férfi fejének körvonalai. Nagyon sötét volt. Épp csak egy sziluett.

– Tudna ebből egy teljes nagyítást csinálni? – kérdeztem.

– Nem tudom, megpróbálhatjuk.

Keze sebesen mozgott az irányítógombokon, éppen csak érintve őket.

– A videokép digitális – mondta. – Már benne van a komputerben. Meglátjuk, mire megyünk vele. – A kép ugrálni kezdett, és egyre nagyobb lett, ahogy Theresa az asztalon lévő kép üveglapjára fókuszált. A látvány elmozdult Cheryl kimerevített, szemcsés arcáról, továbbmozdult a vállától az üveg borítólap felé.

Ahogy nagyobb felbontású lett a kép, egyre szemcsésebbé vált. Pontokra esett szét, mint egy túl közelről nézett hírlapfotó. Aztán maguk a pontok is nőni kezdtek, élessé váltak, és kis szürke alakzatokat formáltak. Néhány pillanat múlva már nem tudtam, mit látunk.

– Menni fog?

– Kétlem, de ott a képkeret széle és az arc.

Örültem, hogy ő látja. Én semmit sem tudtam kivenni.

– Élesítsük.

Megnyomott néhány gombot. A kép élesebb lett. És szemcsésebb. De már láttam a keretet és a fej körvonalát.

– Élesítse még egy kicsit.

Élesítette.

– Így ni. Most pedig pontosítjuk az árnyalatokat.

Az üvegben visszaverődő arc kezdett kiemelkedni a félhomályból.

Szinte borsózott a hátam.

Ekkora nagyításban a kép már nagyon szemcsés volt – a szemben a pupilla fekete foltnak látszott. És sajnos nem láttuk, ki az. A férfi szeme nyitva volt, szája eltorzult a szenvedélytől, a vágytól vagy a gyűlölettől. Nem lehetett megállapítani.

– Ez egy japán arca?

Theresa megrázta a fejét.

– Nem tudom, nem eléggé részletes az eredeti kép.

– Nem tudná valahogy mégis kihozni belőle?

– Később még megpróbálom, de nem hiszem, hogy sikerül. Biztosan nem fog látszani. Inkább menjünk tovább.

A szalag újra elindult. Tenyerével a férfi mellkasának támaszkodva, Cheryl hirtelen eltaszította a ránehezedő alakot. Az arc eltűnt a képkeretből.

Visszatértünk az eredeti öt kameraálláshoz. A pár szétvált, és a lány veszekedni kezdett. Többször is ellökte magától a férfit. Dühösnek látszott. Most, hogy már láttam a férfi üvegben visszatükröződő arcát, eltűnődtem, vajon a nő látott-e valamit, amitől megrémült. De nem lehetett megállapítani.

A pár egy elhagyatott szobában állt. Próbálták eldönteni, hová menjenek. A lány körülnézett. A partnere bólintott. A nő a tárgyalószoba felé mutatott. Úgy tűnt, a férfi egyetért vele, vagy legalábbis elfogadja, amit javasol.

Ismét csókolózni kezdtek, és szorosan átölelték egymást. Volt valami összeszokottság a mozdulataikban.

Ezt Theresa is észrevette.

– A lány ismeri a férfit.

– Igen, szerintem is.

A pár egyfolytában csókolózva a tárgyalószoba felé botladozott. Innentől az én monitoraimon már nem sokat lehetett látni. A távolabbi kamera az egész szobát mutatta. A pár jobbról balra átlósan haladt át a helyiségen. De az alakok aprók, nehezen kivehetőek voltak. Az íróasztalok között haladtak valami felé…

– Várjon – mondtam. – Mi volt az?

Visszatekerte a szalagot.

– Az ott. – A képre mutattam. – Látja? Mi az?

Ahogy a pár keresztülhaladt a szobán, a kamera átsiklott egy hatalmas japán kalligrafikus tekercsen, amely a lift mellett függött a

falon. A tekercset üveg védte. Egy rövid pillanatra ráesett a fény. Erre figyeltem fel.

A felcsillanó fényre.

Theresa a homlokát ráncolta.

– Itt nem a pár tükröződik vissza.

– Nem.

– Nézzük meg.

Theresa újra fókuszált. A kép a függő tekercs felé ugrált, és minden lépéssel szemcsésebb lett. A fénysugár megnőtt, és két részre tört. A sarokban egy homályos fényfoltot lehetett látni, és a kép majdnem teljes hosszában egy másik, függőleges fénysávot.

– Mozgassuk meg – mondta.

Egyesével mozgatni kezdte a kockákat, oda-vissza. Egyiktől a másikra ugrott. Az egyiken hiányzott a függőleges csík, de a következőn már ott volt. A csík a következő tíz kockán át végig látható volt, majd eltűnt, és többé nem jelent meg. De a sarokban végig ott maradt a homályos folt.

– Hm.

Theresa a fényfoltra koncentrált. Ahogy egyre jobban felnagyította, a folt szétesett, és egy csillaghalmazhoz vált hasonlóvá. De mintha lett volna valamilyen belső elrendezése. Mintha egy X alakot formált volna. Szóltam Theresának.

– Igen – mondta. – Élesítsük.

Élesítette. A komputerek dolgozni kezdtek az adatokon. A homályos halmaz kezdett határozott formát ölteni. Mintha római számok lettek volna.

– Mi a fene lehet ez? – kérdeztem.

Theresa tovább nyomogatta a gombokat.

– Keresem a széleit – mondta. A római számok most élesebben kirajzolódtak.

Theresa tovább próbálkozott, hogy megfejtse. Ahogy dolgozott, a kép egyre jobban láthatóvá vált, míg végül kivehető lett a felirat.

– Ez a Kijárat felirat képe – mondta. – A szoba másik végében, a liftekkel szemben van egy kijárat, ugye?

– Igen.

– Az tükröződik vissza a tekercs üveglapján. Ennyi az egész. – Továbbment a következő kockára. – Viszont ez a függőleges fénycsík érdekes. Látja? Megjelenik, aztán eltűnik. – Theresa többször oda-vissza mozgatta.

És akkor hirtelen rájöttem, mi az.

– Ott hátul van egy vészkijárat – mondtam. – És egy lépcső, amely lefelé vezet. A fény biztosan a lépcső felől jön, mert valaki kinyitja, aztán becsukja az ajtót.

– Úgy érti, valaki bejött a szobába? – kérdezte. – A hátsó lépcsőről?

– Igen-

– Nem rossz ötlet. Próbáljuk megnézni, ki az.

Előretekerte a szalagot. Ebben a nagyításban a szemcsés kép úgy villogott és ugrált a képernyőn, mint a tűzijáték. Olyan volt, mintha a legparányibb elemei is önálló életet élnének. Mintha az általuk alkotott képtől elszakadva táncot járnának. Fárasztó volt nézni. Megdörzsöltem a szemem.

– Jézusom!

– Oké. Ott van.

Felnéztem. Kimerevítette a képet. Csak rendszertelen fekete-fehér pontokat láttam. Mintha lett volna valamiféle formájuk, de nem tudtam kivenni, mi az. Az ultrahangképeket juttatta eszembe, amelyeket Lauren terhessége alatt láttam. „Itt a baba feje, az meg a hasa” – mondta mindig a doktor, de én nem láttam mást, csak egy elmosódott képet. A lányomat az anyja méhében.

„Látta? – kérdezte a doktor. – Megmozdította az ujjait. Látja, hogy ver a szíve?”

Azt láttam. Láttam, ahogy dobog a szíve. A kis szívet meg a kis bordákat.

Az adott körülmények között nem gondolja, hadnagy…

– Látja? – kérdezte Theresa. – Ott a válla. Az meg a fej körvonala. Látja? Egyre nagyobb. Most ott áll abban a távoli átjáróban, és a sarok felé néz. Óvatos. Egy pillanatra kivehető a profilja, amint megfordul, hogy körbenézzen. Látja? Tudom, hogy nehéz. Nagyon figyeljen. Most a szeretkezőket nézi. Figyeli őket.

És hirtelen megláttam. Mintha helyükre kerültek volna a foltok. Egy férfi sziluettjét lehetett kivenni, aki a terem túlsó végében lévő kijárat mellett állt az előtérben.

A férfit és Cherylt figyelte.

A szoba másik végében a két szerető elmerülten ölelkezett. Nem vették észre, hogy valaki belépett.

De az illető figyelte őket. Megborzongtam.

– Felismeri?

A lány megrázta a fejét.

– Képtelenség. Innen már nem jutunk tovább. Még a szemét és a száját sem tudom kivenni. Semmit.

– Akkor nézzük tovább.

A szalag visszaállt az eredeti sebességre. Összerezzentem, ahogy hirtelen visszaálltak a normális méretek és a normális mozgás. Figyeltem, ahogy a szenvedélyesen csókolózó két alak továbbhalad a szobán át.

– Szóval itt már valaki figyeli őket – mondta Theresa. – Érdekes. Miféle lány ez?

– Gondolom, az ilyen lányokra mondják, hogy *torigaru onnai* – feleltem.

– Szabad, a madarában? *Tori* micsoda?

– Nem számít. Úgy értettem, könnyű kis nő.

Theresa megrázta a fejét.

– Férfibeszéd. Én úgy látom, szerelmes a férfiba, de bolond egy kicsit.

A pár közeledett a tárgyalószobához. Cheryl hirtelen elfordult, és megpróbált kiszabadulni a férfi öleléséből.

– Lehet, hogy szereti, de akkor eléggé furcsán fejezi ki – feleltem.

– Érzi, hogy valami nincs rendben.

– Miért?

– Nem tudom. Talán hall valamit. A másik férfit. Nem tudom.

Bármi volt is az oka, Cheryl birkózni kezdett a szeretőjével, aki most már két kézzel megragadva a derekát, szinte bevonszolta őt a tárgyalószobába. Az ajtónál a lány még egyszer elfordult, a férfi pedig próbálta beráncigálni.

– Na, lehet, hogy itt lesz valami – mondta Theresa.

Újra kimerevítette a képet.

A tárgyalószobát üvegfalak határolták. Az utcai falakon át beszűrődtek a város fényei. Az előtérre nézők azonban elég sötétek voltak ahhoz, hogy valamit visszatükrözzenek. Mivel Cheryl és a

szeretője a belső falak közelében voltak, alakjuk visszaverődött az üveg felületéről. Látszott, ahogy dulakodtak.

Theresa kockáról kockára haladva keresett egy tükörképet a harmadik alakról. Időnként fókuszált, majd továbbment. Nehéz munka volt. A két ember gyorsan mozgott, és gyakran csak elmosódott alakjuk látszott. A felhőkarcolókról behulló fények pedig olykor elhomályosították a különben jó képeket.

Idegölő volt.

Rettentően lassú.

Megállni, fókuszálni, végigpásztázni a kockát, hogy van-e rajta olyan pont, amely elegendő részletet tartalmaz, aztán feladni, továbbmenni, újra megállni…

– Ez nem megy. Az az üveg minden képet tönkretesz – sóhajtott végül Theresa.

– Akkor haladjunk tovább.

Láttam, ahogy Cheryl az ajtófélfába kapaszkodva megpróbálja megakadályozni, hogy a férfi behúzza a tárgyalószobába. Annak végül sikerült elrángatnia az ajtótól, ő erre rémült arccal hátralépett, és mindkét karját hátralendítve meg akarta ütni a szeretőjét. Ekkor repült el a kézitáskája. Most már mindketten a teremben voltak. Csak gyorsan mozgó, kavargó körvonalaik látszottak.

A férfi az asztalra lökte Cherylt, aki ekkor megjelent a tárgyalószobát felülről mutató kameraállásban. Most újra megváltozott a viselkedése, egy pillanatra abbahagyta a birkózást. A tekintetében várakozás. Izgalom. Megnyalta az ajkát. Szemével követte a fölé hajoló férfit, aki felhajtotta a szoknyáját, egészen a csípőjéig.

Cheryl mosolygott, és a férfi fülébe suttogott.

Az hirtelen mozdulattal letépte a lány bugyiját. Cheryl rámosolygott – feszült, felajzott, kérlelő mosollyal.

A félelem felizgatta.

A férfi simogatni kezdte Cheryl nyakát.

Az elsötétített laboratóriumban álltunk, fejünk fölül hallatszott a jégen sikló korcsolyák surrogása. Újra és újra megnéztük az utolsó, borzalmas jelenetet. Egyszerre öt képernyőn, több szögből láthattuk, hogy Cheryl fehér lábszárait felteszi szeretője vállára, az fölé görnyed, és a nadrágjánál kezd matatni. Minden ismétlésnél új, korábban fel nem fedezett részletekre lettem figyelmes. Hogyan ringatja a nő a csípőjét, miközben hátrahanyatlik az asztalon, hogy a férfit magába fogadja. Hogyan görbül meg a férfi háta a behatolás pillanatában. Hogyan változik Cheryl mosolya macskaszerűvé, mindentudóvá, számítóvá, s azután hogyan sürgeti szavaival a férfit, és simogatja a hátát kezével. Hogyan változik meg hirtelen, telik meg dühvel a tekintete, és végül hogyan üti meg hirtelen partnerét. Először csak azért dulakodik vele, hogy felizgassa, de később mintha érezné, hogy valami nincs rendben. Láttam, ahogy a szeme kétségbeesetten kimered, kezével próbálja eltolni a férfi karját, felhúzza a zakója ujját, és észrevettem a férfi mandzsettagombján és a lány óráján megcsillanó fényt. Aztán Cheryl keze nyitott tenyérrel hátrahullott, fehér ujjai világítottak a fekete asztalon. Egyetlen remegés, egy rándulás, és végül nyugalom.

Érzékeltem, milyen lassan érti meg a férfi, hogy valami nincs rendben. Egy pillanatra megmerevedik, megfogja a lány fejét, előre-hátra mozgatja, megpróbálja felélesztení, aztán elhúzódik tőle. Rémülete szinte még a hátát figyelve is érezhető volt. Olyan lassúsággal mozgott, mintha transzban lenne. Kis lépésekkel, határozott cél nélkül rótta a szobát. Megpróbálta összeszedni magát és eldönteni, mitévő legyen.

Minden egyes ismétlésnél más érzésekkel figyeltem a részt. Az első alkalmakkor izgatottan, a voyeurök szinte szexuális felajzottságával, később tárgyilagosabban, elemzőbb szemmel. Mintha magam is egyre távolabb sodródtam volna. Mintha hátrafelé haladtam volna a képernyőktől. Végül az egész rész szinte darabokra hullt a szemem előtt. A testek elvesztették emberi jellegüket, absztrakt alakzatokká váltak, egy sötét űrben ide-oda mozgó, váltakozó minta részeivé.

– Ez a lány beteg – szólalt meg Theresa.

– Igen, azt hiszem.

– És nem áldozat. Nem, ez a lány nem áldozat.

– Lehet, hogy igaza van.

Újra lejátszottuk, de már nem tudtam, miért nézzük.

– Menjünk tovább – mondtam végül Theresának.

Többször végignéztük ezt a részt egy bizonyos pontig, aztán visszatekertük a szalagot, hogy újra megnézzük, így röviddel a gyilkosság utánig újra és újra végigkövettük az eseményeket, tovább azonban nem mentünk. Most viszont, amikor továbbléptünk, szinte azonnal valami fantasztikus dolog történt. A férfi abbahagyta a fel-alá járkálást, és hirtelen egy bizonyos irányba fordult – mintha meglátott vagy meghallott volna valamit.

– A másik férfi? – kérdeztem.

– Lehetséges. – Theresa a képernyőkre mutatott. – Ez az a terület a szalagon, ahol nem stimmelnek az árnyékok. Most már tudjuk, miért.

– Kitöröltek valamit?

Visszatekerte a szalagot. A szélső képernyőn láttuk a felfelé, a kijárat irányába bámuló férfit. Minden jel arra mutatott, hogy meglátott valakit. De sem rémület, sem bűntudat nem látszott rajta.

Theresa fókuszált. A férfinak csak a körvonala volt kivehető.

– Nem lát semmit, ugye? – kérdeztem tőle.

– Csak egy profilt.

– És még?

– Az állkapocs vonalát figyelem. Igen. Látja? Mozog az állkapcsa. Beszél.

– A másik férfihoz?

– Vagy magában. De az biztos, hogy néz valamit. És most, látja? Hirtelen új lendületre kapott. Körbement a tárgyalóteremben.

Mozdulatainak most már láthatóan volt valami célja. Emlékeztem, milyen furcsának találtam ezt a részt, amikor az előző este a rendőrségen megnéztem. De az öt kamerával már érthetővé vált. Pontosan láthattuk, mit csinál. Felvette a bugyit a földről.

Aztán a halott lány fölé hajolt, és lecsatolta az óráját.

– Őrület – mondtam. – Levette az óráját.

Csak egy dologra gondolhattam: valami volt az órára írva. A férfi zsebre tette a bugyit és az órát, és indulni készült, ekkor a kép ismét megmerevedett. Theresa állította meg.

– Mi az? – kérdeztem.

Theresa az egyik képernyőre bökött.

– Ott van, ni – mondta.

Arra a képernyőre mutatott, amelyik oldalról, az előtér irányából mutatta a tárgyalótermet.

– Igen? Mi az?

– *Ott* – mutatta. – Ezt elfelejtették kitörölni. – A képernyő sarkában egy kísértetszerű alakot pillantottam meg. Egy férfi volt.

– A harmadik férfi.

Előrelépett, és most az előtér közepén állt. A tárgyalóteremben álló gyilkost figyelte. Egész alakos képe visszatükröződött az üvegen, de sajnos túl halványan.

– Ezt ki tudja emelni? Meg lehet csinálni, hogy kivehető legyen?

– Mindenesetre megpróbálom – válaszolta.

Elkezdett fókuszálni. A kép azonnal elemeire esett szét. Theresa élesítette, erősítette a kontrasztot. A kép csíkokra bomlott, aztán elhomályosult. Theresa újra kiélesítette, majd ráközelített egy elemre, és kinagyította a képet. Már közel jártunk a célhoz. Aztán mégsem sikerült.

– Megpróbálom kockánként – mondta Theresa.

Most egyenként ugrálva követték egymást a filmkockák. A férfi képe hol élesebbé, hol elmosódottabbá vált.

Aztán végre tisztán megláttuk a várakozó férfit.

– Úristen. Ez nem lehet igaz! – kiáltottam fel.

– Tudja, hogy ki ez?

– Igen – feleltem. – Eddie Sakamura.

Ezután már gyorsan haladtunk előre. Már nem voltak kétségeink afelől, hogy a szalagokat meghamisították, és megváltoztatták a gyilkos arcát. Figyeltük, ahogy a tulajdonképpeni gyilkos kijön a szobából, a kijárat felé indul, és szomorúan visszanéz a halott lányra.

– Hogyan tudták néhány óra alatt megváltoztatni a gyilkos arcát? – kérdeztem.

– Nagyon kifinomult képátalakító szoftverjük van – felelte Theresa. – A legfejlettebb a világon. A japánok egyre jobb szoftvereket készítenek, és hamarosan ebben is lehagyják az amerikaiakat, ahogyan a komputerek területén már megtették.

– Szóval ehhez nem kellett több, mint egy jobb szoftver?

– Még a legjobb szoftverrel is vakmerőség volt ezt megpróbálni, és a japánok nem vakmerőek. Úgyhogy, azt gyanítom, ez esetben nem lehetett nagyon nehéz a dolguk. A gyilkos az idő nagy részét a lány csókolgatásával vagy pedig árnyékban tölti, így nem látható az arca. Valószínűleg csak nagyon későn, utólag jött az ötlet, hogy ki lehetne cserélni az arcát. Látták, hogy csak azt a részt kell meghamisítani, amelyik most következik… Azt, amikor elhalad a tükör mellett.

A tükörben tisztán láttam Eddie Sakamura arcát és a kezét, amint végighúzta a falon. Rajta volt a sebhely.

– Látja? – kérdezte. – Csak ezt kellett megváltoztatni, a szalag többi részéhez nem kellett hozzányúlni. Egyetlen kameraállásból sem látszott. Nagyszerű lehetőségnek tűnt, és ők éltek vele. Legalábbis azt hiszem, így történhetett.

A képernyőkön Eddie Sakamura elhaladt a tükör előtt, és eltűnt a félhomályban. Theresa visszatekerte a szalagot.

– Nézzük meg még közelebbről.

A tükörben látható képre közelített, lépésenként fókuszálta, amíg az részekre nem hullott.

– Látja, milyen rendezettek a pontok? Itt retusálta valaki. Itt, az arccsontoknál, a szem alatti árnyékoknál. Normális esetben két árnyalat határán van valamiféle rendszertelenség. De itt teljesen tiszták a vonalak. Meg vannak igazítva. Na, lássuk csak…

A kép átlósan mozgott.

– Igen, itt is.

Újabb képegységek következtek. Fogalmam sem volt, mit néz.

– Mi ez?

– A jobb keze a sebhellyel. Látja? A sebhely úgy van odarajzolva. A mozaikok összeállásából látszik.

Én nem láttam, de elhittem neki.

– Akkor viszont ki az igazi gyilkos?

Megrázta a fejét.

– Nehéz lesz megállapítani. Megnéztük a visszatükröződő képeket, és nem tudtuk meg. Van még egy utolsó módszer, amit nem próbáltam ki, mert az a legegyszerűbb, de éppen ezért az a legegyszerűbben hamisítható is. Az árnyékrészletek vizsgálata.

– Az árnyékrészletek?

– Igen, megkísérelhetünk képeket találni a felvétel fekete területein. A sötét, homályos részekben és az árnyékokban. Lehetnek olyan helyek, ahol elegendő a fény ahhoz, hogy egy felismerhető arcot nyerjünk. Megpróbálhatjuk.

Úgy láttam, nem nagyon bízik az eredményben.

– Nem hiszi, hogy menni fog?

Megvonta a vállát.

– Nem, de azért megkísérelhetjük. Más lehetőségünk úgysem maradt.

– Oké, kezdjük el.

Elindította a szalagot visszafelé. Eddie Sakamura hátrafelé sétálva a tükörtől a tárgyalószoba felé haladt.

– Várjon egy percet! – mondtam. – Mi történik a tükör után? Azt a részt még nem néztük meg.

– Én korábban már megnéztem. Egy kis tető alatt elhaladva a lépcsőház irányába megy.

– Azért csak nézzük meg.

– Rendben van.

A szalag sebesen előreszaladt. Eddie Sakamura a kijárat felé haladt. Arca felvillant a tükörben, amikor elhaladt mellette. Minél többször megnéztem ezt a pillanatot, annál hamisabbnak tűnt. Mintha egy rövid késleltetés, egy apró szünet is volna a mozgásában. Mintha segíteni akarnának, hogy azonosíthassuk.

Most a gyilkos továbbment, a sarkon túl levő, innen nem látható lépcsőházhoz vezető sötét átjáróba. A szemközti fal világos volt, így láthattuk rajta a férfi árnyékát. A sziluett teljesen sötét volt, egyetlen részlet sem volt kivehető rajta.

– Nem – szólalt meg Theresa. – Emlékszem erre a részre. Itt nincs semmi. Túl sötét. *Kuronbo.* Ahogy engem is hívtak. Fekete ember.

– Mintha az előbb azt mondta volna, hogy részekre tudja bontani az árnyékokat.

– Így is van, de itt nem. Akárhogy is, abban biztos vagyok, hogy ezt a részt retusálták. Tudták, hogy a tükör mindkét oldalát meg

fogjuk vizsgálni. Tudták, hogy képmikroszkóppal is ráállunk, és minden kockát átkutatunk. Ezért valószínű, hogy ezt a területet alaposan megcsinálták, és a figura árnyékát teljesen befeketítették.

– Értem, de akkor is…

– Hé! – kiáltott fel hirtelen. – Hát ez meg mi volt?

Kimerevítette a képet.

A háttérben a fehér fal felé tartó gyilkos körvonalait láttam, feje fölött látszott a Kijárat feliratú tábla.

– Olyan, mint egy árnykép.

– Igen, de valami nem stimmel.

Lassan elindította a szalagot hátrafelé.

– *Machigai no umi oshete kudasaii* – mondtam, miközben a képernyőt néztem. Ezt a kifejezést az egyik első japánórámon tanultam.

Theresa elmosolyodott a sötétben.

– Segítek egy kicsit a nyelvtanulásban, hadnagy. Ugye azt akarta kérdezni, hogy valami hiba történt-e?

– Igen.

– A helyes szó: *umu,* nem pedig *umi. Umi* azt jelenti, hogy óceán. Az *umu*t pedig eldöntendő kérdéseknél használjuk. Egyébként igen, azt hiszem, valóban hibáztak.

A szalag továbbhaladt visszafelé. A gyilkos árnyképe egyre közeledett felénk. Theresának hirtelen elakadt a lélegzete a meglepetéstől.

– Igen, hibáztak. Hihetetlen. Látja már?

– Nem – feleltem.

Újra előreindította el a szalagot. Figyeltem a férfi távolodó árnyékát.

– Ott! Látja?

– Sajnos nem.

Kezdett ingerültté válni.

– Figyeljen oda! A vállát figyelje! Arra koncentráljon! Nézze, hogy emelkedik és süllyed ritmikusan minden lépésnél. Aztán egyszer csak… Ott! Látta?

Most már észrevettem.

– Mintha ugrott volna egyet a sziluett. És közben mintha megnőtt volna.

– Pontosan. Ugrott és nőtt. – Theresa a videó gombjait nyomogatta. – Alaposan megnőtt. Megpróbálták ezt a növekedést összekombinálni a váll emelkedő ritmusrészével, hogy ne legyen olyan gyanús. De nem voltak eléggé körültekintőek. A növekedés így is feltűnő.

– És ez mire utal?

– Arra, hogy mennyire arrogánsak – mondta haraggal. Nem értettem, miért lett mérges, úgyhogy megkérdeztem.

– Igen, ez nagyon feldühít. – A képre fókuszált. Egyetlen keze sebesen mozgott. – Az, hogy ilyen nagy hibát követtek el. Azt gondolták, hogy felületesek leszünk, hogy nem végzünk alapos munkát. Úgy vélték, nem vagyunk eléggé intelligensek, eléggé japánok.

– De…

– Ó, mennyire *gyűlölöm* őket. – A kép egyre változott. Theresa most a fej körvonalára összpontosított. – Tudja, ki az a Takeshita Noburu?

– Nem valami gyáros? – kérdeztem.

– Nem, Takeshita miniszterelnök volt. Néhány évvel ezelőtt elsütött egy viccet a látogatóba odahajózó amerikai haditengerészekről. Azt mondta: „Amerika már olyan szegény, hogy a tengerészei nem engedhetik meg maguknak, hogy Japánban kiszálljanak és élvezzék az országot. Túl drága nekik. Inkább a hajóikon maradnak, és az AIDS-t terjesztik egymás között.” Egész Japán ezen mulatott.

– Tényleg ezt mondta?

Theresa bólintott.

– Ha én amerikai lennék, és valaki ezt mondaná nekem, elvinném a hajómat, és azt mondanám, rohadjon meg Japán. Csak védje meg saját magát. Nem is tudta, hogy Takeshita ezt mondta?

– Nem…

– Ennyit az amerikai híradókról – megcsóválta a fejét.

Dühös volt, és gyorsan dolgozott. Ujjai ide-oda siklottak a gombokon, de a kép hirtelen elmosódottá vált.

– A rohadt életbe!

– Nyugalom, Theresa.

– A kurva életbe! Most azért is sikerülni fog.

Ráközelített a fej sziluettjére. Elkülönítette, aztán kockáról kockára haladva követte. Látszott, ahogy a kép hirtelen megnő.

– Látja, itt van összeillesztve. Itt megy vissza a megváltoztatott kép az eredetibe. Innen az eredeti anyagot lehet látni. Most már az igazi gyilkost látjuk elmenni.

Az árnyék a távolabbi fal felé mozgott. Theresa kockáról kockára követte. Aztán a körvonal alakja kicsit megváltozott.

– Oké, jól van. Ebben reménykedtem.

– Mi az?

– Még egyszer visszanéz. Utolsó pillantást vet a szobára, látja? Elfordítja a fejét. Ott az orra, most pedig az orr eltűnik, mert teljesen megfordult. Most felénk néz.

Az árnyék tökéletesen fekete volt.

– Nem sokra megyünk vele.

– Figyelje!

Újabb gombokat nyomott meg.

– Ott van, amit kerestünk – mondta. – Olyan ez, mint egy rosszul exponált film. Minden rögzítve van, csak még nem látjuk. Na, most kiemelem és belemegyek az árnyék részleteibe… Most!

Ekkor egy hirtelen, szinte sokkoló pillanatra a sötét árnyék kibomlott, s a világítóan fehér fal mintha glóriával vette volna körül a fejet. A sötét arc világosabb lett, és most először tisztán és kivehetően látszott.

– Á, fehér ember – Theresa csalódottan sóhajtott.

– Úristen! – kiáltottam fel.

– Tudja, ki ez?

– Igen – mondtam.

A férfi arcvonásai eltorzultak az izgalomtól, az ajka elkeseredett fintorba csavarodott. De semmi kétség, ő volt az.

A képről John Morton szenátor tekintett ránk.

Lerogytam egy székre, és a kimerevített képre meredtem. Hallottam a gép zúgását. Hallottam valahol a laboratórium sötétjében a vödrökbe csöpögő víz hangját. És hallottam Theresa zihálását a közelemben. Úgy kapkodta a levegőt, mint egy futó, aki most ért a célba.

Csak ültem ott, és a képre meredtem. Minden a helyére került, összeállt a szemem előtt, akár egy kirakós játék.

Julia Young: „…Van egy pasija, aki sokat utazik. Ő is állandóan úton van. New York, Washington, Seattle… hogy találkozzanak. Cheryl őrülten bele van zúgva a pasiba."

Jenny a tv-stúdióból: „…úgy hallottam, Mortonnak van egy fiatal barátnője, aki az őrületbe kergeti. A szenátor féltékeny. Valami fiatal lány."

Eddie: „…ez a lány szeret bajt keverni. Szereti a zűrzavart. Jenny: „Körülbelül kilenc hónapja láttam először ezt a lányt washingtoni figurákkal…"

Eddie: „Az egy beteg lány volt. Csak akkor tudott élvezni, ha fájdalmat okoztak neki."

Jenny: …Morton a Szenátus Pénzügyi Bizottságának a vezetője… ott folynak a MicroCon eladásával kapcsolatos meghallgatások."

Cole, a biztonsági őr abban bárban: „…a nagykutyák is a zsebükben vannak. Most nem tudjuk legyőzni őket.

Aztán Connor: „Valakinek az az érdeke, hogy befejeződjön ez a nyomozás. Azt akarják, hogy feladjuk.

És Morton: „…Ezek szerint formai szempontból már befejezték a nyomozást?…"

– A francba! – mondtam.

– Ki ez? – kérdezte Theresa.

– Egy szenátor.

– Tényleg? – ránézett a képernyőre. – És miért olyan fontos nekik?

– Fontos ember Washingtonban. És azt hiszem, egy bizonyos vállalat eladásához is van valami köze. És lehet, hogy még más okokból is fontos.

Theresa bólintott.

– Ki tudjuk nyomtatni ezt a képet? – kérdeztem.

– Nem, nincs hozzá megfelelő felszerelésünk. Nem futja a laboratórium költségvetéséből.

– Akkor mit tehetünk? Valamilyen formában magammal kell vinnem egy másolatot.

– Csinálhatok egy polaroid felvételt – felelte. – Nem a legjobb, de átmenetileg biztosan megteszi.

Kutatni kezdett a sötét laborban, s végül egy fényképezőgéppel tért vissza. A képernyőhöz lépett, és csinált néhány felvételt.

A monitorokból áradó kék fényben álltunk, és vártuk, hogy a fényérzékeny papírokon megjelenjenek a fotók.

– Köszönöm – mondtam. – Nagyon hálás vagyok a segítségéért.

– Nagyon szívesen – felelte. – És elnézést kérek.

– Miért?

– Tudom, hogy arra számított, egy japán férfi a gyilkos.

Megértettem, hogy a saját vágyait vetíti ki rám. Nem válaszoltam. A képek egyre kivehetőbbek lettek. Tiszták voltak, és jó minőségűek. Ahogy becsúsztattam őket a zsebembe, valami keményet éreztem. Elővettem, egy útlevél volt.

– Japán útlevele van?

– Nem az enyém. Eddié. – Visszatettem a zsebembe. – Mennem kell – mondtam. – Meg kell találnom Connor kapitányt.

– Rendben. – Visszafordult a monitorokhoz.

– Mit fog csinálni?

– Még egy darabig itt maradok, és tovább dolgozom.

A hátsó ajtón át kimentem a laborból.

Végighaladtam a sötét folyosón, és kiléptem az utcára.

A verőfénytől hunyorogva kerestem egy telefonfülkét, és felhívtam Connort. Az autóban értem el.

– Hol van most? – kérdeztem.

– A hotelnél.

– Milyen hotelnél?

– A Four Seasonsnél – felelte Connor. – Itt lakik Morton szenátor.

– Mit csinál ott? – érdeklődtem. – Maga tudja, hogy…?

– *Kóhai* – figyelmeztetett. – Sokan hallgathatnak bennünket. Hívjon egy taxit, és találkozzunk húsz perc múlva a Westwood Boulevard 1430-as számú házban.

– De honnan…

– Elég volt a kérdésekből – mondta, és letette.

Szemügyre vettem a Westwood Boulevard 1430. épületét. Egyszerű, barna homlokzat, egyetlen ajtó, festett házszám. Egyik oldalán francia könyvesbolt, a másikon órajavító műhely.

Odamentem, és kopogtattam az ajtón. A házszám alatt japán betűs feliratot fedeztem fel.

A kopogásra nem jött válasz, így hát benyitottam. Elegáns, apró szusibárban találtam magam. Mindössze egy bárpultból és négy

bárszékből állt. Connor volt az egyetlen vendég. A legtávolabbi széken ült. Intett nekem.

– Bemutatom Imae-t, Los Angeles legjobb szusiséfjét. Imae-san, Sumisu-san.

A séf bólintott és mosolygott. A bárszékemmel szemben letett valamit a pultra.

– *Koré a dózo, Sumisu-san.*

Leültem.

– *Dómo, Imae-san.*

– *Hai.*

Rápillantottam a szusira. Valamilyen rózsaszínű halikra volt, nyers tojássárgájával a tetején. Borsózni kezdett a hátam.

Connor felé fordultam.

– *Koré o tabetakoto arukai?*- kérdezte.

– Sajnos ezt már nem értem – ráztam meg a fejem.

– Egy kicsit intenzívebben kell majd tanulnia japánul. Most, hogy új barátnője van.

– Miféle új barátnőm?

– Azt hittem, hálás lesz nekem. Egész idő alatt egyedül lehetett vele.

– Úgy érti, Theresával?

Elmosolyodott.

– Annak alapján, amit a múltjáról mesélt, komoly előrelépés lenne, *kóhai.* Na, mindegy, az előbb azt kérdeztem, tudja-e, mi ez – mutatott megint a szusira.

– Nem tudom.

– Lazacikra fürjtojással – világosított fel. – Csupa fehérje. Rengeteg energia. A szervezetének most nagy szüksége van rá.

– Muszáj megennem?

– Lesz tőle erős férfi. Majd örül barátnő – mondta Imae, és kuncogott. Hadarva mondott valamit Connornak japánul. Connor válaszolt neki. Mindketten nevettek.

– Mi olyan mulatságos? – kérdeztem. De mivel szerettem volna témát változtatni, inkább rászántam magam, hogy megkóstoljam a szsusit. Túljutottam a nyálkás, nyúlós fürjtojásrétegen, és közben rá kellett jönnöm, hogy a szusi tulajdonképpen nagyon finom étel.

– Jó? – kérdezte Imae.

– Kitűnő – feleltem. Megettem az alsó részt is, és Connorhoz fordultam. – Nem fogja elhinni, mit találtunk a szalagokon. Egyszerűen hihetetlen.

Connor felemelte a kezét.

– Kérem, most ne. Meg kell tanulnia japán módra elengedni magát. Mindent a maga idejében. *Oaiso onegai shimasu.*

– *Hai, Connor-san.*

A szusiséf meghozta a számlát, és Connor az asztalra számolta a pénzt. Meghajolt, és néhány gyors szót váltottak japánul.

– Megyünk?

– Igen – mondta Connor. – Én már ettem, maga pedig, barátom, ezúttal semmiképpen sem engedheti meg magának, hogy elkéssen.

– Miről?

– A volt felesége várja, már elfelejtette? Induljunk, hogy a megbeszélt időpontra odaérjünk.

Ismét én vezettem. Connor kifelé bámult az ablakon.

– Honnan tudta, hogy Morton volt az?

– Nem tudtam – felelte Connor. – Legalábbis ma reggelig nem. De már tegnap este világos volt számomra, hogy a szalagot meghamisították.

Eszembe jutott, mennyit kínlódtunk Theresával. Az a rengeteg fókuszálás, vizsgálódás, minden gyanús képet pontról pontra átnézni.

– Azt akarja nekem mondani, hogy egyszerűen ránézett a szalagra, és már tudta?

– Igen.

– Honnan?

– Akik a szalagot meghamisították, elkövettek egy nagyon durva hibát. Emlékszik, amikor maga és Eddie először találkoztak azon a bizonyos bulin? Maga is látta a kezén a sebhelyet.

– Igen, olyan volt, mint egy régi égési seb.

– Melyik kezén volt?

– Melyik kezén? – Összeráncoltam a szemöldökömet.

Próbáltam pontosan felidézni a találkozást. Ahogy Eddie az éjszaka közepén a kaktuszkertben állt, cigarettázott, ahogy elpöckölte a csikkeket… ahogy elfordult, és idegességében nem tudott parancsolni gesztusainak, ahogy a cigarettát az ujjai között tartotta…

– A bal kezén volt – mondtam.

– Úgy van – helyeselt Connor.

– De hát a sebhely a szalagon is ott van – mondtam. – Tisztán látható, amikor a férfi elhalad a tükör mellett. Egy pillanatra megérinti a falat a kezével. – Elhallgattam.

A szalagon a férfi a *jobb kezével* érintette meg a falat.

– Úgy van – mondta Connor. – Hibáztak. Lehet, hogy összezavarodtak, és nem tudták, melyik a tükörkép, és melyik a valódi. De szerintem egyszerűen csak sietve dolgoztak. Nem emlékeztek

pontosan, melyik kezén volt a sebhely, ezért aztán találomra odatették valamelyikre. Egy ilyesfajta hiba mindig becsúszhat.

– Szóval maga tegnap este észrevette, hogy a sebhely rossz helyen van…

– Igen, és ebből rögtön tudtam, hogy meghamisították a felvételt – mondta Connor. – Magát viszont fel kellett készítenem arra, hogy reggel megvizsgáltassa a szalagot. Ezért küldtem le a tudományos vizsgálati részleghez, hogy kiderítse, hol végeznek videoszalagokkal kapcsolatos vizsgálatokat. Azután hazamentem aludni.

– De hát hagyta, hogy Eddie-t letartóztassuk. Miért? Hiszen már tudta, hogy nem Eddie a gyilkos.

– Van úgy, hogy végig kell játszani a játszmát – mondta Connor. – Világos, hogy azt akarták elhitetni velünk: Eddie ölte meg a lányt. Rendben van, akkor viszont játsszuk végig.

– De hát így meghalt egy ártatlan ember.

– Azt azért nem mondanám, hogy Eddie ártatlan volt – mondta Connor. – Nyakig benne volt a dologban.

– És Morton szenátor? Honnan tudta, hogy ő volt?

– Nem tudtam, amíg meg nem hívott bennünket a mai kis találkozóra. Ott árulta el magát.

– Hogyan?

– Nagyon körmönfont volt. Éppen ezért érdemes alaposabban végiggondolni, miről is beszélt valójában – mondta Connor. – A nagy mellébeszélés közepette háromszor is megkérdezte, hogy lezártuk-e már a nyomozást. És azt is, hogy a gyilkosság összefügg-e a MicroConnal. Ha belegondol, ez elég különös kérdés.

– Miért? Mortonnak vannak kapcsolatai. Mr. Hanada és mások is. Ezt ő maga is elmondta nekünk.

– Nem erről van szó – rázta meg Connor a fejét. – Ha eltekintünk a sok zagyvaságtól, amit összehordott, kirajzolódik a gondolatmenete: Befejeződött-e már a nyomozás? Felfedeztünk-e valami kapcsolatot a MicroConnal? Hiszen ő éppen most készül megváltoztatni az álláspontját a MicroCon eladásával kapcsolatban.

– Eddig oké…

– De nem adott magyarázatot egy fontos kérdésre. Miért változtatja meg az álláspontját a MicroCon-üggyel kapcsolatban?

– Megmondta, miért – vetettem közbe. – Senki sem támogatja. Senkit sem érdekel a dolog.

Connor egy fénymásolatot nyújtott felém. Rápillantottam. Egy újság egyik oldaláról készült. Visszaadtam.

– Most vezetek. Mondja el, mi van benne.

– Egy interjú Morton szenátorral a *Washington Post*ból. Megismétli benne, hogy a MicroCon mellett áll. A nemzetbiztonságot és az amerikai versenyképességet veszélyeztetné, ha eladnák a vállalatot, bla-bla-bla… Csökkentené az ország technológiai bázisát, nem szabad, hogy a jövőnket eladjuk Japánnak, és a többi és a többi. Ez volt az álláspontja csütörtök reggel. Aztán csütörtök este részt vesz egy partin Kaliforniában, péntek reggelre pedig megváltoztatja a MicroConnal kapcsolatos véleményét. Egyszer csak nem bánja, ha eladják. Mondja meg nekem, miért.

– Te jó ég! Most mit tegyünk? – kérdeztem.

Hát, igen. Ez az, amikor az ember rendőr. Legtöbbször egészen jó érzés, de vannak pillanatok, amikor az embernek hirtelen eszébe jut, hogy azért ő mégsem több, mint közönséges zsaru. Az az igazság, hogy a rendőrök meglehetősen alul helyezkednek el azon a bizonyos társadalmi ranglétrán. Így aztán egy rendőr valahogy nem szívesen

húz ujjat bizonyos emberekkel. Olyanokkal, akiket nagy embereknek vagy hatalmasságoknak szoktak nevezni. Az olyan bonyolult, kiszámíthatatlan dolog. Könnyen seggbe rúghatják az embert.

– Most mit csináljunk? – kérdeztem meg újra.

– Egyszerre mindig csak egy dolgot – felelte Connor. – Ez a maga háza?

Az utcán hosszú sorban álltak a tévés mikrobuszok. Volt néhány személyautó is, a szélvédőjükön SAJTÓ felirat. A ház kapuja előtt és végig az utcán egy csomó riporter ácsorgott. Görény Wilhelmet is felfedeztem közöttük. Hátával az autójának támaszkodva várakozott. A volt feleségemet nem láttam.

– Hajtson tovább, *kóhai* – mondta Connor. – Menjen el a tömb végéig, és forduljon jobbra.

– Miért?

– Saját felelősségemre nem sokkal ezelőtt felhívtam a kerületi főügyész irodáját. Megbeszéltem a feleségével, hogy abban a parkban találkozzanak, amelyik ott van a sarkon túl.

– Tényleg?

– Gondoltam, így mindenkinek jobb lesz.

A sarokhoz érve befordultam. A Hampton Park közvetlenül az általános iskola mellett kezdődött. Ilyenkor délután a gyerekek kint baseballoztak a szabadban. Lassan végighajtottam az utcán, hogy találjak egy parkolóhelyet. Közben elhaladtam egy kocsi mellett, amelyben két ember ült. Az anyósülésen egy férfi cigarettázott, a kormány mögött pedig egy nő feszengett, s ujjaival dobolt a műszerfalon. Lauren volt az.

Leparkoltam.

– Itt várok – mondta Connor. – Sok szerencsét.

Lauren mindig a halvány színeket kedvelte. Bézs kosztümöt és krémszínű selyemblúzt viselt. Szőke haját hátrafogta. Semmi ékszer. Egyszerre keltette üzletasszony és szexis nő benyomását.

Ehhez mindig nagyon értett.

Végigsétáltunk a park szélén húzódó járdán. Figyeltük a labdázó kölyköket. Egyikünk sem szólalt meg. A férfi, akivel jött, az autóban maradt. Egy tömbbel odébbról idelátszottak a lakásom előtt összegyűlt újságírók.

– Jézusom, Peter. Ez hihetetlen. Komolyan mondom, elképesztő. Nem tudom, hogy szervezhetted ennyire rosszul. Egyszerűen nem vagy képes tekintettel lenni a pozíciómra.

– Ki szólt nekik? – kérdeztem.

– Én biztosan nem.

– Márpedig valakinek szólnia kellett. Valaki megmondta nekik, hogy négy órakor idejössz.

– Én nem, arra mérget vehetsz.

– Te csak úgy erre jártál, talpig kifestve.

– A bíróságon voltam ma reggel.

– Oké, hagyjuk…

– Menj a francba!

– Mondtam, hogy oké, és hagyjuk.

– A nagy detektív!

Lauren megfordult, és elindultunk visszafelé ugyanazon az úton, amerre jöttünk. Próbáltunk minél távolabb kerülni az újságíróktól.

– Nézd, Peter – mondta sóhajtva. – Próbáljuk meg kulturáltan elintézni a dolgot.

– Oké.

– Nem tudom, hogyan keveredtél ebbe a szarba, Peter, de ne haragudj, Michelle semmiképpen sem maradhat nálad. Nem engedhetem meg, hogy a lányom gyanús környezetben nőjön fel. Ezt nem hagyhatom. Gondolnom kell a pozíciómra. A munkahelyi jó híremre.

Laurennél mindig is az volt a fő szempont, hogy megőrizze a látszatot.

– Mit értesz gyanús környezeten?

– Hogy micsoda? A gyerek szexuális bántalmazása nagyon komoly vád, Peter.

– Szó sincs semmiféle megrontásról.

– A múltadban már előfordult ilyen vád, Peter. Ezt nem szabad figyelmen kívül hagyni.

– Nagyon jól tudod, hogy milyen körülmények között vádoltak meg ezzel a képtelenséggel – mondtam. – A feleségem voltál. Pontosan ismered a történetet.

– Michelle-t meg kell vizsgáltatni – folytatta csökönyösen.

– Rendben. Az eredmény negatív lesz.

– A dolgok jelenlegi állásánál egyáltalán nem érdekel az eredmény. Most már ennél jóval többről van szó, Peter. Magamhoz kell vennem a gyereket. Már csak a saját lelki békém miatt is.

– Az ég szerelmére!

– Bizony, Peter.

– Fogalmad sincs, mit jelent egyáltalán gyereket nevelni. Túl sok időt elvesz majd a karrieredtől.

– Nincs más választásom, Peter. Nem hagytál nekem más lehetőséget. – Szenvedés csendült ki a hangjából. Mindig is nagy élvezettel játszotta a mártírszerepet.

– Lauren, nagyon jól tudod, hogy azok a vádak alaptalanok voltak. Csak azért találtad ki ezt az egészet, mert Wilhelm felhívott.

– Nem *engem* hívott fel! A helyettes államügyészt hívta fel! A *főnökömet!*

– Lauren.

– Ne haragudj, Peter, de te kerested magadnak a bajt.

– Lauren.

– Komolyan beszélek.

– Lauren, ez nagyon veszélyes dolog.

Durván felnevetett.

– Mondd, Peter, te tényleg azt hiszed, hogy nem tudom, milyen veszélyes? A fejembe kerülhet.

– Miről beszélsz?

– Mit gondolsz, miről beszélek, te hülye barom? – kiabálta dühödten. – Las Vegasról beszélek.

Elnémultam. Teljesen képtelen voltam követni a gondolatmenetét.

– Ide figyelj! – folytatta. – Hányszor voltál Las Vegasban?

– Csak egyszer.

– Szóval egyetlenegyszer odamentéi, és azonnal nyertél egy vagon pénzt?

– Lauren, mindent tudsz arról az…

– Igen. Hát persze hogy mindent. És mennyi idő telt el a Las Vegas-i nyerés és a között, hogy megvádoltak téged annak a gyereknek a megrontásával? Egy hét? Kettő?

Szóval erről volt szó. Lauren attól félt, hogy valaki összekapcsolhatja a két eseményt. Hogy valamiképpen utánanyomoznak a dolognak, és őt is belekeverik.

– Tavaly is oda kellett volna utaznod.

– Nem értem rá.

– Emlékezz, Peter! Megmondtam neked, hogy most egypár évig minden évben utazz oda egyszer. Hogy lássák a rendszerességet.

– Nem értem rá. Ugyanis gyereket kellett nevelnem.

– Na – rázta meg a fejét –, helyben vagyunk.

– Mi a baj? – kérdeztem. – Soha nem jönnek rá.

Ez volt az a pillanat, amikor Lauren tényleg felrobbant.

– Soha nem jönnek rá? *Már* rájöttek. Már *tudják,* Peter. Biztos vagyok benne, hogy már beszéltek Martinezzel vagy Hernandezzel, vagy hogy a fenébe hívják azt a családot.

– De az nem lehet, hogy…

– Az isten szerelmére, szerinted hogy lesz valakiből japán összekötő? Te hogy lettél az, Peter?

Összeráncoltam a szemöldököm, és megpróbáltam visszaemlékezni. Már több mint egy év eltelt azóta.

– Kiírták az állást a rendőrségen. Egy csomó ember jelentkezett rá…

– Igen, és aztán?

Haboztam. Valójában nem tudtam pontosan, hogy intéződött a dolog. Egyszerűen jelentkeztem az állásra, aztán el is feledkeztem az ügyről, egészen addig, amíg nem értesítettek, hogy megkaptam. Nagyon elfoglalt voltam akkoriban. Hatalmas volt a hajtás a sajtóosztályon.

– Jó. Hát akkor én most elmondom neked, hogyan történik az ilyesmi – mondta Lauren. – A rendőrség Különleges Ügyosztályának vezetője az ázsiai közösség tagjaival konzultál, és úgy dönti el, kik a megfelelő jelöltek.

– Nos, ez lehetséges, de nem értem…

– És tudod te, hogy az ázsiai közösség tagjai mennyi időt szántak arra, hogy átnézzék a jelöltek listáját? *Három hónapot,* Peter. Elég hosszú időt ahhoz, hogy mindent megtudjanak a listán szereplő emberekről. *Mindent.* Mindent tudnak rólad, attól kezdve, hogy mekkora inget hordasz, az anyagi helyzetedig. És hidd el nekem, tudnak a gyerek megrontásával kapcsolatos vádakról is. Meg a Las Vegas-i utadról. Könnyedén összefüggésbe hozhatják a dolgokat. *Bárki* összefüggésbe hozhatja őket.

Már éppen tiltakozni akartam, amikor eszembe jutott, mit mondott Ron aznap reggel: még a felvezető bejátszásokat is figyelik.

– Képes vagy ideállni és azzal jönni nekem, hogy nem tudod, hogy működik ez az egész? – csattant föl Lauren. – Hogy nem követted az ügymenetet? Ugyan, Peter? Nagyon jól tudtad te, hogy az az összekötői állás mivel jár: te is csak a pénzt akartad. Mint mindenki más, aki a japánokkal kezd. Tudod te, hogy kötik az üzleteiket. Mindenkinek leesik valami. A rendőrségnek is, a rendőrfőnöknek is – senki sem marad ki a sorból. Cserébe viszont olyan összekötőt akarnak, aki teljesen megfelel a céljaiknak. Tudják, hogy a kezükben vagy, és bármikor megfoghatnak. És most már engem is. Csak azért, mert tavaly kihagytad azt az átkozott Las Vegas-i utat, hogy rendszeresnek tűnjön a dolog. Hiába kértelek.

– Szóval most hirtelen úgy gondolod, hogy magadhoz kell venned Michelle-t?

– A dolgok jelenlegi állásánál már nem tehetünk egyebet, mint hogy eljátsszuk a ránk kiosztott szerepeket – felelte sóhajtva.

Ránézett az órájára, és vetett egy pillantást az újságírók felé. Láttam, alig várja, hogy találkozzon a sajtóval és elmondja a beszédét, amit már jó előre kigondolt. Laurennek mindig is kitűnő érzéke volt a drámai megoldásokhoz.

– És biztos vagy benne, hogy pontosan tudod, mi a szereped, Lauren? Csak azért, mert az elkövetkezendő néhány órában zűrös és kellemetlen fejlemények várhatók az üggyel kapcsolatban. Lehet, hogy nem szeretnél belekeveredni.

– Már belekeveredtem.

– Nem. – Kivettem a zsebemből a polaroid képet, és megmutattam neki.

– Mi ez?

– Ez egy kocka azokról a videoszalagokról, amelyeket a Nakamoto biztonsági kamerái rögzítettek tegnap, amikor Cheryl Austint meggyilkolták.

Lauren összeráncolt szemöldökkel nézte a fényképet.

– Hülyéskedsz?

– Eszemben sincs.

– És fel fogjátok használni?

– Kénytelenek leszünk.

– Letartóztatjátok Morton szenátort? Teljesen elment az eszed, te hülye?

– Lehetséges.

– Ez a fejedbe fog kerülni, Peter.

– Lehetséges.

– Olyan gyorsan és olyan mélyen eltemetnek, hogy még azt sem tudod majd, mi történt veled.

– Lehetséges.

– Kizárt dolog, hogy ezt végigvidd. Ezt te is tudod. És a végén még Michelle-nek lesz baja belőle.

Erre már nem is volt mit mondanom. Észrevettem, hogy egyre taszítóbbnak találom Laurent. Csak sétáltunk a járdán, magas sarkú cipője kopogott a kövezeten.

Végül így szólt:

– Peter, ha ragaszkodsz ehhez az esztelen vakmerőséghez, természetesen semmit sem tehetek ellene. Ha elfogadsz egy baráti tanácsot, azt mondom, ne menj bele ebbe a dologba. Ha viszont mindenáron hősködni akarsz, semmit sem tehetek érted.

Nem válaszoltam. Csak vártam, és figyeltem Laurent. Az erős napfényben észrevettem, hogy ráncosodik, és le van nőve a haja. Az egyik fogán felfedeztem egy kis rúzsfoltot. Levette a napszemüvegét, és aggodalmas tekintettel bámult rám. Aztán megfordult, és ismét az újságírókra pillantott. A tenyerét ütögette a napszemüveggel.

– Ha tényleg így áll a helyzet, azt hiszem, jobb, ha egy napra visszavonulok, és hagyom, hadd menjenek a dolgok a maguk útján.

– Rendben van.

– De ne érts félre: továbbra is mindent fenntartok, amit mondtam.

– Értem.

– Csak úgy vélem, Michelle felügyeletének kérdését nem szabad összekeverni más őrült, ellentmondásos ügyekkel.

– Természetesen nem.

Visszatette a napszemüvegét.

– Sajnállak, Peter. Komolyan. Valamikor ígéretes karriernek néztél elébe a rendőrségnél. Azt is tudom, hogy a nevedet még a rendőrfőnök-helyettességgel kapcsolatban is emlegették. De semmi sem menthet meg, ha ebbe belemászol.

– Hát… – mondtam mosolyogva.

– Van még valami bizonyítékod a fotón kívül?

– Nem tudom, hogy elmondhatom-e neked a részleteket.

– Mert ha csak fotóbizonyítékotok van, akkor akár el is felejthetitek az ügyet. A kerületi főügyész hozzá sem fog nyúlni. Manapság a fotóbizonyíték nem ér semmit. Túl könnyen hamisítható. Ezzel a bíróságok is tisztában vannak. Ha nincs más a kezetekben, mint egy fénykép, amelyen úgy látszik, hogy ez a fickó követte el a gyilkosságot, akkor hagyhatjátok az egészet a francba.

– Majd meglátjuk.

– Peter – folytatta Lauren. – Mindent el fogsz veszíteni. Az állásodat, a gyerekedet, mindent. Ébredj már fel, ne csináld!

Elindult visszafelé az autó irányába. Mellette ballagtam. Egyikünk sem szólt egyetlen szót sem. Vártam, talán megkérdezi, hogy van Michelle, de eszébe sem jutott. Ez persze nem lepett meg. Más dolgokkal volt tele a feje. Végül odaértünk a kocsijához. Lauren megkerülte az autót, és megállt a vezetőülés melletti ajtónál.

– Lauren.

Az autó teteje fölött rám pillantott.

– Az elkövetkezendő huszonnégy órában ne szellőztesd ezt a dolgot, rendben? Nincs szükség jól elhelyezett embereknek szóló jól elhelyezett telefonokra.

– Ne aggódj – felelte. – Egy szót sem hallottam az egészről. Őszintén szólva, nem bánnám, ha *rólad* sem hallottam volna soha az életben.

Beszállt a kocsiba, és elhajtott. Figyeltem, ahogy távolodik, és éreztem, hogy megkönnyebbülök, és kiszáll belőlem a feszültség. Nem csak azért, mert sikerült elérnem, amit akartam: sikerült lebeszélnem a szándékáról – legalábbis egy időre. Többről volt szó. Itt és most valami örökre lezárult.

A hátsó lépcsőn mentünk fel Connorral. El akartuk kerülni az újságírókat. Elmeséltem neki, mi történt. Megvonta a vállát.

– Meglepte magát, hogy így választják ki az összekötőket?

– Igen. Azt hiszem, soha nem gondolkodtam el komolyabban a dolgon.

Bólintott.

– Nos, most már tudja, hogyan történik. A japánok nagyon ügyesek az ösztönzésben, már ahogy ők nevezik. Eleinte a rendőrségnek fenntartásai voltak, nem akarták, hogy kívülállók beleszólhassanak a tisztségviselők kiválasztásába. De a japánok azt mondták, mindössze arról van szó, hogy szeretnék, ha az ő véleményüket is kikérnék. És hogy a javaslataikat természetesen nem kell kötelezően elfogadni. Aztán közölték, nekik megéri, hogy pénzt is fektessenek az összekötők kiválasztásába.

– Aha…

– És hogy bebizonyítsák, mennyire nem csak a saját céljaikkal törődnek, felajánlották, hogy támogatják a rendőröket segélyező alapot és ezáltal az egész rendőrséget.

– Mennyivel?

– Azt hiszem, félmillióval. A rendőrfőnököt pedig meghívták Tokióba, hogy megvitassanak néhány rendőrségi adattároló rendszert. Háromhetes út, egyhetes hawaii megszakítással. Első osztályon. És hatalmas hírverés a sajtóban, amit a rendőrfőnök imád.

Felértünk a második emeleti lépcsőfordulóhoz. Továbbindultunk a harmadikra.

– Szóval – folytatta Connor – mindezek után a minisztérium nemigen hagyhatja figyelmen kívül az ázsiai közösség ajánlásait. Túl nagy a tét.

– Nagy kedvem lenne kiszállni a dologból – mondtam.

– Bármikor megteheti. Egyébként sikerült rávennie a feleségét, hogy mégse avatkozzon bele az ügybe?

– A volt feleségemet. Azonnal megértette, miről van szó. Kitűnő politikai érzéke van, az egyszer biztos. De meg kellett mondanom neki, ki a gyilkos.

Connor vállat vont.

– Az elkövetkezendő néhány órában nem sokat tud csinálni.

– De mi legyen ezekkel a képekkel? – kérdeztem. – Lauren azt mondja, hogy a bíróságon nem fogadják el őket. Sanders is ezt mondta: a fényképes bizonyítékok ideje lejárt. Van valami más bizonyítékunk?

– Épp ezzel foglalkoztam – mondta Connor. – Azt hiszem, egyenesben vagyunk.

– Hogyhogy?

Connor megvonta a vállát, nem válaszolt.

Odaértünk a lakásom hátsó bejáratához. Kinyitottam az ajtót, és beléptünk a konyhába. Üres volt. Az előszobán keresztül átmentem a hallba. A nappaliba nyíló ajtók zárva voltak. Ugyanakkor határozottan érezni lehetett, hogy a lakásban valaki dohányzott.

Elaine, a házvezetőnő a hallban állt, és az ablakon át figyelte az utcán ácsorgó riportereket. Amikor meghallotta, hogy ott vagyunk, megfordult. Az arcán rémület.

– Michelle-lel minden rendben? – kérdeztem.

– Igen.

– Hol van?

– A nappaliban játszik.

– Oké, megnézem.

– Hadnagy úr, előbb valamit el kell mondanom.

– Hagyja csak – mondta Connor. – Már tudjuk.

Gyors mozdulattal szélesre tárta a nappali ajtaját.

Abban a pillanatban éltem át életem legnagyobb sokkját.

John Morton egy sminkszékben ült a tévéstúdióban, a gallérját körben papírkendő védte a festéktől, és a sminkeslány éppen a homlokát púderozta. Woodson, a titkára a szék mellett állt.

– Itt vannak a tanácsaik arra vonatkozóan, hogyan nyúljon a dologhoz – mondta, és egy telefaxot nyújtott át Mortonnak. – A legfontosabb motívum az, hogy a külföldi befektetés csak növeli az amerikai potenciált. A külföldi pénz beáramlásával Amerika erősebb lesz. És hogy sokat kell tanulnunk Japántól.

– De sajnos nem tanulunk – mondta Morton komoran.

– Végül is ez tartható érv – folytatta Woodson. – Határozottan életképes álláspont, és amint látja, Marjoire úgy fogalmazta meg, hogy nem tűnik véleményváltoztatásnak, csak a korábbi nézetei pontosabb megfogalmazásának. Ezzel el lehet lavírozni, John. Nem hiszem, hogy gond lehetne belőle.

– Egyáltalán elő fog kerülni a kérdés?

– Azt hiszem, igen. Megmondtam a riportereknek, hogy hajlandó nyilatkozni a MicroConnal kapcsolatos álláspontjának a módosításról. Arról, hogy most már támogatja az üzletet.

– Ki fog erre rákérdezni?

– Valószínűleg Frank Peirce a *Times*tól.

Morton bólintott.

– Az jó.

– Igen. Az üzleti orientáció olyan érv, amelyeknek be kell jönnie. Nem lesz semmi gond. Beszélhet a szabadpiacról, a tisztességes kereskedelemről. Hogy ennek az üzletnek semmi köze a nemzetbiztonsághoz. Meg ilyesmi.

A sminkeslány végzett, és Morton felállt a székről.

– Szenátor úr, elnézést, hogy ezzel háborgatom, de kaphatnék egy autogramot?

– Természetesen – felelte Morton.

– A fiamnak lesz.

– Hát persze.

– John, készítettünk egy első vágást a reklámból. Ha akarja, most mindjárt megnézheti. Nagyon vázlatos, de hátha már ennyiről is vannak megjegyzései. Előkészítettem a szomszéd szobában.

– Mennyi időm van?

– Kilenc perc múlva adásban van.

– Rendben.

Elindult az ajtó felé, és észrevett bennünket.

– Jó estét, uraim – mondta. – Szolgálatukra lehetek valamiben?

– Csak pár szó erejéig tartanánk fel, szenátor úr – mondta Connor.

– Meg kell néznem egy videofilmet – válaszolt Morton. – Aztán beszélhetünk, de csak néhány percem van…

– Az elég lesz – mondta Connor.

Követtük egy másik szobába, amelynek ablakai a lenti stúdióra néztek. Odalent a HÍRSTÁB feliratú bézs színű háttér előtt három riporter ült, s jegyzeteiket böngészték, miközben a technikusok felszerelték a mikrofonokat. Morton egy tévékészülék elé ült, és Woodson betett egy kazettát.

Az aznap forgatott reklámot láthattuk. Azzal kezdődött, hogy Morton szenátor határozott arckifejezéssel sétál a golfpályán.

A reklám fő üzenete az volt, hogy Amerika elvesztette gazdasági versenyképességét, amelyet feltétlenül vissza kell szereznie.

– Itt az ideje, hogy mindannyian összefogjunk – mondta Morton a képernyőn. – Mindannyian. A washingtoni politikusoktól az üzleti és munkahelyi vezetőkig, a tanárokig és a gyerekekig. Amerika minden állampolgáráig. Mindenkinek meg kell tennie a magáét, hogy csökkentsük az állam deficitjét. Növelnünk kell a megtakarításokat. Fejlesztenünk kell az úthálózatot és az oktatást. Elengedhetetlen, hogy kidolgozzunk egy energiatakarékossági kormányprogramot – ez hozzásegít ahhoz, hogy megóvjuk környezetünket, gyermekeink tüdejét és az amerikai ipar versenyképességét.

Az utolsó szavaknál a kamera ráközelített a szenátor arcára.

– Vannak, akik azt mondják, hogy a világméretű üzletek korába lépünk – folytatta. – Azt mondják, ma már nem számít, hol van egy vállalat, hol gyártanak valamit, és hogy a nemzeti gazdaság eszménye régimódi és elavult. Ezeknek az embereknek azt válaszolom: Japán nem így gondolja. Németország nem így gondolja. Ma a világ legsikeresebb országai erős nemzeti központú gazdaságpolitikát folytatnak – az energiamegtakarítás, az importszabályozás és az exportfejlesztés jegyében. Fejlesztik az iparukat, és megvédik a külföldről begyűrűző tisztességtelen versenytől. Az üzleti vezetők és a kormány együttműködnek annak érdekében, hogy megvédjék saját népüket és dolgozóik munkahelyét. És ezeknek az országoknak a gazdasága jobban fejlődik, mint Amerikáé, mert gazdaságpolitikájuk a világ tényleges viszonyait tükrözi. Működőképes a stratégiájuk. A miénk viszont kudarcra van ítélve. Nem ideális világban élünk, és amíg ez így van, jobb, ha Amerika szembenéz az igazsággal. Jobban tennénk, ha kialakítanánk saját, szilárd gazdasági nacionalizmusunkat. Nekünk magunknak kellene óvnunk Amerikát, mert más nem teszi meg helyettünk.

Szeretném leszögezni: nem Japán és Németország ipari óriásai okozzák a gondjainkat. Ezek az országok új gazdasági helyzetet teremtettek, és új kihívást jelentenek Amerika számára – s most rajtunk a sor. Szembe kell néznünk az új helyzettel, és meg kell felelnünk az új kihívásnak. Ha sikerül, a mi csodálatos országunk páratlanul virágzó korszakba lép. Ha azonban továbbra is a szabadpiaci gazdaság elavult közhelyein rágódunk, az menthetetlenül katasztrófához vezet. Rajtunk áll a választás. Álljanak mellém. Nézzünk szembe együtt az új kihívással. Teremtsünk egy új, egy jobb jövőt az amerikai nép számára.

A képernyő elsötétült.

Morton hátradőlt a székében.

– Mikor fog ez lemenni?

– Kilenc hét múlva kezdjük vetíteni. Először Chicagóban és az Ikervárosokban – Minneapolisban és St. Paulsban – teszteljük, majd az elsődleges célpontként kiválasztott területeken, aztán megcsináljuk az esetleges változtatásokat, és végül júliusban lesz az országos bemutatás.

– Jóval a MicroCon után…

– Persze.

– Oké, rendben van. Mehet.

Woodson kivette a kazettát, és kiment a szobából. Morton felénk fordult.

– Nos, uraim? Mit tehetek önökért?

Connor megvárta, amíg becsukódik az ajtó, aztán így szólt:

– Szenátor úr, megkérem, mondja el nekünk, mit tud Cheryl Austinról.

Néhány pillanatig csend volt. Morton egyikünkről a másikunkra nézett. Értetlen arcot vágott.

– Cheryl Austin?

– Igen, szenátor úr.

– Nem tudom, hallottam-e valaha ezt a…

– De igen, szenátor úr – szakította félbe Connor. És átadott Mortonnak egy karórát. Egy aranyból készült női Rolexet.

– Hogy került ez magukhoz? – kérdezte Morton. A hangja jeges volt és mély.

Egy nő kopogott be az ajtón.

– Hat perce van, szenátor úr – mondta, és becsukta az ajtót.

– *Hogy került ez magukhoz?* – ismételte meg a kérdést.

– Nem tudja? – kérdezte Connor. – Még meg sem nézte a hátán levő feliratot.

– Hogy került ez magukhoz?

– Szenátor úr, szeretnénk, ha beszélne nekünk Cheryl Austinról. – Connor egy nejlonzacskót vett ki a zsebéből, és letette az asztalra Morton elé. Egy fekete női bugyi volt benne.

– Nincs mondanivalóm az önök számára, uraim – közölte Morton. – Az égvilágon semmi.

Connor most egy videokazettát vett ki a zsebéből, és a szenátor elé tette.

– Ez a szalag egyike azoknak, amelyekre öt különböző kameraállásból rögzítették, hogy mi történt a negyvenhatodik emeleten. A szalagot meghamisították, de így is sikerült kivonni belőle egy képet, amelyből kiderül, ki volt Cheryl Austinnal a negyvenhatodik emeleten.

– Nincs mit mondanom önöknek – ismételte Morton. – A szalagokat össze lehet montírozni, aztán megváltoztatni, aztán újra megváltoztatni. Ez nem bizonyít semmit. Az egész nem más, mint hazugság. Alaptalan vád.

– Sajnálom, szenátor úr – mondta Connor.

Morton felállt és járkálni kezdett.

– Szeretném felhívni a figyelmüket, uraim, hogy igen súlyos váddal illetnek. A szalagokat meg lehet változtatni. Ezek a szalagok egy japán vállalat tulajdonát képezik, amely bizonyíthatóan befolyást akar gyakorolni rám. Bármit tartalmaznak, sőt látszólag bizonyítanak, biztosíthatom önöket, hogy egy alapos vizsgálatot nem állnak ki. A közvélemény világosan fogja látni, hogy ez nem más, mint arra irányuló kísérlet, hogy befeketítsék egy olyan amerikai nevét, aki szót emel a japán fenyegetés ellen. Véleményem szerint maguk e pillanatban egy idegen hatalom játékszerei. Fogalmuk sincs, hogy tetteik milyen következményekkel járhatnak. Komoly kárt okozó vádaskodást folytatnak, tényleges bizonyítékok nélkül. Nincsen tanújuk semmire, amit állítanak. Valójában még azt is mondhatnám…

– Szenátor úr – Connor hangja lágy volt, de határozott. – Mielőtt folytatná, és bármi olyat mondana, amit később megbánna, megkérem, pillantson le a stúdióra. Van ott valaki, akivel találkoznia kellene.

– Mit jelentsen ez?

– Nézzen csak le, szenátor úr. Legyen szíves.

Morton dühösen az ablakhoz lépett, és lenézett a stúdióra. Én is lenéztem. Láttam, ahogy a riporterek székeikben forognak, nevetgélnek és tréfálkoznak, miközben arra várnak, hogy feltehessék a kérdéseiket. Láttam, ahogy a műsorvezető megigazítja a

nyakkendőjét, és feltűzi a mikrofonját. Láttam, ahogy egy munkás a csillogó HÍRSTÁB feliratot törölgeti. És a sarokban, pontosan ott, ahol a kérésünk szerint állnia kellett, egy ismerős alak ácsorgott zsebre dugott kézzel. Felfelé nézett, éppen abba az irányba, ahonnan Morton, Connor és én letekintettünk a stúdióra.

Eddie Sakamura volt.

Természetesen Connor már korábban összerakta a mozaikokat. Amikor kinyitotta a nappalim ajtaját, és meglátta, hogy Eddie Sakamura a földön ül és összerakós játékot játszik a lányommal, a szeme sem rebbent. Csak annyit mondott:

– Helló, Eddie. Kíváncsi voltam, mennyi idő alatt jutsz el ide.

– Egész nap itt voltam – mondta Eddie. Izgatottnak látszott. – Már azt hittem, soha nem jönnek ide. Csak vártam és vártam. Ettem egy dzsemes szendvicset Shellyvel. Nagyon helyes a kislánya, hadnagy. Aranyos lány.

– Eddie nagyon vicces – nevetett a lányom. – Képzeld, papa, cigarettázik.

– Látom – mondtam. Tompának és hülyének éreztem magam. Még mindig csak próbáltam felfogni a dolgot. A lányom odajött hozzám, és felemelte a kezét.

– Vegyél fel, papa!

Felvettem.

– Nagyon helyes kislány – ismételte Eddie. – Csináltunk egy szélmalmot, látja? – Megforgatta a malomkereket. – Működik.

– Azt hittem, meghalt – mondtam.

– Én? – nevetett Eddie. – Én aztán nem haltam meg. Tanaka halt meg. És az autóm is tropára ment. – Megvonta a vállát. – Sajnos pechem van a Ferrarikkal.

– Tanakának is – jegyezte meg Connor.

– Tanakának? – kérdeztem.

– Papa, megnézhetem a Hamupipőkét?

– Most nem – mondtam. – Hogy került Tanaka az autóba?

– Beszari fickó – legyintett Eddie. – Nagyon ideges természetű. Lehet, hogy bűnös is. Biztosan megijedt, de persze lehet, hogy más oka volt.

– Te és Tanaka vittétek el a szalagokat – mondta Connor.

– Hát persze. Rögtön a gyilkosság után. Ishigura utasította Tanakát, hogy szerezze meg a szalagokat. Tanaka pedig elment értük. Hát persze. De én jól ismertem Tanakát, úgyhogy mentem vele. Tanaka bevitte őket a laboratóriumba.

Connor bólintott.

– És ki ment el az Imperial Armsba?

– Csak annyit tudok, Ishigura odaküldött pár embert, hogy tüntessék el a nyomokat. Nem tudom, kiket.

– Te pedig elmentél az étterembe.

– Igen, persze. Aztán onnan elmentem Rod bulijára. Mintha mi sem történt volna.

– És mi lett a szalagokkal?

– Már mondtam magának, Tanaka elvitte őket. Nem tudom, hova. Elment. Ishigurának dolgozik. A Nakamotónak.

– Értem – mondta Connor. – De nem vitte el mindegyik szalagot, ugye?

Eddie vigyorgott.

– Megtartottál egypárat?

– Csak egyet. Egy kis figyelmetlenség, tudja. Valahogy a zsebemben maradt. – Mosolygott.

– Papa, nézhetem a mesét? – kérdezte Michelle.

– Persze – mondtam, és letettem. – Majd Elaine segít bekapcsolni.

Shelly elment, Connor pedig még mindig Eddie-vel beszélgetett. Lassan kirajzolódtak az események. Tanaka elment a szalagokkal, és

valószínűleg még aznap este észrevette, hogy egy hiányzik. Ekkor visszament Eddie házába, hogy megszerezze a kazettát. Eddie éppen a két lánnyal szórakozott, amikor Tanaka megjelent, és a szalagot követelte.

– Szóval azután, hogy magukkal beszéltem, rájöttem, hogy rám akarják kenni a gyilkosságot. Veszekedni kezdtünk.

– És akkor lépett közbe a rendőrség. Megjött Graham.

Eddie lassan bólogatott.

– Tanaka-san teljesen beszart. Istenem, istenem. Egy szerencsétlen japán fickó.

– Te pedig mindent kiszedtél belőle…

– Bizony, kapitány. Tanaka nagy sebesen mindent elmondott…

– És cserébe te megmondtad neki, hol a hiányzó szalag.

– Persze. Ott volt az autómban. Odaadtam neki a kulcsokat, hogy ki tudja venni. Így került hozzá a slusszkulcs.

Ezek szerint Tanaka bement a garázsba, hogy magához vegye a szalagot. A rendőrök viszont meg akarták állítani odalent. Erre beindította az autót, és elhajtott.

– Láttam, ahogy elszáguldott, John. Rohadtul tépett.

Szóval Tanaka vezette az autót, amikor nekiütközött a betonpillérnek. Ő volt, aki szénné égett. Eddie elmagyarázta, hogy ő az úszómedence mögötti cserjésben bújt el, és ott várt, amíg mindenki elment.

– Kurva hideg volt odakint – mondta Connor.

– Maga tudta az egészet?

– Gyanítottam. A balesetről szóló jelentések szerint a test nagyon megégett, még a szemüvege is megolvadt.

– Hé, én nem hordok szemüveget! – kiáltott fel Eddie.

– Pontosan erről van szó – mondta Connor. – De azért biztos, ami biztos, másnap szóltam Grahamnek, hogy nézzen utána. Nem talált szemüveget Eddie lakásában. Tehát nem Eddie volt az autóban. Másnap, amikor elmentünk Eddie házába, megkértem a közlekedésieket, hogy ellenőrizzék az utcában parkoló kocsik rendszámtábláit. Nem messze a háztól találtak egy sárga Toyota kupét. Az autó Akira Tanaka nevén szerepelt a nyilvántartásban.

– Ejha, ez igen! – bólogatott Eddie. – Maga nagyon okos, kapitány.

– Ezalatt maga hol volt? – kérdeztem.

– Jasmine házában. Nagyon szép ház.

– Ki az a Jasmine?

– A vörös csaj. Nagyon kedves nő.

– De miért jött ide?

– Kénytelen volt. Magánál van az útlevele – felelte Eddie helyett Connor.

– Így van – bólintott Eddie. – Nekem pedig megvolt a maga névjegye. Maga adta a bulin. Rajta van a címe és a telefonszáma. Szükségem van az útlevelemre, hadnagy. Minél hamarabb el kell tűnnöm innen. Tehát idejöttem és vártam. Te jó ég, mennyi riporter volt itt. Fényképezőgépek meg minden. Szóval meghúztam magam, és játszottam Sellyvel. – Cigarettára gyújtott, és idegesen felém fordult. – Szóval, mi a helyzet, hadnagy? Ideadja az útlevelemet? *Netsutuku.* Már úgysem számít, hiszen halott vagyok. Oké?

– Még nem – mondta Connor.

– Ugyan már, John.

– Előbb még lesz egy kis dolgod, Eddie.

– Hé, miféle dolgom? Kapitány, nekem el kell tűnnöm.

– Csak egy apró szívesség, Eddie.

Morton mélyet sóhajtott, és elfordult a stúdióra néző ablaktól. Meg kell hagyni, bámulatra méltó volt az önuralma. Tökéletesen nyugodtnak látszott.

– Úgy tűnik – adta meg magát –, meglehetősen kevés választásom maradt.

– Ez így van, szenátor úr – mondta Connor.

Felsóhajtott.

– Tudják, hogy baleset volt. Tényleg az volt.

Connor együttérzően bólogatott.

– Nem tudom pontosan, mi, de volt valami különös abban a lányban – mondta Morton. – Persze gyönyörű volt, de nem pusztán erről volt szó. Csak nemrég ismerkedtünk meg. Talán négy-öt hónapja. Kedves lánynak találtam. Édes kis texasi lánynak, és ahogy az a nagykönyvben meg van írva, egyszerűen megbabonázott. Minden porcikámba belehatolt. Örült helyzet volt. Teljesen váratlanul ért. Csak rá tudtam gondolni. Semmi másra. .. Mindig felhívott, amikor úton voltam. Valahogy mindig megtudta, hol vagyok. Nem tudom, hogyan. És hamarosan nem voltam képes azt mondani neki, hogy ne jöjjön utánam. Egyszerűen képtelen voltam. Valahogy mindig volt pénze. Mindig tudott repülőjegyet venni. Őrült volt az a lány. Néha rettentően dühös voltam rá. Olyan volt, mint… nem is tudom… mint egy démon. Minden megváltozott, amikor velem volt. Őrület. Véget kellett vetnem a kapcsolatnak. A vége felé gyanakodni kezdtem, hogy valaki fizetett neki. Valaki mindent tudott róla és rólam. Be kellett fejeznem. Bob is mondta… Az ördögbe is, a munkatársaim közül mindenki mondta. De képtelen voltam rá. Végül aztán sikerült. Vége lett. De amikor odamentem arra a fogadásra, ő is ott volt. A pokolba

is! – Megrázta a fejét. – Egyszerűen megtörtént. Képtelenség… tiszta őrület.

Az előbbi nő megint bedugta a fejét az ajtón.

– Két perc, szenátor úr. Kérik, hogy menjen le, ha itt végzett.

– Ezt még szeretném elintézni – fordult felénk Morton.

– Természetesen – felelte Connor.

Fantasztikus önuralma volt. Morton szenátor fél órán át társalgott a három riporterrel, az idegesség és a feszültség legkisebb jele nélkül. Mosolygott, tréfálkozott, viccelődött velük. Mintha a világon semmi problémája nem lett volna.

Az egyik kérdésre válaszolva ezt mondta:

– Igaz, hogy a briteknek és a hollandoknak nagyobb befektetéseik vannak Amerikában, mint a japánoknak, de nem tekinthetünk el attól, hogy a japánok mindig konkrét célokra irányuló ellenséges szellemű kereskedelmet folytatnak – az üzlet és a kormány mindig előre kitervelten az amerikai gazdaság egy bizonyos része ellen indít támadást. A britek és a hollandok nem ezt teszik. Ezek az országok egyik alapvető ipari ágazatunkra sem tették rá a kezüket. Ellentétben Japánnal. Hatalmas különbség ez, amely komoly aggodalomra ad okot. És persze, ha egy angol vagy egy holland vállalatot meg akarunk venni, megtehetjük, egy japán cég esetében viszont ez lehetetlen.

Az interjú folytatódott, de senki nem kérdezett rá a MicroConra. Ezért végül Morton maga hozta szóba, egy kérdésre válaszolva:

– Az amerikaiaknak olyan módját kellene találniuk Japán kritizálásának, hogy ne süthessék rájuk a rasszizmus bélyegét. Minden országnak vannak konfliktusai más országokkal. Ez elkerülhetetlen. Meg kellene teremteni a lehetőséget, hogy a Japánnal való

konfliktusainkról szabadon tárgyalhassunk, az ilyesféle negatívjelzők nélkül. A MicroCon eladásával szembeni ellenállásomat sokszor rasszistának bélyegezték, pedig semmi köze a rasszizmushoz.

Végre az egyik riporter rákérdezett a MicroCon-ügyre. Morton egy pillanatig habozott, majd az asztal fölött előrehajolt.

– Amint azt maga is tudja, George, kezdettől fogva elleneztem a MicroCon eladását. Sőt, most is ellenzem. Éppen ideje, hogy az amerikaiak lépéseket tegyenek a nemzet értékeinek megőrzése érdekében. Az ingatlantőkére, a pénztőkére és a szellemi tőkére gondolok. Nem lenne bölcs dolog eladni a MicroCont. Ezt továbbra is fenntartom. Ezért nagy örömömre szolgál, hogy elmondhatom, éppen most tudtam meg, hogy az Akai Ceramics visszavonta a MicroCon Corporation megvásárlására vonatkozó ajánlatát. Azt hiszem, ez a legjobb megoldás. Minden elismerésem az Akaié az ebben az ügyben tanúsított érzékenységéért. Az eladási ügylet nem folytatódik, és én ennek nagyon örülök.

– Micsoda? Visszavonták az ajánlatot? – kérdeztem.

– Azt hiszem, most már igen – mondta Connor.

Az interjú vége felé Morton határozottan vidámnak látszott.

– Mivel sokszor azt mondták rólam, hogy túlzottan kritikus vagyok Japánnal szemben, talán megengedik, hogy e pillanatban az irántuk érzett csodálatomat is kifejezzem. A japánok egyik jellemző tulajdonsága, hogy bámulatra méltóan vidám lelkűek tudnak lenni, s ez a legvalószínűtlenebb pillanatokban mutatkozik meg. Talán tudják, hogy a zen szerzeteseknek egy verset kell írniuk, amikor úgy érzik, közel a haláluk pillanata. A verselésnek rendkívül komoly hagyományai vannak, és a leghíresebb verseket még ma, több száz év

után is gyakran idézik. Képzelhetik, mekkora nyomás nehezedik egy zen *roshirz,* amikor a halálhoz közeledve tudja, hogy mindenki egy nagyszerű verset vár tőle. Hónapokon át másra nem tud gondolni. De az én kedvenc versemet egy olyan szerzetes írta, aki megunta a tradícióból eredő, rá nehezedő nyomást. A vers így hangzik.

És Morton szavalni kezdett:

Születés és
halál tiéd,
megverselni
ugyan miért?

A riporterek nevettek.

– Úgyhogy ne vegyük túl komolyan ezt a Japánnal kapcsolatos huzavonát. – folytatta Morton most már prózában. – Ez is olyan dolog, amit meg kellene tanulnunk a japánoktól.

Az interjú végén Morton kezet rázott a három riporterrel, felállt, és kijött a bézs színű díszletek közül. Láttam, hogy Ishigura vöröslő fejjel bevágtatott a stúdióba. Japán módra, a fogain átszűrve szívta be a levegőt.

– Á, Ishigura-san. Látom, hallotta a hírt – fogadta Morton vidáman. Aztán jó keményen megveregette a hátát.

Ishigura dühösen nézett rá.

– Nagyon csalódott vagyok, szenátor úr. Ezek után nem sok jóra számíthat. – Majd szétrobbant a dühtől.

– Hé! – mondta Morton. – Tudja, mit? Szarok rá!

– Volt egy *megállapodásunk* – sziszegte Ishigura.

– Valóban – ismerte el Morton. – De maguk nem tartották be a szavukat, nem igaz?

Odalépett hozzánk, és így szólt:

– Gondolom, azt kívánják, hogy vallomást tegyek. Lemosom a sminket, aztán mehetünk.

– Rendben van – mondta Connor.

Morton elindult a sminkszoba irányába.

Ishigura Connorhoz fordult, és japánul szólt hozzá.

– *Totemo, taihenna koto ni narimashita ne.*

– Egyetértek. Valóban nehéz helyzet – mondta Connor.

– Itt fejek fognak a porba hullani – sziszegte Ishigura a fogain keresztül.

– A magáé lesz az első – jósolta Connor. – *So omoiva nakai.*

A szenátor a második emeletre vezető lépcső felé indult. Woodson odament hozzá, és közel hajolva súgott neki valamit. A szenátor a vállára tette a kezét. Kart karba öltve sétáltak párpillanatig. Aztán a szenátor felment az emeletre.

– *Konna hazuja nakatta no ni* – mondta Ishigura zordan.

Connor megvonta a vállát.

– Attól tartok, nem igazán érzek együtt magával. Maga megpróbálta megsérteni ennek az országnak a törvényeit, és ezért rövidesen komoly bajba fog kerülni. *Eraikoto ni naruyo, Ishigura-san.*

– Majd meglátjuk, kapitány.

Ishigura megfordult, és jeges pillantást vetett Eddie-re. Eddie megvonta a vállát, és így szólt:

– Hé! Nekem nincsenek problémáim! Tudod, hogy értem, compadre! Most már csak neked vannak problémáid – nevetett.

A rendezőasszisztens, egy nagydarab fejhallgatós férfi, odalépett hozzánk.

– Van maguk között egy bizonyos Smith hadnagy?

– Én vagyok – mondtam.

– Valami Miss Asakuma hívja telefonon. Itt is felveheti. – Egy nappalinak berendezett szoba díszleteire mutatott. Egy fotel és több karosszék, mögötte egy város reggeli látképe. Az egyik szék mellett egy telefon villogott. Odamentem. Leültem, és felvettem a kagylót.

– Smith hadnagy.

– Helló, itt Theresa. – Tetszett, hogy csak a keresztnevét mondta. – Figyeljen. Megnéztem a szalag utolsó részét. A legvégét. És azt hiszem, valami nem stimmel.

– Nocsak. Micsoda? – Nem mondtam meg neki, hogy Morton már bevallotta a gyilkosságot. A színpad túlsó végére pillantottam. A szenátor már felment a sminkszobába. Nem láttam a stúdióban. Woodson, a titkára a lépcső aljában járkált föl-alá. Sápadt volt, és rémület ült az arcán. Zakóján keresztül idegesen tapogatta a nadrágszíját.

– A kurva életbe! – kiáltott fel hirtelen Connor. Keresztülrohant a stúdión. A lépcső irányába tartott. Felálltam, s a kagylót ledobva utánairamodtam. – Maga rohadt disznó! – üvöltötte, amikor Woodson mellé ért, majd kettesével szedve a fokokat, felrohant a lépcsőn. Közvetlenül mögötte futottam, és hallottam, hogy Woodson valami ilyesmit mond:

– De hát *utasítás* volt.

Amikor felértünk a harmadik emeleti folyosóra, Connor elkiáltotta magát:

– Szenátor úr!

– Ebben a pillanatban egy kisebb csattanást hallottunk. Nem volt hangosabb, mint amikor egy szék felborult.

Én azonban tudtam, hogy lövés volt.

MÁSODIK ÉJSZAKA

A nap lenyugvóban volt a *sekitei* fölött. A sziklák árnyéka fodrot vetett a körkörösen gereblyézett homokon. Ültem és néztem az árnyakat. Connor valahol odabent volt, még mindig tévét nézett. Kiszűrődtek a híradó hangjai. Az már csak természetes, hogy egy zen templomban is van televíziókészülék. Kezdtem hozzászokni az efféle ellentmondásokhoz.

Nekem nem volt kedvem tovább nézni a tévét. Éppen eleget láttam az előző órában ahhoz, hogy tudjam, a média hogyan fogja találni az ügyet. Morton szenátor az utóbbi időben nagy stressznek volt kitéve. Komoly gondjai támadtak a családi életében. Tizenéves fiát a napokban tartóztatták le ittas vezetésért egy baleset folytán, ahol egy másik tizenéves súlyosan megsérült. A lányáról az a hír járta, hogy abortusza volt. Mrs. Morton nem nyilatkozott, bár a riporterek ott tolongtak az arlingtoni családi ház előtt.

A szenátor irodájának személyzete és összes munkatársa egyöntetűen arról beszélt, hogy a szenátor óriási feszültségben élt az utóbbi időben, mivel megpróbált valahogy egyensúlyt tartani családi élete és közelgő újbóli jelöltsége között. A szenátor letargiába esett, kedveszegetté és visszahúzódóvá vált. Az egyik alkalmazott szavaival élve: „Úgy tűnt, valami személyes természetű dolog bántotta."

Bár senki sem vonta kétségbe a szenátor ítéleteinek helyességét, egyik kollégája, Dowling szenátor azt nyilatkozta, hogy „Morton az utóbbi időben úgy nyilatkozott Japánnal kapcsolatban, mint egy megszállott, s lehet, hogy ez is az állandó feszültségből fakadt. John szerint nem volt lehetséges a megegyezés Japánnal, de hát

mindannyian tudjuk, a megegyezésre feltétlenül szükség van. A két nemzet már rendkívül sok szállal kötődik egymáshoz, így a megegyezés egyenesen elengedhetetlen. Sajnos egyikünk sem tudhatta, John valójában milyen hatalmas feszültségben él. John Morton az a fajta ember volt, aki sohasem beszél a magánéletéről."

Néztem, ahogy a sziklák színe a kertben először arannyá válik, azután vörösbe fordul. Egy zen szerzetes, Bill Harris kijött és megkérdezte, kérek-e teát vagy esetleg egy kólát. Nemet mondtam, s a szerzetes elment. Ahogy a ház felé néztem, láttam a tévéképernyő vibráló kék fényét. Connort azonban nem láttam.

Újra a sziklákat néztem a kertben.

Az első lövés nem ölte meg Morton szenátort. Amikor berúgtuk a fürdőszobaajtót, vérzett a nyaka, és megpróbált lábra állni. Connor felkiáltott: Ne! – épp amikor Morton a szájába vette a pisztolyt, és újra tüzelt. A második lövés halálos volt. A pisztoly kirepült a kezéből, és végigpörgött a fürdőszoba kövén. A cipőm mellett állt meg. A fal tele lett vérrel.

Aztán az emberek elkezdtek sikoltozni. Megfordultam és láttam, hogy a sminkeslány ott áll az ajtóban. Kezét az arcához emelte, és sikított, ahogy csak a torkán kifért. Csak akkor csillapodott le, amikor a mentők kijöttek, és nyugtatót adtak neki.

Connor és én addig ott maradtunk, amíg a gyilkosságiaktól meg nem érkezett Bob Kaplan és Tony Marsh. Ők voltak az ügyeletesek, mi pedig most már elmehettünk. Mondtam Bobnak, hogy vallomást teszünk, amikor csak akarja, aztán otthagytuk őket. Észrevettem, hogy Ishigura addigra már elment. És Eddie Sakamura is.

Ez bosszantotta Connort.

– Az az átkozott Eddie – dühöngött. – Vajon hova az ördögbe tűnt?

– Kit érdekel?

– Valami nincs rendben azzal a fiúval – folytatta Connor.

– Mire gondol?

– Nem vette észre, hogy viselkedett Ishigurával? Túl magabiztos volt – mondta Connor. – Túlságosan is magabiztos. Meg kellett volna rémülnie, és mégsem.

Megvontam a vállam.

– Maga mondta, hogy Eddie bolond. Ki tudja, miért teszi, amit tesz? – Elegem volt már az ügyből és Connor örökös, apró japános megfigyeléseiből. Azt válaszoltam, hogy szerintem Eddie valószínűleg visszament Japánba. Vagy elment Mexikóba, mivel már korábban is mondta, hogy szeretne odamenni.

– Hát, remélem igaza van – mondta Connor.

A hátsó kijárat felé vezetett. Azt mondta, el akar tűnni, még mielőtt az újságírók megérkeznek. Beszálltunk a kocsiba, és elhajtottunk. A zen szentély felé irányított, ahol letáboroztunk. Felhívtam Laurent, de nem volt a szobájában. Theresát is hívtam a laborban, de foglalt volt a vonal. Hazatelefonáltam, és Elaine azt mondta, Michelle jól van, és a riporterek már mind elmentek. Megkérdezte, akarom-e, hogy ott maradjon, és vacsorát készítsen Michelle-nek. Mondtam neki, hogy igen, és azt is közöltem, hogy valószínűleg csak későn érek haza.

Aztán a következő órában a tévét néztem. Egészen addig, amíg torkig nem lettem vele.

Már majdnem teljesen besötétedett. A homok bíborszürkében játszott. A tagjaim elgémberedtek az üléstől. Kezdett hűvös lenni. Egyszer csak megszólalt a csipogóm. Azt gondoltam, talán a gyilkosságiak hívnak. Vagy esetleg Theresa. Felálltam és bementem.

A képernyőn Stephen Rowe szenátor éppen részvétét fejezte ki a gyászoló családnak, és arról beszélt, hogy Morton szenátor túlságosan nagy stressz alatt élt. Azután Rowe azt is elmondta, hogy az Akai nem vonta vissza az ajánlatát. Az üzlet, Rowe legjobb tudomása szerint, zavartalanul halad, és már megszűnt minden komolyabb ellenállás.

– Hm – dünnyögött Connor.

– Tehát mégis lesz üzlet? – kérdeztem.

– Úgy látszik, ez egy pillanatig sem volt kétséges. – Connor szemmel láthatólag aggódott.

– Nem helyesli ezt az üzletet?

– Aggódom Eddie miatt. Annyira hülyén magabiztos volt. A kérdés most az, mi Ishigura következő lépése.

– Kit érdekel?

Fáradt voltam. A lány meghalt, Morton meghalt, az üzlet pedig rendületlenül halad.

Connor megrázta a fejét.

– Gondoljon arra, milyen óriási a tét – mondta. – Sok minden forog kockán. Ishigurát nem izgatja egy mocskos kis gyilkosság, még egy csúcstechnológiát gyártó vállalat stratégiai célokból történő megvétele sem. Ishigurát a Nakamoto amerikai hírneve izgatja. A Nakamotónak komoly vállalati érdekeltségei vannak az Egyesült Államokban, és arra törekszik, hogy még komolyabbak legyenek. Eddie pedig teljesen tönkreteheti a hírnevüket.

– Hogyan?

– Nem tudom pontosan – rázta meg a fejét.

Újra megszólalt a csipogóm. Felvettem a telefont. Frank Ellis volt az. Aznap este ő volt az ügyeletes a központban.

– Pete – mondta –, most érkezett egy hívás a Különleges Ügyosztályra. Matlovsky őrmester volt az a járműtelepről. Nyelvi gondjai vannak.

– Mi a probléma? – kérdeztem.

– Azt mondja, ott áll öt japán, és azt követelik, hogy megvizsgálhassák az autóroncsot.

Összeráncoltam a homlokomat.

– Miféle autóroncsot?

– Hát a Ferrarit. Amelyik a gyorshajtásos üldözésben ripityára tört, aztán kigyulladt. A műszakiak lángvágóval szedték ki a holttestet ma reggel. De a japánok ragaszkodnak hozzá, hogy átvizsgálják a kocsit. Matlovsky nem tudja kivenni a papírokból, hogy most szabad-e nekik, vagy sem. Az a kérdés, beletartozik-e a folyamatban lévő nyomozás vizsgálati anyagába, vagy sem. Nem tud japánul, így aztán nem érti azokat a fickókat. Az egyik japán azt állítja, hogy rokona az elhunytnak. Szóval megtennéd, hogy odaugrasz, és elintézed a dolgot?

Felsóhajtottam.

– Én vagyok ma az ügyeletes? Csak merthogy tegnap este is én voltam.

– Te vagy, bizony. Allennel cseréltetek.

Valami rémlett. Mintha tényleg elcseréltem volna a mai éjszakát Jim Allennel, hogy elvihesse a fiát egy Kings-hokimeccsre. Egy hete egyeztünk meg, de nekem úgy rémlett, mintha már nagyon-nagyon régen történt volna.

– Oké – mondtam. – Elintézem.

Visszamentem, hogy megmondjam Connornak, el kell mennem. Végighallgatott, aztán hirtelen felugrott.

– Hát persze! Hát persze! Mégis mi a fenét hittem? A francba is! – Ököllel belecsapott a tenyerébe. – Menjünk, *kóhai!*

– A járműtelepre megyünk?

– A járműtelepre? Dehogy.

– Akkor mit csinálunk?

– A francba! Mekkora marha vagyok! – dühöngött. És már ment is a kocsihoz. Utánasiettem.

Amint lefékeztem Eddie Sakamura háza előtt, Connor kiugrott a kocsiból, és felrohant a lépcsőn. Leparkoltam, és utánafutottam. Az ég már egészen sötétkékbe fordult. Majdnem éjszaka volt.

Connor kettesével szedte a lépcsőket.

– Egyedül én vagyok a hibás! Már előbb is kitalálhattam volna! Rá kellett volna jönnöm, mit jelent!

– Mi mit jelent? – kérdeztem egy kissé lihegve, amikor felértünk a lépcső legtetejére.

Connor belökte a bejárati ajtót. Beléptünk. A nappali pontosan ugyanúgy nézett ki, mint amikor néhány órával azelőtt ott beszélgettem Grahammel.

Connor gyorsan végigjárta a szobákat. A hálóban egy nyitott bőrönd feküdt. Armani és Byblos zakók feküdtek az ágyon, becsomagolásra várva.

– Az a kis hülye! – mondta Connor. – Nem lett volna szabad ide visszajönnie.

Odakint égtek a medence körül elhelyezett reflektorok. Zöld, fodrozódó mintákat rajzoltak a mennyezetre. Connor kiment.

A hulla arccal lefelé feküdt a vízben, meztelenül lebegett a medence közepén. Fénylő zöld négyzetben egy sötét körvonal. Connor szerzett egy csáklyát, és kilökte Eddie-t a túloldalra. Kihúztuk a medence betonperemére.

A holttest kék volt és hideg, épp kezdett megmerevedni. Érintetlennek látszott.

– Biztos, hogy rettentően vigyáztak.

– Mire?

– Arra, hogy ne látszódjék semmi. De abban is biztos vagyok, hogy megtaláljuk a bizonyítékokat… – Elővette töltőtoll alakú kis lámpáját, és benézett Eddie szájába. Megvizsgálta a mellbimbóit és a nemi szervét. – Igen. Megvan. Látja ott azt a pár sor apró piros pöttyöt? A herezacskóján. És mellette, ott ni, a combján…

– Krokodilcsipesz?

– Igen. Az elektrosokk kábeléhez. A fenébe! – káromkodott Connor. – Miért nem mondta el nekem? Lett volna rá ideje amíg a maga lakásáról a tévéstúdióba mentünk, hogy találkozzunk a szenátorral. Legalább mondott volna valamit. Megmondhatta volna az igazat.

– Miről?

Connor nem válaszolt. A gondolataiba mélyedt. Aztán felsóhajtott.

– Tudja, akárhogy is, mi az ő számukra mindig csak *gaijin*ok maradunk. Külföldiek. Bármilyen kétségbeesett volt is, nem jöhettünk szóba, mint bizalmasok. És egyébként is, valószínűleg úgysem mondta volna el, mert…

Elhallgatott, és a hullára meredt. Végül visszacsúsztatta a testet a vízbe.

– A papírmunkát hagyjuk meg valaki másnak – mondta Connor, miközben felállt. – Nem kell épp nekünk megtalálnunk a hullát. Úgysem számít, ki fedezi fel. – Elnézte, amint Eddie újra a medence közepére sodródik. A holttest feje kissé lemerült, a sarka a felszínen himbálózott.

– Kedveltem – mondta Connor. – Szívességeket tett nekem. Még a családjának is bemutatott, amikor Japánban voltam. Legalábbis a családja egy részének. Az apjának nem. – Nézte, amint a test lassan körbeforgott. – De Eddie oké volt. Most viszont már mindent tudni akarok.

Összezavarodtam. Fogalmam sem volt, miről beszél, de úgy éreztem, nem szabad megszólalnom. Connor dühösnek látszott.

– Gyerünk – mondta végül. – Sietnünk kell. Már megint az események mögött kullogunk. De ha ez az utolsó dolog, amit csinálok ebben az életben, akkor is elkapom azt a rohadékot.

– Milyen rohadékot?

– Ishigurát.

Visszahajtottunk a lakásomhoz.

– Ma éjszaka pihenjen – mondta.

– Magával megyek.

– Nem. Ezt egyedül csinálom, *kóhai.* Jobb, ha maga nem tud róla.

– Miről? – kérdeztem.

Így vitatkoztunk egy ideig. Nem akarta megmondani. Végül mégis beszélni kezdett.

– Mint tudja, tegnap éjjel Tanaka elment Eddie házába, mert Eddie-nél volt a szalag. Feltehetően az eredeti.

– Igen…

– És Tanaka vissza akarta szerezni. Ezen vesztek össze. Amikor maga és Graham megérkeztek, és kitört a balhé, Eddie megmondta Tanakának, hogy a szalag a Ferrariban van. Tehát Tanaka lement, amikor meglátta a rendőrséget, megrémült és elhajtott.

– Igen.

– Végig azt hittem, hogy a szalag megsemmisült az ütközéskor. Hogy elégett.

– És…?

– Nyilvánvalóan nem így történt, mert ha nem lett volna nála még mindig a szalag, Eddie nem mert volna olyan fene magabiztos lenni Ishigurával szemben. Úgy gondolta, hogy a szalag ütőkártya a kezében. De valószínűleg fogalma sem volt arról, milyen kegyetlen tud lenni Ishigura.

– A szalag miatt kínozták meg?

– Igen. De Eddie valószínűleg meglepetést szerzett nekik. Nem beszélt.

– Ezt miből gondolja?

– Ha nem így lenne, nem állna ott öt japán az éjszaka közepén, hogy átvizsgálhassák a Ferrari roncsait.

– Tehát még mindig a szalagot keresik?

– Igen. Vagy valamit, ami a szalagra utal. Ebben a pillanatban azt sem tudhatják bizonyosan, hány darab hiányzik.

Végiggondoltam a dolgot.

– Mit akar most tenni? – kérdeztem.

– Megtalálom a szalagot – válaszolta Connor. – Ez nagyon fontos. Emberek halnak meg azért a szalagért. Ha megtaláljuk az eredetit… – csóválta meg a fejét – akkor Ishigura nagy szarban lesz. És meg is érdemli.

Megálltam a ház előtt, ahol lakom. Ahogy Elaine is mondta, a riporterek már mind elmentek. Az utca csendes volt és sötét.

– Inkább mégis magával mennék – próbálkoztam újra.

Connor megrázta a fejét.

– Én meghatározatlan időre szabadságon vagyok – intett le. – Maga viszont nem. Gondoljon a nyugdíjára. Ezenkívül jobb, ha nem tudja pontosan, mit csinálok ma este.

– De el tudom képzelni – mondtam. – Megpróbálja lépésenként rekonstruálni Eddie tegnap éjszakai útvonalát, hogy aztán maga is végigjárja. Mondjuk, Eddie elment otthonról, és a vörös hajú lánynál töltötte az éjszakát. De lehet, hogy máshová ment, az is lehet, hogy…

– Nézze – szakított félbe Connor –, ne vesztegessük az időt, *kóhai.* Van néhány kapcsolatom és néhány emberem, akire számíthatok. Ne ragozzuk tovább a dolgot. Ha szüksége van rám, hívjon fel az autótelefonon. De csak ha feltétlenül szükséges. Rengeteg dolgom lesz.

– De…

– Gyerünk, *kóhai.* Szálljon ki. Töltsön egy szép estét a gyerekével. Jó munkát végzett, de a feladatának ezzel vége.

Végül kiszálltam a kocsiból.

– *Sayonara* – mondta Connor egy ironikus legyintéssel, és elhajtott.

– Papa! Papa! – futott felém Michelle kitárt karokkal. – Papa, vegyél fel!

Felvettem.

– Szia, Shelly.

– Papa, megnézhetem a Csipkerózsikát?

– Hát, nem is tudom. Vacsoráztál már?

– Két hot dogot evett és egy fagyit – szólt ki Elaine a konyhából, ahol éppen mosogatott.

– Nahát – mondtam. – Azt hittem, már leszoktunk arról, hogy a gyereket mindenféle szarral etetjük.

– De ha egyszer csak azt hajlandó megenni – Elaine ingerlékeny volt. Hosszú nap állt mögötte.

– Papa, megnézhetem a Csipkerózsikát?

– Egy pillanat, Shelly, Elaine nénivel beszélek.

– Próbálkoztam a levessel – mondta Elaine –, de hozzá sem nyúlt. Hot dogot akart.

– Papa, nézhetem a Disney-csatornát?

– Michelle! – szóltam rá.

Elaine folytatta:

– Kellett, hogy egyen valamit. Nagyon fel volt ajzva. A riporterek meg a mindenféle izgalom.

– Papa! Nézhetem? A Csipkerózsikát – ficánkolt a karomban. Paskolta az arcomat, hogy odafigyeljek.

– Oké, Shel.

– De most, papa?

– Oké.

Letettem. Berohant a szobába, és a távkapcsolóval azonnal bekapcsolta a tévét.

– Azt hiszem, túl sokat nézi a tévét.

– Nem csak ő, minden gyerek – mondta Elaine, és megvonta a vállát.

– Papa?

Bementem a nappaliba, és bedugtam a kazettát. Előretekertem a bevezető feliratokhoz, aztán hagytam, hadd menjen.

– Ne ezt a részt! – türelmetlenkedett.

A történet elejére mentem, ahol egy könyvben lapoznak.

– Ezt, ezt! – mondta, a karomat rángatva.

Elindítottam a videót. Michelle a fotelben ült, és szopni kezdte a hüvelykujját. Azután kihúzta a szájából, és megütögette maga mellett a fotelt.

– Ide, papa – mondta.

Azt akarta, hogy mellette üljek.

Felsóhajtottam, és végignéztem a szobán. Hatalmas felfordulás volt. A zsírkrétái és a kifestőfüzetei szanaszét hevertek a padlón. Meg a nagy összerakható szélmalom is.

– Rendet rakok – mondtam –, aztán már jövök is.

Visszadugta az ujját a szájába, és a képernyő felé fordult. Önfeledten nézte a filmet.

Összeszedtem a zsírkrétákat, és visszatettem őket a kartondobozba, aztán a kifestőfüzeteit szépen összehajtva felraktam a polcra. Elfáradtam, és leültem a fotel mellé a földre. A képernyőn három tündér, egy piros, egy zöld és egy kék, éppen berepült a kastély tróntermébe.

– Az ott Jóidő! – mutatta Michelle. – Az a kék.

– Hadnagy úr, csináljak magának egy szendvicset? – szólt be Elaine.

– Az nagyon jó lenne. – válaszoltam. Hirtelen úgy éreztem, hogy a világon semmi mást nem akarok csinálni, csak a földön ülni a lányommal. Szerettem volna legalább egy időre mindent elfelejteni. Hálás voltam Connornak, hogy kirúgott. Ültem, és némán meredtem a tévére.

Elaine behozott egy szalámis szendvicset salátával és mustárral. Éhes voltam. Elaine ránézett a tévére, megcsóválta a fejét, és visszament a konyhába. Ültem, majszoltam a szendvicsemet,

Michelle is kikövetelt belőle magának néhány falatot. Imádja a szalámit.

Miután megettem a szendvicset, egy kicsit jobban éreztem magam. Kezembe vettem az összerakós szélmalmot, és nekiláttam, hogy szétszedjem. A pálcikákat elkezdtem berakni a henger alakú kartondobozba.

– Ne! Ezt ne! – kiáltott fel Michelle fájdalmas hangon. Azt hittem, nem akarja, hogy szétszedjem a szélmalmot, de nem ez volt a baj. Kezével eltakarta a szemét, mert nem szereti nézni Galibát, a gonosz boszorkát. Előretekertem a szalagot, ettől megnyugodott.

Szétszereltem a szélmalmot, és minden darabját visszaraktam a dobozta. Rátettem a fémtetőt, és az egészet becsúsztattam a legalsó

könyvespolcra. Mindig is ott volt a helye. Szerettem a játékokat alacsonyan tartani, hogy Michelle egyedül is elérje őket.

A doboz azonban leesett a polcról a szőnyegre. Amikor lehajoltam, hogy felvegyem, észrevettem, hogy van valami oda nem illő a polcon. Egy apró szürke négyzet. Rögtön tudtam, mi az.

Egy nyolc milliméteres videokazetta volt, a címkéjén japán felirattal.

– Szüksége van még valamire, hadnagy úr? – kérdezte Elaine. Már rajta volt a kabátja. Indulni készült.

– Várjon még egy pillanatig! – mondtam.

Odamentem a telefonhoz, és felhívtam a belvárosi központot. Megkértem őket, hogy kapcsolják Connort a kocsimban. Türelmetlenül vártam. Elaine rám nézett.

– Egy pillanat, Elaine – mondtam.

A tévében a herceg éppen egy duettet énekelt Csipkerózsiká- val, s közben madarak csicseregtek. Michelle az ujját szopta.

– Sajnos nem felel a kocsi száma – közölte kis szünet után a központos.

– Oké. Van valamilyen szám, amelyen Connor kapitány elérhető?

Újabb szünet.

– Connor kapitány nincs benne az ügyeleti beosztásban.

– Tudom. De nem hagyott meg egy számot, amelyen fel lehet hívni?

– Nem, hadnagy úr.

– Mindenképpen meg kell találnom.

– Várjon egy percet. – Áttett a várakozó vonalra, hogy felhívjon valakit. Szitkozódtam.

Elaine az előszobában állt. Várta, hogy elindulhasson.

A központos visszakapcsolt.

– Hadnagy úr. Ellis kapitány azt mondja, hogy Connor kapitány már elment.

– Elment?

– Röviddel ezelőtt itt volt, de már elment.

– Úgy érti, bent volt a belvárosban?

– Igen, de már elment. Nem adott meg semmilyen számot. Sajnálom.

Letettem a kagylót. Mi az ördögöt keresett Connor a belvárosban?

Elaine még mindig az előszobában állt.

– Hadnagy úr?

– Egy pillanat, Elaine – mondtam.

– Hadnagy úr, nekem…

– Mondom, hogy *egy pillanat.*

Föl-alá járkáltam a szobában. Fogalmam sem volt, mitévő legyek. Hirtelen megrémültem. Eddie-nek a szalag miatt kellett meghalnia. Ezek bárki mást is gondolkodás nélkül megölnének azért az átkozott kazettáért. A lányomra pillantottam. Ujjával a szájában nézte a tévét.

– Hol a kocsija? – kérdeztem Elaine-t.

– A garázsban.

– Oké. Ide figyeljen. Azt szeretném, ha most fogná Michelle-t, és…

Megcsördült a telefon. Felkaptam. Azt reméltem, hogy Connor hív.

– Halló!

– Moshi moshi. Connor-san desu ka?

– Nem, nincs itt – mondtam. Abban a pillanatban, hogy kimondtam, szerettem volna leharapni a nyelvem. De már késő volt, a baj megtörtént.

– Kitűnő, hadnagy – mondta a hang erős akcentussal. – Ugye magánál van, amit keresünk?

– Nem tudom miről beszél.

– De, szerintem tudja, hadnagy.

Halk sistergést hallottam a vonalban. A hívás rádiótelefonból jött. Bárhol lehetnek.

Lehet, hogy a ház előtt vannak.

A kurva életbe!

– Ki beszél? – kérdeztem.

De már csak a búgó hangot hallottam.

– Hadnagy úr, mi történt? – kérdezte Elaine.

Az ablakhoz rohantam. Három kocsit láttam az utcán. Éppen öt férfi szállt ki belőlük. Sötét sziluettek indultak a ház felé az éjszakában.

Megpróbáltam higgadt maradni.

– Elaine – mondtam. – Fogja Michelle-t, és menjenek mindketten a hálószobába. Bújjanak az ágy alá. Legyenek nagyon csendben, és ne mozduljanak onnan, bármi történjék is. Világos?

– Papa, nem akarom!

– Elaine, azonnal csinálja, amit mondtam!

– Nee, papaa! A Csipkerózsikát akarom nézni!

– Majd később megnézed. – Elővettem a pisztolyom, és megnéztem a tárat. Elaine-nak tágra nyílt a szeme.

Megfogta Michelle-t.

– Gyere, kicsim.

Michelle tiltakozva kapálózott a karjában.

– Papa, nee!

– Michelle!

Elhallgatott, érezte a hangomon, hogy nem tréfálok. Elaine átvitte a hálószobába. Betöltöttem még egy tárat, és betettem a pisztolyt a zakóm zsebébe.

Leoltottam a lámpát a nappaliban. A tévé még mindig be volt kapcsolva. A gonosz boszorka éppen elküldte a hollóját, hogy találja meg Csipkerózsikát. „Te vagy az utolsó reményem, kis madaram, ne hagyj cserben” – mondta a madárnak. A madár elrepült.

Néma csendben vártam, majd elindultam az ajtó felé. Újra megcsördült a telefon. Visszalopóztam, hogy fölvegyem.

– Halló.

– *Kóhai.* – Connor hangja volt. Hallottam az autótelefon állandó sistergését.

– Hol van? – kérdeztem.

– Magánál van a szalag?

– Igen, itt van nálam. Honnan beszél?

– A reptérről.

– Akkor jöjjön ide. Most azonnal. És hívjon erősítést! Úristen! Hangokat hallottam az ajtó elől, a lépcsőfordulóból. Tompa neszek voltak, léptek hangjai.

Letettem a kagylót. Kivert a veríték.

Jézusom.

Connor a reptéren van. Az innen legalább húsz perc. Lehet, hogy még több!

Lehet, hogy még több!

Ezt most egyedül kell elintéznem!

Lestem az ajtót, és feszülten füleltem. De nem hallottam újabb zajokat odakintről.

Hallatszott, amint a lányom a szobában ezt mondja: – A Csipkerózsikát akarom, és a papát akarom. – Elaine suttogott neki valamit. Michelle nyafogott még egy kicsit.

Aztán csend lett.

Újra csengett a telefon.

– Hadnagy – mondta a hang erős akcentussal –, nincs szükség erősítésre.

Úristen, lehallgatták az autótelefont.

– Nem akarunk semmi rosszat, hadnagy. Csak egyetlen kicsike dolgot. Ha lenne olyan kedves, és kihozná nekünk a szalagot.

– Nálam van a szalag – közöltem.

– Tudjuk.

– Megkaphatják.

– Remek. Az lesz nagyon jó.

Tudtam, hogy magamra vagyok utalva. Sebesen járt az agyam. Egyetlen dolog volt az eszemben: el kell őket távolítani innen. Minél messzebb a lányomtól.

– De nem itt – mondtam.

Kopogtak az ajtón. Gyors, türelmetlen kopogás volt.

A rohadt életbe!

Éreztem, hogy sűrűsödnek körülöttem a dolgok. Túlságosan felpörögtek az események. A földön guggoltam a telefonnal, amelyet óvatosan lehúztam az asztalról. Próbáltam az ablakok szintje alatt maradni. Újból kopogtattak.

– Megkaphatja a szalagot, de előbb tisztítsa meg a terepet. Rendelje vissza a gorilláit – mondtam a telefonba.

– Megismételné, kérem?

A kurva anyját, hogy nem tud rendesen angolul!

– Hívja vissza az embereit! Menjenek vissza az utcára! Látni akarom!

– Hadnagy, nekünk kell szalag!

– Tudom – mondtam. – Odaadom. – Mialatt beszéltem, az ajtót figyeltem. Láttam, hogy elfordul a kilincsgomb. Valaki próbálta kinyitni az ajtót. Lassan, csöndben. Aztán elengedte. Valami fehér csúszott be az ajtó alatt.

– Egy névjegykártya.

– Kérem, hadnagy, tegye, mit mondtunk.

Előrekúsztam, és felvettem a névjegyet: Jonathan Connor kapitány, Los Angeles-i Rendőrség.

– *Kóhai* – suttogta egy hang az ajtó túloldaláról.

Tudtam, hogy trükk. Connor azt mondta, a reptérnél van, tehát csakis trükk lehet…

– Talán a segítségére lehetek, *kóhai.*

Ez volt a jelszó, amelyben az ügy kezdetekor megállapodtunk. Összezavarodtam.

– *Kóhai!* Nyissa már ki ezt a kurva ajtót!

Connor volt. Felnyúltam, és kinyitottam az ajtót. Előrehajolva besiklott a szobába. Valami kéket tartott a kezében: egy golyóálló mellényt.

– Azt hittem, hogy a… – kezdtem.

Megrázta a fejét, és azt suttogta:

– Tudtam, hogy itt lesznek. Itt *kellett* hogy legyenek. A kocsiban várakoztam a ház mögötti utcában. Hányan vannak elöl?

– Azt hiszem, öten. Lehet, hogy többen.

Bólintott.

Az akcentusos hang megszólalt a telefonban:

– Ott van még, hadnagy?

Eltartottam a kagylót a fülemtől, hogy Connor is hallhassa, amit mondanak.

– Itt vagyok.

A tévében a boszorkány hangosan felkacagott.

– Hadnagy, valamit hallok önnél.

– Csak a Csipkerózsika – mondtam.

– Micsoda? Csirke Józsika? – kérdezte tétován a hang. – Mi az?

– A tévé – mondtam. – *A televízió.*

Suttogás hallatszott a vonal túlsó végéről. Aztán egy elsuhanó kocsi hangja. Ez emlékeztetett arra, hogy azok a fickók nyílt helyen állnak. Egy lakónegyed kellős közepén, egy utcában, körös-körül

házak sok-sok ablakkal. Bármelyik pillanatban kinézhet valaki az utcára. Vagy elsétálhat mellettük egy járókelő. Tehát gyorsan kell cselekedniük.

Lehet, hogy már hozzá is fogtak.

Connor a zakómat rángatta. Jelezte, hogy vegyem le. Kicsúsztam belőle, s közben beleszóltam a telefonba:

– Rendben van. Mit akarnak tőlem, mit csináljak?

– Hozza ki szalagot!

Ránéztem Connorra. Bólintott. Igen.

– Rendben – mondtam. – De először hívja vissza az embereit.

– Hogy mondani?

Connor az öklét mutatta. Az arca haragos fintorba torzult. Mutatta, hogy legyek dühös. Letakarta a kagylót, és a fülembe súgott egy japán kifejezést.

– Miért nem figyel? – kiabáltam a kagylóba. – *Yoku kike!*

A túloldalról meglepett horkantás hallatszott.

– *Hai.* Emberek elmennek. És most maga is jön, hadnagy.

– Oké – mondtam. – Megyek.

Letettem a kagylót.

– Harminc másodperc – súgta Connor, és eltűnt a bejárati ajtón át. Még az ingemet gomboltam a mellény fölött. A golyóálló mellény vaskos és meleg. Azonnal izzadni kezdtem.

Vártam harminc másodpercig. Az órám számlapját lesve figyeltem, hogyan megy félig körbe a mutató. Aztán kiléptem.

Valaki kikapcsolta a világítást a lépcsőházban. Hirtelen megbotlottam egy testben, és a földre zuhantam. Talpra ugrottam, és egy ártatlan

ázsiai arcot pillantottam meg. Még gyerek volt, meglepően fiatal. Tizenéves. Nem volt eszméleténél, alig lélegzett.

Lassan lementem a lépcsőn.

A második emeleti fordulónál nem volt senki. Továbbmentem. Az egyik lakásból kihallatszott a televízió hangja. Először a nevetőgép, majd egy hang azt kérdezte: „Szóval, mondd el szépen nekünk: hová mentél az első randidon?”

Továbbmentem, le egészen a földszintre. A ház bejárati ajtaja üvegből volt. Kinéztem, de csak parkoló kocsikat és egy sövényt láttam. Meg a ház előtti gyep egy részét. A telefonálóknak és a kocsiknak valahol távolabb, balra kellett lenniük.

Vártam. Mély lélegzetet vettem. A szívem hangosan kalapált. Semmi kedvem nem volt kimenni, de csak arra tudtam gondolni, hogy el kell távolítanom őket a lányomtól. Hogy az események a lehető legtávolabb történjenek…

Kiléptem az éjszakába.

Verejtékező arcomon és nyakamon megéreztem a hűvös esti szelet.

Kép lépést tettem előre.

Csak most láttam meg a sötét ruhás alakokat. Körülbelül tíz méterre álltak tőlem, az autóik mellett. Úgy láttam, csak négyen vannak. Az egyikük integetett, hogy menjek oda. Haboztam.

Hol lehet a többi?

Megint intettek, hogy menjek bátran. Elindultam feléjük, amikor hátulról egy tompa, erős ütést éreztem, és arcra zuhantam a nedves füvön.

Kis időbe telt, míg felfogtam, mi történt.

Hátba lőttek.

Ebben a pillanatban kitört körülöttem a lövöldözés. Gépfegyversorozatokat hallottam. Az utcát úgy bevilágította a géppisztolyok torkolattüze, mintha villámlott volna. Kétoldalt a házak visszhangozták a lövéseket. Üvegcsörömpölés. Körülöttem kiáltások. Aztán újabb sorozatok. Hallottam, ahogy felbőg az autók motorja, és elszáguldanak mellettem az úttesten. Szinte azonnal fölbúgtak a rendőrségi szirénák is, és a járőrkocsik csikorgó kerekekkel a menekülők nyomába eredtek. Reflektoraik fénycsóvája végigsiklott rajtam. Fekve maradtam, arccal a fűben. Úgy éreztem, már legalább egy órája ott vagyok. Aztán észrevettem, hogy már csak angol nyelven kiáltoznak.

Végül jött valaki, fölém hajolt, és így szólt:

– Ne mozduljon, hadnagy. Hadd nézzem meg előbb. – Felismertem Connor hangját. Keze tapogatva végigvizsgálta a hátamat. – Meg tud fordulni? – kérdezte.

Megfordultam.

Connor a reflektorok vakító fényében állt, és lefelé nézett rám.

– Nem mentek át a golyók a mellényen – mondta. – De azért pokoli hátfájása lesz holnapra.

Felsegített.

Visszafordultam, hogy megnézzem, ki lőtt hátba, de nem volt ott senki. Csak néhány töltényhüvely csillogott sárgán a bejárati ajtó mellett, a fűben.

HARMADIK NAP

A címlapon ez állt: VIETNAMI BANDA UTCAI CSATÁJA A WESTSIDE-ON. A cikk szerint Peter Smith, a Los Angeles-i Rendőrség Különleges Ügyosztályának tisztje volt a célpontja annak a kegyetlen bosszúálló merényletnek, amelyet a Szajhaölők nevű kaliforniai banda hajtott végre. Smith hadnagyot két golyó találta el, mielőtt a rendőrségi erősítés megérkezett és szétkergette a támadókat. Egyetlen gyanúsítottat sem sikerült élve elfogni. Ketten közülük meghaltak a lövöldözésben.

A fürdőkádban olvastam az újságot, miközben sajgó hátamat áztattam. Két csúnya zúzódás volt a gerincem két oldalán. Fájdalmas volt minden lélegzetvételnél.

Michelle-t elküldtem anyámhoz San Diegóba, hogy maradjon ott hétvégéig, amíg elrendeződnek a dolgok. Elaine vitte el tegnap késő éjjel.

Tovább olvastam.

A cikk szerint a Szajhaölők ugyanazok lehettek, akik egy héttel ezelőtt odamentek egy inglewoodi otthona előtt tricikliző kétéves fekete kisfiúhoz, Rodney Flowardhoz, és fejbe lőtték. Az esemény többek szerint a bandába való beavatás volt, és kegyetlensége óriási felzúdulást keltett. A közvélemény szemében kérdésessé vált, vajon a Los Angeles-i Rendőrség képes-e kézben tartani a Dél-Kaliforniában garázdálkodó bandákat.

Újra nyüzsögtek a riporterek az ajtóm előtt, de nem álltam velük szóba. A telefon is folyamatosan csengett, de üzenetrögzítőre

kapcsoltam. Csak ültem a kádban, és megpróbáltam eldönteni, mitévő legyek. A délelőtt közepén felhívtam Ken Shubikot a *Times*nál.

– Kíváncsi voltam, mikor fog jelentkezni – mondta. – Gondolom, boldog.

– Miért?

– Hogy ép bőrrel megúszta – mondta Ken. – Ezek a kölykök közönséges gyilkosok.

– A tegnap esti vietnami kölykökre gondol? – kérdeztem. – Csak mert japánul beszéltek.

– Ne tréfáljon.

– De igen, Ken.

– Rosszul hoztuk le a sztorit?

– Bizony, Ken.

– Ez persze mindent megmagyaráz.

– Mit magyaráz meg?

– Ez Görény sztorija volt. Ma pedig Görény rettentő büdös. Még arról is suttognak, hogy kirúgják. Senki sem tudja pontosan, miről van szó, de valami történik itt, az biztos – mondta. – A főszerkesztők közül valakit hirtelen nagyon érdekelni kezdte Japán. Épp most indítunk egy sorozatot, amelyben az Amerikában tevékenykedő japán vállalatokat fogjuk egy kicsit közelebbről megvizsgálni.

– Igen?

– Persze a mai számból ez nem derül ki. Látta az üzleti mellékletet?

– Nem, miért?

– Darley-Higgins bejelentette, hogy eladta a MicroCont az Akainak. Az üzleti melléklet negyedik oldalán van. Kétcentis sztori.

– Csak?

– Nem ér meg többet. Nincs többről szó, mint egy újabb amerikai vállalatról, amelyet eladtak a japánoknak. Utánanéztem. 1987 óta száznyolcvan amerikai csúcstechnológiát és elektronikai cikkeket előállító vállalatot vettek meg a japánok. Egy újabb eladás ma már egyáltalán nem számít hírnek.

– A lap valamiért mégis kezd utánanézni a dolgoknak?

– Így van. Nem lesz könnyű, mert az összes érzelmi mutató alacsonyan áll, tehát most kevésbé látszik indokoltnak a vizsgálat. Ugyanis a fizetési mérlegünk Japánnal most éppen javuló tendenciát mutat. Persze csak azért, mert ma már nem exportálnak nekünk annyi autót. Inkább itt gyártják őket. A termelést pedig kiadták a kis tigriseknek, így a deficit azoknak az elszámolási grafikonjában jelentkezik, nem Japánéban. Több narancsot és fát vásárolnak tőlünk, hogy még jobban fessen a dolog. Alapvetően úgy kezelnek minket, mint egy fejlődő országot. A nyersanyagainkat importálják, de nem veszik meg a késztermékeinket. Azt mondják, nem gyártunk olyasmit, amire nekik szükségük van.

– Lehet, hogy így is van, Ken.

– Á, dehogy – sóhajtott. – De nem tudom, hogy az egész érdekli-e egyáltalán a közönséget. Ez most a kérdés. Még az sem biztos, hogy a japánok adóügyei érdeklik az embereket.

Egy kicsit hülyének éreztem magam.

– Az adóügyeik?

– Lesz egy nagy sorozatunk az adókról. A kormány végre kezd rájönni, hogy a japán vállalatok rengeteg üzletet és vállalkozást csinálnak itt, viszont alig fizetnek adót az országon belül. Némelyik egyáltalán nem is fizet, és ez már felháborító. Úgy biztosítják a magas profitot, hogy felsrófolják a japán alkatrészek árát, amelyeket aztán a

saját amerikai összeszerelő üzemeikben gyártanak. Ez persze vérforraló, de hát az amerikai kormány sohasem volt túlságosan buzgó, ha Japánt kellett büntetnie. A japánok viszont évi félmilliárdot költenek arra, hogy Washingtonban senki se ugráljon.

– És maguk most lehoznak egy adósztorit?

– Úgy bizony. És egy kicsit a körmére nézünk ennek a Nakamotónak. A forrásaim szerint a Nakamoto nem fog megúszni egy árrögzítési pert. Az árrögzítés a japán vállalatok igazi nagy bulija. Készítettem egy listát arról, hogy eddig kiket pereltek be. 1991-ben a Nintendót, játékok árrögzítése miatt. Ugyanebben az évben a Mitsubishit, tévék árrögzítése miatt. A Panasonicot 1989-ben, a Minoltát 1987-ben. És ez nyilvánvalóan csak a jéghegy csúcsa.

– Akkor jó, hogy megcsinálják a sztorit – mondtam.

Köhintett.

– Akar hivatalosan közölni valamit a japánul beszélő vietnamiakról?

– Nem – mondtam.

– Mindannyian érintettek vagyunk a dologban.

– Nem hiszem, hogy lenne értelme – válaszoltam.

Egy szusibárban ebédeltem Connorral Culver Cityben. Éppen akkor parkoltunk le az étterem előtt, amikor a tulajdonos kitette az ablakba a ZÁRVA feliratot. Amikor megpillantotta Connort, visszafordította a táblát: NYITVA.

– Ismernek itt – mondta Connor.

– Úgy érti, hogy szeretik?

– Ezt nehéz lenne megmondani.

– Akkor üzleti érdekből előzékenyek?

– Nem – mondta Connor. – Hiroshi már valószínűleg szeretne bezárni. Nem lenne neki kifizetődő, hogy itt tartsa az embereit csak azért, mert betévedt két *gaijin* vendég. De én gyakran járok ide. Megadja nekem a tiszteletet. Ez nincs feltétlenül összefüggésben az üzlettel vagy a tetszéssel.

Kiszálltunk a kocsiból.

– Az amerikaiak ezt nem érthetik – folytatta –, mert a japán rendszer alapvetően más.

– Hát, azt hiszem, kezdik megérezni – mondtam. Elmeséltem neki Ken Shubik történetét az árrögzítésről.

Connor felsóhajtott.

– Durva leegyszerűsítés lenne azt állítani, hogy a japánok becstelenek. Nem erről van szó. Ok más szabályok szerint játszanak. Az amerikaiak ezt egyszerűen nem képesek felfogni.

– Ez idáig remekül hangzik – mondtam. – De az árrögzítés akkor is törvényellenes.

– Amerikában. Itt igen. De Japánban megszokott dolog. Jusson eszébe, *kóhai:* ott minden alapvetően más. Összejátszáson alapuló megegyezések jelentik az irányítóerőt. Erre kitűnő példa volt a Nomura-részvények körüli botrány. Ha összejátszásról hallanak, az amerikaiak azonnal moralizálni kezdenek. Ahelyett hogy észrevennék, hogy mindössze egy másfajta üzletszemléletről van szó.

Beléptünk a szusibárba. Nagy hajlongással és tiszteletteljes köszöntőformulákkal üdvözöltek. Connor japánul viszonozta, azután leültünk a bárpulthoz. Nem rendeltünk.

– Nem kérünk semmit? – kérdeztem.

– Nem – mondta Connor. – Az sértés lenne. Hiroshi majd eldönti, hogy mit szeretnénk.

Tehát mi csak ültünk a bárpultnál, Hiroshi pedig hordta az ételeket. Figyeltem, ahogy vágta a halat.

Csöngött a telefon. A helyiség túlsó végéből valaki odaszólt Connornak:

– *Connor-san, onna no hito ga matteru to ittemashitayo.*

– *Dómo* – szólt Connor bólintva. Felém fordult, és eltolta székét a bárpulttól. – Azt hiszem, mégsem fogunk enni. Itt az ideje, hogy elmenjünk a következő találkánkra. Magánál van a szalag?

– Igen.

– Akkor jó.

– Hová megyünk?

– Meglátogatjuk a barátnőjét – mondta. – Miss Asakumát.

Végigzötyögtünk a Santa Monica-i országúton, a belváros felé. A délutáni ég szürke volt, esőre állt az idő. Sajgó háttal ültem a volánnál. Connor az ablakon nézett kifelé, és dudorászott.

A nagy izgalom közepette kiment a fejemből, hogy Theresa felhívott előző éjjel. Azt mondta, éppen nézi a szalag végét, és úgy látja, valami gond van vele.

– Beszélt vele?

– Theresával? Csak pár szót. Adtam neki néhány tanácsot.

– Tegnap este azt mondta, hogy valami gond van a szalaggal.

– Igen? Nekem nem említette.

Az volt az érzésem, hogy nem mond igazat, de a hátam lüktetett, és nem voltam abban a hangulatban, hogy erősködjem. Néha már az volt az érzésem, hogy Connor is japán lett. Tartózkodó, sőt időnként egyenesen titkolózó volt.

– Még nem mondta el, miért jött vissza Japánból – mondtam.

– Nos hát… – sóhajtott – egy vállalatnál dolgoztam biztonsági tanácsadóként. De végül is nem működött jól a dolog.

– Miért nem?

– Maga a munka rendben volt. Teljesen oké.

– Hát akkor?

Megcsóválta a fejét.

– Sokan, akik Japánban élnek egy darabig, vegyes érzésekkel jönnek el. A japánok sok szempontból csodálatos emberek. Szorgalmasak, intelligensek és van humoruk. Nagyon tisztességesek. De ezenkívül ők a földkerekség legfajgyűlölőbb népe. Ezért is vádolnak ők maguk mindenki mást fajgyűlölettel. Annyi bennük az

előítélet, hogy azt hiszik, másban is ugyanannyi kell hogy legyen. És Japánban élni… Egy idő után egyszerűen belefáradtam. Elegem lett abból, hogy éjjel a nők átmentek az utca túloldalára, ha látták, hogy szembejövök velük. Elegem lett abból, hogy a metrón senki nem ült le mellém. Elegem lett abból, hogy a japán stewardess megkérdezte a japán utasokat, nem bánják-e, ha eg*y gaijin* mellé kell ülniük, mivel azt hitték, nem értem, mit mondanak, ha japánul beszélnek. Elegem lett a kirekesztettségből, a leereszkedésükből, hogy kiröhögtek a hátam mögött, abból, hogy alsóbbrendű legyek. Egyszerűen… belefáradtam. Elég volt.

– Mintha nem igazán szeretné őket.

– De – mondta Connor. – De igen. Nagyon is szeretem őket. Csakhogy én nem vagyok japán, ők pedig nem hagyják, hogy ezt elfelejtsem. – Újból mélyet sóhajtott. – Sok japán barátom van, akik Amerikában dolgoznak, és akiknek szintén nem könnyű. A különbségek mindkét irányban fájdalmasan érződnek. Ők is kirekesztettnek érzik magukat. Melléjük sem ül le senki. De a barátaim mindig kérnek, hogy jusson eszembe, ők elsősorban emberi lények, és csak másodsorban japánok. Sajnos a tapasztalataim szerint ez nem mindig van így.

– Úgy érti, hogy elsősorban japánok?

Megvonta a vállát.

– A család az család.

Csöndben hajtottunk tovább.

Egy külföldiek számára fenntartott diákszállás harmadik emeletén ültünk, egy apró szobában. Theresa Asakuma elmagyarázta, hogy ez nem az ő szobája, hanem egy barátjáé, aki most egy fél évet Olaszországban tölt. Parányi videó és egy ugyancsak parányi monitor állt az asztalon.

– Úgy gondoltam, jobb, ha nem a laborban csinálom tovább – mondta, miközben előretekerte a szalagot. – És azt akartam, hogy ezt maguk is lássák. Ez az egyik szalag vége. Épp ott kezdődik, amikor a szenátor kimegy a szobából.

Lelassította a szalagot, és megpillantottuk a Nakamoto-épület negyvenhatodik szintjének széles látószögű objektívvei felvett képét. Az egész szinten nem volt senki. Cheryl Austin halovány teste a tárgyalóasztalon feküdt.

A szalag folyamatosan forgott előre.

Semmi sem történt. Mintha állókép lenne.

– Most mit nézünk? – kérdeztem.

– Várjon még egy pillanatig.

A szalag továbbment. Még mindig nem történt semmi.

Egyszer csak tisztán láttam, hogy megrándul a lány lába.

– Mi volt ez? Idegrángás?

– Nem tudom.

Most a lány karja mozdult meg, amely jól kirajzolódott a sötét fán. Nem volt vitás. Az ujjak összecsukódtak, majd szétnyílnak.

– Még él!

Theresa bólintott.

– Minden jel arra mutat. Most figyeljék az órát.

Az óra a falon 8.36-ot mutatott. Figyeltem. Semmi sem történt. A szalag még két percig ment.

Connor felsóhajtott.

– Az óra nem jár.

– Nem erről van szó – mondta Theresa. – Először a kásás kép tűnt fel, amikor közelebbről vizsgáltam a filmet. A képelemek ide-oda ugrálnak.

– Az mit jelent?

– Ezt rock and rollnak szoktuk hívni. Általában így próbálják leplezni az állóképet. A közönséges állókép feltűnik az embernek, mivel a kép legapróbb részletei is hirtelen megmerevednek. Ezzel szemben egy normálképen mindig van valami apró mozgás, még ha véletlenszerű is. Tehát az ember rock and rollozik, azaz három másodpercnyi képet játszunk le újra és újra. Ez a mozgás illúzióját kelti, és így az állókép kevésbé nyilvánvaló.

– Azt akarja mondani, hogy a képet nyolc harminchatkor merevítették ki?

– Igen. És a lány akkor még élt. Persze nem teljesen biztos, de nagyon valószínű.

Connor bólintott.

– Tehát ezért olyan fontos nekik az eredeti szalag.

– Milyen eredeti szalag? – kérdezte.

Elővettem a szalagot, amelyet előző éjjel a lakásomban találtam.

– Játssza le! – mondta Connor.

Éles fekete-fehérben láttuk a negyvenhatodik emeletet. Az oldalsó kamerával vették fel, és nagyon jól mutatta a tárgyalótermet. Egyike

volt az eredeti szalagoknak; láttuk a gyilkosságot és Mortont, amint otthagyta a lányt az asztalon.

A szalag tovább forgott. Lestük a lányt.

– Látja a faliórát?

– Ebből a szögből nem.

– Mit gondol, mennyi idő telhetett el?

Theresa megrázta a fejét.

– Időugrás van. Nem tudom megmondani. Talán pár perc. Aztán a lány megmozdult az asztalon. A karja megrándult, aztán megmozdult a feje. Élt. Semmi kétség.

Aztán a tanácsterem üvegében megpillantottuk egy férfi alakját. Egyenesen jött, jobbról. Belépett a terembe, visszanézett még egyszer, hogy biztos legyen benne, egyedül van. Ishigura volt az. Céltudatosan az asztal széléhez ment, kezét a lány nyakára tette és megfojtotta.

– Úristen!

Sokáig tartott. A lány határozottan ellenállt. Ishigura pedig szorította még jóval azután is, hogy a lány már nem mozdult.

– Nem bízza a véletlenre.

– Nem – mondta Connor. – Nem kockáztat.

Végül Ishigura hátralépett a hullától, megigazította a kézelőjét, és kisimította a zakóját.

– Rendben van – mondta Connor. – Leállíthatja a szalagot. Eleget láttam.

Újra az utcán voltunk. A nap halványan átszűrődött a sűrű párán. Autók húztak el mellettünk, és meg-megdöccentek a lyukakban. Körös-körül olcsó, lerobbant házak.

Visszaszálltunk a kocsiba.

– Most mi lesz? – kérdeztem.

Odanyújtotta nekem a rádiótelefont.

– Hívja fel a belvárost, és mondja meg nekik, hogy van egy szalagunk, amelyen látszik, hogy Ishigura követte el a gyilkosságot. Azt is mondja meg, hogy most a Nakamotóhoz megyünk, hogy letartóztassuk Ishigurát.

– Azt hittem, nem szereti a rádiótelefont.

– Csak csinálja, amit mondtam – felelte Connor. – Most már úgyis nemsokára lezárjuk az ügyet.

Tehát felhívtam a központot. Megmondtam a diszpécsernek, mi a tervünk, és hová megyünk. Megkérdezte, hogy van-e szükségünk erősítésre. Connor nemet intett a fejével, így azt feleltem, hogy nincs.

Letettem a kagylót.

– Most mi lesz?

– Irány a Nakamoto.

Most, hogy már annyiszor láttam a negyvenhatodik emeletet videón, furcsa volt, hogy megint ott vagyok. Bár szombat volt, a hivatalban hatalmas sürgés-forgás fogadott, titkárnők és igazgatók igyekeztek mindenfelé. A hivatal egészen másként festett nappal. A hatalmas ablakokon át minden oldalról beáradt a napfény, s a felhőkarcolók még a Los Angeles-i pára ellenére is közelieknek tűntek.

Felnéztem és láttam, hogy a biztonsági kamerákat leszerelték a falakról. A jobb oldali tárgyalótermet, azt, amelyikben Cheryl Austin meghalt, mostanra átrendezték. Elvitték a fekete bútort. Néhány munkás éppen egy nyers színű asztalt vitt be a terembe, bézs színű székekkel. A terem teljesen átalakult.

Az előtér másik oldalán, a nagy tanácsteremben, éppen értekezlet folyt. Az üvegfalakon át napfény ragyogta be a hosszú, zöld filccel borított asztal két oldalán ülő negyven embert. Az asztal egyik oldalán japánok, a másikon amerikaiak. Mindegyikük előtt egy-egy pedáns iratköteg. Az amerikaiak közül kimagaslott Bob Richmond, az ügyvéd.

Connor mellettem állt, és mélyet sóhajtott.

– Mi történik itt?

– Szombati értekezlet, *kóhai.*

– Úgy érti, ez *az* a bizonyos szombati értekezlet, amelyről Eddie beszélt?

Connor bólintott.

– Az értekezlet, amely lezárja a MicroCon eladását.

A liftek mellett egy titkárnő trónolt. Egy ideig nézett minket, majd udvariasan megkérdezte:

– Segíthetek valamiben, uraim?

– Köszönjük – mondta Connor –, csak várunk valakire.

Összeráncoltam a szemem. Onnan, ahol álltunk, tisztán lehetett látni Ishigurát odabent a tanácsteremben. Az asztal közepe táján ült a japán oldalon, és dohányzott. A jobbján ülő ember odahajolt hozzá, és súgott neki valamit. Ishigura bólintott és elmosolyodott.

Connorra pillantottam.

– Csak türelem – intett Connor.

Néhány perc múlva egy japán titkár sietett át az előtéren, és belépett a tanácsterembe. Feltűnés nélkül megkerülte az asztalt, s végül megállt egy előkelő megjelenésű, őszülő férfi széke mögött, az asztal túlsó végén. Lehajolt, és valamit a fülébe súgott.

– Iwabuchi – mondta Connor.

– Az kicsoda?

– A Nakamoto America főnöke. New Yorkban van a székhelye.

Iwabuchi fejével intett a fiatal titkárnak, és felállt az asztaltól. Amikor felállt, a titkár félrehúzta a székét. Iwabuchi elhaladt a japán tárgyalófelek mellett. Amikor az egyik férfi mellé ért, finoman megérintette a vállát, de egy pillanatra sem állt meg. Továbbment az asztal vége felé, majd kinyitotta az üvegajtót, és kisétált a tanácsterem mögött lévő teraszra.

Egy kis idő múlva a második ember is felállt, hogy kimenjen.

– Moriyama – mondta Connor. – A Los Angeles-i hivatal vezetője.

Moriyama is kiment a teraszra. A két férfi a napon állt és cigarettázott. A titkár kiment hozzájuk, hosszan és láthatóan hadarva magyarázott nekik valamit, s közben a fejével biccentgetett. Főnökei figyelmesen hallgatták, majd elfordultak tőle. A titkár várakozott.

Rövid idő múlva Moriyama visszafordult, és mondott valamit a titkárnak. Az gyorsan meghajolt, és visszament a tanácsterembe. Egy másik, fekete hajú, bajuszos férfi székéhez ment, és valamit súgott neki.

– Shirai – mondta Connor. – A pénzügyi igazgató.

Shirai felállt, de nem a teraszra ment. A belső ajtót nyitotta ki, átvágott az előtéren, és eltűnt egy irodában az emelet túlsó végén.

A titkár még egy negyedik férfihoz is odament, akit felismertem. Yoshida volt az, az Akai Ceramics igazgatója. Yoshida is kiosont a teremből az előtér irányába.

– Mi folyik itt? – kérdeztem.

– Elhatárolják magukat – mondta Connor. – Nem akarnak ott lenni, amikor megtörténik.

Kipillantottam a teraszra, és láttam a két japánt, amint hanyagul elsétálnak a terasz túlsó végében nyíló ajtó felé.

– Mire várunk? – kérdeztem.

– Türelem, *kóhai.*

A fiatal titkár távozott. Az értekezlet folytatódott. Ám az előtérben Yoshida magához intette a titkárt, és súgott neki valamit.

A titkár visszatért a tanácsterembe.

– Hm… – dünnyögött Connor.

Ez alkalommal a titkár az asztal amerikai oldalára ment, és súgott valamit Richmondnak. Nem láthattam Richmond arcát, mert háttal ült nekem, de azt észrevettem, hogy teste megrándult. Hátrafordult, és a titkárhoz hajolva súgott neki valamit. A titkár bólintott és kijött.

Richmond az asztalnál maradt, és lassan csóválta a fejét. A jegyzetei fölé hajolt.

Aztán odacsúsztatott egy cetlit Ishigurának.

– Ez a mi végszavunk. Most mi következünk – szólt Connor. Odafordult a titkárnőhöz, megmutatta neki a jelvényét, majd gyorsan átvágtunk az előtéren a tanácsterem felé.

Egy fiatal amerikai állt az asztalnál, hajszálcsíkos öltönyben, és beszélt.

– ...Mármost, ha figyelembe veszik a Rider C-t, a kintlevőségek összege, valamint a…

Connor ment be elsőnek. Én közvetlenül mögötte.

Ishigura felnézett, és láthatóan a legkevésbé sem volt meglepve.

– Jó napot, uraim – köszönt rezzenéstelen arccal.

Richmond tapintatosan felénk fordult.

– Uraim, ha nem halaszthatatlanul sürgős az ügy, akkor, mivel egy rendkívül bonyolult tárgyalás kellős közepén tartunk…

Connor félbeszakította.

– Mr. Ishigura, letartóztatom Cheryl Lynn Austin meggyilkolásának alapos gyanújával – és felolvasta neki a jogait. Ishigura mereven nézett. A teremben ülők néma csöndben figyeltek. Senki sem moccant. Olyan volt, mint egy csendélet.

Ishigura ülve maradt.

– Ez képtelenség.

– Mr. Ishigura – mondta Connor –, kérem, álljon fel!

Richmond halkan közbeszólt:

– Remélem, fiúk, tudják, mint csinálnak.

– Ismerem a jogaimat, uram – mondta Ishigura.

– Mr. Ishigura, kérem, álljon fel! – ismételte Connor.

Ishigura nem mozdult. Cigarettájának füstje az arca előtt gomolygott.

Hosszú csend következett.

Ekkor Connor odaszólt hozzám:

– Mutassa meg nekik a szalagot.

A tanácsterem egyik falán volt egy videoberendezés.

Találtam egy ugyanolyan lejátszót, amilyet nemrégen én is használtam, és betettem a szalagot. Ám sehogy sem sikerült képet varázsolnom a nagy központi monitorra. Megpróbáltam benyomni különböző gombokat, de a képernyő makacsul tovább feketéllett.

Ekkor a hátsó sarokból egy japán titkárnő, aki eddig jegyzetelt, a segítségemre sietett. Bocsánatkérő meghajlások közepette benyomta a megfelelő gombokat, újra meghajolt, és visszaült a helyére.

– Köszönöm – mondtam.

A képernyőn megjelent a kép. Még a ragyogó napsütésben is pontosan lehetett látni. A szalag éppen ott állt, ahonnan Theresánál is néztük. Annál a pillanatnál, amikor Ishigura odamegy a lányhoz, és leszorítja a vonagló testet.

– Mi ez? – kérdezte Richmond.

– Hamisítvány – mondta Ishigura. – Csalás.

– Ezt a szalagot a Nakamoto biztonsági kamerái rögzítették a negyvenhatodik emeleten csütörtök éjjel – közölte Connor.

– Ez törvénytelen. Hamisítvány – mondta Ishigura.

De senki sem figyelt rá. Mindenki a monitort nézte.

Richmond nyitva felejtette a száját.

– Úristen. – mondta.

A szalagon a lány lassan haldoklott.

Ishigura Connorra meredt.

– Ez nem más, mint egy szenzációhajhászó propagandafogás – mondta. – Ez egy csinálmány. *Semmit sem jelent.*

– Jézus Mária! – szólt Richmond, és döbbenten meredt a képernyőre.

– Ennek nincs jogi alapja. Megengedhetetlen. Nem bizonyíték. Ez nem egyéb, mint közönséges koholmány…

Összetört. Most első alkalommal nézett az asztal túlsó vége felé. Meglátta, hogy Iwabuchi széke üres.

A másik irányba nézett. Pillantásával körbejárta a termet.

Moriyama széke üres.

Shirai széke.

Yoshida széke.

Ishigurának összerándult a szeme. Meglepetten nézett Connorra. Aztán bólintott, horkantott egyet, és felállt. Mindenki más a képernyőre meredt.

Odament Connorhoz.

– Nem fogom ezt végignézni, kapitány! Amikor végzett a kisded játékával, kint megtalál. – Rágyújtott, és Connorra hunyorgott. – Akkor majd tárgyalhatunk. *Machigainaku.* – Kilépett a teraszra. Nyitva hagyta maga mögött az ajtót.

Elindultam utána, de Connor elkapta a tekintetemet. Alig észrevehetően megrázta a fejét. A helyemen maradtam.

Láttam, hogy Ishigura odakint a korlátnál áll. Cigarettázott, és arcát a napnak fordította. Aztán visszapillantott ránk, és lenézően megrázta a fejét. Áthajolt a korláton, és felrakta rá a lábát.

A tárgyalóteremben tovább forgott a szalag. Az egyik amerikai jogásznő felállt, összekattintotta az aktatáskáját, és kiment a teremből. Senki más nem mozdult.

Aztán véget ért a kazetta.

Kivettem a gépből.

Néma csend volt a teremben. Egy enyhe szellő megzörrentette az asztalnál ülők papírjait. Kinéztem a teraszra.

Üres volt.

Mire kiértünk a korláthoz, a távolból már hallottuk a szirénák hangját.

Odalent a földszinten a levegő tele volt porral, és légkalapácsok fülsiketítő zajjal zúzták a kövezetei. Nakamoto melléképületet építtetett a torony mellett, és a munka teljes erővel folyt. Nagy betonszállító teherautók sorakoztak a járdaszegély mentén. Átfurakodtam kék öltönyös japánok egy csoportján, és lenéztem a gödörbe.

Ishigura puha betonba zuhant. A teste oldalvást feküdt, csak a feje és az egyik karja látszott ki a lágy betonból. Apró patakokban vér csordogált a szürke felületen. Néhány kék sisakot viselő munkás bambuszrudakkal és kötelekkel próbálta kihalászni a holttestet. Nem sok sikerrel. Végül az egyik munkás combig érő gumicsizmában belegázolt a betonba, hogy kihúzza Ishigura hulláját. Az azonban nehezebb volt, mint gondolta. Segítségre volt szüksége.

Már a rendőrségi emberek, Fred Perry és Bob Wolfe is a helyszínre érkeztek. Wolfe meglátott, és noteszével a kezében feljött a dombra. Megpróbálta túlkiabálni a légkalapácsok zaját.

– Tudsz róla valamit, Pete?

– Igen! – kiáltottam.

– A nevét tudod?

– Kasaguro Ishigura.

Wolfe hunyorított.

– Betűzd!

Megpróbáltam túlharsogni az építkezést. Végül aztán benyúltam a zsebembe, előhalásztam a névjegyét, és odaadtam Wolfe-nak.

– Ez az övé?

– Aha.

– Honnan szerezted?

– Hosszú – feleltem. – De gyilkosságért körözik.

Wolfe bólintott.

– Hadd szedessem ki előbb a hullát, aztán majd beszélünk.

– Oké.

Végül Ishigura betonnal átitatott és elnehezedett testét az építkezéshez használt daruval kellett kihúzni. Magasan a levegőben átemelték a fejem fölött.

Betondarabkák csöpögtek le rám, és a lábamnál levő táblára fröccsentek. A tábla a Nakamoto Építkezési Vállalaté volt, és vastag betűkkel ez állt rajta:

AZ ÚJ HOLNAPOT ÉPÍTJÜK.

Alatta pedig:

AZ ÉPÍTKEZÉSBŐL ADÓDÓ
KELLEMETLENSÉGEKÉRT
SZÍVES ELNÉZÉSÜKET KÉRJÜK.

Még egy tejes órába került, amíg a helyszínen mindent elrendeztünk. A főnök viszont a nap végéig kérte a jelentésünket, így be kellett mennünk a Parkerbe, hogy elvégezzük a papírmunkát.

Már négy óra is elmúlt, amikor végeztünk, és átmehettünk a szemközti kávézóba. Beültünk egy kávéra, csak hogy ne az irodában kelljen megtárgyalni a történteket.

– Tulajdonképpen, miért ölte meg Ishigura a lányt? – kérdeztem.

Connor felsóhajtott.

– Ez nem teljesen világos. A következőképpen tudom elképzelni. Eddie végig az apja *kaisha*jának dolgozott. Az egyik dolog, amivel foglalkozott, az volt, hogy lányokat szerzett a látogatóba érkező diplomatáknak és kormánytisztviselőknek. Ezt már évek óta csinálta. Nem volt nehéz dolog. Sokat járt bulikra, ismerte a lányokat. A kongresszusi embereknek gyakran nőkre fájt a foguk, így a lányokon keresztül Eddie-nek is lehetősége nyílt arra, hogy összebarátkozzon a nagykutyákkal. Cheryl esetében felcsillant a nagy lehetőség, mert Morton szenátor, a Pénzügyi Bizottság vezetője belehabarodott a lányba. Morton elég okos volt ahhoz, hogy véget vessen a kapcsolatnak, de Eddie állandóan magánrepülőgépeken küldözgette utána a lányt, hogy „véletlenül" találkozzanak, és az ügy ne érhessen véget. Ugyanakkor Eddie-nek is tetszett a lány. A gyilkosság délutánján szeretkezett is vele. És azt is Eddie intézte el, hogy Cheryl elmenjen a Nakamoto-fogadásra, mert tudta, hogy Morton is ott lesz. Eddie rávette Mortont, hogy akadályozza meg a MicroCon eladását. Így Eddie számára nagyon fontos volt a szombati értekezlet. Egyébként amikor a híradókazettát néztük, maga azt hitte, Eddie azt

mondja Cherylnek, hogy „ne, csibém”. Valójában azt mondta: *„nichibei”.* Japán-amerikai kapcsolat. De azt hiszem, Eddie csak azt akarta, hogy Cheryl találkozzon Mortonnal. Kétlem, hogy bármiféle elképzelése is lett volna a negyvenhatodik emeletről. Biztosan nem számított rá, hogy a lány fölmegy oda Mortonnal. Az ötletet bizonyára a Nakamotótól adta valaki. A vállalat egészen egyszerű okból hagyta nyitva az emeletet. Van ott ugyanis egy hálószoba, amelyet olykor a vállalati vezetők használnak. Valahol hátul.

– Ezt honnan tudja? – kérdeztem.

Connor elmosolyodott.

– Hanada-san említette, hogy egyszer használta. Eléggé fényűző kis szobácska lehet.

– Tehát *mégis* vannak kapcsolatai.

– Akad néhány. Visszatérve a témára. Úgy látszik, a Nakamoto is alkalmazkodott az itteni követelményekhez. Lehet, hogy azért szereltettek fel kamerákat, hogy szükség esetén bárkit megzsarolhassanak a felvételekkel, bár azt mondják, a hálószobába nem telepítettek készüléket. Ugyanakkor az, hogy a tárgyalóteremben éppen volt egy kamera, azt sugallja, hogy Phillipsnek volt igaza – a kamerák azért voltak ott, hogy a hivatali dolgozókat *kaizen*olják. Arra biztosan nem számítottak, hogy a nemi aktus éppen ott fog megesni. Egyébként amikor Eddie látta, hogy Cheryl elmegy Mortonnal a Nakamoto-épület egy másik részébe, biztosan majd kitörte a frász. Ezért követte őket. Végül véletlenül tanúja lett a gyilkosságnak. Aztán Eddie segített a barátjának, Mortonnak kijutni onnan. Eddie visszament a fogadásra Mortonnal.

– És a szalagok?

– Ja, igen. Biztosan emlékszik, hogy beszéltünk a megvesztegetésről. Eddie egyik megvesztegetett embere egy alacsony rangú biztonsági őr volt, bizonyos Tanaka. Azt hiszem, Eddie látta el kábítószerrel. Mindenesetre ismerte néhány éve. És amikor Ishigura utasította Tanakát, hogy szerezze meg a szalagokat, Tanaka szólt Eddie-nek.

– Eddie pedig lement, és ő maga szerezte meg a szalagokat.

– Igen. Tanakával együtt.

– De Phillips azt mondta, hogy Eddie egyedül volt.

– Phillips hazudott, mert ismerte Tanakát. Ezért nem verte nagydobra az ügyet. Tanaka megnyugtatta, hogy minden rendben van. De amikor Phillips nekünk mondta el a történetet, kihagyta belőle Tanakát.

– És azután?

– Ishigura elküldött néhány fickót, hogy kutassák át Cheryl lakását. Tanaka elvitte valahová a szalagokat, hogy lemásolja őket. Eddie pedig felment Beverly Hillsre, a buliba.

– De egy szalagot Eddie megtartott magának.

– Igen.

Eltöprengtem.

– Amikor Eddie-vel beszéltünk a bulin, teljesen más történetet adott elő.

– Hazudott – bólintott Connor.

– Még magának is? A barátjának?

Connor megrántotta a vállát.

– Azt hitte, nem lesz belőle gond.

– És Ishigura? Miért ölte meg a lányt?

– Azért, hogy Morton a kezében legyen. És be is jött neki. Morton megváltoztatta a MicroCon-üzlettel kapcsolatos álláspontját. Most már engedte volna, hogy eladják a japánoknak.

– És Ishigura ezért ölte volna meg a lányt? Hogy egy vállalatot megvehessen?

– Nem. Nem hiszem, hogy ez bele volt kalkulálva. Ishigura pattanásig feszült volt. Óriási nyomás alatt cselekedett. Úgy érezte, bizonyítania kell a felettesei előtt. Sok forgott kockán – annyira sok, hogy másként viselkedett, mint egy közönséges japán tette volna hasonló körülmények között. És egy ilyen irtózatosan feszült pillanatban megölte a lányt. Ezt az ő szavaival élve, „teljességgel jelentéktelen" nőt.

– Úristen.

– De azt hiszem, még ennél is többről van szó. Morton igen vegyes érzelmekkel viseltetett a japánok iránt. Azt hiszem, erősen nehezteltek rá – a viccek a bombáról meg ilyesmi. Arról nem is beszélve, hogy az elnökségi asztalon szeretkezni… enyhén szólva tapintatlanság, nem? Ishigura minden bizonnyal rettentően felbőszült.

– És ki jelentette be a gyilkosságot?

– Eddie.

– Miért?

– Hogy kellemetlen helyzetbe hozza a Nakamotót. Eddie biztonságban visszajuttatta Mortont a fogadásra, aztán hívta a rendőrséget. Valószínűleg a fogadás színhelyének a közeléből, mindenképpen az épületen belülről. Amikor telefonált, még nem tudott a biztonsági kamerákról. Később Tanaka elárulta neki, Eddie

pedig aggódni kezdett, hogy Ishigura keresztülhúzhatja a számítását. Ezért hívott újra.

– És azt mondta, hogy a barátjával szeretne beszélni, John Connorral.

– Igen.

– Tehát Eddie volt Koichi Nishi? – kérdeztem.

Connor bólintott.

– Ez egy apró tréfa volt a részéről. Koichi Nishi egy vállalati korrupcióról szóló híres japán film szereplője.

Connor kihörpintette a kávéját, és hátradőlt a székén.

– És Ishigura? Miért hagyták magára a japánok?

– Ishigura túl gyorsan és túl szabadon játszott. Csütörtök éjjel is túlságosan függetlenül cselekedett. Ezt nem szeretik. A Nakamoto hamarosan hazaküldte volna. Arra lett volna ítélve, hogy az élete további részét Japánban töltse egy *madogiwa*ban, egy ablak mellett ülve. Olyasvalaki lett volna, akinek a feje fölött születnek a vállalati döntések, és egész nap csak bámulhat ki az ablakon unalmában. Felért volna egy életfogytiglani ítélettel.

Elgondolkoztam.

– És amikor maga a rádiótelefont használta, amikor megmondta az őrsnek, mit tervez… ki hallgatta le?

– Ezt nehéz lenne megmondani – vonta meg a vállát. – Viszont szerettem Eddie-t. Ennyivel tartozom neki. Nem akartam, hogy Ishigura megússza egy hazamenetellel.

Az irodában egy idős asszony várakozott rám. Feketében volt, és Cheryl Austin nagyanyjaként mutatkozott be. Cheryl szülei egy autóbalesetben haltak meg, amikor a kislány négyéves volt. Attól

fogva ő nevelte a gyereket. Meg akarta köszönni nekem, hogy közreműködtem a nyomozásban. Elmesélte, milyen volt Cheryl kislány korában. És azt is, hogyan nőtt fel Texasban.

– Gyönyörű volt – mondta. – A fiúk bolondultak utána. Mindig rengetegen legyeskedtek körülötte. Bottal sem lehetett őket elkergetni. – Elhallgatott. – Persze, szerintem nem volt minden rendben itt ni, a fejében. Azt akarta, hogy az összes fiú ott legyen a közelében. Azt is szerette, ha összeverekedtek miatta. Emlékszem, hét- vagy nyolcéves lehetett, a kölykök ott tépték egymást a porban, ő meg tapsikolt, és nézte, ahogy ölre mennek érte. Mire tizenéves lett, már nagyon tudta, mi kell a fiúknak. Rossz volt ezt nekem végignézni. Nem. Valami nem volt rendben a fejében. Egy kicsit butácska volt. És az a dal… egyfolytában azt hallgatta. Éjjel-nappal. Hogy „elmegy az eszem” vagy mi.

– Jerry Lee Lewistől?

– Persze tudom, hogy miért. Az volt az apja kedvenc száma. Amikor még egészen kicsi volt, be-bevitte a városba a nyitott tetejű kocsiján. Átkarolta, a rádióból meg csak úgy bömbölt az a rémes ricsaj. Olyankor mindig a legszebb napozóját adta rá. Egy gyönyörűség volt gyerekkorában. Tisztára, mint az anyja.

Amikor ez az eszébe jutott, az idős asszony elkezdett zokogni. Adtam neki egy papír zsebkendőt, és próbáltam kimutatni a részvétemet…

Aztán azt kérte, mondjam el pontosan, mi történt. Tudni szerette volna, hogyan halt meg az unokája.

Fogalmam sem volt, mit mondjak neki.

Amikor kiléptem a Parker Center földszinti kapuján, a szökőkutak mellett elhaladva egy öltönyös japán férfi állított meg. Negyven körül lehetett, sötét haja volt és bajusza. Szertartásosan üdvözölt, és átnyújtotta a névjegyét. Kis időbe telt, míg felfogtam, hogy ez Mr. Shirai, a Nakamoto pénzügyi igazgatója.

– Személyesen akartam találkozni önnel, Sumisu-san, hogy kifejezhessem vállalatunk mélységes sajnálkozását Mr. Ishigura viselkedése felett. Amit tett, az teljességgel elfogadhatatlan, és természetesen felhatalmazás nélkül cselekedett. A Nakamoto tiszteletre méltó cég. Mi nem sértjük meg a törvényt. Biztosítani kívánom önt, hogy ezúttal Mr. Ishigura nem képviselte vállalatunkat. Ebben az országban Mr. Ishigura munkája során számos befektetési bankárral és alkalmi felvásárlásokat végző személlyel került kapcsolatba. Őszintén szólva azt hiszem, túl sokáig volt Amerikában. Számos rossz szokást vett fel az önök országában.

Hát, ez szép volt. Ott álltam, egyszerre egy bocsánatkéréssel és egy sértéssel. Fogalmam sem volt, mit válaszoljak.

– Mr. Shirai – szólaltam meg végül –, történt egy bizonyos ajánlat egy kis ház építésének a finanszírozására.

– Ó, valóban?

– Igen. Persze ön valószínűleg nem tud róla.

– Nos, azt hiszem, hallottam valamit a dologról.

– Szeretném tudni, mit szándékoznak most tenni az ajánlattal kapcsolatban.

Hosszú csend következett.

Csak a szökőkút csobogása hallatszott.

Shirai a szeme sarkából hunyorgott rám a párás délutáni fényben. Azon gondolkodott, hogyan játssza meg a dolgot.

Végül megszólalt:

– Sumisu-san, tévedtünk. Természetesen visszavontuk az ajánlatot.

– Köszönöm, Mr. Shirai – válaszoltam.

Connorral együtt kocsiba szálltunk, és lakásom felé indultunk. Mindketten hallgattunk. A Santa Monica-i országúton autóztunk. Az útjelzéseket festékszóróval felismerhetetlenné tették a huligánok. Éreztem, milyen rettentő hepehupás az út. Jobbra, Westwood körül a felhőkarcolók sziluettje sejlett át a szmogon. A táj sivár volt és lepusztult.

– Szóval ez volt az egész ügy hátterében? – kérdeztem végül. – A Nakamoto és valamelyik másik japán vállalat versengett a MicroConért? Vagy valami más?

Connor megvonta a vállát.

– Valószínűleg több céljuk volt. A japánok mindig több dolgot tartanak szem előtt. Az ő szemükben Amerika jelenleg nem több, mint egy aréna, ahol megküzdhetnek egymással. Mi magunk nem vagyunk túlságosan fontos tényezők.

Megérkeztünk az utcába, ahol lakom, s amelyet valaha kedves kis helynek tartottam. Fasorral szegélyezett utcácska, kétoldalt házakkal, és a tömb végén egy játszótér a kislányomnak. Most nem így éreztem. A levegő rossz volt, az utcát pedig piszkosnak és kellemetlennek találtam.

Megállítottam a kocsit. Connor kiszállt, és megrázta a kezem.

– Ne keserítse el ez az ügy.

– Már elkeserített.

– Nem szabad. A helyzet nagyon súlyos, de nem reménytelen. Még minden megváltozhat. Már volt, hogy megváltozott, és most is megtörténhet.

– Talán.

– Mihez kezd ezek után? – kérdezte.

– Nem tudom – mondtam. – Szívesen elmennék innen, de nincs hová.

Bólintott.

– Kilép a rendőrségtől?

– Lehet. Annyi mindenesetre biztos, hogy a Különleges Ügyosztályról eljövök. Túlságosan… zűrzavaros az a hely.

Bólintott.

– Vigyázzon magára, *kóhai.* És köszönöm a segítséget.

– Maga is vigyázzon magára, *sempai.*

Fáradt voltam. Felbotorkáltam a lépcsőn a lakásom ajtajáig, és beléptem. Most, hogy nem volt otthon a lányom, csak a csend fogadott. Kivettem egy kólát a hűtőből, és bementem a nappaliba. A hátam rettentően felsajdult, amikor leültem a fotelba. Kikászálódtam belőle, és bekapcsoltam a tévét, de képtelen voltam odafigyelni a műsorra. Szüntelenül Connor szavai jártak a fejemben arról, hogy Amerikában mindenki csak a lényegtelen dolgokra figyel. Ez Japánnal kapcsolatban is mélységesen igaz: ha eladjuk az országot Japánnak, akkor ha tetszik, ha nem, végérvényesen az övék lesz. És ha az embernek valami a tulajdona, akkor azt csinál vele, amit akar. Ez törvényszerű.

Átmentem a hálószobámba, és átöltöztem. Az éjjeliszekrényemen megpillantottam a lányom születésnapján készült képeket, amelyeket éppen akkor válogattam, amikor az egész rémálom elkezdődött. A képek már nem is hasonlítottak rá. Már egyáltalán nem tükrözték a valóságot. A másik szobából, a tévéből érces nevetés hallatszott. Eddig úgy gondoltam, a világ dolgai alapjában véve rendben mennek. Most rádöbbentem, hogy ez nem így van.

Bementem a lányom szobájába. Elnéztem a rácsos kiságyat, az elefántos takarót, és eszembe jutott, hogyan szokott aludni. Bizakodóan, a hátán fekve, karjával a feje fölött. Arra gondoltam, mennyire bízik bennem, és hogy nekem most kell megteremtenem az ő majdani világát. És ahogy nekiláttam, hogy megvessem az ágyát, éreztem, elszorul a szívem.

Kihallgatási jegyzőkönyv: március 15. (99)

VEZTISZT: Oké, Pete, azt hiszem, ennyi elég is lesz. Vagy van még valami?

KIH: Nem, ennyi.

VEZTISZT: Ha jól értem, kilépett a Különleges Ügyosztálytól.

KIH: Úgy van.

VEZTISZT: És írásbeli javaslatot terjesztett be a főnöknek, Olsonnak arról, hogy az ázsiai összekötői rendszeren változtatni kellene. Azt javasolja, hogy a Japán-amerikai Barátság Alapítványhoz fűződő kapcsolatokat felül kellene vizsgálni?

KIH: Igen.

VEZTISZT: Ezt mivel indokolja?

KIH: Ha a rendőrségnek különlegesen képzett tisztekre van szüksége, az amerikai államnak kell finanszíroznia a képzésüket. Szerintem ez egészségesebb módszer lenne.

VEZTISZT: Egészségesebb?

KIH: Igen. Itt az ideje, hogy újra magunk irányítsuk ezt az országot. Hogy magunk fizessük meg a felemelkedéshez vezető utat.

VEZTISZT: Kapott már választ a főnöktől?

KIH: Nem. Még várok.

Ha nem akarod, hogy Japán vegye meg, ne add el.

AKIO MORITA

Felelős kiadó Kocsis András Sándor

a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója

A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók

és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja

Műszaki vezető Badics Ilona

Nyomdai előkészítés Gróf Levente

www.kossuth.hu / e-mail: kiado@kossuth.hu

A nyomtatás és a kötés a Pauker Nyomdában készült
Felelős vezető Vértes Gábor ügyvezető igazgató